ΘΗΣΑ

ΕΤΑΙΡΙΑ ΠΑΛΙΩΝ ΕΛΛΗΝΙΚΩΝ ΕΚΔΟΣΕΩΝ

5 46

ΛΙΘΟΓΡ. Ο ΦΟΙΝΙΞ Α.Ε

Τέξας, ή χώρα τῶν κάου - μπόϋ...

...καὶ τοῦ μαύρου χρυσοῦ

Στὴν Ἑλλάδα, καὶ γενικὰ στὴν Εὐρώπη, τὸ Τέξας εἶνε γνωστὸ μόνο ἀπὸ τοὺς ἄθλους τῶν κάου-μπόϋ, ποὺ τόσο συγκινοῦν ὅσους παρακολουθοῦν μὲ πάθος τὰ γνωστὰ περιπετειώδη φίλμ. Ἀλλὰ ἡ πατρίδα τῶν συγχρόνων αὐτῶν κενταύρων ἔχει καὶ ἄλλα θαυμαστὰ πράγματα νὰ παρουσιάσῃ, ποὺ ἐλάχιστοι μόνο τὰ ὑποπτεύονται στὴ γηραιὰ μας ἤπειρο. Στὴν ἀπέραντη αὐτὴ χώρα, ποὺ καλύπτει μίαν ἔκτασι 267.339 τετραγωνικῶν μιλλίων, (ἡ Γαλλία καλύπτει μόνον 212.000 τ. μ.), μπορεῖ κανεὶς καὶ σήμερα νὰ γίνῃ δισεκατομμυριοῦχος, ἀπὸ τὴν μιὰ ἡμέρα στὴν ἄλλη, ἂν σταθῇ τυχερὸς στὶς γεωτρήσεις του καὶ βρῇ πετρελαιοφόρες φλέβες. Γιατὶ τὸ Τέξας εἶνε ἡ χώρα ποὺ παράγει τὴν μεγαλύτερη ποσότητα πετρελαίου στὸν κόσμο, καθημερινὸς δὲ ἀνακαλύπτονται στὸ πλούσιο ὑπέδαφός του καὶ νέες πηγές. Ἀπὸ μιὰ πρόσφατη στατιστική, προκύπτει ὅτι ἡ ἐτησία παραγωγὴ πετρελαίου στὸ Τέξας ἀνέρχεται σὲ ἕνα δισεκατομμύριο βαρέλια, σὲ ποσότητα δηλαδὴ τετραπλασία ἀπὸ κείνη ποὺ παράγεται στὴ Σοβιετικὴ Ρωσία.

Ἀναρίθμητοι εἶνε οἱ εὐτυχεῖς θνητοὶ ποὺ κοιμήθηκαν φτωχοὶ καὶ ξύπνησανε πλούσιοι στὸ Τέξας, χάρις στὸ πετρέλαιο. Ἐκείνος, ὅμως, ποὺ παρουσιάζει τὸ μεγαλύτερο ἐνδιαφέρον, εἶνε ὁ Γκλὲν Μὰκ Κάρθυ (ἁπλὸς συνώνυμος τοῦ γνωστοῦ γερουσιαστοῦ), ποὺ σήμερα θεωρεῖται καὶ εἶνε ἕνας ἀπὸ τοὺς πλουσιώτερους ἀμερικανούς. Προικισμένος ἀπὸ τὴ φύσι μὲ μίαν ἀρρενωπὴ ὁμορφιά, ποὺ θὰ τὴ ζηλεύανε πολλοὶ πρωταγωνισταὶ τοῦ Χόλλυγουντ, ἀλλὰ καὶ φτωχός, μέχρι ποὺ νὰ μὴν ἔχει δεύτερο πουκάμισο, ὁ Μὰκ Κάρθυ κατωρθωσε νὰ ξεμυαλίσῃ μιὰ κοπελλίτσα δεκαξὶ χρόνων, θυγατέρα ἑνὸς πολυεκατομμυριούχου παραγωγοῦ πετρελαίων, τὴν ὁποία ἀπήγαγε καὶ τὴν παντρεύτηκε. Ἔξω φρενῶν ὁ πατέρας ἀπήγαγε καὶ τὴν παντρεύτηκε. Ἔξω φρενῶν ὁ πατέρας γιὰ τὴν ἀπαγωγὴ τῆς κορης του, ἀρνήθηκε ν' ἀναγνωρίσῃ τὸ γάμο. Κι' ὁ Μὰκ Κάρθυ, γιὰ νὰ ζήσῃ τὴ γυναίκα του, ἀναγκάσθηκε νὰ πιάσῃ δουλειὰ σ' ἕνα πλυντήριο. Ἀργότερα, τὸν προσέλαβαν σ' ἕνα σταθμὸ διατηρίου νομίς βενζίνης. Ἀλλὰ κι' ἐκεῖ δὲν ἔμεινε ἱκανοποιημένος. Κάποια μέρα, διάβασε γιὰ τὴν ἀνακάλυψι μιᾶς νέας πετρελαιοπηγῆς στὸ Τέξας. Χωρὶς ἀργοπορία, πῆρε τὴ γυναίκα του καὶ τραβοῦν γιὰ τὴ χώρα τῶν κάου-μπόϋ. Μὲ δοηθὸ μόνο τὸν πατέρα του — ἀδυνατοῦσε νὰ πάρῃ ἄλλον ἐργάτη, γιατὶ δὲν εἶχε νὰ τὸν πληρώσῃ — καὶ μὲ κάτι συνεργα «τῆς δεκάρας», ἄρχισε τὶς ἔρευνες. Ἄνοιξε τρύπες παντοῦ ὅπου νόμιζε πὼς θάβρισκε τὸ μαῦρο χρυσαφί. Οἱ ἀπογοητεύσεις διαδέχονταν ἡ μιὰ τὴν ἄλλη. Ἀλλὰ αὐτὸς ἐπέμεινε ὡσπου, μιὰ μέρα, βρῆκε πετρέλαιο. Αὐτὸ ἔγινε στὰ 1930. Κι' ἦταν τότε ὁ Μὰκ Κάρθυ μόλις εἴκοσι τριῶν χρονῶν.

Σήμερα, ὁ Γκλὲν Μὰκ Κάρθυ εἶνε ὁ βασιλεὺς τῶν πετρελαίων τοῦ Τέξας. Ἐλέγχει ὅλες σχεδὸν τὶς πετρελαιοπηγές καὶ κανεὶ μιὰ ζωὴ γεματη τρέλλες καὶ τρελαιοπηγές καὶ κανεὶ μιὰ ζωὴ γεματη τρέλλες καὶ τρελαιοπηγές καὶ κανεὶ μιὰ ζωὴ γεματη τρέλλες καὶ κινδύνους. Ὁδηγεῖ τὴν κούρσα του μὲ 150 χιλιομετρα κινδύνους. Ὁδηγεῖ τὴν κούρσα του μὲ 150 χιλιομετρα τὴν ὥρα καὶ μεθάει μὲ τὸν κίνδυνο, ὅπως μεσοῦν ἄλλοι μὲ τὸ ποτό. Ταξιδεύει μὲ τὸ ἰδιόκτητο τετρακινητήριο ἀεροπλάνο του, ἔχει ἕνα ράντσο ἐκτάσεως 5.000 ἑκταρίων καὶ ἱκανοποιεῖ ὅλες του τὶς ἐπιθυμίες. Τὸν περασμένο χρόνο, ὅμως, εἶχε μιὰ περιπέτεια ποὺ τοῦ χάλασε κυριολεκτικὰ τὸ κέφι. Ἕνας νεαρὸς Ἕλλην, ὁ Γεώργιος Ποντίκης, γυιὸς ἑνὸς ἐντίμου, ἀλλὰ φτωχοῦ ὑποδηματοποιοῦ, ἀπήγαγε τὴ δεύτερη θυγατέρα του, τὴν Γκλέναλκ, ἡλικίας δέκα ἑφτὰ ἐτῶν. Ξεχνώντας ὁ Μὰκ Κάρθυ ὅτι κι' αὐτὸς εἶχε κάνει τὰ ἴδια στὰ νειάτα του,ἀποκλήρωσε τὴν κόρη του κι' ἀρνήθηκε ν' ἀναγνωρίσῃ τὸ γάμο της μὲ τὸ φτωχὸ συμπατριώτη μας. Σήμερα, ἕνα χρόνο μετὰ τὴν ἀπαγωγή, ἡ Γκλέναλκ, ποὺ δὲν ἔννοει ν' ἀποχωρισθῇ τὸν ἄνδρα της, ἐργάζεται ὡς δακτυλογράφος σὲ μίαν ἑταιρία, μὲ τὸν εὐτελῆ μισθὸ τῶν 180 δολλαρίων τὸν μῆνα.

★

Ἐκτὸς ἀπὸ τὰ πετρέλαια, τὸ Τέξας ἔχει κι' ἄλλες μεγάλες πηγὲς πλούτου. Μιὰ ἀπ' αὐτὲς εἶνε καὶ ἡ κτηνοτροφία. Ὑπολογίζεται ὅτι στὴν μακρυνὴ αὐτὴ χώρα μὲ τὶς εὐφορες κοιλάδες, δόσκουν σήμερα πάνω ἀπὸ ἑφτὰ ἑκατομμύρια ἀγελάδες ἐκλεκτῆς ράτσας, ποὺ τροφοδοτοῦν μὲ τὸ κρέας καὶ τὸ γάλα τους, ὄχι μόνο τὴν Ἀμερική, ἀλλὰ καὶ τὸν ὑπόλοιπο κόσμο.

Καὶ οἱ κάου-μπόϋ; Αὐτοὶ ἐξακολουθοῦν τὰ ὑπάρχουν καὶ σήμερα, ἴδιοι κι' ἀπαράλλακτοι, ὅπως τοὺς ξέρουμε ἀπὸ τὰ κινηματογραφικὰ φίλμ. Στὴν περίπτωσι αὐτή, ἡ φαντασία συμφωνεῖ ἀπόλυτα μὲ τὴν πραγματικότητα. Ὁ κάου-μπόϋ φανταζει καὶ σήμερα στὸ Τέξας, μὲ τὴν ψηλόλιγνη σάγια του, τὴ λεπτὴ του μέση, τὸ χρωματιστό του πουκάμισο καὶ τὸ πλατύγυρο καπέλλο του. Καβάλα πάντοτε στὸ περήφανο ἄλογό του, ποὺ δὲν τὸ ἀποχωρίζεται, παρὰ μόνο στὸν ὕπνο του, ἔχει πάντοτε στὴ σέλλα του ἕνα μακρὺ ὄσπρο σχοινί, τὸ λάσσο του. Τὸ ἐπαγγελμά του εἶνε φυσικὰ ἡ προστασία τῶν κοπαδιῶν, ποὺ τοῦ ἐμπιστεύεται τὸ ἀφεντικό του. Συνηθισμένος νὰ ζῇ στὴ μοναξιά, ἔχει μάθει νὰ εἶνε σιωπηλός. Τὰ βράδυα, ὅμως, τὸν συντροφεύουν οἱ ἦχοι τῆς ἀχώριστης κιθάρας του... Σπανίως παντρεύεται. Ἀλλὰ κι' ἂν παντρευθῇ, θὰ κάνῃ τὴ γυναίκα του δυστυχισμένη. Γιατί, μὲ τὶς συνεχεῖς μετακινήσεις του, εἶνε ἀναγκασμένος νὰ τὴν ἀφήνῃ μόνη γιὰ πολλὲς ἑβδομάδες καὶ μῆνες ἀκόμα. Κάποτε, τὴν παίρνει μαζί του. Τὸ συνηθέστερο, ὅμως ,εἶνε νὰ τὸν ἐγκαταλείπῃ ἡ γυναῖκα του καὶ νὰ ἐπιστρέφῃ στοὺς γονεῖς της.

ΓΝΩΡΙΜΙΑ ΣΤΟ ΤΡΑΙΝΟ

Πρωτότυπο διήγημα

Ἔξω ἀπ' τὸ παράθυρο ἁπλώνονταν ὁ πρασινοι κάμποι του τραίνου.

Ἡ πόρτα τοῦ διαμερίσματος ἀνοιξε ξαφνικά, κάποιος μπηκε κι' ἀκούστηκε μιὰ ἀντρικὴ φωνή :

— Μὲ συγχωρῆτε.

— Παρακαλῶ, ἀπάντησε ἡ Δώρα.

Ὁ Ἐρρίκος Φάϊλα καθησε ἀπεναντί της καὶ τὴν κύτταξε. Εἶδε τὸν ἄσπρο λαιμό της, τὰ κόκκινα χείλη της καὶ τὸ στητὸ στῆθος της. Ἦταν ἀληθινὰ χαριτωμένη κοπελλα.

— Σᾶς ἐνοχλεῖ νὰ καπνίσω ;

— Παρακαλῶ.

— Θὰ κατεβῆτε στὸ Μιλάνο ;

—Τὸ ἐξπρὲς δὲν στέκεται παρὰ ἐκεῖ, τοῦ ἀπάντησε νευρικά.

— Σᾶς ἐνοχλῶ, λοιπόν, τόσο πολύ ; ἔκανε αὐτὸς γελῶντας.

— Ὄχι καὶ τόσο. Καλύτερα νὰ κουβεντιάσουμε.

— Ἔχετε τίποτα στενοχώριες ;

— Ἀρκετές.

Ἦταν νέα καὶ χαριτωμένη. «Δίχως ἄλλο τὰ μάτια της θάναι πράσινα, σκέφτηκε ὁ Ἐρρίκος... ἢ γκρίζα».

—Φαινόσαστε στενοχωρημένη, τῆς εἶπε σὲ λίγο. Γιατί; Καμμιὰ ἐρωτικὴ ἀπογοήτευσι;

— Ὄχι, ὄχι, ἀπάντησε ἡ Δώρα μὲ κάποια τραχύτητα, ἐμένα δὲν πρόκειται νὰ μ' ἐρωτευσῇ κανεις.

Τὴν κύτταξε μὲ ἀπορία. «Παράξενη κοπέλλα», σκέφτηκε. Τὴν ξανακύτταξε. Εἶδε τότε πὼς καθὼς εἶχε ὅαψει τὰ χείλη της εἶχε λερώσει μὲ το ροὺζ το πηγουνι της.

— Τὸ πηγούνι σας εἶνε κόκκινο, τῆς εἶπε.

Ἡ Δώρα πῆρε τὴν τσάντα της. «Τώρα θὰ ὄγαλη τὰ γυαλιὰ καὶ θὰ δῶ τὸ χρῶμα τῶν ματιῶν της», σκέφτηκε ὁ Ἐρρίκος. Μὰ ἡ νεα πῆρε ἁπλὸς ἀπ' τὴν τσάντα της ἕνα ἄσπρο μαντηλάκι καὶ σκούπισε τὸ πηγούνι της. Ἔπειτα ἔψαξε γιὰ κάτι στὴν τσαντα της κι' ἀπὸ μιὰ ἀδξεια κίνησι τῆς ἔπεσε κι' ὅλο τὸ περιεχόμενο χυθῆκε κάτω.

Ὁ Ἐρρικος ἔσκυψε καὶ μάζεψε τὰ πράγματα : κλειδιά, πούδρα, ἕνα ρούζ, ἕνα χαριάκι μὲ καραμέλλες καὶ λίγα χρήματα. Καϑρέφτης δὲν ὑπῆρχε. Αὐτὸ τοῦ ἔκανε ἐντύπωσι. Ἔϑαλε τὰ πράγματα στὴν τσάντα καὶ τῆς τὴν ἔδωσε.

— Εὐχαριστῶ πολύ, εἶπε ἡ νέα. Φαινόταν νευρική.

— Δὲν ἀξίζει νὰ νευριάζετε ἐπειδὴ ἔπεσε ἡ τσάντα, τῆς εἶπε ἐκεῖνος γλυκά.

— Ἡ ζωή μου εἶνε μιὰ κόλασι, ἀπάντησε αὐτή. Δὲν μπορεῖτε νὰ φανταϑῆτε τὶ θὰ πῆ νὰ γυρεύῃς κάτι καὶ νὰχῃς τὸ φόβο μήπως τὸ ρίξῃς. Ν' ἀποφεύγῃς τὸν κόσμο γιὰ νὰ μὴ δοῦνε πόσο εἶσαι κατώτερή τους. Πολλὲς φορὲς ϑάθελα νὰ ζῶ ὁλομόναχη σὲ μιὰ κάμαρα. Ὁ κόσμος δὲν καταλαβαίνει τὴν ἀπελπισία μου καὶ γελάει. Μιὰ φορά, ϑυμᾶμαι, γελοῦσαν πειδὴ ἔπεσα στὸ δρόμο! Ἦταν τὸ πιὸ διασκεδαστικὸ ϑέαμα γι' αὐτούς.

— Γιατὶ δὲν πᾶτε νὰ σᾶς δῇ ἕνας ψυχίατρος; τῆς εἶπε ὁ Ἐρρίκος.

— Ψυχίατρος; Σύμπλεγμα κατωτερότητος; Μὰ τότε δὲν καταλάβατε τίποτα; Κι' ἐγὼ διέκρινα συμπόνια στὴ φωνή σας. Μὲ φαντάζεστε γιὰ καμμιὰ ὑστερικιά; Θὰ σᾶς δείξω κάτι ποὺ δὲν εἶνε φαντασία!

Μὲ κάποια νευρικότητα ἔβγαλε ἀπ' τὰ μάτια της τὰ γυαλιά. Ὁ Ἐρρίκος ἔσφιξε τὰ δόντια του γιὰ νὰ μὴ φωνάξῃ. Ὄχι, τὰ μάτια της δὲν ἦταν οὔτε πράσινα, οὔτε γκρίζα. Δὲν ὑπῆρχαν μάτια καθόλου, παρὰ μονάχα δυὸ ἀπαίσιες τρύπες ποὺ προξενοῦσαν φρίκη!

— Ἀπὸ ὀχτὼ χρόνια, συνέχισε ἡ Δώρα, φορῶντας πάλι τὰ γυαλιά της, προσπαϑῶ νὰ κρύψω τὴν ἀναπηρία μου. Ὀχτὼ χρόνια κάνω πὼς βλέπω ὅταν περπατῶ μονάχη, μὰ παντα ρίχνω ὄ,τι ἀγγίζω ἢ πέφτω ἡ ἴδια. Δὲν ὑπάρχει ἔρως, γαλήνη, ἀσφάλεια γιὰ ὁποιον δὲν βλέπει. Ἡ ζωή, ὅ,τι καὶ νὰ λένε, εἶνε μαρτύριο. Ὅλα γιὰ μένα πιὰ εἶνε τὸ ἴδιο. Ὁ οὐρανὸς καὶ ἡ γῆ, τὸ φῶς καὶ ἡ νύχτα. Μονάχα ἀπὸ διαίσθησι καταλαβαίνω ἂν ξημέρωσε ἢ ἂν νύχτωσε. Μὲ τὴν ἔντασι τῶν αἰσθήσεων μου προσπαϑῶ νὰ κρύψω τὴν ἀναπηρία μου. Μοῦ μιλήσατε γιὰ ἔρωτα, μὰ ποιὸς μπορεῖ ν' ἀγαπήσῃ μιὰ τυφλή; Ἤμουνα δέκα ὀχτὼ χρόνων: μοῦ ἄρεσαν ὁ κινηματογράφος, ὁ χορός, ἡ μουσική, ἡ ζωγραφική, ζοῦσα πλατειά, μ' ὅλο μου τὸ εἶναι. Καὶ μέσα σὲ μιὰ στιγμή, χάνοντας τὰ μάτια μου ,τάχασα ὅλα. Ἦταν τὴν ἐποχὴ τοῦ πολέμου. Μιὰ ἔκρηξι βόμβας μὲ τύφλωσε...

Σώπασε ξαφνικά, σὰν νὰ εἶχε πῆ πάρα πολλά. Ὁ Ἐρρικος ἦταν συγκινημένος. Βλέποντας την, ἐνοιωσε τὴν ἐπιθυμία νὰ ϕιλήση τὰ χεῖλη της, νὰ τὴ σφίξη πάνω του, προσφέροντάς της τὴ στοργή του, μιὰ στοργὴ γεμάτη εἰλικρίνεια καὶ κατανοησι, μὰ συγκρατήϑηκε γιατὶ φοβόταν μήπως ἡ Δώρα διαμαρτυρηϑῆ.

Εἶχαν φανῆ κιόλας τὰ πρῶτα σπίτια των περιχώρων. Σὲ λίγο τὸ τραῖνο ϐαμπαινε στὸ σταϑμὸ τοῦ Μιλάνου καὶ ἡ περιπέτεια ϑὰ τελείωνε.

— Φτασαμε, εἶπε καὶ σηκώϑηκε.

Ἡ Δώρα χαμογέλασε ϐεβιασμένα.

— Σας ζητῶ συγγνώμη, τοῦ εἶπε, ἂν σᾶς ενώχλησα μὲ τὶς στενοχωριες μου.

Ὁ Ἐρρῖκος ἄνοιξε τὴν πόρτα τοῦ διαμερισματος, ἀναπφάσιστος. «Ἂν μποροῦσα νὰ τὴ ϐοηϑησω» σκεφτηκε.

Ἡ Δώρα νόμισε πὼς εἶχε φύγει ἀπ' τὴ ϑέσι του. Σηκώϑηκε, ἔψαξε γιὰ τὴν τσάντα της καὶ τὴ μικρὴ της ϐαλίτζα. Μὰ ψάχνοντας, τὰ χέρια της συνάντησαν τὰ χέρια του ! Δὲν εἶχε φύγει, λοιπόν...

— Θὰ σὲ συνοδέψω, τῆς εἶπε, μιλῶντας της τώρα στὸν ἑνικό, εἶνε δύσκολο νὰ κατεϐῆς μόνη σου ἀπ' το τραῖνο.

Την ἔπιασε ἀπ' τὸ μπράτσο. Κατέϐηκαν.

— Ποῦ ϑέλεις νὰ σὲ πάω; τὴ ρώτησε.

— Ἂς περιμένουμε στὸ σταϑμό, ἀπάντησε δειλά. Ἡ μαμά πρέπει νἄρϑῃ νὰ μὲ πάρῃ. Οἱ ϑειοι μου ϑὰ τῆς τηλεγράφησαν ὅτι φτάνω σήμερα. Κάϑε μου μετακίνησι γίνεται τηλεγραφοῦν.

— Στὸ μέλλον δὲν ϑὰ χρειαστοῦν πιὰ νὰ τηλεγραφοῦν, εἶπε αὐτὸς σοϐαρα. Ἂν ἡ μητέρα σου δὲν ἔρϑῃ, ϑὰ σὲ συνοδέψω σπίτι σου... Μὰ κι' ἂν ἔρϑῃ, πάλι ϑὰ σὲ συνοδέψω. Ἔχω τὴν πρόϑεσι νὰ σὲ συνοδεύω συχνὰ στὸ μέλλον.. Ἀποφάσισα νὰ σοῦ κάνω κόρτε καὶ ϑὰ κουραστῆς γιὰ νὰ μὲ διώξῃς... Πρόσεχε, ἕνα σκαλοπάτι.

Μὲ σταϑερότητα, ἡ Δώρα κατέϐηκε τὸ σκαλσπάτι. Γιὰ πρώτη φορά, ὕστερ' ἀπὸ τόσον καιρό, ξ α ν ά-ϐ λ ε π ε !

— Δὲν ϑὰ ξαναπέσω πιά, εἶπε μὲ παιδικὴ χαρά.

— Δὲν ϑὰ εἶσαι πιὰ μονάχη, εἶπε σιγὰ ὁ Ἐρρῖκος, γιατὶ ϑὰ σοῦ προσφέρω τὰ μάτια μου καὶ τὴν καρδιά μου! ...

Ε. ΝΤΕ ΡΟΣΙΝΙΟΛΙ

ΕΤΟΣ ΙΑ' ✪ ΑΘΗΝΑΙ, 24 ΙΟΥΝΙΟΥ 1951 ✪ ΑΡΙΘ. ΤΕΥΧΟΥΣ 656

Θησαυρός

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

Ιδιοκτησια — Ι. Γ. ΠΑΠΑΓΕΩΡΓΙΟΥ — Διεύθυνσις

ΓΡΑΦΕΙΑ: ΣΑΝΤΑΡΟΖΑ 5 ✪ ΤΗΛ.: 27-135—29-967 ✪ ΤΙΜΗ ΔΡΧ. 4000

ΚΟΖΕΡΙ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

Ἑτοιμάζεται τὸ χωριό

Ἑτοιμάζεται τὸ χωριό. Πόσο ἔπληξε ὅλο τὸ χειμώνα! Μόνο, ἔρημο, χωρὶς πνοὴ χαρᾶς, δίχως τὸ ϑέαμα, χωρὶς ψυχαγωγία. Κλεισμένοι στὰ σπίτια οἱ ἄνθρωποι. Στὸ ϑλιϐερὸ καφενεῖο οἱ ἄντρες, σκυμμένοι στὴ κοντσίνα, ἄϑυμοι, ϐαρεμένοι... Ράϐυμες κουϐέντες γιὰ τὰ προσωπα καὶ τὰ πράγματα τοῦ χωριοῦ. Τὰ σχόλια τῆς πολιτικῆς. Κάποια παλιὰ ἐφημερίδα, γιατὶ εἶνε χαλαρωμένος τὸ χειμώνα ὁ συγκοινωνιακὸς ρυϑμὸς καὶ μὲ καϑυστέρησι φτάνουν τὰ ἔντυπα ἐκεῖ στὶς πλαγιὲς τῶν ϐουνῶν, ἢ στὰ μικρὰ νησάκια τοῦ Αἰγαίου. Ἴσως νὰ ὑπάρχῃ, ἀλλὰ καὶ νὰ μὴ ὑπάρχῃ ραδιόφωνο. Πολυτέλεια τὸ ἠλεκτρικό. Εἶνε χωριὰ ποὺ οὔτε τὸ ξέρουν. Μὲ τὶς ἔγνοιες τοῦ σπιτιοῦ οἱ γυναίκες τοῦ χωριοῦ. Τὰ καλημερίσματα ἀπὸ τὰ παράθυρα καὶ ἀπὸ τὰ μπαλκόνια. Κάπου - κάπου κανένας γάμος γιὰ νὰ ξυπνήσουν τὰ αἴματα. Ἡ καμμιὰ γιορτὴ γιὰ νὰ πᾶνε στὴν ἐκκλησία. Μὲ τὰ ὀνειρά τους οἱ κοπέλλες περνοῦν τὶς μέρες καὶ τὶς νύχτες τους, προσμένοντας τὸ ϐασιλόπουλο τοῦ παραμυθιοῦ ποὺ ϑὰ τὶς πάρῃ πάνω στὸ ἄσπρο του ἄλογο μὲ τὴ χρυσὴ τὴ σέλλα, γιὰ νὰ τὶς μεταφέρῃ στὴν παραμυθένια πολιτεία. Ἡ πολιτεια γεμίζει τὴ σκέψι τους. Σ' αὐτὴν τοποϑετοῦν τὰ ἰδανικά τους καὶ προσμένουν τὸν ἐψφυχωτὴ τῶν ὀνείρων τους.

Ἀλλὰ νὰ τώρα τὸ χωριὸ ποὺ ρίχνει ἀπὸ πάνω τη νάρκη του. Κάϑε καλοκαίρι, ὅταν πλησιαζῇ ἡ ὥρα τοῦ παραϑερισμοῦ, ἑτοιμαζεται κι' αὐτὸ νὰ δεχϑῇ τοὺς ξένους του. Κι' ὅσο μὲ τὸ περασμα τῶν χρόνων, πυκνώνεται τὸ ρεῦμα τοῦ παραϑερισμοῦ καὶ τοῦ ἐκδρομισμοῦ, τόσο πιὸ ἔντονη γίνεται ἡ λαχτάρα τοῦ χωριοῦ γιὰ τὸ καλοκαίρι. Μὴν πᾶη ὁ νοὺς σας στὸ ὑλικὸ μόνο κέρδος. Φυσικά, ὑπάρχει κι' αὐτο: Τὸ σπίτι ποὺ νοικιάζεται, τὸ κατάστημα ποὺ ϑὰ δουλέψῃ ἡ πολύμορφη κίνησι ποὺ ϑὰ δημιουργηϑῇ καὶ ϑὰ καλυτερέψῃ τὰ οἰκονομικὰ τοῦ χωριοῦ.

Ἐκτὸς ὅμως ἀπὸ τὸ ἐνδιαφέρον γιὰ τὰ ὑλικὰ ἀγαϑά, περισσότερο ϑάλεγα ἀπ' αὐτό, εἶνε τὸ ἐνδιαφέρον γιὰ τὴν ἀλλαγὴ τοῦ ρυϑμοῦ τῆς ζωῆς. Ἂν ἡ ἀλλαγὴ αὐτὴ δὲν ἐνδιαφέρῃ καὶ πολὺ τὶς ὡριμες ἡλικίες, ρωτῆστε ὅμως καὶ τὰ νειάτα τῶν χωριῶν μας. Ρωτῆστε τοὺς νέους καὶ τὶς νέες, τὶς χωρικὲς καὶ τὶς νησιωτοπουλες μας... Ἡ πόλι ποὺ ξεκινα γιὰ τὸ νησί τους. Λευκὴ κουκίδα στὴ μέση τοῦ πελαγους. Λησμονημένη κι' ἀπὸ τὸ Θεό. Κάϑε δεκαπέντε τοὺς ϑυμόταν τὸ πλοῖο τῆς ἀγονης γραμμῆς. Οἱ μαῦροι κατσαροὶ καπνοὶ τοῦ καραϐιοῦ ἦταν τὸ μεγάλο γεγονὸς τῆς χειμωνιάτικης ἡμέρας. Καὶ τώρα ὁ πυρετός. Οἱ ἀποσκευές, ὁ κόσμος τῆς πρωτευουσας μὲ τὴ ϕασαρία μὲ τὰ ϐαμένα μαγουλα, μὲ τὰ τολμηρὰ φορέματα, μὲ τὰ μαγιό, μὲ τὰ σορτς, μὲ τὰ γυμνὰ μπρατσα, μὲ τοὺς μπρούς στὸ χῶδι τοῦ ἀέρα. Οἱ κυρίες μὲ τὰ παντελόνια καὶ μὲ τὶς πίπες, ποὺ λίκνίζονται πάνω στὰ καντηρίμια τῶν στενῶν δρομίσκων. Τὰ νέα τραγούδια τὰ καμπαρὲ καὶ τὰν ἐπιϑεωρήσεων. Ὁ πρωτευουσιάνικος ζεμανφουτισμός. Ὁ τόνος τῆς οἰκειότητας ἀνάμεσα στὰ δυὸ φύλα. Οἱ ἐκδρομές, οἱ ϐαρκάδες, οἱ γιορτές, τὰ ξενύχτια στὴ μικρὴ πλατεια τοῦ χωριοῦ, ποὺ τοὺς ἄλλους μῆνες νεκρώνεται λίγη ὥρα ὕστερ' ἀπὸ τὴ δύσι τοῦ ἡλίου. Οἱ λεκτικὲς καὶ οἱ ἄλλες ἐλευϑεριότητες. Τὰ μπάνια ὅπου ἡ ἀκτὴ γίνεται σαλόνι κοσμικό. Δὲν πρωταγωνιστεῖ ὁ κόσμος τῶν χωριῶν στὴν κίνησι αὐτή. Μάλλον ἀπὸ ἀπόσταση τὴ ϐλέπει. Σὰ μιὰ σκηνὴ ἐπιϑεωρήσεως, σὰ μιὰ προϐολὴ ταινίας, ποὺ παρακολουϑεῖ ἀπὸ τὰ παράϑυρα κι' ἀπὸ τὰ κατώφλια. Τὸ ἐλκυστικὸ ϑέαμα στὸ ὁποῖο παραδίδονται κατὰ τοὺς μῆνες τοῦ καλοκαιριοῦ, γιὰ νὰ ζοῦνε μὲ τὴν ἀνάμνησί του ὅταν χειμωνιάση καὶ μείνουν πάλι στὴ μοναξιὰ τους.

Εἶνε — ἀλλοίμονο — ἡ εἰκόνα ποὺ τοὺς μένει ἀπὸ τὴν Πρωτεύουσα. Εἰκόνα προϑήκης. Τὰ πιὸ χτυπητὰ εἴδη κάτω ἀπὸ τὸ ϕῶς τῶν προϐολέων. Τὰ ϐλέπουν οἱ γέροι τοῦ χωριοῦ, καὶ κινοῦν ϑλιμμένοι τὸ κεφάλι, μὰς ἐλεεινολογοῦν καὶ μᾶς ἀποδίδουν διαφθορά. Τὰ ϐλέπουν οἱ νέοι καὶ ξεσηκώνεται ἡ καρδιά τους καὶ δὲν τοὺς χωρεῖ πιὰ τὸ χωριό, καὶ ζοῦνε μὲ τὸ ὀνειρο της Πολιτείας.

Ποιος ϑὰ τοὺς πῆ καὶ ποιὸν ϑὰ πιστέψουν ὅταν τοὺς τὸ πῆ, ὅτι δὲν εἶνε ἡ ϐιτρινα ποὺ παρουσιαζει τὴν πιὸ πιστὴ μορφὴ τῆς πόλεως; Δὲν εἶνε μονο διαφθορά ἡ ζωη της Ἀθήνας — ϑὰ λέγαμε στοὺς γέρους του χωριοῦ ποὺ κατηγοροῦν. Δὲν εἶνε μόνο το γλεντι ϑὰ λέγαμε στὰ νειατα που μᾶς μακαρίζουν. Περα ἀπὸ τη γελαστη καὶ ἀμαρτωλη προϑήκη ὑπάρχει ἡ δύσκολη ζωη της πόλεως .Ὑπαρχει ἡ συνοικία, ὁ συνοικισμός, το σκονισμενο τέρμα, ὁ κόσμος ποὺ κακοστεγαζεται καὶ κακοσιτίζεται. Δὲν κυκλοφορουμε ὁλοι στὴν πρωτεύουσα μὲ πουκαμισα μεταξωτα, μὲ γυμνους μηρους, μὲ ἐμπριμὲ πολυτελειες. Εἶνε καὶ ὁ κοσμος ποὺ μοχϑεί, οἱ ἄνϑρωποι μὲ τη φόρμα τοῦ ἐργάτη, οἱ κοπέλλες μὲ τὰ τσιτάκια που σκυϐουν στοὺς ἀργαλειοὺς τῶν ἐργοστασίων καὶ ϐγαίνουν τσακισμένες ἀπὸ τὶς ὑπερωρίες τους. Εἶνε τὰ κορίτσια τῶν γραφείων ποὺ μαραίνονται πάνω ἀπὸ τὶς γραφομηχανὲς γιὰ νὰ ϐοηϑήσουν το φτωχο σπιτι τους. Εἶνε οἱ ἄντρες καὶ γυναίκες τῆς σκληρης διοπάλης, ποὺ ζοῦνε ἀσκητικά, ἔξω ἀπὸ τὶς χαρες της πολεως. Ἰδὺ περισσότεροι ἀπὸ τοὺς ἄλλους τοὺς ἀνϑρώπους τῆς πραϑήκης. Αὐτοὶ ὅμως δὲν ἔϐρουν το δρομο του παραϑερισμου. Μέσα στὴν ἀϑηναϊκὴ σκονη ϑὰ περασουν το καλοκαιρι τους. Στὸ ἄλλος τοῦ Ζαππείου κάνουν την ἔξοχη τους. Ἡ μεγάλη μάζα. Τὰ τρία τέταρτα τοῦ πληϑυσμοῦ.

Ὅλους αὐτοὺς τοὺς μαρτυρικοὺς Ἀθηναίους, ἕνας χρονογράφος της παλιᾶς καλῆς ἐποχῆς τοὺς εἶνε αποκαλέσει : «Οἱ παραϑεριστὲς τοῦ Ζαχαράτου»! Οὔτε ϐουνό, οὔτε ἀκρογιαλιά οὔτε ϕλοίσϐος, οὔτε τρεχούμενα κρυστάλλινα νερά, οὔτε γλυκὰ ϑροϊσματα ϕύλλων, οὔτε ϐοσκοι ϕλογέρα... Καφωμένοι, σὰν τον Προμηϑέα στὸν Καύκασο, στὴν κερεκλα του καφενείου, ἐμπρος σ' ἕναν καφὲ κι' ἕνα ποτήρι νερό... παραϑερίζουν ἀγκομαχώντας ἱδροκοπώντας, ϕυσώντας καὶ ξεφυσώντας. Τὴν ἐξέλα τὴν ϐλέπουν μονον... στὸ ὀνειρό τους!

Μάρτυρα ἀπεργράπτα, ϐάσανα Κόλασες !...

Ποιὸς ϑὰ τὸ πῆ στὸν κόσμο τῆς ὑπαίϑρου; Ποιὸς ϑὰ τους δώση την πιστη εἰκόνα της πρωτευουσης, γιὰ ν' ἀναχαιτίση το κυμα της φυγης, νὰ τοὺς συμϕιλιώση μὲ τὰ χωρια καὶ μὲ τὰ νησιά τους, νὰ τους κρυνη ν' ἀγαπήσουν τὶς γωνιὲς ὅπου τους ἔτοποϑέτησε ἡ μοίρα τους; Μὲ ϕωτεινὲς ἐντυπώσεις τώρα περνοῦνε τὸν καιρὸ τους μὲ τὴ λαχτάρα τῆς ἀποδράσεως. Μεγάλος καϋμός, ποὺ ἀπομακρύνει ἀπὸ το χωριὸ τοὺς πιὸ ἀποφασιστικοὺς καὶ μαραζώνει τοὺς ἄλλους, ποὺ μένουν χωρὶς την ψυχή τους σὲ μιὰ γῆ ἡ ὁποία ἔνει ἀνάγκη ἀπὸ την ἀγάπη ἀπὸ τὸν ἱδρῶτα καὶ ἀπὸ τὸ ἀγκάλιασμά τους.

Π. ΠΑΛΑΙΟΛΟΓΟΣ

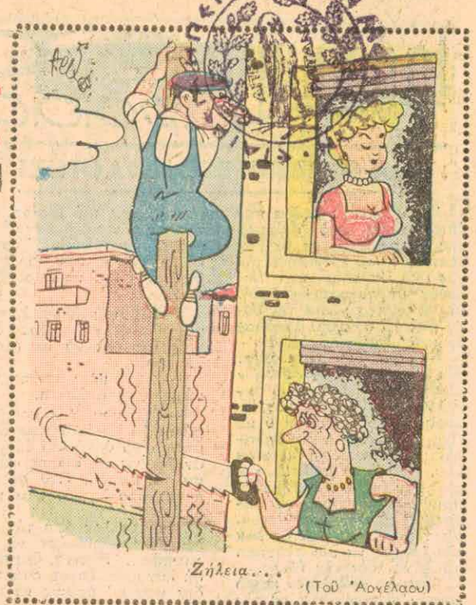

Ζήλεια...

(Τοῦ Ἀγγέλου)

Λυρικὰ τραγούδια

Τὰ κύματα

Τὰ κύματα, ποὺ μιὰν ἀκρογιαλιὰ
τὴ βρέχουν, τὴ φιλοῦν καὶ πάλι χάνονται
εἶνε σὰν τὰ δικά σου τὰ φιλιά,
ποὺ τόσο μ

Τα δράματα της καρδιάς

ΜΙΑ ΘΑΛΙΒΕΡΗ ΕΞΟΜΟΛΟΓΗΣΙ

Ἡ ἄρρωστη γριοῦλα ποὺ ἐπισκέφθηκα στὸ φτωχικό της μὲ παρακάλεσε νὰ καθήσω καὶ μοῦ διηγήθηκε τὴν τραγικὴ ἱστορία της. Μιλοῦσε μὲ τρεμάμενη φωνή, μὲ τὰ γέρικα μάτια της θολὰ ἀπὸ τὰ δάκρυα, ἀγκομαχώντας λαχανιασμένα.

—Εἶχα δυὸ παιδάκια, ἄρχισε νὰ μοῦ διηγᾶται, τὸν Ζὰκ καὶ τὴν Ἕλλη, δυὸ ἀγγελούδια! Ἤμουνα, νέα, ὄμορφη κι' ὁ ἄντρας μου μὲ εἶχε παντρευτῆ γιὰ τὴν πικάντικη μελαχροινὴ ὁμορφιά μου. Πρέπει νὰ σοῦ πῶ, κυρία μου, πὼς ἕνα χρόνο πρὶν ἀναγκάστηκα νὰ παρατήσω τὸ νέο ποὺ ἀγαποῦσα τρελλά, γιατὶ ἡ μητέρα μου, δίχως νὰ μοῦ ἐξηγήση τὸ λόγο, δὲν τὸν ἤθελε.

Ἔπειτα ἀπὸ λίγον καιρὸ λοιπὸν παντρεύτηκα μὲ τὸν ἄντρα ποὺ μοῦ προόριζε ἡ μητέρα μου. Ἄρχισα τὸ συζυγικό μου βίο σὰ χαμένη, γιατὶ πάντα ἡ εἰκόνα τοῦ νέου ποὺ ἀγαποῦσα δὲν ἔσβυνε ἀπ' τὴν καρδιά μου. Τότε γεννήθηκε ἡ Ἕλλη καὶ νόμισα πὼς θὰ ἐξευνοῦσα. Ἔπειτα ἀπόνα χρόνο γεννήθηκε ὁ Ζὰκ ποὺ ἦταν ξανθὸς σὰν ἄγγελος. Τότε δὲν ζοῦσα πιὰ παρὰ γιὰ τὰ δυὸ παιδιά μου.

Ὡστόσο, ἡ μοῖρα θέλησε, πέντε χρόνια ὕστερ' ἀπὸ τὸ γάμο μου, νὰ ξανασυναντηθῶ μὲ τὸν ἄντρα ποὺ δὲν εἶχα πάψει ν' ἀγαπῶ, τὸν Ἀλέξη. Ἐπειδὴ μ' εἶχε χάσει ὁ ἔρωτάς του ξαναγεννήθηκε πιὸ βίαιος. Οἱ πρῶτοι μῆνες κύλησαν μὲ ἀνέκφραστη εὐτυχία. Ὕστερα, ὁ Ἀλέξης ἄρχισε νὰ μὲ βασανίζεται.

Θυμᾶμαι, μιὰ φορά, ποὺ μὲ φιλοῦσε μὲ πάθος, ἄρχισε ξαφνικὰ νὰ μὲ δέρνη μὲ μανία.

—Γιατί μὲ χτυπᾶς: τὸν ρώτησα κατάπληκτη.

—Πές μου, πές μου, μὲ ρώτησε μὲ μάτια ποὺ ἔλαμπαν ἀπὸ ὀργὴ καὶ ζήλεια, ἂν ἐκεῖνος σὲ φίλησε σήμερα τὸ πρωΐ;.. Ποῦ σὲ φίλησε: στὸ λαιμό; στὰ χεῖλη;...

Κι' ἔξαλλος ἀπὸ τὴν ζήλεια ἐξακολουθοῦσε νὰ μὲ χτυπᾶ... Ἔπειτα, ξέσπασε σὲ λυγμούς, ἔπεσε στὰ πόδια μου κι' ἄρχισε νὰ μοῦ ζητᾶη συγχώρηση:

—Εἶμαι τρελλός, ἀγάπη μου, τρελλός, συγχώρα με!

Ἀπὸ κείνη τὴ μέρα ἡ ζωή μου ἔγινε σωστὴ κόλασι. Ὁ ἄντρας μου, βλέποντάς με νὰ ἔχω ἄλλου τὸ νοῦ μου καὶ νὰ παραμελῶ τὰ παιδιά μου, ἄρχισε νὰ μὲ ὑποπτεύεται καὶ νὰ μὲ παρακολουθῆ. Ὁ Ἀλέξης ἀπ' τὴν ἄλλη μεριά, γινόταν μὲ τὸν καιρὸ ὅλο καὶ πιὸ ζηλιάρης, ὥσπου μιὰ μέρα ἡ τραγωδία ξέσπασε.

Ὁ Ἀλέξης ποὺ τριγύριζε στὸ σπίτι μου ἀπ' ἔξω σὰν τρελλὸς περίμενε τὸν ἄντρα μου νὰ βγῆ τὸ πρωΐ ἀπ' τὸ σπίτι. Πραγματικά, ὅταν ἐκεῖνος ἀνύποπτος προχώρησε στὸ δρόμο, ὁ Ἀλέξης ἄδειασε τὸ περίστροφό του πάνω του καὶ τὸν ἄφησε νεκρό!

Στὴ δίκη ποὺ ἀκολούθησε ὁ φίλος μου μὲ κατηγόρησε ὅτι ἐγὼ τὸν εἶχα σπρώξει στὸ ἔγκλημα. Ὀρκίζομαι στὸ Θεὸ πὼς ποτὲ δὲν εἶχε περάσει ἀπ' τὸ μυαλό μου αὐτὴ ἡ ἀτιμία, ν' ἀφήσω ὀρφανὰ τὰ παιδιά μου. Μὰ ὁ Ἀλέξης, τυφλὸς ἀπ' τὴ ζήλεια καὶ βλέποντας πὼς θὰ πήγαινε στὰ κάτεργα ἐνῶ ἐγὼ νέα, ὄμορφη καὶ χήρα, θὰ μποροῦσα νὰ ξαναφτιάξω τὴ ζωή μου, μὲ κατηγόρησε λέγοντας στοὺς δικαστάς:

—Αὐτὴ μὲ ἔσπρωξε νὰ σκοτώσω τὸν ἄντρα της γιὰ νὰ μείνουμε ἐλεύθεροι!...

Τὸν κύτταξα μὲ μίσος κι' ἄρχισα νὰ φωνάζω σὰν τρελλή:

—Λέει ψέματα! Δὲν εἶν' ἀλήθεια! Δὲν εἶν' ἀλήθεια!

Τίποτα δὲν μπόρεσε ν' ἀποδείξη τὴν ἀθωότητά μου. Ὁ δικηγόρος μου ὅμως εἶπε στὸ δικαστήριο:

—Κατηγορῆστε αὐτὴ τὴ γυναῖκα γιὰ ἀπιστία. Μὰ μὴ τὴν καταδικάσετε γιὰ συνεργὸ τοῦ ἐγκλήματος. Εἶν' ἀθῶα!

Ἡ ἀπόφασι τοῦ δικαστηρίου ἦταν σκληρή: τριάντα χρόνια στὸν Ἀλέξη καὶ εἴκοσι πέντε σὲ μένα! Τὸ δράμα τῶν χαμένων παιδιῶν μου μ' ἀναστάτωσε. Ἄρχισα νὰ ξεφωνίζω ἀπὸ τὸν πόνο μου καὶ στὸ τέλος λιποθύμησα.

Ἀπὸ τὸ κελλὶ τῆς φυλακῆς μου ἔγραφα στὰ πεθερικά μου, γυρεύοντας νὰ δῶ τὰ παιδιά μου, νὰ τὰ φιλήσω, νὰ τοὺς ἐξηγήσω. Οὔτε μοῦ ἀπάντησαν. Κανεὶς δὲ μὲ πίστευε. Τὰ χρόνια πέρασαν ἀτέλειωτα, σὰν αἰῶνες... Μονάχα μὲ παρηγοροῦσε ἡ σκέψι πὼς τὰ παιδιά μου ὅταν θὰ μεγάλωναν θὰ μάθαιναν τὴν πραγματικὴ ἀλήθεια.

Ἔτσι ἄρρωστη, ἐξουθενωμένη, βγῆκα στὸ τέλος ἀπὸ τὴ φυλακή. Ποῦ νὰ πήγαινα πιά; Λιποθύμησα στὸ δρόμο γιατὶ δὲν μποροῦσα οὔτε νὰ περπατήσω πιά. Ὕστερ' ἀπὸ τόσα χρόνια τὰ εἶχα χαμένα ἀπ' τὸ φῶς, τὸν κόσμο, τὴν κίνησι! Κάποιος μ' ἔφερε ἐδῶ σ' αὐτὸ τὸ δωμάτιο ἀπὸ φιλανθρωπία... Καὶ ζῶ μὲ βοηθήματα... Πές μου θὰ δῶ τὰ παιδιά μου πρὶν νὰ πεθάνω: Θὰ συγχωρέσουν τὴ μητέρα τους;...

Τὶς τελευταῖες φράσεις της μόλις τὶς ἄκουσα. Ἡ μεγάλη ἱστορία της κι' ἡ συγκίνησι εἶχαν ἐξαντλήσει τὶς δυνάμεις της καὶ τὰ λόγια της ἦταν μιὰ πνοή. Προσπάθησα λοιπὸν νὰ τὴ συνεφέρω, τῆς ἔκανα μιὰν ἔνεση, τῆς ἔδωσα κάτι σταγόνες. Ἔπειτα ἔβγαλα κλαμμένη. Ξέρω πὼς «ἡ γριοῦλα» — ποὺ εἶνε μόλις πενήντα χρονῶν, ἀλλὰ ποὺ φαίνεται τόσο γριὰ ὕστερ' ἀπὸ τόσα βάσανα — σήμερα αὔριο δὲν θὰ βρίσκεται στὴ ζωή.

Ὁ Θεὸς ἂς τὴ συγχωρέσῃ.

Α ΜΑΡΤΕΝ

ΘΕΑΤΡΙΚΑ
παρασκήνια

Πικάντικο ρεπορτάζ

Ἡ μεγάλη μάχη ποὺ ἄρχισε στὴν ὁδὸ Καρόλου μὲ τὰ δυὸ μουσικὰ συγκροτήματα, φαίνεται ὅτι θὰ συνεχισθῆ καὶ τὸν χειμώνα.

Πραγματικὰ ἀπὸ τώρα ὁ θίασος Βέμπο διατηρεῖ τὸ θέατρο «Κυβέλης» καὶ ὁ θίασος Κρίτα τὸ θέατρο «Κεντρικόν».

—Ἀπὸ τὰ πιὸ ὡραῖα νούμερα τῶν ἐφετινῶν ἐπιθεωρήσεων εἶνε: «Ὁ Τρίτος ἄνθρωπος» (Ἄννα Καλουτᾶ) τοῦ θιάσου Σαμαρτζῆ καὶ «Οἱ Ἀμερικανοὶ ναῦτες» (Ρένα Ντόρ — Λειβαδίτης) τοῦ «Ἀκροπόλ».

Ἀπὸ τὰ ὡραιότερα χορευτικά, ἐξ ἄλλου εἶνε «Τὰ ὄργανα μουσικῆς» τοῦ Βιενέζικου μπαλλέτου Γκέζα Γκέρτ καὶ τὸ «Χαβανέζικο» τῆς Βέμπο. Ἐπίσης πολὺ ἀρέσει τὸ Σπανιόλικο τραγούδι «Μὴν ἀρέσει τὸ Σπανιόλικο τραγούδι «Μὴν κλοὶς Μουτσάτσα» τοῦ μαέστρου Ριτσιάρδη ποὺ λανσάρει ἡ Κοῦλα Νικολαΐδου.

Ἀπὸ τὶς πιὸ ἐντυπωσιακὲς τουαλέττες εἶνε καὶ οἱ τρεῖς τῆς Ντιριντάουα (Σκαλιντὼ) ποὺ ἐστοίχισαν 24 ἑκατομμύρια, καὶ ἀπὸ τὰ ὡραιότερα σκηνικὰ εἶνε «Τὸ Μαγικὸ Χαλὶ» τοῦ Ἀνεμογιάννη.

—Τὰ θερινὰ θέατρα, καὶ εἰδικώτερα τὰ βαριετὲ δὲν ἐργάζονται καθόλου ἱκανοποιητικὰ λόγω τῆς μεγάλης τιμῆς τῶν εἰσιτηρίων. Καθημερινὸς ἔχουν ζημίες καὶ ὑπάρχει κίνουνος νὰ χρεωκοπήσουν, ἐὰν δὲν ἐλαττωθῆ ἡ φορολογία. Γίνεται πάντως ἐν τῷ μεταξὺ σκέψις νὰ ἐλαττωθοῦν οἱ τιμὲς τῶν εἰσιτηρίων.

—Ὁ θίασος τῆς κ. Κατερίνας, μετὰ τὴν «ἀτυχία» τοῦ πρώτου ἔργου του, ἑτοιμάζει τώρα ἕνα ἰταλικό, μὲ τὸν τίτλο «Τὰ τελευταῖα πέντε λεπτά».

—Ὁ θίασος τῆς κ. Μαρίκας Κοτοπούλη, ἐργάζεται τώρα ἱκανοποιητικὰ στὴν Ἀλεξάνδρεια.

—Ὁ περίφημος μπακάλης τοῦ «Παϋντὸς» Θάνος Τζενεράλης, ὕστερα ἀπὸ δύο ἐτῶν παραμονὴ στὸ θέατρο πρόζας ξαναγύρισε στὸ μουσικὸ θέατρο. Πρασελήφθη πάλι στὴ Λυρικὴ Σκηνὴ καὶ θὰ ἐμφανισθῆ στὸ θερινὸ θέατρο τῆς Λεωφόρου Ἀλεξάνδρας.

—Ἡ γνωστὴ 18ἐτὶς συνθέτις Ἄττικα ἐμφανίζεται γιὰ πρώτη φορὰ καὶ ὡς μαεστρίνα, ἐπὶ κεφαλῆς τῆς ὀρχήστρας ἑνὸς νέου Κέντρου.

—Ἡ ντιζὲζ Ντόνοβαν, ποὺ βρίσκεται τὶς ἡμέρες αὐτὲς στὴν Ἀθήνα, εἶνε Ἑλληνοαμερικάνα, ἐγκατεστημένη πρὶν πολλὰ χρόνια στὸν Νέο Κόσμο.

—Ἡ χορεύτρια Μίρκα Στρατηγοπούλου, τῆς Σχολῆς Νίκολς, προσελήφθη στὸ Σὰν Ντιέγκο τῆς Χιλῆς, ὡς πρώτη χορεύτρια τῆς ἐκεῖ Ὄπερας.

—Στὴν Καβάλα, ὁ δημοφιλὴς κωμικὸς Μίμης Κοκκίνης, ἐκτὸς ἀπ' τὸ θρίαμβο ποὺ γνώρισε ἐκεῖ μὲ τὸ θίασό του, δοκίμασε καὶ μιὰ ἔκπληξι: Κάποιο βράδυ ποὺ ἔπαιζε τὸ ἔργο «Ἔγκλημα στὰ παρασκήνια», καὶ τραγούδησε τὸ ἐξαιρετικό του σόλο «Ρίντι παλητάτσο», ἕνας ἐβδομηντάρης γέρος, ἀνέβηκε στὸ διάλειμμα στὴ σκηνή, τὸν ἀγκάλιασε καὶ τὸν φίλησε, γιὰ τὴ συγκίνησι ποὺ τοῦ χάρισε!

—Τὸ γνωστὸ τραγούδι τοῦ Χαιρόπουλου «Γειά σου», πρόκειται πολὺ σύντομα νὰ γίνη διεθνὲς σουξέ. Ἄρεσε πολὺ στὴν Ζάρα Λεάντερ, τὸ πῆρε μαζί της στὴ Βιέννη καὶ πρόκειται κατ' αὐτὰς νὰ τὸ φωνογραφήση ἐκεῖ.

—Ὁ Πέτρος Γιαννακὸς (Κοκοβιὸς), μετὰ τὴν πρώτη του ταινία «Νὰ παιδί νὰ μάλαμα», πρόκειται νὰ γυρίση καὶ δεύτερη μὲ τὸν τίτλο «Κοβόνια τοῦ Ναυτικοῦ», αὐτὴ τὴ φορὰ μαζὶ μὲ τὸν Φωτόπουλον.

—Οἱ μοναδικοὶ στὸ εἶδος τους Ἕλληνες σχοινοβάτες «Ντοῦο Τζόνσον», ἐργάζονται μὲ μεγάλη ἐπιτυχία στὴ Τουρκία. Ἔχουν δὲ ἀρκετὲς προτάσεις γιὰ τὴν Εὐρώπη.

Ο ΘΕΑΤΡΟΦΙΛΟΣ

ΟΙ ΑΘΛΟΙ ΤΟΥ ΓΕΡΟ-ΠΑΡΑΤΑΤΙΚΟΥ

Ἡ Χαϊηγουωρθ

Ὦ [illegible] ἔχω μέγιστον καὶ φλογερὸν μεράκιον
καὶ ἴσον νῦν ἡ Χαϊηγουωρθ ἢ ἄλλος τὸ «Ριττάκιον»
χάριν ἐμοῦ τοῦ γόητος τοῦ πλήρους ἐκ σαγήνης
ἐχώρισεν τὸν Ἀλῆ-Χὰν ἐκ τραπεζῶς καὶ κλίνης.
Πρὸ τετραμήνου τοιγαροῦν καὶ εἰς στιγμὴν μοιραίαν
ἀπέστειλον τῇ Χαϊηγουωρθ θερμὴν ἐπιστολέαν
εἰς ἣν ὡς μέγας Δὸν - Ζουὰν καὶ γόης μεταξῆς
ἐν περιλήψει ἔγραφον περίπου τὰ ἑξῆς :
«Ὦ! Χαϊηγουωρθ ἀνόητος! Ὦ! Ρίττα σκανδαλώδης!
»Εἰμὶ ἀνὴρ περιωπῆς καὶ καταπληκτικώδης
»κι' ἔχω σαγήνην τρομερὰν καὶ ὄψιν καλλιπάρειον
»ὥστε νὰ κάμνωμε ὁμοῦ θαυμάσιον ζευγάριον».
Κι' ἀφοῦ καὶ ἄλλα ἔγραψον τὴν φήμην μου ἐξάρας
τέλος σκεφθεὶς μὲ σύνεσιν πρὸς δὲ καὶ μὲ σοφίαν
ἐνέκλεισον τῷ γράμματι καὶ μιὰν φωτογραφίαν.
Καὶ ὠ! Τὸ θαῦμα γέγονε κι' ἡ Ρίτ-
(τα μαγευθεῖσα
κι' ἐκ τῆς φωτογραφίας μου ἀγρί-
(ως θαμβωθεῖσα
ἔφυγεν ἐκ τοῦ οἴκου της εὐθύς, δί-
(κην «κοπάνας»
ἐγκαταλείψασα τὸν Χάν... μδουκάλαν
(εἰς τὰς Κάννας.
Προσέτι σῆμα ἔπεμψεν τελεσιγραφι-
(κόν :
«Πρὸς τὸν μεγάλον γόητα τὸν Παρα-
(τατικόν.
»Ἤδη, ἐχώρισον τὸν Χάν, τὸν γόνον
(μεγιστάνων
καθ' ὃ ἠγάπησον ὑμᾶς τὸν μέγιστον
(τῶν χάνων!...».

Ο ΓΕΡΟ-ΠΑΡΑΤΑΤΙΚΟΣ

Παραθερισμός... ΣΤΗΝ ΑΘΗΝΑ!

Ὁ κόσμος ὅλος, φυσικά, παραθερίζει
εἴτε «ντουέττο», εἴτε... «τρίο», ἢ μοναχὸς
μὰ «βράσε ὀρυζα» τοὐτέστι «βράσε ρύζι»
ὅταν κανένας τύχη νάνε καὶ φτωχός...
Καὶ εἶμαστ' ὅλοι μας φτωχοὶ μέσ' τὴν 'Αθήνα
—οἱ ἐξαιρέσεις εἶνε σπάνιες πολὺ—
κι' ἐν τούτοις ὅλοι τὰ περνᾶμε... κάπως φίνα
ἐνῶ τὸ «ἄστυ» πάντα ὁ καύσων πυρπολεῖ...
Ἴσως νὰ πρέπη, φυσικά, νὰ ἐξηγήσω
τί ἐννοῶ μ' αὐτὸ τὸν τίτλο τὸν τρελλὸ
καὶ σᾶς ὑπόσχομαι, πολὺ νὰ μὴν ἀργήσω,
μὰ καὶ γιὰ λίγη ὑπομονή... παρακαλῶ:

★

Ἕνας ὑπάλληλος προσέρχεται μὲ βία
εἰς τὸν ταμία καὶ ζητάει ἕνα μισθὸ
καὶ λέει μὲ πόνο:
—Μοῦ τὸν ζήτησε ἡ συμβία!
Ἕνα μισθό, μωρὲ παιδιά, θὰ χρειασθῶ!
Μὰ ὁ μισθός... εἶνε μισθός! Τί νὰ τὸν κάνη;
Γιὰ ἐξοχὴ... οὔτε μιὰ μέρα δὲν τοῦ φτάνει!
Κι' ἀποφασίζει μέσ' τὴ φτώχεια καὶ τὴν πεῖνα
νὰ κάνη λίγη «ἐξοχή»... μέσ' τὴν 'Αθήνα!
Ἔτσι κορδώνεται «τὸ ζεῦγος» κι' ὅλο πόζα
ποὺ δὲν θὰ εἶχε οὔτ' ὁ Μὰκ Ἄρθουρ ποτὲ
πίνει στὰ δύο σὰ «σαμπάνια» τὴ γκαζόζα
κι' ἀπολαμβάνει Κυριακὴ τὸ «βαριετέ».
Ἐκεῖ στὸ «Ἄλσος»—ἔχουν βάλει τὰ καλά τους—
καὶ λένε ὅλοι τὸ «μανταμ» καὶ τὸ «μεσιὲ»
κι' ἐκεῖ ἀνέχεται καὶ τὰ κουτσούβελά τους
ὁ Οἰκονομίδης, ἐκλεκτὸς κομφερανσιέ.
Κάθε ἀστεῖο τοῦ σπουδαῖα τὸ «ριμάρει»
στὸ ραδιόφωνο, παντοῦ, ἐδῶ κι' ἐκεῖ
καὶ ξέρει πάντοτε τὸ τί θὰ ρεκλαμάρη
καὶ, νὰ παράδειγμα: «Ἡ 'Αθηναϊκὴ».

★

Ἐρωτικό, φοιτητικὸ φτωχὸ ζευγάρι
θέλει κι' ἐκεῖνο παραθερισμό... φθηνὸν
κι' ἀφοῦ ἔχει τζάμπα σὰν Κατσάμπας τὸ φεγγάρι
παραθερίζει πιά.. ἐντὸς τῶν 'Αθηνῶν!
Ζάππειο, Πάρκο, «λυρισμός» καὶ ὄχι ναῦλα
—ὅλο «περίπατο» καὶ πάλι... «λυρισμός»—
καὶ «σινεμὰ» μὰ καί... «τελεία» πιὰ καὶ «παῦλα»
ἀκολουθεῖ ὁ... σκοτεινὸς ρωμαντισμός...
Παραθερῖστε, βρὲ παιδιά μου, στὴν 'Αθήνα
σ' αὐτὴ τὴν πόλι ποὺνε πλούσια καὶ φτωχὴ
κάντε «σαιζὸν» —τὴν ἄδεια σας, ἕνα μῆνα—
περιφρονῆστε... κάθε ἄλλη ἐξοχή!
Χωρὶς «ψιλὸ ζαζί», χωρὶς νὰ πῶ ἀστεῖα
δέστε τὰ κέντρα της, τὰ ζαχαροπλαστεῖα
σ' ὁποια νὰ βρίσκεσθε, χρυσοί μου, ἡλικία,
ρίξτε ματιὲς σὲ κάθε μιὰ της συνοικία,
δέστε τὰ χίλια «σινεμὰ» κι' ὅλα τὰ πάρκα
κάθε γκαρσόνι ποὺνε καί... σπουδαία «μάρκα»
—νὰ δῆτε «θέρετρον» πῶς εἶνε ὁρισερό
καὶ πῶς θὰ εἴχατε «κανὼ» ἀλλὰ καὶ βάρκα
μέσα στὸ Σύνταγμα... ἂν εἴχαμε νερό!

Ι. ΑΘΗΝΑΙΟΥ

Το Ξένο Παιδί

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΗΣ ΣΥΝΕΧΕΙΑΣ

'Ο πόθος της έκδικήσεως παρασύρει τη Σέλια στην άμαρτία. "Ενα βράδυ καρναβαλιού πέφτει στην άγκαλιά ενός άγνώστου της νέου. Και το παιδί που φέρνει στον κόσμο, και το οποίο ο Λουκάς θεωρεί δικό του, είνε καρπός της άμαρτίας της!...

9ον

—"Ελα, έλα, φτάνει! της είπε ο Λουκάς εύτυχισμένος. 'Αλλά έσύ αν δεν κλάψης, δεν μπορείς νά δείξης τή χαρά σου.

"Εσκυψε ύστερα και κύτταξε ώρα πολλή το παιδί.

—Μοΰ μοιάζει! φώναξε στό τέλος. Μοιάζει τής μητέρας μου, "Ετσι ήταν κι' αύτη καστανή, σταράτη...

"Ενα γέλιο σκληρό άκούστηκε ξαφνικά. 'Η Βάλια είχε γελάσει. Μέσα άπό τά δάκρυά της, τό γέλιο ξέσπασε σαρκαστικό. "Ολοι τήν κύτταξαν παραξενεμένοι. Κι' ό άντρας της τής φώναξε άπότομα:

—Γελάς; Τί έπαθες; Τρελλάθηκες;

—'Αφήστε την! τοΰ ψιθύρισε μιά νοσοκόμα. Είνε άκόμα ή ταραχή. Κλαίει καί γελάει μαζί. Θά συνέλθη.

"Οταν έμεινε μόνη μέ τό μικρό της γιά πρώτη φορά, στήν άρχή δέν θέλησε νά τό πάρη κοντά της, στό κρεβάτι της. Τό χέρι της όμως άπλωνόταν άθελά της στό μικρό κρεβατάκι, στό μικροσκοπικό πλασματάκι. Σέ μιά στιγμή τόβαλε κοντά της. Τό νεογέννητο κοιμόταν μέ κλειστές τίς γροθιές, μέ μισόκλειστα τά βλέφαρα. "Ηταν σάν ένα λουλουδάκι πού είχε φυτρώσει ξαφνικά.

'Ωστόσο ή Βάλια άπόφυγε νά τό χαϊδέψη.

—"Οχι! ψιθύρισε. 'Εσύ είσαι τό ξένο παιδί. 'Εσένα δέν θά σέ βλέπω στή θέσι τοΰ παιδιοΰ μου...

★

Πέρασαν τρεΐς ήμέρες. Τήν τρίτη μέρα τής είπαν νά τό θηλάση.

Διαμαρτυρήθηκε αύτή.

—"Οχι. Δέν θά μπορέσω! Αίσθάνομαι άδύνατη.

—Κουταμάρες! τήν έκοψε ό γιατρός. Είσαστε μιά χαρά.

Μέ τό στανιό σχεδόν τής έβαλαν τό μωρό στό στήθος της. Αύτό άρπαξε τή ρώγα. Τότε ένοιωσε ή Βάλια τή ζωή της νά κυλάη στή δική του ζωή. Κι' έσκυψε τό κεφάλι της στό μικρό, μαλακό κεφαλάκι του.

—Παιδί μου! ψιθύρισε.

Κανένας δέν κατάλαβε γιατί έκλαιγε πάλι τώρα. 'Ο Λουκάς τήν κύτταζε αύστηρά.

—"Ελα, άσε τίς κουταμάρες, τής είπε. 'Ο σκοπός είνε νά μή τό δηλητηριάσης μέ τό γάλα σου τό παιδί.

Δέν άποκρίθηκε αύτή. 'Ακούμπησε τά χείλη της στά μεταξένια καστανά μαλλάκια τοΰ μωροΰ.

—Παιδί μου!... Παιδί μου!... Είσαι κι' έσύ παιδί μου!... ψιθύρισε.

"Οταν έμεινε μόνη, ή άπελπισία κόντεψε νά τή θανατώση.

—Τί έκανα; Τί έκανα; Γιατί σ' έφερα στόν κόσμο γλυκό μου παιδί; Είσαι ένα δυστυχισμένο πλάσμα. 'Εσύ δέν έχεις πατέρα. Σ' έφερα στόν κόσμο, κοριτσάκι μου κι' έσένα! Γιατί; Γιατί;

"Ενοιωσε τόση ντροπή πού εύχήθηκε νά πεθάνη.

Μά ό Θεός δέν τό ήθελε έτσι. Καί σηκώθηκε, γερή, δυνατή άπ' τό κρεβάτι. Ποτέ δέν ήταν τόσο δυνατή. Τί είρωνεία τής τύχης!...

"Οταν γύρισε στό σπίτι της ή Βάλια κρατοΰσε τό παιδί της στήν άγκαλιά της κι' είχε τό κεφάλι της σκυφτό, σάν άμαρτωλή. Δέν τολμοΰσε νά σηκώση τά μάτια της οΰτε τήν ύπηρέτρια νά κυττάξη. "Οταν ή ματιά της έπεσε στό μεγάλο κάδρο μέ τίς φωτογραφίες τών γονέων της, χλώμιασε καί χαμήλωσε τά μάτια της.

"Επειτα, σιγά-σιγά, ή ζωή τήν τράβηξε. "Επεισε τόν έαυτό της ότι ή έκδίκησί της ήταν δίκαιη. Μετά τήν πρώτη έντύπωσι τής φρίκης καί τής ντροπής, τό φυσικό της βάρος νίκησε.

«Είνε σωστό καί δίκαιο, σκέφθηκε. Ναί, πρέπει νά χαρίζη τήν άγάπη του στό ξένο παιδί, άφοΰ μίσησε τό δικό του! Τοΰ άξίζει...».

"Ενας τρελλός μπαμπάς

Τί Πλαοτραγωδίες συμβαίνουν στή ζωή! 'Ο Λουκάς ένοιωθε πάθος άληθινό γιά τό κοριτσάκι του. Γύριζε τώρα μιά ώρα άρχήτερα άπό τή δουλειά του γιά νά τό παίρνη στήν άγκαλιά του.

Τοΰ τραγουδοΰσε δικά του νανουρίσματα.

Οΰτε άνέφερε πιά τή Λένα. Λές κι' είχε σβύσει έντελώς άπ' τή μνήμη του.

'Η Βάλια ώστόσο άγαποΰσε σάν άληθινή μάνα τό κοριτσάκι της. Παράξενο όμως! "Οταν έβλεπε τόν άντρα της νά κάνη έτσι σάν τρελλός γι' αύτό τό παιδί, τόν μισοΰσε. "Ενοιωθε τέτοιο μΐσος νά ξεχειλίζη στή ψυχή της, πού τρόμαζε κι' ή ίδια. Καταλάβαινε πώς τό μόνο πού θά τή λύτρωνε ήταν νά τοΰ έξομολογηθή τήν άλήθεια. Νά τοΰ τό φωνάξη μία μέρα κατά πρόσωπο:

—Είνε νόθο!... 'Αγαπάς ένα ξένο παιδί!

'Αλλ' αύτό δέν μποροΰσε νά γίνη. Πρώτα-πρώτα γιά νά τόν έκδικηθή πραγματικά, έπρεπε νά περάσουν χρόνια. Νά τόν άφήση νά ξοδέψη όλους τούς θησαυρούς τής ψυχής του γι' αύτό τό παιδί.

Τότε, θά βρισκε τήν κατάλληλη στιγμή νά τοΰ δώση τή στιλετιά μέσα στήν καρδιά. Θά τ' άποφάσιζε όμως ποτέ; 'Η ίδια στιλετιά δέν θά σκότωνε κι' αύτή καί τό παιδί; Δέν θά τόκανε όρφανό, παιδί τής άμαρτίας καί τής ντροπής;

"Οταν τό συλλογιζόταν αύτό, χτυποΰσε τά χέρια της άπελπισμένη.

—Δέν μπόρεσα νά τόν έκδικηθώ! φώναξε. Μονάχα τόν έαυτό μου άφάνισα!...

Κι' έτσι ζοΰσε άνάμεσα στήν άπόγνωσι καί στήν άγρια χαρά!

"Οταν έβλεπε τόν άντρα της ν' άκουμπάη τό μάγουλό του στό μάγουλο τοΰ παιδιοΰ μέ άπειρη τρυφερότητα, όταν έβλεπε τό σημαδάκι στή μύτη τοΰ μωροΰ, τό λακκάκι στό σαγονάκι του, τής έρχόταν νά γελάση, νά γελάση τρελλά, νά γελάση τόσο ώσπου νά πεθάνη!

Τά βαφτίσια τής μικρής έγιναν πλούσια καί πρόσχαρα. 'Ονόμασαν τή μικρή Θέκλα. 'Ο Λουκάς κάλεσε όλους τούς φίλους του. 'Η Βάλια κανένα άπό τούς δικούς της. "Ολοι ρωτοΰσαν γιά τή Λένα. Κι' ό Λουκάς, άποκρινόταν:

—Τή στείλαμε στήν 'Ελβετία. Σ' ένα οίκοτροφείο. Ναί, προτίμησα νά της δώσουμε μόρφωσι εύρωπαϊκή.

Δέν είχε κανείς λόγο νά μή τό πιστέψη. Πλοΰτος ύπήρχε, κι' ό Λουκάς έκανε συχνά ταξίδια στήν Εύρώπη.

—"Ακουσε, είπε μιά μέρα στή Βάλια. Μετά κάμποσον καιρό θ' άναγγείλουμε τό θάνατο τής Λένας. Δέν θά ποΰμε δά καί ψέμμα, γιατί γιά νά μήν δώση σημεία ζωής θά πή πώς πέθανε.

Τόν κύτταξε ή Βάλια στά μάτια, περιμένοντας ν' άνακαλύψη κάποια λάμψη στό βλέμμα του. Καί συγκινήθηκε, γιατί τής φάνηκε πώς είδε μιά γρήγορη όδυνηρή σύσπασι στό πρόσωπό του. Τής φάνηκε πώς τό χεΐλι του έτρεμε καθώς πρόφερε τά σκληρά λόγια. Τήν άλλη στιγμή όμως τό πρόσωπό του πήρε τή σοβαρή του έκφρασι.

—Νάχης τό νοΰ σου στή Θέκλα, είπε στή Βάλια. Φράντισε νά μή χαθή τό παιδάκι μας σάν τήν άλλη...

'Η «άλλη» ήταν ή Λένα.

'Η Βάλια ένοιωσε θανάσιμο μΐσος έναντίον του.

Δέν τοΰ άποκρίθηκε ώστόσο. "Εσφιξε τό παιδάκι της στή άγκαλιά της, κι' άπόμεινε βουβή.

Τό μόνο πού σκέφθηκε νά κάνη, ήταν νά περάση νά ίδή τό παραγγελιοδοχικό γραφείο τοΰ 'Αντώνη Βαμβακά. Γιατί θά τόκανε αύτό; Κι' ή ίδια δέν θάξερε νά τό πή. 'Ωστόσο τό έκαμε. Ηύρε εύκολα τ' όνομά του καί τή διεύθυνσί του στόν τηλεφωνικό κατάλογο. Τό γραφείο βρισκόταν κοντά στό σπίτι της, σέ μιά πάροδο τής όδοΰ 'Ερμοΰ. "Αν ήθελε μποροΰσε κάθε μέρα νά περνάη, νά τόν βλέπη.

Πέρασε μπροστά άπό τήν πόρτα του. 'Ανέβηκε λίγα σκαλοπάτια. Τό γραφείο ήταν εύρύχωρο, άξιοπρεπές. Κλεφτά, τόν πήρε τό μάτι της. Καθόταν στή θέσι του κι' έργαζόταν. "Ηταν όπως έκείνη τήν τρελλή βραδυά καί τώρα πού τόν έβλεπε στό φώς τής ήμέρας: όχι όμορφος, άλλά νόστιμος. Φαινόταν γερός, δουλευτής.

Σήκωσε τά μάτια της στόν ούρανό.

«Θεέ μου! σκέφθηκε. Κάνε νά γίνη κι' ή μικρούλα μου γερή, έργατική κι' έξυπνη!»

Στή Λάρισα

Πέρασαν έτσι τρία χρόνια. 'Η Θέκλα έγινε ένα χαριτωμένο κοριτσάκι. 'Η Λένα ήταν τώρα ένδεκα χρόνων. Δέν τήν είχε ίδή ή δύστυχη μανούλα της. Μονάχα μιά-δυό φορές τά είχαν κανονίσει μέ τή 'Ακριδή νά πάη κάπου νά κρυφτή καί νά ίδή τό κοριτσάκι της πού γύριζε άπό τό σχολείο μέ τίς συμμαθήτριές της.

Ξεχώριζε άπ' όλες μέ τήν όμορφιά της καί τή χάρι της. Ξανθειά, σάν μιά μικρή νεράϊδα, χαριτωμένη σέ κάθε της κίνησι.

—"Εχει κλίσι στό χορό, τής είπε ή 'Ακριδή μιά μέρα. 'Η καθηγήτριά της λέει πώς είνε γεννημένη χορεύτρια. Κι' άκόμα έχει κλίσι στό πιάνο καί στό τραγούδι. Τραγουδάει σάν άηδονάκι!

'Η Βάλια τά είχε χαμένα. Πώς ήταν δυνατόν ή άγάπη της γιά τό Θέμο νά δώση όλα του τά χαρίσματα στό παιδί; 'Ομοιότητα σωματική καί ψυχική!

"Οπως τής έλεγε ή 'Ακριδή, ή Λένα ήταν έπίσης φύσις ποιητική. Τής άρεσε νά διαβάζη στίχους καί σοβαρά βιβλία. Στό σχολείο της ήταν πρώτη.

'Η 'Ακριδή τής είπε μιά μέρα πώς ή μανοΰλα της πέθανε. 'Η μικρή έκλαιγε πολύ. Μά δέν καλοθυμότν τή μανοΰλα της. Κι' έτσι ό πόνος της έσβυσε σιγά-σιγά.

—Είνε άλήθεια πώς τήν έχω σάν τά μάτια μου, είπε σκουπίζοντας τά μάτια της ή 'Ακριδή. Είνε εύτυχισμένη.

Κι' ή Βάλια τό πίστεψε. Γιατί τό λίγο πού είδε τή μικρή δυό φορές, άκουσε τό γέλιο της κρυσταλλένιο, ξεγνοιαστο. Κι' εύχαρίστησε τό Θεό.

Μιά μέρα, ή 'Ακριδή τής τηλεφώνησε πώς είνε άπαραίτητη άνάγκη νά συναντηθοΰνε. Πραγματικά, συναντήθηκαν έξω όπως πάντα.

—"Εχω κάτι νά σοΰ πώ, πού ίσως νά σέ στενοχωρήση λιγάκι, τής είπε ή 'Ακριδή. "Αν τό πάρης άλλοιώτικα όμως, είνε κι' εύχάριστο.

Πήγε νά λιποθυμήση άπό τήν άγωνία ώσπου ν' άκούση ή Βάλια. Τέλος ή 'Ακριδή τής ξήγησε:

—Φεύγω γιά τή Λάρισα. Ναί! Συνέβη κάτι ξαφνικό, πού δέν τό περίμενα καθόλου. Πέθανε μιά ξαδέρφη μου έκεί, καί μ' άφησε ένα σπιτάκι. Πρέπει νά πάω νά τό παραλάβω. Γιατί νά πάη χαμένο; Καί γιατί νά πληρώνω έδώ νοίκι;

—Κι' ή Λένα; ψιθύρισε ή δύστυχη μάνα.

—Θά τήν πάρω μαζί μου! Μή κάνης έτσι. Δέν θά μείνω γιά πάντα έκεί; Κάνα δυό χρόνια ώς πού νά κανονίσω τά πράγματα. "Επειτα θαρθώ πάλι έδώ.

—Δέν μπορώ... Δέν μπορώ, βόγγηξε ή Βάλια. Νά νοιώθω τόσο μακρυά τό κοριτσάκι μου.

—Μήν είσαι παράλογη! Πρώτα-πρώτα καλύτερα νά είνε μακρυά. Τί θέλεις, τί γυρεύεις. Ποιός ξέρει πώς έρχονται τά πράγματα; Καλύτερα μακρυά.

—"Οχι! "Οχι! Δέν μπορώ νά τ' άποφασίσω έτσι. Θέλω νά τό σκεφθώ.

"Εφυγε μέ τό θάνατο στήν καρδιά ή δύστυχη μανούλα. "Ενα σχέδιο παράτολμο στριφογύριζε στό μυαλό της.

«"Αν πώ στό Λουκά πώς βρήκα τή μικρή;» σκεφτόταν.

"Ηταν βέβαια τρελλό αύτό τό σχέδιο. Κι' όμως... "Ισως, τώρα πιά τό μΐσος του γιά τή δύστυχη μικρούλα νά είχε σβύσει. "Ετσι θά μποροΰσε νά γυρίση ή Λένα στό σπίτι.

Τό ίδιο κιόλας βράδυ είπε στόν άντρα της:

—"Εχω νά σοΰ μιλήσω... Μοΰ είπαν,... κάποια γνωστή μου μοΰ είπε δηλαδή, ότι είδε ένα κοριτσάκι πολύοιαζε καταπληκτικά τής Λένας. «"Αν δέν ήξερα πώς τήν έχετε στήν 'Ελβετία, θάβαζα στοίχημα πώς είνε αύτή», μοΰ είπε.

Είδε τήν πρώτη στιγμή τήν άνησυχία στά μάτια τοΰ άντρός της. "Επειτα τό μΐσος.

—Φαντασίες! τής άπάντησε, τέλος, κοφτά.

—"Αν όμως δέν είνε φαντασίες; ξεθαρρεύτηκε νά πή ή Βάλια.

Τή στήλωσε μέ μάτια άγρια φλογερά.

—"Αν δέν είνε φαντασίες; Τό καλύτερο, λοιπόν, είνε νά πιστέψης πώς πρόκειται γιά φαντασίες. Τό καταλαβαίνεις πολύ καλά πώς τώρα, προπάντων τώρα, δέν έχει θέσι αύτό τό κοριτσι στό σπίτι μου.

Κατάλαβε πώς τά λόγια της πήγαιναν χαμένα. Κι' όμως θέλησε νά έπιμείνη άκόμα.

—Λουκά, άκόμα πιστεύεις;... ψιθύρισε.

'Εκείνος τήν έκοψε άπότομα:

—"Ελα, πάψε! Μήν συνεχίζουμε αύτή τή θλιβερή συζήτησι. Τώρα έχω τό δικό μου παιδί.

Σταμάτησε άξαφνα κι' έφερε τό χέρι του στό λαιμό του σάν νά πνιγόταν.

—Μή μοΰ τό θυμίζης, Βάλια. Γιά τό καλό όλων, καλύτερα νά μή φροντίσης κάν νά μάθης άν άλήθεια ζή ή Λένα. "Ασε την. "Αν ζή θά πή ότι ήΰρε κάποιον νά φροντίζη γι' αύτή. Κι' ίσως νά είνε πιό εύτυχισμένη έκεί, παρά έδώ.

—"Αν ζή... άν τήν εύρισκα... θά είχες τήν καρδιά νά τής φερθής πάλι όπως τής φέρθηκες;

—Δέν θά πατήση τό πόδι της στό σπίτι μου. Θέλεις δηλαδή, σώνει καί καλά, νά μέ κάνης φονιά;

'Η άπειλή ήταν σαφής, κι' ή καρδιά τής μάνας πάγωσε.

—Λουκά! Είσαι φοβερός!

—Πιό φοβερή είσαι έσύ πού θέλεις νά μοΰ δηλητηριάσης τήν εύτυχία μου.

"Εκανε μιά κίνησι άπελπισίας ή Βάλια. 'Η φωνή της άκούστηκε μόλις:

—"Αδικα μιλάμε, Λουκά. 'Η Λένα δέν ζή. Καί σίγουρα έκανε λάθος ή φίλη μου.

Είδε τήν ικανοποίησι στά μάτια του καί σώπασε. 'Η καρδιά της ράγισε πιό πολύ. Οΰτε κάν προσπαθοΰσε νά τής κρύψη ό Λουκάς ότι μισοΰσε άγρια τή δυστυχισμένη τή μικρή. Οΰτε κάν προσπαθοΰσε νά τής κρύψη ότι άν ποτέ σκεφτόταν νά παρουσιάση τή Λένα ή ζωή τοΰ κοριτσιοΰ θά κινδύνευε καί πάλι.

"Εσπασε τό κεφάλι της όλη έκείνη τή νύχτα ή Βάλια. Τί μποροΰσε νά κάνη; Πώς θά μποροΰσε νά κρατήση την κορούλα της κοντά της.

Νά τήν έβαζε σέ κανένα σχολείο; "Επρεπε όμως νά δηλώση τ' όνομά της, τούς γονείς τοΰ παιδιοΰ. Κι' έπειτα θά ήταν μιά προσωρινή λύσις, γιά λίγα χρόνια. 'Η Λένα θά μεγάλωνε. Ποιούς θά γνώριζε γιά γονείς; Κι' άλλο ξερρίζωμα πάλι; "Ετσι, τουλάχιστον, είχε συνηθίσει τώρα πιά.

Κι' έπειτα, όσο συλλογιζόταν τά άγρια λόγια τοΰ Λουκά, τόσο έτρεμε! Τί μΐσος!

"Ηταν ικανός, άν τή συναντοΰσε τή Λένα στό δρόμο του, νά τής κάνη κακό. "Εφριττε πού τό συλλογιζόταν. Κι' όμως, έτσι ήταν. "Αν βρισκόταν μπρός του τό δύστυχο κοριτσάκι, ήταν ικανός νά τό ποδοπατήση σάν σκουλήκι.

'Η σκέψι αύτή την έκαμε νά ψιθυρίση:

—"Ισως ό Θεός νά τάφερε έτσι... "Ισως ή μόνη άσφάλεια γιά τή Λένα νά είνε τό ότι θά βρίσκεται πολύ μακρυά, σέ άλλη πόλι. "Ας πάη λοιπόν στή Λάρισα. Παντοΰ λάμπει ό ήλιος. Καί τό χέρι τοΰ Θεοΰ φτάνει παντοΰ γιά νά προστατέψη τά όρφανά.

"Εδωσε πιά την άπάντησί της στήν 'Ακριδή.

'Εκείνη χάρηκε.

—Καλά πού τό κατάλαβες, τής είπε. Δέν στό είπα έγώ; Τό καλύτερο είνε αύτό. Νά μεγαλώση ή Λένα σ' άλλο μέρος. Κι' έννοια σου. "Εγώ θά τής άφήνω κληρονομιά καί τό σπιτάκι μου όταν πεθάνω.

"Επειτα είνε τόσο όμορφη, πού θά παντρευτή χωρίς προίκα.

—Λυπάμαι πού θά διακόψη τίς σπουδές της...

—Δέν είνε κανένα χωριό ή Λάρισα. Δέν θά σταματήση τίποτε, έννοια σου. Θά στήν κάνω έγώ μιά κοπέλλα πού νά την καμαρώνουν όλοι. Κι' όταν θά περάσουν πολλά χρόνια, όταν δέν θά σέ θυμάται πιά καθόλου, θά τύχη νάρθής νά την ίδής καμμιά φορά καί νά την καμαρώσης.

Κρυμένη πίσω άπό μιά πόρτα, την άποχαιρέτησε γιά τελευταία φορά άπό μακρυά την κορούλα της ή δύστυχη μάνα. Την είδε πού βοηθοΰσε την 'Ακριδή στό συγύρισμα.

"Ακουσε τή φωνούλα της κελαϊδιστή, φωνή γεννημένης τραγουδίστρας.

—Θεία 'Ακριδή! Γιά πόσον καιρό θά πάμε στή Λάρισα; ρώτησε.

—Γιά πάντα! άποκρίθηκε ή 'Ακριδή. Είδε τότε τό προσωπάκι τής μικρής νά συννεφιάζη.

—Είνε όμορφα έκεί;

—"Ομορφα είνε. Θά ζήσουμε πιό νοικοκυρεμένα...

—Καλά, θεία 'Ακριδή, άναστέναξε ή μικρή.

"Ηταν όμορφη σάν άγγελος τώρα στά ένδεκά της χρόνια. Ψηλή καί λυγερή, μέ λεπτή μεσούλα. "Ενα ποίημα όμορφιάς καί χάρης.

'Η Βάλια δάγκωνε τά χέρια της γιά νά μήν έφωνήση. Δάγκωσε τά χέρια της γιά νά μήν πεταχτή άπ' την κρυψώνα της καί πέση στή άγκαλιά της μικρούλας.

Μιά στιγμή τρέλλας. Μά πέρασε. Συγκρατήθηκε. Τά χέρια της όμως μάτωσαν άπό τό δάγκωμα. Πιό πολύ μάτωσε ή καρδιά της.

'Η φωνή της μικρής άκουγόταν κάπως θλιμμένη.

—Δέν μέ νοιάζει, θεία 'Ακριδή... Μονάχα, νά... θάθελα νά είμαι έδώ όπου πέθανε ή μανοΰλα μου.

'Η 'Ακριδη την άποπήρε.

—Τί θυμάσαι πιά άπό τή μανοΰλα σου έσύ; Δέν θυμάσαι τίποτε.

"Εκλεισε ή κοπελίτσα τά μάτια της.

—Θυμάμαι! πρόφερε μέ φωνή πνιγμένη άπό τή συγκίνησι. "Ηταν όμορφη, ψηλή καί γλυκειά. Γελοΰσε πολύ... γελούσαμε μαζί... 'Από τότε, θεία 'Ακριδή μοΰ φαίνεται πώς δέν γέλασα όπως γελούσα έκείνον τόν καιρό. Κι' ύστερα μπορεί νά μήν...

Κάτι θάλεγε άκόμα, μά σταμάτησε.

Πέρασε ή θεία τά χέρια της γύρω τούς ώμους της.

—Λένα, δέν πρέπει νά τά σκέπτεσαι αύτά, τής είπε. Παμε τώρα γιά καινούργια ζωή. Τή θύμησι της μανοΰλας σου, νά την κρατάς μέσα σου, σάν μιά τρυφερή

ΙΣΧΥΡΟΝ ΚΑΙ ΑΣΘΕΝΕΣ ΦΥΛΟΝ

"Ενας Γερμανός άθλητής διέδιδε παντοΰ ότι κάθε άνδρας είνε δυνατώτερος άπό τρεΐς γυναίκες φαινομενικά ίσοδύναμες του. Τρεις Γερμανίδες άθλήτριες, λοιπόν, άνέπως φαίνεται στη φωτογραφία μας, τόν έθεσαν έκτός μάχης μέσα σέ λίγα λεπτά.

Ενδιαντές

'Ο άχάριστος

'Ο Μενέλαος Μπάμιας άρραβωνιάστηκε μέ τήν «ώραίαν καί δια πολλών χαρίτων κεκοσμημένην» δεσποινίδα Πιπίτσαν Κελεπούρη.

'Η δις Πιπίτσα είνε πολύ όρεκτική.

'Ο Μενέλαος όμως είνε είκοσι χρόνια μεγαλύτερός της κι' έχει μιά φαλάκρα, πού μπροστά της... ώχριοΰν όλοι οί ήλεκτρικοί γλόμποι!

'Η χαρά λοιπόν τοΰ Μενέλαου είνε άπεριγραπτη. "Οπου σταθή κι' όπου έρεθή, άνάμεσα σέ φίλους, γνωστούς κι' άγνώστους άκόμα, παραληρεΐ άπό τόν ένθουσιασμό του:

—'Η Πιπίτσα μου μέ λατρεύει!... Θά κάνουμε ένα παιδί μεγαλείο!... Ένα παιδί λεβεντιά, ώμορφο, δυνατό, μυαλωμένο!...

Κάποιο βράδυ, ύστερα άπό λίγο καιρό, ό Μενέλαος κάνει τόν περίπατό του στήν έξοχή καί συλλογίζεται μέ χτυποκάρδι τή λατρευτή του Πιπίτσα, όταν έξαφνα τή βλέπει νά ξεπροβάλλη άπό ένα μονοπάτι, σφιχταγκαλιασμένη μ' έναν νεαρό μαντράχαλο.

—Πιπίτσα!... φωνάζει έξαλλος. 'Εσύ, έδώ; 'Εσύ;...

—Στάσου, Μενέλαε, τοΰ λέει άτάραχη ή Πιπίτσα. Τί κάνεις έτσι; 'Εγώ ή καϋμένη φροντίζω νά μή γεννηθή φαλακρό τό παιδάκι μας, κι έσύ θυμώνεις; 'Αχάριστε!...

Ο ΦΑΚΟΣ

ἀνάμνησι. Δὲν πρέπει νὰ πικραίνεσαι...

—Δὲν πικραίνομαι! εἶπε τὸ κοριτσάκι.

Τότε ρώτησε ἡ Ἀκριβή:

—Θυμᾶσαι τὸν πατέρα σου, παιδί μου;

Σούφρωσε ἡ κοπελλίτσα τὰ φρύδια της.

—Ὄχι. Ὅσο καὶ νὰ βασανίζω τὸ μυαλό μου, δὲν θυμᾶμαι, δὲν... δὲν θέλω νά...

Πάλι σταμάτησε.

—Καλύτερα... Καλύτερα! Ἔλα, μὴν ἀργοποροῦμε. Πρέπει νὰ τὰ μαζέψουμε γρήγορα, φώναξε ἡ θεία.

Ἔμεινε ἡ Βάλια κρυμμένη, ὅση ὥρα εἶχαν συμφωνήσει. Ἔπειτα ἡ Ἀκριβὴ ἔστειλε τὴ μικρὴ σὲ κάποιο θέλημα. Κι' ἡ Βάλια ξεκλέφτηκε κι' ἔφυγε.

Τὴν ἄλλη μέρα, τὴν ὥρα ποὺ φευγε τὸ τραῖνο ἀπὸ τὸ σταθμό, βρέθηκε κι' αὐτὴ ἐκεῖ. Δὲν χόρταινε νὰ κυττάζη τὸ πεντάμορφο προσωπάκι τῆς κόρης της. Τὰ χρυσὰ μαλλάκια της ἀνέμιζαν στὸ φύσημα τοῦ ἀέρα καὶ τὰ ματάκια της κύτταζαν περίεργα γύρω. Κύτταζαν τοὺς ξένους ἀνθρώπους. Καὶ δὲν γύριζαν νὰ ἰδοῦνε μία δυστυχισμένη γυναῖκα, ποὺ κρυμμένη πίσω ἀπὸ κάποιον στύλο δὲν τὴν ἄφηνε ἀπ' τὸ βλέμμα της. Τὸ τραῖνο σφύριξε. Ἡ μικρὴ ἄπλωσε τὰ χεράκια της. Ἡ φωνοῦλα της ἀκούστηκε μέσα ἀπὸ τὴν ὀχλοβοή, γεμάτη κλάψιμο:

—Ἀντίο μανούλα!

Ἀνατρίχιασε ἡ δύστυχη μάνα. Ἦταν κάποια μυστικὴ δύναμι ποὺ τὴν ἔσπρωξε νὰ ρίξη ἔτσι στὸν ἀέρα τὸν πονεμένο ἀποχαιρετισμὸ ἢ μάντευε τὴν ἀλήθεια;

Τὸ τραῖνο ξεκίνησε. Μαντήλια ἀνέμιζαν, στήθια φούσκωσαν, λυγμοὶ τάραξαν τὸν ἀέρα. Ἡ Βάλια δάγκωνε τὰ χείλη της γιὰ νὰ μὴν ἐνώση κι' αὐτὴ τ' ἀναφυλλητά της μὲ τ' ἀναφυλλητὰ τῶν ξένων ἀνθρώπων.

Τὸ τραῖνο χάθηκε σὲ κάποια στροφή. Ἀκόμα φαινόταν ὁ καπνός, ἀκόμα ἀκουγόταν ὁ ρυθμικὸς κρότος τῶν τροχῶν. Ὅλο καὶ πιὸ μακρυὰ ὅλο καὶ πιὸ μακρυά.. Ὁ κρότος ἔσβυσε... Νὰ γινόταν νὰ σβύση ἔτσι κι' ὁ πόνος! Μά, ὁ πόνος ἦταν ἰσχυρός. Ὅταν δὲν ἄκουγε πιὰ οὔτε τὸν πιὸ ἀνεπαίσθητο ρυθμικὸ κρότο, ἡ Βάλια, ἔνοιωσε τὴ γῆ νὰ γυρίζη γύρω της. Λίγο ἀκόμα καὶ θὰ σωριαζόταν λιπόθυμη. Μονάχα μιὰ σκέψι τὴ συγκράτησε: Δυὸ κατανὰ ματάκια ποὺ τὴν περίμεναν...

—Πρέπει νὰ ζήσω!... ψιθύρισε.

Σήκωσε τὸ κεφάλι της καὶ προχώρησε μὲ βῆμα σταθερὸ πρὸς τὴν πολιτεία.

Καταστροφὴ

Πέρασαν χρόνια. Ἡ Θέκλα μεγάλωνε. Γινόταν ἕνα κοριτσάκι ὄχι ἐξαιρετικὰ ὄμορφο, ἀλλὰ σβέλτο, ἔξυπνο, μὲ ἰδιαίτερο ἐνδιαφέρον γιὰ τὰ σπόρ. Ποῦ τὴν ἔχανες, ποῦ τὴν εὕρισκες στὰ Γυμναστήρια. Ἡ Βάλια ἀνατρίχιαζε σὰν σκέψη πὼς τὸ παιδὶ αὐτό, γεννημένο σὲ μιὰ ὥρα τρέλλας, εἶχε κληρονομήσει τὰ γοῦστα τοῦ πατέρα του. Ὅσο τουλάχιστον ἤξερε γιὰ τὸν πατέρα τοῦ παιδιοῦ της. Ὅσο μεγάλωνε, τόσο ἡ λατρεία ποὺ τῆς εἶχε ὁ Λουκὰς γινόταν πάθος. Δὲν ἤξερε τί νὰ κάνη γιὰ νὰ εὐχαριστήση τὴ «μοναχοκόρη» του... Ἡ δύστυχη Βάλια εἶχε χάσει τὰ νιάτα της καὶ τὴν ὁμορφιά της. Τὸ φαρμακερὸ σαράκι τὴ θανάτωνε. Μόνη της παρηγοριὰ ἦσαν τὰ γράμματα τῆς Ἀκριβῆς. Πήγαινε καὶ τἀπαιρνε στὸ πὸστ-ρεστάν, μὲ φόβο, μιὰ φορὰ τὸ μῆνα. Ἔτσι συμφώνησαν, γιατὶ πιὸ συχνὰ φοβόταν μὴ τὴν πάρη εἴδησι ὁ Λουκάς.

Μῆνα μὲ τὸ μῆνα, χρόνο μὲ τὸ χρόνο. Τὰ γράμματα ἤταν, ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον, εὐχάριστα. Ἡ θεία Ἀκριβὴ τῆς ἔγραφε:

«Ἡ Λένα γίνεται ἕνα θαυμάσιο κορίτσι. Τελείωσε τὸ Γυμνάσιο. Ἐξακολουθεῖ τὸ πιάνο της. Τὸ τατρέυει. Ἔχει κι' ὡραία φωνὴ καὶ χορεύει σὰν μικρὴ νεράϊδα».

Χρόνο μὲ τὸ χρόνο, μῆνα μὲ τὸ μῆνα, αὐτὰ ἦσαν ἡ μονάχη παρηγοριὰ μιᾶς μάνας πούκλαψε ζωντανὸ τὸ παιδί της. Θἄθελε νὰ τὴν ἰδῆ. Ἀλλὰ δὲν ἦταν δυνατόν. Μὲ ποιὸ πρόσχημα νὰ πάη στὴ Λάρισσα; Κι' ἔπειτα, ὅπως τῆς ἔγραφε κι' ἡ Ἀκριβή, ἡ μικρὴ ἦταν ἤρεμη καὶ χαρούμενη. Καὶ τῆς ἔλεγε ἀκόμα στὰ γράμματά της:

«Λυπᾶμαι ποὺ μεγαλώνει δίχως μάνα, ἀλλὰ κατὰ βάθος μοῦ φαίνεται πὼς σὲ ἔχασε, Βάλια. Κι' αὐτὸ εἶνε τὸ καλύτερο».

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ : Ἡ συνέχεια

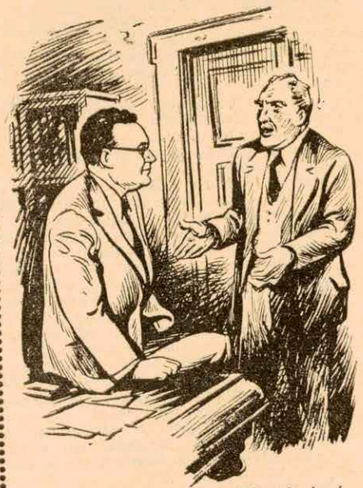

—Μὲ καταστρέφετε... Γιατὶ μοῦ τὸ κάνετε αὐτό;

Ἱστορία καὶ συνέπειες ΜΙΑΣ ΚΛΩΤΣΙΑΣ

Δημοσιογραφικὲς ἀναμνήσεις τοῦ συνεργάτου μας κ. Κ. ΠΟΛΙΤΗ

Μιὰ καὶ μόνη φορὰ στὴ ζωή μου σκέφθηκα νὰ ἐκδικηθῶ, κάνοντας χρῆσι τῆς δημοσιογραφικῆς μου ἰδιότητος, ἕναν ἄνθρωπο ποὺ μοὔκανε κακό. Δὲν φταίω ἐγώ. Δὲν ὑπῆρξα ποτὲ ἐκδικητικός, οὔτε ἐφαρμόζω τὸ νόμο τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης : «Ὀφθαλμὸν ἀντὶ ὀφθαλμοῦ καὶ ὀδόντα ἀντὶ ὀδόντος...»

Θὰ σᾶς διηγηθῶ τὴν ἱστορία αὐτὴ ἀπ' τὴν ἀρχή, ἀπὸ τὴν ἐποχὴ ποὺ ξεκίνησα στὴ ζωή, μικρὸς ἀκόμα, στὴν Πόλι.

Ὁ πατέρας μου, πρωτοφάλτης τότε τῆς ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ τοῦ Γαλατᾶ καὶ κατόπιν Λαμπαδάριος τῶν Πατριαρχείων, νόμιζε πὼς, ἀνεξάρτητα ἀπὸ οἱαδήποτε ἄλλη ἐπαγγελματικὴ τακτοποίησι, μποροῦσα νὰ μυηθῶ καὶ στὰ μυστικὰ τῆς φαλτικῆς. Δὲν εἶχα ὅμως σπουδαία φωνή. Καὶ στὸ τέλος τὰ παράτησα.

Τὴν ἐποχὴ λοιπὸν ἐκείνη ὑπῆρχε ἕνας σπουδαιος παράγων τῆς κοινότητος Γαλατᾶ, πλούσιος, πολυπράγμων, ἀλλὰ ἀγέλαστος, βλοσυρός, ἄγριος, ἀντιπαθέστατος. Ὁ πατέρας μου — ἦταν καὶ καλλιτέχνης ἁγιογράφος — τοῦ εἶχε κάνει μερικὲς εἰκόνες κατὰ παραγγελίαν του, ἀπὸ τὴν ἀξία τῶν ὁποίων δὲν πληρώθηκε παρὰ ἕνα μέρος. Τὰ ὑπόλοιπα ἔμειναν χρέος.

Τὴ Μεγάλη Ἑβδομάδα τοῦ 1916 ὁ πατέρας μου ἀρρώστησε βαρειὰ ἀπὸ μιὰ καρδιακὴ προσβολή. Ὁλόκληρος ὁ μισθὸς του ξοδεύτηκε σὲ γιατροὺς καὶ φάρμακα. Μ' ἔστειλε νὰ μαζέψω κάτι μικροβερεσέδια καὶ πρὸ παντὸς τὸ χρέος τοῦ «παράγοντος». Ἦταν μεσημέρι τῆς Μεγάλης Τετάρτης ὅταν πῆγα στὸ γραφεῖο του. Ἔκανα μιὰ ὥρα ὅσο νὰ μπορέσω νὰ τὸν δῶ. Μὲ ὑποδέχθηκε μὲ τὸ καθιερωμένο βλοσυρὸ ὕφος του κι' ὅταν τοῦ ἐξήγησα τὸν σκοπὸ τῆς ἐπισκέψεώς μου καὶ τοῦ ἐτόνισα τὴν τραγικὴ κατάστασι τοῦ πατέρα μου, μὲ.. διάταξε νὰ τὸν ἀφήσω ἥσυχο.

—Ἄει στὸ διάβολο, παληόπαιδο, ἐβρυχήθη. Μὲ ζαλίζεις πρωῒ - πρωῒ (ἦταν μεσημέρι) γιὰ μερικὰ ψωρόγροσα! ...

Τὸν ἱκέτευσα νὰ μοῦ δώση αὐτὰ τὰ «ψωρόγροσα», ποὺ χρωστοῦσε καὶ ποὺ ἦταν πολυτιμώτατα γιὰ κεῖνη τὴ δραματικὴ στιγμή. Ἡ τελικὴ ἀπάντησίς του ἦταν μιὰ κλωτσιὰ στὰ ψαχνά μου. Βρέθηκα στὸ δρόμο, ξαπλωμένος μπρούμυτα.

Χρόνια τὸ θυμόμουν αὐτὸ τὸ περιστατικό. Ἔλεγα πὼς ἡ Θεία Δίκη θὰ τοῦ τὸ πλήρωνε μιὰ μέρα. Καὶ μάθαινα πὼς ὁ «παράγων» ὅλο καὶ θησαύριζε. Ἐγκαταστάθηκε στὴν Ἑλλάδα μετὰ τὸ 1922, ἄνοιξε ἐμπορικὰ γραφεῖα στὸν Πειραιὰ καὶ στὴ Θεσσαλονίκη, ἔκανε εἰσαγωγὲς καὶ ἐξαγωγές, ἔγινε μιὰ προσωπικότης. Ἀπέκτησε καὶ τὴ λιμουζίνα του. Κάθε φορὰ ποὺ τὸν ἔβλεπα στὸ δρόμο ἀνέβαινε τὸ αἷμα στὸ κεφάλι μου, γιατὶ θυμόμουν τὴν κλωτσιά. Φυσικὰ ἡ «προσωπικότης» οὔτε μὲ ἤξερε, οὔτε μὲ πρόσεχε. Οὔτε, πολὺ περισσότερο, θυμόταν τὸ «ἀσήμαντο» περιστατικὸ τῆς Μεγάλης Τετάρτης.

Αὐτὰ μέχρι τοῦ 1932. Ὥσπου ἕνα βράδυ, ὁ κλητήρας τῆς «Πατρίδος» μοῦ εἶπε ὅτι θέλει νὰ μὲ δῆ ἕνας κυριος «νευρικός», φουριόζος, σὰν στενοχωρημένος, ἀλλὰ... καθὼς πρέπει στὴν ἐμφάνισι. Εἶπα νὰ περάση. Καὶ εἶδα νὰ μπαίνη στὸ γραφεῖο μου ὁ ἄνθρωπος ποὺ ἐπὶ 16 χρόνια ζητοῦσα εὐκαιρία νὰ τὸν... κατασπαράξω καὶ δὲν μοῦ παρουσιαζόταν.

Φυσικὰ οὔτε θυμόταν τὴν ἀσημότητά μου.

—Ὁ κ. ἀρχισυντάκτης:

—Μάλιστα. Καθῆστε...

Τὸν ὑποδέχτηκα μὲ τὴν μεγαλύτερη... γλυκύτητα. Παρὰ τρίχα νὰ τοῦ προσφέρω καὶ καφέ!

—Μὲ συγχωρεῖτε —ἄρχισε νὰ μοῦ ἐξηγῆ μὲ τὸ ἀθώτερο ὕφος τοῦ κόσμου— πὼς σᾶς ἐνοχλῶ αὐτὴ τὴν ἀκατάλληλη ὥρα, ἀλλὰ μοῦ συμβαίνει κάτι σοβαρό.

—Σᾶς ἀκούω...

—Ὀνομάζομαι (ὄνομα, ἐπώνυμον κλπ.).

—Δὲν μου εἶνε ἀγνωστο, το ονομα σας.

—Εὐχαριστῶ. Χωρὶς νὰ τὸ θέλω βρέθηκα μπλεγμένος σέ μιὰ ὑπόθεσι λαθρεμπορίου. Ἕνας ὑπάλληλός μου ἔβγαλε κρυφὰ ἀτελώνιστα ἐμπορεύματα καὶ ἐπειδὴ τὸν ἔπιασαν κατέθεσε ψεύματα ὅτι δῆθεν ἐνεργοῦσε κατ' ἐντολήν μου. Αὐτό, ὅπως καταλαβαίνετε, εἶνε φανταστικό. Πάντως ἐπειδὴ σὲ μιὰ-δυὸ μέρες θὰ ξεκαθαρίση ἡ ὑπόθεσις καὶ θὰ ἀποδειχθῆ ὅτι ἐγὼ προσωπικὰ δὲν ἔχω καμμιὰ ἀνάμιξι, σᾶς παρακαλῶ νὰ μὴ γράψετε στὴν ἐφημερίδα σας οὔτε λέξι γι' αὐτὴ τὴν ἱστορία. Μόνο γιὰ μιὰ-δυὸ μέρες. Παρεκάλεσα καὶ τὶς ἄλλες ἐφημερίδες καὶ μοῦ ὑποσχέθηκαν. Θὰ εἶνε κρίμα νὰ ἐκτεθῶ ἄδικα...

Τοῦ τὸ ὑποσχέθηκα, ὄχι ὅμως εἰλικρινῶς. Πρῶτον, ἤμουν βέβαιος πὼς ἦταν ὁλοκληρος μπασμένος μέσα στὸ λαθρεμποριο. Καὶ δεύτερον, σκέφθηκα πὼς μοῦ τὸν ἐστειλε, μὲ ἀρκετὴ καυστέρησι εἶνε ἀλήθεια, ἡ Θεία Πρόνοια γιὰ νὰ τὸν ἐκδικηθῶ. Μόλις ἔφυγε λοιπόν, ἀνέθεσα στὸν Πειραιώτη συντάκτη μας Μπουκουβάλα νὰ ἐρευνήση σχετικῶς καὶ νὰ κάνη μιὰ τρίστηλη περιγραφή! Νὰ βρῆ καὶ τὴ φωτογραφία τοῦ δράστου.

Ὁ Μπουκουβάλας, ἄσσος δραστηριότητος, μοῦ ἔφερε τὸ ρεπορτὰζ λίγο πρὶν ἀπὸ τὶς 11. Καὶ μιὰ φωτογραφία τοῦ ἀνθρώπου ποὺ πρὶν ἀπὸ 16 χρόνια μοῦ εἶχε δώσει μιὰ ἀλησμόνητη κλωτσιὰ Μεγαλοβδομαδιάτικα. Τὰ ἔβαλα στὴν ἐφημερίδα μὲ ὅσην ἐπισημότητα ἦταν δυνατόν. Ὁμολογῶ ὅτι δὲν αἰσθάνθηκα τύψεις. Ἄλλωστε δὲν εἶχα καμμιὰ ἀμφιβολία γιὰ τὴν ἐνοχή του. Τὸ μεσημέρι ἦρθε καὶ μὲ βρῆκε ἔξαλλος:

—Μὲ καταστρέφετε... Γιατί μοῦ τὸ κάνετε αὐτό;

Ἤρεμα-ἤρεμα τοῦ ἐξήγησα τὴν παληὰ ἱστορία. Φυσικὰ οὔτε τὴν θυμόταν. Μόλις καὶ μετὰ βίας κατώρθωσε νὰ θυμηθῆ τὸν πατέρα μου. Τοῦ εἶπα ὅτι περίμενα αὐτὴ τὴ στιγμὴ 16 ὁλόκληρα χρόνια. Μ' ἄκουε μὲ συντριβή. Κι' ἔφυγε χωρὶς νὰ δικαιολογηθῆ. Τὴν ἄλλη μέρα συνελήφθη. Καὶ ἀργότερα καταδικάσθηκε σὲ βαρυτάτη χρηματικὴ ποινὴ καὶ φυλάκισι. Ἦταν ὁ κύριος δράστης τοῦ λαθρεμπορίου καὶ ὁ ὑπάλληλός του ἕνα ἁπλὸ ἐκτελεστικὸ ὄργανο. Δὲν τὸν ξαναεῖδα ἔκτοτε.. Ἀλλὰ καὶ δὲν μ' ἐνδιαφέρει πιά...

ΚΩΣΤΑΣ Ζ. ΠΟΛΙΤΗΣ

Εἰς ΑΘΗΝΑΣ

Μὲ τὸ φακὸ τοῦ ματιοῦ

Η ΠΡΟΣΘΗΚΗ καρεκλῶν στὰ ὑπαίθρια θεάματα πρέπει νὰ γίνεται μὲ τὴ μεγαλύτερη φειδώ. Βέβαια καὶ πρέπει νὰ ἐξυπηρετοῦνται κατὰ ἕνα τρόπον οἱ καθυστερημένοι θεαταί, ἀλλὰ αὐτὸ δὲν εἶνε ἀπαραίτητο νὰ γίνεται εἰς βάρος ὅλων τῶν ἄλλων. Ἐξ ἄλλου εἶνε καὶ τὰ ζητήματα ἀσφαλείας ποὺ πρέπει νὰ λαμβάνωνται πρωτίστως ὑπ' ὄψιν. Οἱ συστάσεις μας ἀπευθύνονται πρὸς τοὺς θεατρικοὺς ἐπιχειρηματίας, ἀλλὰ καὶ πρὸς τοὺς ὑπερβολικὰ ἀπαιτητικοὺς θεατὰς ποὺ ζητοῦν ἀνενδότως «μιὰ καρεκλίτσα, ὅπου καὶ νάνε».

★

Ο ΥΠΟΧΡΕΩΤΙΚΟΣ ἐξωτερικὸς φωτισμὸς τῶν σπιτιῶν καὶ καταστημάτων δὲν ἐπαρκεῖ γιὰ τὸν κανονικὸ ἠλεκτροφωτισμὸ τῆς λεωφόρου Συγγροῦ. Τὰ κατὰ μῆκος τῆς λεωφόρου σπίτια καὶ καταστήματα εἶνε ἐλάχιστα. Πρέπει λοιπὸν νὰ εὑρεθῆ ἕνας ἄλλος τρόπος φωτισμοῦ τῆς μεγάλης καὶ πολυθορύβου λεωφόρου, τὴν ὁποίαν διασχίζουν ὅλη τὴ νύχτα πλῆθη ξένων καὶ ἐν πάση περιπτώσει πάρα πολλοὶ περιηγηταί...

★

Μ ΙΑ ΣΠΟΥΔΑΙΑ — ὅπως φαίνεται — γυναῖκα τῶν Σερβίων — ἡ κ. Ζωριάνη — ἐξεδικήθη γιὰ λογαριασμὸ ὅλων τῶν ὁμοφύλων της ποὺ ἠτύχησαν στὶς δημοτικὲς ἐκλογές. Προηδρευσε τοῦ «δημαρχαιρεσιακοῦ» σώματος καὶ ἀσκεῖ ἔκτοτε οὐσιαστικὰ καθήκοντα προέδρου — ἢ μᾶλλον προεδρίνας —τῆς κοινότητος. Εὖγε της. Εὖγε καὶ εἰς τὴν δίδα Δ. Κανάκη, ποὺ ἐξελέγη πρόεδρος τοῦ δημοτικοῦ συμβουλίου Κυπαρισσίας...

★

Δ ΕΝ ΠΡΕΠΕΙ νὰ διακόπτεται ἡ συγκοινωνία ὅταν γίνωνται τελετὲς στὸ Μνημεῖο τοῦ Ἀγνώστου Στρατιώτου. Εἶναι τόσο ἄνετη ἡ πλατεία τοῦ Μνημείου ὥστε μποροῦν νὰ συγκεντρώνωνται μεγάλα πλήθη χωρὶς νὰ παρεμποδίζεται ἡ συγκοινωνία. Διότι πλὴν τῆς διακοπῆς, χρειάζεται, ὕστερα ἀπὸ κάθε τελετή, καὶ πολλὴ ὥρα γιὰ τὴν τακτοποίησι τῆς κινήσεως τῶν τροχοφόρων. Τὸ ὑπουργεῖον Ἐσωτερικῶν καὶ ἡ Τροχαία ἂς βροῦν μιὰ πρακτικὴ λύσι, ὅπως συμβαίνει σὲ ὅλες τὶς πρωτεύουσες τοῦ κόσμου, ὅπου σὲ ἐντελῶς ἐξαιρετικὰς περιπτώσεις μόνον διακόπτεται ἡ συγκοινωνία λόγω τελετῶν.

★

Δ ΙΑΒΑΖΟΥΜΕ στὶς εἰδήσεις τοῦ ἀστυνομικοῦ δελτίου: «Ὁ Μ. Ρουμπαδάκης, ἐργάτης τῆς ἑταιρίας Οἴνων καὶ Οἰνοπνευμάτων, ἔπιε κατὰ λάθος δηλητηριώδες ποτὸν περιεχόμενον εἰς μίαν φιάλην, τὴν ὁποίαν ἐξέλαβεν ὡς οἶνον». Μυστήριο. Ἀνάμεσα σὲ χιλιάδες μπουκάλια κρασί, πῆγε καὶ βρῆκε ὁ δυστυχὴς τὸ μπουκάλι μὲ τὸ δηλητήριο! Καὶ κάτι ἄλλο: Ἔτσι στὴν τύχη τοποθετοῦνται τὰ δηλητήρια ἀνάμεσα στὰ μπουκάλια ποὺ προορίζονται γιὰ τὴν κατανάλωσι; Μπράβο!...

★

Α ΠΟ ΕΙΚΟΣΑΕΤΙΑΣ (!) συζητεῖται ἡ ἐπιδιόρθωσις τοῦ μικροῦ τμήματος κατεστραμένου δρόμου μεταξὺ Λαυρίου καὶ Σουνίου. Λίγο ἢ πολὺ ἐπισκευάζονται ὅλοι οἱ δρόμοι τῆς Ἑλλάδος ἢ κατασκευάζονται νέοι καὶ μόνο αὐτὸ τὸ ἀσήμαντο τμῆμα μένει στὰ χάλια του. Ἴσως γιὰ νὰ ἀποκομίζουν... καλὲς ἐντυπώσεις οἱ περιηγηταὶ ποὺ ἀνεβαίνουν στὸ Σούνιο...

★

Γ ΥΡΩ εἰς τὸν λόφο τοῦ Φιλοπάππου ὑπάρχει μιὰ τάφρος ὅπου ἀπὸ δεκαετίας ἀποθηκεύονται κάθε φύσεως ἀκαθαρσίες. Πόσο... ἐξυπηρετικὸ γιὰ τὸν τουρισμὸ μας εἶνε αὐτό, δὲν εἶνε δύσκολο νὰ τὸ φαντασθῆ κανείς. Πέραν ὅμως τῆς τουριστικῆς πλευρᾶς ὑπάρχει καὶ τὸ ζήτημα τῆς ὑγείας τῶν περιοίκων. Ἡ τάφρος ἀποτελεῖ μιὰ φοβερὴ ἑστία μολύνσεως. Ἐπιτρέπονται αὐτὰ τὰ τερατώδη στὰ ἱστορικώτερα σημεῖα τῆς πρωτευούσης;

★

Κ ΑΙ ΕΝΑ ἄλλο παραπλήσιον: Δυὸ ἐργοστάσια τῆς Καλλιθέας χύνουν τὰ βρώμικα νερά τους στοὺς δρόμους. Φωνάζουν διαμαρτύρονται οἱ περίοικοι ἀλλὰ τὰ ἐργοστάσια τὴ δουλειά τους. Δὲν πιστεύομε παρ' ὅλα ταῦτα ὅτι θὰ ἐπιτραπῆ νὰ συνεχισθῆ ἐπ' ἄπειρον αὐτὴ ἡ ἀσχημία...

★

Τ Α «ΝΕΑ» κέρματα... πάληωσαν. Ἤδη τὰ περισσότερα δίνουν τὴν ἐντύπωσι κουρελιῶν καὶ ὅπως ἦταν ἑπόμενο, ἄρχισαν τὰ μικροκαυγαδάκια μεταξὺ εἰσπρακτόρων καὶ ἐπιβατῶν. Αὐτὸ — μᾶς πληροφοροῦν—ὀφείλεται στὸ ὅτι ἡ Τράπεζα δὲν ἀνανεώνει τὰ κέρματα τῆς πρώτης κυκλοφορίας. Ἂν πρόκειται ὅμως νὰ ξαναγυρίσωμε στὴν παληὰ κατάστασι, διερωτώμεθα ποιὰ ἔννοια εἶχε ἡ ἀντικατάστασις;

★

Δ ΙΑΜΑΡΤΥΡΟΝΤΑΙ οἱ θεαταὶ ἐναντίον τῶν ταμιῶν τῶν θεάτρων ποὺ δὲν τοὺς δίνουν εἰσιτήρια γιὰ καλὲς θέσεις, χωρὶς τὴν προκαταβολικὴ πληρωμὴ γενναιοτάτου πουρμπουάρ, ἰσοδυναμοῦντος σχεδὸν μὲ διπλασιασμὸ τῆς τιμῆς τοῦ εἰσιτηρίου. Πηγαίνουν Δευτέρα πρωῒ-πρωΐ, πρὶν ἀνοίξη ἀκόμη τὸ ταμεῖον, ζητοῦν εἰσιτήρια γιὰ τὴν Πέμπτη ἢ τὴν Παρασκευὴ καὶ ὁ ταμίας τοὺς δηλώνει ὅτι μόνο μετὰ τὴ 15η σειρὰ ὑπάρχουν θέσεις! Ἀγανακτοῦν, λοιπόν, οἱ θεαταὶ καὶ φεύγουν. Κι' ἔτσι οἱ θεατρικὲς ἐπιχειρήσεις ζημιώνονται, γιατὶ χιλιάδες Ἀθηναίων ποὺ θέλουν νὰ ἰδοῦν θέατρο, δὲν πηγαίνουν, ἢ γιατὶ δὲν ἔχουν ἢ γιατὶ δὲν θέλουν νὰ πληρώσουν τὸ ἀντίτιμο αὐτὸ χαράτσι. Οἱ θεατρικοὶ ἐπιχειρηματίαι, ἂς σκεφθοῦν τὴ ζημιὰ ποὺ ὑφίστανται καὶ ἂς λάβουν μέτρα προστασίας τοῦ δικαίως ἀγανακτοῦντος θεατροφίλου κοινοῦ.

★

Ο ΔΗΜΑΡΧΟΣ Ἀθηναίων κ. Κ. Κοτζιὰς διετύπωσε μιὰ ἀπειλή, ποὺ θὰ ἦταν εὐχῆς ἔργον ἂν τὴν πραγματοποιοῦσε. Πρόκειται γιὰ τὴν παρὰ τὸν Κῆπον τοῦ Κλαυθμῶνος ἀηδῆ παράγκα «Ἐπιδιώσεως» ποὺ ἐξακολουθεῖ, παρὰ τὴν ὁμόφωνη κατακραυγὴ τοῦ Τύπου καὶ τῶν ἀρχῶν, νὰ βρίσκεται στὴ θέσι της. Ἐὰν λέει ὁ κ. Δήμαρχος, δὲν τὴν σηκώσουν ἀπὸ κεῖ οἱ ὑπεύθυνοι, θὰ πάη ἐπὶ κεφαλῆς συνεργείου καὶ θὰ τὴν διαλύση ἐν μιᾷ νυκτὶ καὶ μόνη! Γένοιτο! Γιὰ νὰ φύγη ἀπὸ τὴ μέση τὸ κατ' εὐφημισμὸν, «ἀρχιτεκτονικὸν» ἀνοσιούργημα.

★

Π ΑΡΑ τὴ γνώμη τῶν γκρινιάρηδων, οἱ Ἀθηναῖοι ἄρχισαν νὰ πειθαρχοῦν μὲ τὶς ὁδηγίες τῆς Τροχαίας καὶ νὰ περνοῦν ἀπὸ τὶς διαβάσεις τῶν πεζῶν. Ὑπάρχουν, βέβαια, ἀκόμη καὶ ἀρκετοὶ ἀπείθαρχοι, ποὺ περνοῦν ἀπ' ὅπου τοὺς ἀρέσει. Ἂν ὅμως ἐπιβληθῆ τὸ ἐπὶ τόπου πρόστιμο, θὰ πειθαρχήσουν κι' αὐτοί.

— ΟΙ ΤΡΕΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΤΕΣ

—Μὰ δὲν σοῦ εἶπα νὰ εἶνε καλὰ τηγανισμένο;..

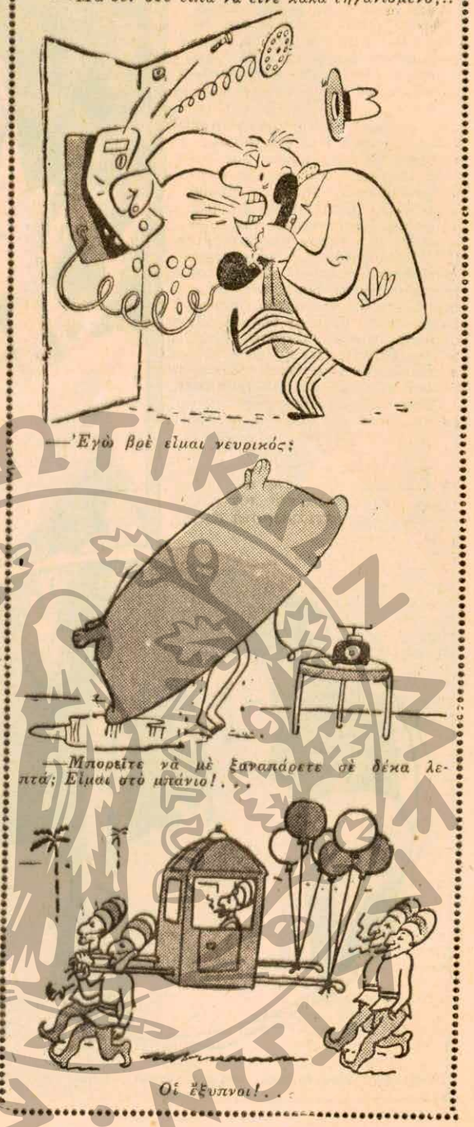

—Ἐγὼ βρὲ εἶμαι νευρικός;

—Μπορεῖτε νὰ μὲ ξαναπάρετε σὲ δέκα λεπτά; Εἶμαι στὸ μπάνιο!..

Οἱ ἔξυπνοι!..

Δυό γυναίκες ΣΤΗ ΖΩΗ ΕΝΟΣ ΣΤΑΡ

Ὁ Ντέϊβιντ Μπράϊαν, ἡ Τζόαν Κράουφορντ καὶ ἡ Ἄντριαν Μπούθ

Σ' αὐτοὺς ποὺ δὲν πιστεύουν πόσο ενεργετική μπορεί νὰ σταθῆ ἡ ἐπιρροὴ μιᾶς γυναίκας ἢ μᾶλλον δυὸ γυναικῶν στὴ ζωὴ ἑνὸς ἄνδρα, ἀφιερώνουμε τὴν κατωτέρω ἐνδιαφέρουσα ἱστορία ποὺ συνέβη στὸ Χόλλυγουντ.

Ὁ Ντέϊβιντ Μπράϊαν, ὁ ἥρως τῆς ἱστορίας μας, εἶνε σήμερα ἕνας καινούργιος ἀστέρας τοῦ κινηματογράφου, ἀλλὰ ἡ ραγδαία ἐξέλιξίς του μέσα σὲ τρία χρόνια ὑπόσχεται μιὰ λαμπρὴ καριέρα γιὰ τὸ προσεχὲς μέλλον. Ἀρκεῖ νὰ ληφθῆ ὑπ' ὄψι τὸ γεγονὸς ὅτι μέσα σὲ τρία χρόνια πρωταγωνίστησε κιόλας στὶς ταινίες «Δρόμος τῆς ἀπωλείας», μὲ τὴν Τζόαν Κράουφορντ, «Μυστικὸ τοῦ Δάσους», μὲ τὴν Μπέττυ Νταΐβις, «Λιποτάκτης - Φάντασμα», μὲ τὴν Ντέμπυ Ρέϋνολντς, «Τὸ μέτωπο κατέρρευσε», μὲ τὴν Γαλλίδα Σουζὰν Ντάλμπὲρ καὶ «Οἱ καταραμένες δὲν κλαῖνε», πάλι μὲ τὴν Κράουφορντ.

Χάρις στὴν ενεργετικὴ ἐπιρροὴ δυὸ γυναικῶν, λοιπόν, ὁ Ντέϊβιντ ἔγινε αὐτὸς ποὺ εἶνε σήμερα. Τὰ τέλη τοῦ 1947 ξέρετε τί ἦταν; Ἕνας παληὸς καὶ ἔνδοξος πολεμιστής, ἀλλὰ ἄνεργος καὶ ἐπὶ πλέον κακομαθημένος. Νόμιζε ὅτι μὲ τὸ νὰ ἔχη μερικὰ μετάλλια πολεμικῆς ἀξίας θὰ μποροῦσε νὰ κάνη ὅ,τι ἤθελε, Γι' αὐτὸ καὶ ξενυχτούσε διαρκῶς, ἔπαιζε ὅλων τῶν εἰδῶν τὰ τυχερὰ παιγνίδια, ἔπινε, κάπνιζε σὰν μανιακὸς καὶ διαρκῶς ἦταν ἕτοιμος νὰ δημιουργήση φασαρίες. Μὲ λίγα λόγια ἦταν ἕνας «στραβοκέφαλος» μὲ πολὺ σκοτεινὸ μέλλον

Ξαφνικὰ ὅμως ἀπεφάσισε νὰ ἐργασθῆ. Καὶ γιὰ πιὸ πρόχειρη δουλειὰ βρῆκε μιὰ θέσι θυρωροῦ στὸ μεγάλο κινηματοθέατρο τῆς Ν. Ὑόρκης «Ράξυ». Ἐκεῖ λοιπὸν σὲ μιὰ «σουαρὲ ντὲ γκαλὰ» τὸν προσεξε ἡ Τζόαν Κράουφορντ. Ἦταν ψηλός, μὲ «ἀχυρένια» μαλλιά, γαλανὰ μάτια καὶ πολὺ γοητευτικὸς μὲ τὴν.... πολυτελῆ στολή του. Ἐκεῖνο τὸ βράδυ ἡ Τζόαν δὲν τοῦ μίλησε τὸν συνάντησε ὅμως τὴν ἄλλη ἡμέρα κι' ἀπὸ τότε ἔδειξε ἕνα ἐξαιρετικὸ ἐνδιαφέρον γι' αὐτόν. Ὁ Ντέϊβιντ δὲν εἶχε ἰδέα ἀπὸ θεατρικὴ τέχνη καὶ ποτέ του δὲν εἶχε σκεφθῆ νὰ γίνη ἠθοποιός. Κι' ὅμως ἡ Τζόαν, μὲ τὰ μεγάλα μέσα, ποὺ διέθετε στὰ στούντιο Γουὼρνερ ὄχι μόνο τὸν ἔκανε στάρ, ἀλλὰ καὶ τὸν ἐπέβαλε ὡς πρωταγωνιστὴ στὴν περίφημη καὶ ρεαλιστικὴ ταινία της «Δρόμος τῆς ἀπωλείας».

Ἀμέσως κατόπιν τὸν ἐπέβαλε ὡς πρωταγωνιστὴ σ' ἕνα φίλμ της Μπέττυ Νταΐβις, παρὰ τὶς διαμαρτυρίες τῆς Μπέττυ ὅτι δὲν παίζει μ' ἕναν «ἀγνωστο» καὶ «ἀρχάριο» ἠθοποιό.

Ἔτσι χάρις στὸ ἀνεξάντλητο ἐνδιαφέρον τῆς Τζόαν ὁ Ντέϊβιντ πῆρε τὸ δρόμο τῆς ἐπιτυχίας στὸ καινούργιο του ἐπάγγελμα.

Πολλοὶ τώρα πιστεύουν ὅτι ὑπάρχει ἕνας μεγάλος ἔρωτας μεταξὺ τῆς Τζόαν καὶ τοῦ Ντέϊβιντ. Ἀλλὰ ἡ Τζόαν εἶνε λογικὴ γυναίκα. Ὅταν διαπίστωσε ὅτι κάποια ἄλλη γυναίκα μπῆκε στὴ ζωὴ τοῦ ἀγαπημένου της, ἀποτραβήχτηκε ἀλλὰ δὲν σταμάτησε νὰ φροντίζη γι' αὐτόν. Ἀπόδειξις εἶνε ὅτι τὸν ἐπέβαλε γιὰ τρίτη φορὰ πέρυσι ὡς πρωταγωνιστὴ στὴν ταινία της «Οἱ καταραμένες δὲν κλαῖνε».

Ἡ ἄλλη γυναῖκα ποὺ κέρδισε τὴν καρδιὰ τοῦ Ντέϊβιντ εἶνε ἡ γνωστὴ ἠθοποιὸς τοῦ ἀμερικανικοῦ δραματικοῦ θεάτρου Ἄντριαν Μπούθ. Πῶς γνωρίσθηκαν δὲν εἶνε γνωστό. Τὸ βέβαιον εἶνε ὅτι ἀγαπήθηκαν παράφορα καὶ τὸν Ἰούλιο τοῦ 1949 παντρεύτηκαν.

Ἡ Μπούθ τώρα μὲ τὴ σειρά της ἔφερε στὰ θέατρα τοῦ Μπροντγουαὶη τὸν ἄντρα της καὶ χάρις στὴν ἐπιρροή της δὲν ἄργησε νὰ τὸν ἐπιβάλη ὡς ἠθοποιὸ τοῦ δραματικοῦ θεάτρου.

Ἡ Τζόαν καὶ ἡ Ἄντριαν δὲν γνωρίζονται προσωπικῶς κι' οὔτε ὑπάρχει πιθανότης νὰ γνωρισθοῦν ποτέ. Ἡ μιὰ ἀποφεύγει τὴν ἄλλη καὶ εἰδικώτερα ἡ Τζόαν ἀποφεύγει τὴν Μπούθ. Ἡ Τζόαν δὲν θὰ ξεχάση ποτὲ ὅτι ἡ Ἄντριαν τῆς πῆρε τὸν ἄνδρα, ποὺ ἀγαποῦσε μ' ὅλη τὴ δύναμι τῆς καρδιᾶς της. Ἀλλὰ γιὰ τὸ χατῆρι τοῦ Ντέϊβιντ δὲν κάνει τὸ παραμικρὸ ποὺ θὰ μποροῦσε νὰ θίξη τὴν αντίζηλό της. Χάρις στὶς δυὸ αὐτὲς γυναῖκες, ποὺ ἔπαιξαν σημαίνοντα καὶ ἀποφασιστικὸ ρόλο στὴ ζωή του, ὁ Ντέϊβιντ ἔπαψε νὰ εἶνε ὁ «στραβοκέφαλος» καὶ σήμερα στὸ πλευρὸ τῆς Μπούθ εἶνε προτύπο συζύγου.

Ὁ παλιὸς ἄνθρωπος πέθανε μέσα του. Ὁ «στραβοκέφαλος», ὁ «καπετὰν φασαρίας» παραχώρησε τὴ θέσι του σ' ἕναν καινούργιο ἄνθρωπο: Τὸν καλόδουλο, τὸ νοικοκύρη, τὸν ἐργατικό, τὸν ἰδανικὸ σύζυγο, ποὺ πολλὲς γυναῖκες θὰ ἐπιθυμοῦσαν μ' ὅλη τους τὴν ψυχὴ νὰ εἶνε τὸ ἕτερον ἥμισύ τους. Ναί, ὁ Ντέϊβιντ εἶνε σήμερα ἀγνώριστος.

Κυττάζει τὴ γυναῖκα του στὰ μάτια καὶ προλαβαίνει κάθε ἐπιθυμία της. Ἔχει δυὸ δικά του σπίτια, δυὸ αὐτοκίνητα, ἕνα κότερο κι' ἕνα μικρὸ ἀεροπλάνο. Κι' οἱ δυό τους λατρεύουν τὰ σπόρ, ἀλλὰ τρελλαίνονται κυρίως γιὰ τὸ κολύμπι καὶ τὸ ψάρεμα, ὅπου σημειώνουν ἐπιτυχίες σὲ «χοντρὸ» ψάρι. Περιττὸν νὰ σημειώσουμε ὅτι εἶνε ἀπόλυτα καὶ εἰλικρινὰ εὐτυχισμένοι.

Στάνιο πρᾶγμα γιὰ καλλιτεχνικὸ ζευγάρι...

Α. ΚΛΑΡΚ

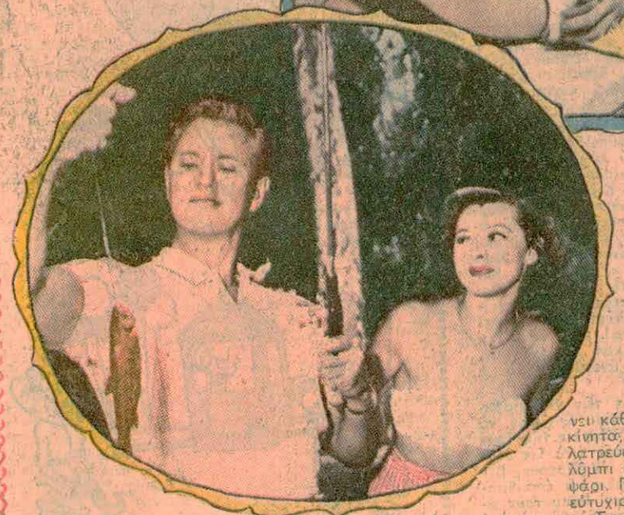

Οἱ δυὸ εὐτυχισμένοι σύζυγοι ἔχουν ἐξαιρετικὲς ἐπιτυχίες στὸ ψάρεμα..

Ὁ Ντέϊβιντ Μπράϊαν καὶ ἡ Ἄντριαν Μπούθ.

ΑΛΗΘΙΝΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

Κουρέλια ΤΗΣ ΖΩΗΣ

Τὸ τραῖνο τοῦ ὀνείρου

Εἶχε πολλά, πάρα πολλὰ προνόμια ἡ Μάρω: Κόρη ἑνὸς πολὺ πλούσιου κτηματία σὲ μιὰ γραφικὴ κωμόπολι τῆς Ἑλλάδος, ὁμορφη, ἔξυπνη, ἀποτελοῦσε τὸ ἐπίκεντρο τῆς συμπάθειας ὅλων ἐκείνων ποὺ τὴν πλησιάζανε. Κι' ἦτανε πολλοὶ αὐτοὶ ποὺ τὴν εἶχανε πραγματικὰ ἀγαπήσει: Τσελιγκόπουλα κι' ἀρχοντόπουλα, παιδιὰ πλούσιων τσιφλικάδων, ἀκόμα κι' ὁ γυιὸς τοῦ βουλευτῆ τῆς περιοχῆς, ὅλοι εἶχαν ἐρωτοχτυπηθῆ μὲ τὴν ὁμορφη κόρη τοῦ Σταμάτη τοῦ Ντράφη, κι' ὅλοι εἶχαν ἐπιζητήσει νὰ τὴν κάνουνε γυναῖκα τους. Μὰ ἐκείνη οὔτε ν' ἀκούση δὲν ἤθελε γιὰ γάμο...

—Βρὲ κόρη μου!... τῆς ἔλεγε συχνὰ ὁ πατέρας της, προσπαθώντας νὰ τὴ λογιμέψη. "Ἐλα στὰ συγκαλά σου... Τὰ χρόνια περνᾶνε· πρέπει νὰ παντρευτῆς κι' ἐσύ, νὰ νοικοκυρευτῆς..

—Ἔχω καιρό, πατέρα... τοῦ ἀπαντοῦσε.

Σήκωνε τοὺς ὤμους του ἀπογοητευμένος ὁ γερο-Ντράφης, κι' ἄφινε στὸ Θεὸ τὴ φροντίδα νὰ βάλη μυαλὸ τῆς κόρης του... Κι' ἐκείνη, μένοντας μόνη της, τράβοῦσε ὄξω ἀπὸ τὸ χωριό, ἐκεῖ ποὺ τὰ σίδερα τοῦ σιδηροδρόμου κόβανε τὸ δημόσιο δρόμο. Καθότανε σ' ἕνα ψηλωμα, ἀνάμεσα στὰ καταπράσινα σκίνα καὶ στὰ λουλουδιασμένα θυμάρια, καὶ περίμενε. Κι' ὅταν σὲ ὥρα ἀκουγόταν ἀπὸ μακρυὰ τὸ σφύριγμα τοῦ τραίνου, πεταγόταν ὀλόρθη, τρέμοντας σύγκορμη ἀπὸ τὴ συγκίνησι... Τὸβλεπε τὸ τραῖνο νὰ ζυγώνη, σὰν ἕνα μεγάλο, τέρας, ποὺ τὴ μαγνήτιζε, καὶ ποὺ —ἀλλοίμονο!— δὲ στεκότανε μιὰ σύντομη στιγμοῦλα γιὰ νὰ τὴν ἁρπάξη καὶ νὰ φύγη μαζί της... Κι' ὅταν πιὰ τὸ τραῖνο περνοῦσε ἀγκομαχώντας μπροστά της, ἡ Μάρω τὸ παρακολουθοῦσε μὲ λαχτάρα, ὥσπου χανότανε μακρυά. Ἐνῶ αὐτὴ ἡ κακομοιρούλα ἔμενε ἐκεῖ, καρφωμένη στὸ χωριουδάκι της, μέσ' στὸ μικροαστικὸ περιβάλλον της.

Καὶ τὴ νύχτα, μέσα στὴν καμαροῦλα της, ἔβρεχε μὲ δάκρυα ἀπαρηγόρητα τὸ μαξιλάρι της, ἐνῶ ἡ διψασμένη της ψυχὴ καλοῦσε τὸ βασιλόπουλο νὰ τὴν τραβηξῆ ὀπὸ τὴν ἀσήμαντη καὶ στερημένη ζωή της, καὶ νὰ τὴν πάη μακρυά... μακρυά...

Μ' ἀλλοίμονο! Τὸ βασιλόπουλο δὲν ἤρθε... Ἀντὶ γι' αὐτό, ἦρθαν οἱ δυστυχίες νὰ χτυπήσουνε τὴν πόρτα τῆς περήφανης ἀρχοντοπούλας: Ὁ πατέρας της πέθανε, δὲν ὑπῆρχε πιὰ κανένας νὰ διευθύνη τὰ χτήματα. Πέσανε κακὲς χρονιές, τὰ χτήματα πουλήθηκανε, φαγωθήκανε!... Ἀπὸ τὴ μεγάλη περιουσία, δὲν ἔμενε πιὰ σχεδὸν τίποτα... Καί, τὸ χειρότερο, τὸ πέρασμα τῶν χρόνων εἶχε ἀρχίσει νὰ πνίγη μὲ ἀσήμια τὰ μαλλιὰ τῆς Μάρως... Ἡ ὁμορφιά της ἔσβυνε, σιγὰ-σιγά... Καὶ τὸ βασιλόπουλο δὲν εἶχε φτάσει... Ἔφτασε ὅμως κάποτε ἕνα ἀσήμαντο πληθωρικὸ ἀνθρωπάκι, ἀρκετὰ γερασμένο, φαλακρὸ καὶ ἄσκημο, γιὰ νὰ τῆς ζητήση νὰ γίνη γυναῖκα του! Ἂν ἦταν ἄλλοτε, τὸν παλιὸ καιρό, ἡ περήφανη κοπέλλα θὰ γελοῦσε μὲ τὴν ἀπίστευτη αὐτὴ αὐθάδεια... Τώρα ὅμως, ἐνοιωσε γύρω της τὴν κρυάδα τῆς ἐρημιᾶς, τρόμαξε μὲ τὴ δυστυχία, ποὺ εἶνε διπλὴ ὅταν δὲ μπορεῖ κανεὶς νὰ τὴ μοιράζεται μ' ἄλλον — κι' εἶπε πανικόβλητη τὸ ναί! Ὁ Φώτης, ὁ ἄντρας της, τὴν πῆρε χωρὶς μεγάλον ἐνθουσιασμὸ — ἔτσι, περισσότερο γιὰ συντροφιά, ἐκεῖ, στὴν ἐξορία του... Γιατὶ ἦτανε φύλακας τῆς γραμμῆς, καὶ ζοῦσε πάντα, χρόνια τώρα, στὰ φυλάκια, ποὺ βρισκόντουσαν ἀπομονωμένα μεσ' στοὺς κάμπους, ἢ πάνω στὰ βουνά... Τὴ ζωὴ ἑνὸς τέτοιου ἀνθρώπου ἀποφάσισε νὰ μοιραστῆ ἡ Μάρω. Καί, μὲ μιὰ δειλὴ λαχτάρα: Νὰ βρίσκεται κοντὰ στὰ τραῖνα ποὺ περνάνε, νὰ τὰ βλέπη ὅσο γινότανε πιὸ συχνά!... Τὰ τραῖνα τὰ ὄμορφα, ποὺ, ἁπιαστα σὰν ὄνειρα, ἔρχονται, καὶ περνάνε, καὶ χάνουνται...

Τὴν πρώτη χρονιά, τὸ καινούργιο ζευγάρι ἐγκαταστάθηκε σ' ἕνα φυλάκιο στὴ μέση μιᾶς μεγάλης χαρούμενης κοιλάδας. Ἦταν ἄνοιξη, τὰ λουλούδια τοῦ ἀγροῦ ὅλα ἀνθισμένα, ὁ ζέφυρος ἀρωματισμένος κατέβαινε ἀπὸ τὰ γύρω ψηλὰ βουνά, φορτωμένος θυμάρι κι' ἀλυγαριά. Τὰ τραῖνα περνούσανε κάθε λίγο, καὶ γεμίζανε τὴν ἠχὼ μὲ χαρούμενα σφυρίγματα. Εὐτυχισμένη, ἡ Μάρω τάβλεπε νὰ περνάνε καὶ νὰ χάνουνται... Μέσα της, σιγόκαιγε πάντα μιὰ δειλὴ ἐλπίδα: Κάποτε, δὲ γινότανε: κάποιο ἀπὸ τὰ τραῖνα αὐτὰ θὰ σταματοῦσε, γιὰ νὰ τὴν πάρη μακρυά, πολὺ μακρυά, στὴν ὀνειρεμένη ζωή, ποὺ τόσο διψοῦσε νὰ ζήση... Μά, πέρασε ἡ ἄνοιξι, χωρὶς νὰ σταματήση κανένα τραῖνο, πέρασε καὶ τὸ καλοκαίρι, καὶ μπῆκε τὸ πληκτικὸ φθινόπωρο, ποὺ προλόγισε τὸ βαρὺ χειμῶνα... Κι' ἦρθε κι' ἄλλη ἄνοιξι, κι' ἀκολούθησε κι' ἄλλος χειμῶνας, καὶ περάσανε τὰ χρόνια, ὁμοιόμορφα, χωρὶς ἄλλη ἐκπληξι ἀπὸ τὴν ἀνατολὴ καὶ τὴ δύσι, τὴ βροχὴ καὶ τὴ λιακάδα... Κι' ἡ Μάρω γέρασε γιὰ καλά: Τὰ μαλλιά της ἀσπρίσανε, τὸ κορμί της κύρτωσε, ἡ καρδιά της πλημμύοισε πίκρα.. Μὲ πόση ἀγιάτρευτη μελαγχολία, μὲ πόσο βουβὸ πόνο, παρακολουθοῦσε τώρα τὰ τραίνα νὰ περνάνε γρήγορα μπροστά της... Ἀλλοίμονο!... Δὲν εἶχε πιὰ πόθους ἡ Μάρω· δὲ μποροῦσε, δὲν ἦταν πιὰ φυσικὸ νἄχη πόθους... Ἡ καρδιά της εἶχε πνιγῆ ἀπὸ τὸ χιόνι τοῦ καιροῦ. Μέσα της εἶχε μείνει μονάχα ἡ ἀγιάτρευτη πίκρα γιὰ τὸ τέλος, ποὺ ζύγωνε, χωρὶς νὰ προηγηθῆ καμμιὰ ἀρχή...

Κι' ἕνα βράδυ —φιλόβρεχε... ἡ ἐρημιὰ αὐλακωνόταν ἀπὸ μακρυνὲς ἀστραπὲς — ἡ Μάρω βγῆκε ὅπως πάντα μὲ τὸ ἀναμμένο φανάρι στὸ χέρι. Μέσα στὸ φυλάκιο, ὁ οἰκτρὸς ἄνθρωπάκος ὁ ἄντρας της κοιμόταν καὶ ροχάλιζε. Ἔκατσε ἡ γρηούλα τοῦ φύλακα σὲ μιὰ πέτρα, καὶ περίμενε. Ἀπὸ μακρυά, ἀκούστηκε τὸ σφύριγμα τοῦ τραίνου. Ἡ φιλὴ βροχοῦλα τῆς ἔβρεχε τὰ μαλλιὰ καὶ τὸ κορμί. Μὰ δὲν τὴν ἐνοιαζε...

Καί, νάτο τὸ τραῖνο ζύγωνε. Τὸ ἀγκομαχητό του ἀκουγότανε κοντα, τὸ φανάρι τῆς μηχανῆς του, σὰ μονάκριβο μάτι κύκλωπα, ἔσκιζε τὰ σκοτάδια καὶ τὴν ὁμιχλη. Ξαφνικά, ἡ ψυχὴ τῆς γρηούλας πλημμύρισε πανικό: Θάφευγε κι' αὐτὸ τὸ τραῖνο, καὶ θὰ χανότανε μακρυά, μέσ' στὴ νύχτα... Καὶ θὰ τὴν ἄφινε μόνη!... Καὶ τ' ἄλλο δὲ θὰ περνοῦσε παρὰ αὔριο, ξημεράματα... Μέσα της, ἡ Μάρω ἔνοιωσε πὼς δὲ μποροῦσε πιὰ νὰ περιμένη!. Ἔπρεπε νὰ τὸ σταματήση τὸ τραῖνο αὐτὸ τῆς νύχτας, νὰ τὸ σταματήση μὲ κάθε τρόπο!.. Ἔπρεπε αὐτὸ τὸ τραῖνο πιά, νὰ τὴν πάρη μαζί του...

Μὲ νεανικὴ σβελτάδα, πετάχτηκε ὀρθή, κατρακύλησε ὡς τὶς ράγιες, κι' ἄρχισε νὰ τρέχη ἀντίθετα πρὸς τὸ τραῖνο ποὺφτανε μὲ τρομαχτικὰ λαχανιάσματα, κουνώντας τὰ χέρια της καὶ τὸ φανάρι...

Τὸ τραῖνο δὲ σταμάτησε, κι' αὐτὴ τὴ φορὰ πέρασε τρέχοντας ἀπάνω ἀπὸ τὸ γέρικο κορμί της, καὶ συνέχισε ἀδιάφορο ὅπως πάντα τὴν τρελλή του τρεχάλα μέσ' στὴ νύχτα, μέσ' στὴ βροχή...

ΒΕΡΘΕΡΟΣ

—Αὐτὴ εἶνε ἡ καινούργια μας ὑπηρέτρια, Κώστα. Ἐλπίζω πὼς θὰ τὰ πᾶτε καλά...

Ὁ πρωταθλητὴς τῶν καταδύσεων βγάζει τὸ δόντι του...

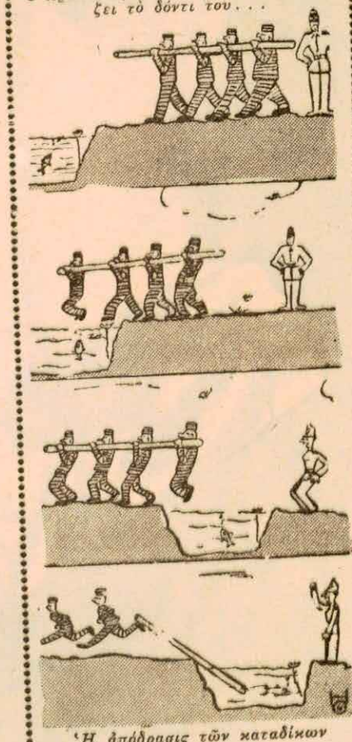

Ἡ ἀπόδρασις τῶν καταδίκων ἐπέτυχε!...

Ἡ Ντεμπόρα Κὲρ

ΤΑ ΝΕΩΤΕΡΑ τῶν ἀστέρων

Σύντομες εἰδησοῦλες

★ Ὁ Ἄγγλος σκηνοθέτης Σὰμ Λή, μιὰ γραμματεύς του καὶ ὁ βοηθός του, πνίγηκαν ἐνῶ γύριζαν στ' ἀνοιχτὰ τῆς Ἰρλανδίας ἕνα «ντοκυμανταῖο» γιὰ τὸ ψάρεμα τοῦ καρχαρία.

★ Μετὰ τοὺς ἀδελφοὺς Γουῶρνερ, ὁ κ. Σπύρος Σκούρας, πρόεδρος τῆς «Φὸξ» δήλωσε σὲ μιὰ τελευταία συγκέντρωσι τῶν μετόχων τῆς ἑταιρείας, πὼς 130 ἀπὸ τὰ ἰθύνοντα μέλη τοῦ ὀργανισμοῦ θὰ παρακληθοῦν νὰ δεχθοῦν μιὰ μείωσι τοῦ μισθοῦ τους 20 μέχρι 50%. Τὸ ἴδιο θὰ συμβῆ καὶ μὲ τοὺς μισθοὺς ὡρισμένων ἀστέρων. Τὸ 50% ἀφορᾶ τοὺς μισθοὺς ἀπὸ 2.000 δολλάρια τὴν ἑβδομάδα καὶ ἄνω. «Οἱ οἰκονομίες αὐτὲς, ἐξήγησε ὁ κ. Σκούρας γίνονται ἐπειδὴ τὰ κέρδη ἔχουν ἐλαττωθῆ σημαντικὰ τελευταίως».

★ Τὸ πρῶτο φίλμ τῆς Ρίτας Χάϊγουωρθ, μετὰ τὴν ἐπάνοδό της στὴν Ἀμεοικὴ θὰ εἶνε μιὰ ἐπανέκδοσις τῆς μεγάλης ἐπιτυχίας τῆς Τζὶν Χάρλοου: «Οἱ ἄνδρες προτιμοῦν τὶς ξανθές». Φυσικὰ γιὰ τὴν ταινία αὐτὴ ἡ κοκκινομαλλοῦσα Ρίτα θὰ γίνη ξανθιά. δὲν θὰ εἶνε ὅμως ἡ πρώτη φορά.

★ Ἡ Ντεμπόρα Κὲρ βρῆκε ἕναν ὡστήριο τρόπο γιὰ νὰ γλυτώση λίγο ἀπὸ τὴν πυροετώδη ἐργασία τῶν κινηματογραφικῶν στούντιο. Ἐπιστρέφοντας ἀπὸ τὸ Χόλλυγουντ μέσω Ρώμης ἐδήλωσε ὅτι τὸ εἶνε ἀδύνατον νὰ δεχτῆ τὸ ρόλο. ποὺ τῆς προτείνουν σ' ἕνα καινούργιο φίλμ. ἐπειδὴ περιμένει ἕνα μωρὸ ποὺ θὰ γεννηθῆ σὲ λίγους μῆνες.

★ Τὴν περασμένη βδομάδα ἔκανε τὸ ντεμποῦτο του στὸ στούντιο ὁ «Πάλ», ἕνα χαοιτωμένο σκυλάκι καὶ παιδὶ τοῦ πιὸ διάσημου τετράποδου τοῦ κινηματογράφου τῆς Λάσσυ. Ὁ Πὰλ εἶνε «παοτεναῖο» τοῦ Κάρου Γκραντ στὸ φίλμ «Δόκτωο Ποετόριους».

★ Στὸ Λονδῖνο ἡ Βίβιαν Λὴ παίζει ἐναλλάξ στὸ ἴδιο θέατοο. δυὸ Κλεοπάτοες. Τὴ μιὰ μέοα παίζεται τὸ ἔογο τοῦ Μπέονασω: «Καῖσαο καὶ Κλεοπάτοα» καὶ τὴν ἄλλη ἡ τοανωδία τοῦ Σαίξπηο «Ἀντώνιος καὶ Κλεοπάτοα». Στὸ ποῶτο ἡ Κλεοπάτοα εἶνε 18 νοόνων καὶ στὸ δεύτεοο 35. Ἡ Βίβιαν Λὴ ὅμως τὰ καταφέοονει μιὰ χαοὰ καὶ οἱ θεαταὶ εἶνε κατενθουσιασμένοι.

★ Ὁ Ἄλη Χάν διέψευσε τὶς φῆμες ποὺ εἶδυλλίου του μὲ τὴν Τζόαν Φονταίν καὶ ἄφησε νὰ ἐννοηθῆ ὅτι οἱ συναντήσεις του μαζί της. εἶχαν γιὰ μοναδικὸ σκοπὸ νὰ ἐπιτύχουν τὴν μεσολάβησί της γιὰ νὰ ἐανασυμφιλιωθῆ μὲ τὴν Ρίτα Χάϊγουωοθ. Ἡ Τζόαν. ποὺ πρόκειται συντόμως νὰ ἐπιστοέψη στὸ Χόλλυγουντ. εἶνε μιὰ ἀπὸ τὶς καλύτεοες φίλες τῆς Ρίτας.

★ Ἡ Χέντυ Λαμὰο παντοεύτηκε γιὰ τετάοτη φοοὰ τὸν διευθυντὴ τοῦ νυκτεοινοῦ κέντοου Ἔονεστ Στάουφεο. Ὁ γάμος της ὑπῆοξε τελείως ἀποοοδόκητος γιατὶ κανένα ἀπὸ τά... λαγωνικὰ τοῦ τύπου δὲν εἶνε κατοοθώσει νὰ τὸν πληοοφοηθῆ ἐγκαίοως καὶ νὰ τὸν ποοαναγγείλη.

★ Ἀφοῦ γύοισε τοεῖς φοοὲς τὸν «Δόκτοοα Τζέκυλ» τὸ Χόλλυγουντ ἀποφάσισε ν' ἀλλάξη κάπως καὶ... μαγειοεύει τώοα ἕνα «Γυιὸ τοῦ δοος Τζέκυλ» μὲ τὸν Λουΐς Χαϊηγουασοντ.

★ Κάθε βδομάδα ὁ Ὄοσον Οὐέλλες ἔχει κι' ἕνα καινούογιο σνέδιο. Τὸ σνέδιο αὐτὸς τῆς ἑβδομάδος εἶνε ἕνα φίλμ μὲ θέμα τὴν «Κιβωτὸ τοῦ Νῶε».

★ Ὁ Γκλὲν Φόοντ, ποὺ γυοίζει τώοα μαζὶ μὲ τὴν Τζὶν Τίονεϋ. τὸν Ζάκαου Σκὼτ καὶ τὴν Ἄννη Ντβόοακ τὸ φίλμ «Τὸ μυστικὸ τῆς λίμνης» εἶνε ποὸ ἡμεοῶν μιὰ ἀοκετὰ δυσάοεστη πεοιπέτεια. Ὁ Γκλὲν ὑποδύεται στὸ φίλμ ἕναν ἐπικίνδυνο ληστὴ καὶ ἐκτὸς τοῦ ὅτι ἐμφανίζεται κακοντυμένος. ἔχει ἀφήσει νὰ μεγαλώσουν καὶ τὰ γένεια του. Ποὸ ἡμεοῶν λοιπόν. ἐπειδὴ ἦταν βιαστικός. μόλις τελείωσε τὸ γύοισμα. γωοὶς ν' ἀλλάξη καθόλου. κάθησε στὸ βολάν τῆς «Μπιούϊκ» του κι' ἔφυγε γιὰ τὸ σπίτι του. Στὸ δοόμο ὅμως. ἔνας πόλισμαν βλέποντας ἕνα τόσο ὑποπτο τύπο μέσα σ' ἕνα σύτοκίνητο τελευταίου μοντέλου τὸν σταμάτησε τὸν ἐοεύνησε καὶ βοῆκε ἐπάνω του ἕνα... πεοίστοοφο. Κατόπιν αὐτοῦ τὸν ὡδήγησε στὸ τμῆμα μὲ τὴν κατηγοοία τῆς παοανόμου ὁπλοφοοίας. Χοειάστηκε νὰ ἔοθη στὴν ἀστυνομία ἡ "Ελινορ Παουελ καὶ μόνο ἀφοῦ αὐτὴ διαβεβαίωσε τὸν ἀστυνόμο πὼς ὁ ὑποπτος ἐκείνος τύπος ἦταν ὁ ἄντοας της. ὁ Γκλὲν ἀφέθη ἐλεύθεοος. Ἐν τῷ μεταξὺ ὅμως ἔμεινε τοεῖς ὧοες στὸ... φοέσκο.

★ Στὴν Καλιφόονια ἔκανε τὴν ἐμφάνισί της μιὰ ὀογάνωσις ἐκδιαστῶν ποὺ διαλέγει. ὡς ἐπὶ τὸ πλείστον. γιὰ θύματά της ἀστέοες τοῦ κινηματογοάφου ποὺ ἔχουν χωοίσει ποοσωοινὰ ἀπὸ τὸ ἔτεοό τους ἥμισυ. Τὸ τελευταῖο της θῦμα ἦταν ἡ Τζὶν Τίονεϋ. Ἀμέσωμη ἡ στάσι ἔκανε συνγὰ τουφεκὰ τηλεφωνήματα στὸ σπίτι τῆς τῆς Τζὶν ἄλλαξε τὸν ἀοιθμὸ τοῦ τηλεφώνου της ἀλλὰ καὶ γιὰ μεγαλύτεοη ἀσφάλεια πεοιόοισε τὰ τηλεφωνήματά της στὶς πιὸ τυπικὲς μόνο λέξεις.

★ Τὸ φίλμ «Καγκουοὺ» ποὺ ὁ σκηνοθέτης Λιοὺϊς Μάϊλστον γύοισε στὴν Αὐστοαλία μὲ τὴν Μωοὴν Ὅ'Χάοα καὶ τὸν Πήτεο Λῶφοοντ. ἐξελέγη ἀπὸ τὴν κυβέονησι τῆς Αὐστοαλίας γιὰ νὰ ποοβληθῆ στὶς μεγάλες γιοοτὲς ποὺ θὰ γίνουν ἐπ' εὐκαιοίᾳ τῆς 50ῆς ἐπετείου τῆς εἰσόδου τῆς Αὐστοαλίας στὴν Βοετανικὴ Κοινοπολιτεία. Εἶνε μεγάλη ἡ τιμὴ ποὺ γίνεται ἔτσι στὸν δημιουογὸ τῆς ἀληθομύθητης παλαιᾶς ἐπιτυχίας «Οὐδὲν νεώτεοον ἀπὸ τὸ Δυτικὸ Μέτωπο».

★ Ποὶν ἀπὸ πολλὰ ὀοόνια ἀταν τὸ Χόλλυγουντ βοισκόταν στὰ πωῶτα του βήματα ἡ Φοανσουὰζ Ὀολὰ γύοιζε ἐκεῖ ὑπὸ τὴ διεύθυνσι τοῦ συζύγου της Ζὰκ Φεντὲ τὰ πωῶτα της «γαλλικὰ» φίλμ. Γυοίζονταν. ποάγματι. τότε στὸ Χόλλυγουντ ταινίες σ' ὅλες τὶς γλῶσσες τοῦ κόσμου. Ἡ Φοανσουὰζ ἔβυνε κατόπιν γιὰ τὴ Γαλλία. ὅπου ἔκανε μιὰ λαμποὴ σταδιοδοομία σὲ ὅλους γνωστή. Τελευταίως ἡ Φοανσουὰζ ἔχει πωωταγωνιστήσει σὲ πολλὰ ἀμεοικανικὰ φίλμ. γιὰ τοὺς ὅμως νὰ πατήση στὸ Χόλλυγουντ. Ἀπὸ τὰ φίλμ αὐτὰ ἄλλα γυοίστηκαν στὴ Ῥώμη ἄλλα στὸ Λονδῖνο καὶ ἄλλα στὸ Παοίσι. Σήμεοα ἡ Φοανσουὰζ παίζει μαζὶ μὲ τὴν Λίντα Ντανιὲλ καὶ τὸν Σὰολ Μπουασιὲ στὸ φίλμ «Τὸ 13ο ὀοάτιμα» (Τὸ «Κοοάκι» σὲ ἀμεοικανικὴ ἔκδοσι). Καὶ πάλι ὅμως βοίσκεται μακοιὰ ἀπὸ τὸ Χόλλυγουντ γιατὶ τὸ φίλμ θὰ γυοιστῆ ὁλόκληοο στὸν Καναδᾶ.

ΠΑΤ. ΚΕΝΕΝΤΥ

ΠΑΝ. ΠΑΠΑΔΟΥΚΑ

Ἱστορίες ΤΗΣ ΖΩΗΣ

Τυχεροὶ καὶ ἄτυχοι

Μιὰ φορὰ κι' ἕναν καιρό, ἦτανε, λέει, δυὸ ἀδέλφια. Ὁ Θανάσης κι' ὁ Πασχάλης. Αὐτὸς ὁ Θανάσης ἦτανε πολὺ πλούσιος, ὁ πρῶτος καὶ καλύτερος στὴ χώρα. Ὁ ἄλλος, ὁ Πασχάλης, φτωχὸς καὶ κακομοίρης. Ἕνα χωραφάκι εἶχε ὅλο κι' ὅλο καὶ μὲ δαῦτο πάσχιζε νὰ θρέψη τὴ φαμελιά του. Οἱ χωριανοὶ ἐλέπανε τὴν ἀδικία καὶ δὲν τὴ σήκωνε ἡ καρδιά τους. Καὶ εἶπαν στο Θανάση:

—Δὲν εἶνε ντροπὴ ἐσὺ νἄχης ὅλα τ' ἀγαθὰ τοῦ Θεοῦ κι' ὁ Πασχάλης νἄνε ἐπὶ ξύλου κρεμάμενος;

—Εἶνε ἄτυχος! ἀποκρίθηκε ὁ πλούσιος ἀδελφός. Ὅ,τι καὶ νὰ τοῦ κάνω, φτωχὸς θἄνε πάντα του. Δὲν ἔχει τύχη!

—Αὐτὰ εἶνε δικαιολογίες! τοῦ εἶπαν οἱ ἄλλοι. Τὶ πάει νὰ πῆ τυχερὸς καὶ ἄτυχος!

—Θὰ ἰδῆτε! ἀπάντησε κι' ὁ Θανάσης. Θὰ κάνουμε μιὰ δοκιμὴ καὶ θὰ καταλάβετε καὶ μοναχοί σας τὶ θὰ πῆ ἄτυχος.

Ὁ Θανάσης, λοιπόν, γέμισε ἕνα σακκουλάκι λίρες καὶ πῆγε στὸ γεφύρι ποὺ ἦταν ἔξω ἀπ' τὸ χωριό. Ἀπὸ κεῖνο τὸ γεφύρι περνοῦσε κάθε ἀπόγευμα ὁ Πασχάλης, γυρίζοντας ἀπ' τὸ χωράφι.

Μόλις ὁ Πασχάλης φάνηκε ἀπὸ μακρυὰ νἄρχεται, ὁ Θανάσης εἶπε στοὺς φίλους του ποὺ ἦταν κρυμένοι πίσω ἀπὸ τὰ δέντρα:

—Κυτταχτε τὶ θὰ κάνω!

Ἔβαλε τὸ σακκουλάκι μὲ τὶς λίρες στὴ μέση τοῦ γεφυριοῦ καὶ ξαναγύρισε.

—Ἂν δὲν εἶνε στραβός, θὰ τὶς βρῆ!

Ὁ Πασχάλης, λοιπόν, μόλις ἔφτασε στὴν ἄκρη τοῦ γεφυριοῦ, κοντοστάθηκε γιὰ λίγο καὶ εἶπε:

—Τόσα χρόνια περνάω τὸ γεφῦρι μὲ τὰ μάτια ἀνοιχτά. Ἂς δοκιμάσω καὶ μιὰ φορὰ νὰ τὸ διαβῶ μὲ τὰ μάτια κλεισμένα, νὰ ἰδῶ θὰ τὰ καταφέρω;

Ἔκλεισε, λοιπόν, τὰ μάτια του καὶ πέρασε τὸ γεφῦρι, πολὺ εὐχαριστημένος ποὺ τὰ κατάφερε. Ὁ Θανάσης δγῆκε τότε, μάζεψε τὸ σακκουλάκι μὲ τὶς λίρες καὶ εἶπε στοὺς γνωστούς του:

—Εἴδατε τὶ θὰ πῆ ἄτυχος; Πέρασε μὲ κλεισμένα μάτια ἀπάνω ἀπὸ τὸ χρυσάφι!

Κι' οἱ ἄλλοι συμφώνησαν:

—Ἔχεις δίκηο! Εἶνε ἄτυχος, ὁ φουκαρᾶς!

★

Αὐτὴ τὴ διδακτικὴ ἱστορία σκέπτομαι κάθε φορὰ ποὺ μὲ ὑνηγῆσει καὶ μένα ἡ τύχη ἔξω ἀπ' τὸ γεφῦρι. Ξέρω ἂν ἐσεῖς πιστεύετε σ' αὐτὸ ποὺ τὸ λένε τύχη, ἢ ὄχι. Ἐγὼ ὅμως πιστεύω. Ἔχω δῆ τὰ μάτια μου πολλὸ κ' ἔχω πάθει περισσότερα. Κι' ἔτσι ἔχω τοποθετήσει τὸν ἑαυτό μου στὴ μεγάλη κατηγορία τῶν ἄτυχων. Ὡς ποὺ νὰ σπάση ἡ τύχη τὸ πόδι της, δηλαδή. Ἄ! Ὅλα κι' ὅλα. Δὲν ἀπελπίζομαι καθόλου. Καὶ περιμένω μὲ ὑπομονὴ ν' ἀλλάξη τὸ ριζικό μου, γιατὶ αὐτὴ ἡ ἀφιλότιμη καὶ τζαναμπέτισσα τύχη, σοῦ σκαρώνει ἕνα σωρὸ παληοδουλειές, κάποια μέρα ὅ-

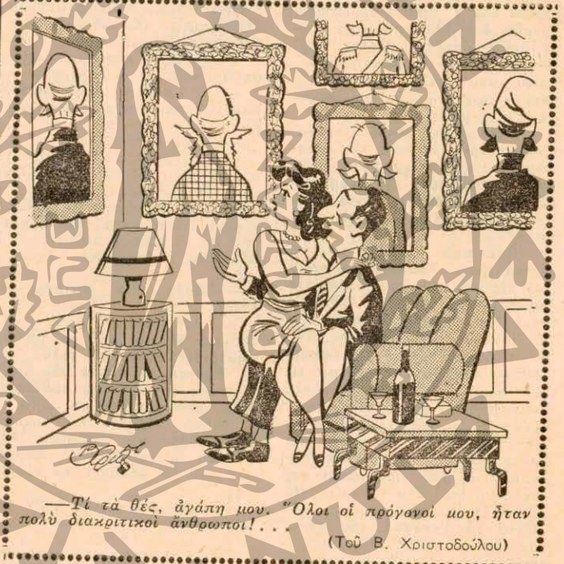

—Τί τὰ θές, ἀγάπη μου. Ὅλοι οἱ πρόγονοί μου, ἦταν πολὺ διακριτικοὶ ἄνθρωποι!...

(Τοῦ Β. Χριστοδούλου)

μως ἀποφασίζει νὰ σοῦ χαμογελάση καὶ νὰ σὲ ἀποζημιώση γιὰ τὰ ὅσα σοῦ ἔφτιαξε. Ἂν προφτάσης, φυσικά....

*

Μοῦ ἔτυχαν παλιὲς ἀναποδιές, ὡς ποὺ ν' ἀρχίσω νὰ πιστεύω στὴν κακοτυχία μου. Στὴν ἀρχὴ, βέβαια, δὲν εἶχα δώσει σημασία. Παραδείγματος χάριν, ἂν εἶμαι ἑξετάσεις στὴν τελευταία τάξη τοῦ [illegible] αὐτὸ τὸ κάζο. Ἐγὼ ἐγὼ ἤμουνα καλὸς διαβασμένος κι' εὐσυνείδητος μαθητής, οἱ ἄλλοι ἔκαναν ἀντιγραφές. Εἶχαν κάτι τσιγαρόχαρτα ὅπου ἔγραφαν μὲ μικροσκοπικὰ γραμματάκια διάφορα βοηθητικὰ σημειώματα. Ὁ καθηγητής, ποὺ ἐπιτηροῦσε ἀπὸ τὴν ἔδρα του, ἀντιλήφθηκε αὐτὸ ποὺ συμβαίνει σ' ὅλες τὶς ἑξετάσεις καὶ διάταξε:

—Σταματῆστε! Τὰ χέρια ψηλά!

Ἄρχισε τὶς ἐρευνες. Ἦρθε νὰ ψάξη καὶ μένα. Ἐγὼ εἶχα τὴ συνείδησί μου ἥσυχη, γιατὶ ἤμουν ἄθῶος. Ποῦ στὸ διάβολο, λοιπόν, βρέθηκε ἕνα διπλωμένο χαρτὶ στὴν τσέπη μου;

—Ποτὲ δὲν τὸ περίμενα ἀπὸ σένα! μοῦ εἶπε ὁ καθηγητής.

—Κύριε καθηγητά, δὲν εἶνε δικό μου! διαμαρτυρήθηκα.

—Εἶσαι καὶ ψεύτης, λοιπόν! Σὲ μηδενίζω!

Τὸ χαρτὶ μου τόχε χώσει στὴν τσέπη ὁ διπλανός μου. Λίγον καιρὸ ἀργότερα ἔτυχε νὰ φᾶμε ἕνα γλυκό, μεγάλη παρέα. Καὶ ἀπ' ὅλους, ἐγὼ ἔπαθα ἀπεντερίασι!

Τότε ἄνοιξα τὰ μάτια μου. Ἀνακεφαλαίωσα ὅλα μου τὰ παθήματα, κυττάχτηκα στὸν καθρέφτη καὶ εἶπα στὸν ἑαυτό μου:

—Ἀποστόλη! Εἶσαι ἄτυχος, καϋμένε!

Ἡ ἄλλη κακοτυχία μου ἦταν στὶς δουλειές μου. Τρία χρόνια, ἀφοῦ ἔβγαλα τὸ γυμνάσιο, ἔψαχνα νὰ βρῶ καμμιὰ θέσι νὰ χωθῶ καὶ ν' ἀράξω σὲ κάποιο μισθό. Καὶ ὅλο ἀπάνω σὲ «δυστυχῶς» ἔπεφτα. Τέλος, βρέθηκε κάποιος διευθυντὴς ἑταιρίας, ποὺ εἶπε σὲ κάποιον μακρυνὸ συγγενή μας, ποὺ φρόντιζε γιὰ μένα:

—Στειλε τὸ νεαρὸ σὲ μένα. Ἀφοῦ μοῦ λὲς πὼς εἶνε μορφωμένος καὶ φίλεργος νέος, θὰ τὸν προσλάβω. Ἂς φέρη μαζί καὶ τὰς ἐκθέσεις του, ποὺ μοῦ λὲς ὅτι ἔπαιρναν ὅλο ἄριστα!

Ἐγὼ πιὰ πετοῦσα ἀπὸ τὴ χαρά μου. Τράβηξα τὸ πάκο μὲ τὶς ἐκθέσεις μου, αὐτὲς τὶς ἀριστουργηματικὲς ἐκθέσεις ποὺ τὶς ἔφερνε γιὰ ὑπόδειγμα ὁ ἴδιος ὁ γυμνασιάρχης. Τὶς εἶχα τυλιγμένες σὲ μιὰ ἐφημερίδα. Ἀλλὰ δὲν μποροῦσα νὰ τὶς πάω ἔτσι. Ἔπρεπε νὰ τὶς τοποθετήσω ὄμορφα - ὄμορφα μέσα σ' ἕνα φάκελλο ἀπὸ ψιλὸ χαρτόνι, γιὰ νὰ φαίνωνται περιποιημένες. Πῆγα σ' ἕνα χαρτοπωλεῖο, μοῦ ἀράδιασαν φακέλλους ἀπ' ὅλα τὰ χρώματα. Διάλεξα ἕνα ροζ ἀνοιχτό. Ἔβαλα τὰ ἔγγραφά μου μέσα, τύλιξα καὶ τὸ φάκελλο στὴν ἐφημερίδα καὶ τράβηξα γιὰ τὴν ἑταιρία.

Ὁ διευθυντὴς μὲ δέχτηκε μὲ σοβαρότητα καὶ καλωσύνη μαζί.

—Ἔχω ἐδῶ καὶ τὶς ἐκθέσεις ποὺ ζητήσατε!

—Γιὰ νὰ τὶς δῶ.

Ξετύλιξα τὴν ἐφημερίδα. Καὶ μόλις φάνηκε ὁ φάκελλος, βλέπω ἕνα διευθυντὴ νὰ γίνεται κόκκινος σὰν ἀστακὸς νὰ σηκώνεται καὶ νὰ φωνάζη:

—Ἔξω! Φύγε! Τσακίσου!

Οὔτε κατάλαβα γιὰ πότε βρέθηκα στὸ πεζοδρόμιο καὶ γιὰ πότε ἡ πόρτα ἔκλεισε μὲ βρόντο. Τὰ εἶχα χαμένα. Τί τοῦ εἶχα κάνει τοῦ χριστιανοῦ, γιὰ νὰ μὲ πετάξη ἔξω;

—Τί συνέβη; ρώτησε ὁ κλητῆρας.

—Ξέρω κι' ἐγώ; Νά, μόλις πήγα νὰ τοῦ δείξω αὐτὸ τὸ φάκελλο...

—Ἄχ! πουλάκι μου! εἶπε ὁ κλητῆρας. Μὲ ροζ φάκελλο πῆγες νὰ παρουσιασθῆς στὸν Τρυποσουρτη; Πάλι καλὰ ποὺ δὲν σοῦ πέταξε τὸ στοχτοδοχεῖο στὸ κεφάλι.

—Μὰ γιατί; ρώτησα μ' ἀπορία.

—Τὸ ροζ χρῶμα τὸ μισεῖ θανασίμως! Ὅταν θὰ δῆ ροζ, γίνεται ταῦρος. Ἂμ δὲν ρώτησες πρῶτα;

—Τί νὰ κάνω; εἶπα φιλοσοφικά. Εἶμαι ἄτυχος! ...

*

Μ' ὅλη μου τὴν κακοτυχία ὅμως, ἔπαιρνα καὶ τὰ λαχειάκια μου σὲ καθε κλήρωσι. Μιὰ παροιμία λέει: «Κράτα τὸ παράθυρο τῆς τύχης σου ἀνοιχτό». Ἐγώ, κάθε φορά, κρατοῦσα τέσσερα ὡς πέντε λαχεῖα. Ποῦ ξέρεις τί γίνεται; Καὶ νὰ ποὺ μιὰ μέρα ἦρθε ἡ μεγάλη εὐτυχία. Κυττάζω στὴν ἐφημερίδα, ξανακυττάζω, πάω νὰ τρελλαθῶ ἀπὸ τὸν ἐνθουσιασμό μου. Ὄχι. δὲν εἶνε λάθος! «Ἀριθμὸς 37.656, κερδίζει τριάντα ἑκατομμύρια». Ἡ μεγάλη εἴδησι διαδόθηκε ἀμέσως, ἄρχισαν τὰ συγχαρητήρια καὶ τὰ κεράσματα.

—Μπράβο Ἀποστόλη! τώρα ξοφλᾶς γιὰ ὅλες σου τὶς ἀτυχίες!

Πρωῒ - πρωῒ παρουσιάσθηκα στὰ γραφεῖα τῶν λαχείων. Παραδίνω τὸ λαχεῖο μου.

—Τί νὰ τὸ κάνουμε; ρώτησε ἀποσπόμενος ὁ Ταμίας.

—Νὰ μοῦ τὸ ἐξοφλήσετε. Κερδίζει τὰ τριάντα ἑκατομμύρια!

—Ποιὸς σᾶς τόπε;

—Ἡ ἐφημερίδα! Ὁρίστε! «Ἀριθμὸς 37.656 κερδίζει τριάντα ἑκατομμύρια».

—Εἶνε τυπογραφικὸ λάθος, κύριε! Τὰ τριάντα ἑκατομμύρια τὰ κερδίζει ὁ ἀριθμὸς 47. 856. Νὰ ὁ ἐπίσημος κατάλογος.

—Ὥστε... δὲν παίρνω τίποτα;

—Ὄχι! Καμμιὰ φορὰ συμβαίνουν τέτοια λάθη μὲ τὶς ἐφημερίδες. Λυπᾶμαι πολύ...

Ἔσχισα τὸ λαχεῖο μου καί, ὄχι, δὲν ἀγανάκτησα καθόλου. Χαμογέλασα πικρὰ καὶ εἶπα:

—Καὶ εἰρωνία τῆς τύχης, Ἀποστόλη! Δὲν πειράζει. Ἂς τὴν νὰ διασκεδάζη, νὰ ἰδοῦμε ὡς ποῦ θὰ φτάσουν τὰ κέφια της!

Καὶ τὰ κέφια της ἦταν ἀτελείωτα!

*

Ἄμα σὲ κυνηγάει ἡ τύχη, σὲ κυνηγάει παντοῦ. Ἀκόμα καὶ στὸν ἔρωτα. Ὄχι πὼς δὲν εἶχα ἐπιτυχίες. Ἀλλὰ ὅλες ἔμεναν στὸ ἄλφα. Ἀπὸ κεῖ καὶ πέρα ἀρχίζαν οἱ φαρσες, ποὺ μοῦ σκάρωνε ἡ τύχη καὶ δὲν μ' ἄφηναν ποτὲ νὰ προχωρήσω στὸ βήτα. Θυμᾶμαι μιὰ περίφημη ὕπαρξι ποὺ γνωριστήκαμε ἐντελῶς τυχαῖα — σ' αὐτὲς τὶς τυχαίες γνωριμίες μὲ εὐνοοῦσε καταπληκτικὰ ἡ τύχη, γιὰ νὰ γελάση μαζί μου ἀργότερα — καὶ συνεννοηθήκαμε μέσα σὲ δυὸ ὧρες. Συμφωνήσαμε νὰ μοῦ τηλεφωνήση σὲ μιὰ - δυὸ μέρες γιὰ τὴ συνέχεια.

—Ποῦ θὰ σᾶς τηλεφωνήσω; Οὔτε κἂν τὸ ὄνομά σας δὲν μοῦ εἴπατε!

Ἄνοιξα τὸ πορτοφόλι μου καὶ τῆς ἔδωσα τὴν κάρτα μου. Περίμενα εἴκοσι μέρες. Τὸ τηλεφώνημα ποὺ λαχταροῦσα δὲν ἦρθε ποτὲ κι' ἔσβυσα τὴν ἐλπίδα μου.

Ἐνάμισυ μῆνα ἀργότερα τὴν βλέπω σ' ἕνα ταξὶ μὲ κάποιο φίλο μου. Τὸ ἴδιο βράδυ πῆγα νὰ του βρῶ.

—Σὲ εἶδα μὲ μιὰ κοπέλλα ἔτσι κι' ἔτσι! Ποῦ τὴ γνώρισες; τὸν ρώτησα.

—Τυχερό, Ἀποστόλη! Κάποιος ἄλλος τὴ γνώρισε κι' ἀντὶ νὰ τῆς δώση τὴ δική του κάρτα, τῆς ἔδωσε στὴ βιασύνη του, τὴ δική μου! Μὲ πῆρε στὸ τηλέφωνο, ἀρχίσαμε τὴ φλυαρία κι' ἀπὸ κουβέντα σὲ κουβέντα..: τὰ εἶδες!.. Ἤθελα νἄξερα ποιὸς νὰ ἦταν αὐτὸς ὁ ἠλίθιος.

—Ὄχι ἠλίθιος, Λάμπρο μου. Κανένας ἄτυχος θὰ ἦταν! ...

—Μπορεῖ. Συμβαίνουν κάτι τέτοια!

Ναί. Ἀλλά, γιατὶ νὰ συμβαίνουν σὲ μένα; Καὶ γιατὶ νὰ συμβῆ ἐγὼ νὰ δώσω τὴν κάρτα τοῦ Λάμπρου στὴ κοπέλλα καὶ νὰ μὴ δώση ὁ Λάμπρος τὴ δική μου κάρτα σὲ μιὰν ἄλλη;

*

Δὲν θὰ σᾶς κουράσω μὲ πολλὲς τέτοιες διηγήσεις. Μὲ μιὰ μονάχα — τὴν τελευταία. Αὐτὴ κάνει γιὰ πολλές.

Τὴ λένε Λίλα, τὴ γνώρισα τυχαῖα καὶ δώσαμε ραντεβοῦ Τετάρτη, ὥρα ὀχτώ, στο Μουσεῖο. Ἔχω πέσει νὰ κοιμηθῶ τ' ἀπόγευμα νιὰ νὰ ξυπνήσω φρέσκος καὶ δροσερός. Ἀνοίγω τὰ μάτια μου, κυττάζω τὸ ρολόϊ: Ἕξη καὶ δέκα. Μπορῶ νὰ κοιμηθῶ μισὴ ὡρίτσα ἀκόμα Ξαναξυπνάω, ξανακυττάζω. Ἕξη καὶ δέκα. Αὐτὸ ἔγινε τρεῖς φορές. Ἐδῶ σᾶς βλέπω νὰ λέτε:

«Μὰ καλά, κύριε Ἀποστόλη, εἶδες μιὰ φορὰ ἕξη καὶ δέκα, πάει καλά. Ἀλλὰ τὴ δεύτερη, ποὺ ἔλεγε πάλι ἕξη καὶ δέκα, δὲν ψυλιάστηκες τίποτα;»

Ὄχι. Γιατὶ ὁ ἄνθρωπος, μπαφιασμένος ἀπὸ τὸν ὕπνο, δὲν ἀντιλαμβάνεται ἀμέσως τέτοιες λεπτομέρειες. Μοῦ χρειάστηκε καὶ τρίτο ἕξη καὶ δέκα καὶ πυκνὸ σκοτάδι στὸ δωμάτιο, γιὰ νὰ βάλω ἰδέα στὸ νοῦ μου. Τότε φέρνω τὸ ρολόϊ στ' αὐτί μου καὶ δὲν ἀκούω τίποτα. Κι' ἀνοίγω τὸ παράθυρο καὶ ρωτάω τί ὥρα εἶνε καὶ μοῦ λένε: Ἐννιὰ καὶ πέντε!

Βέβαια ἡ Λίλα δὲν ἦταν ἐκεῖ. Κουρντίζω τὸ ρολόϊ μου, δὲν παίρνει μπρός. Τὸ χτυπάω λίγο, σιγή. Ἀκριβῶς τὴν προηγουμένη τὸ εἶχα πάρει ἀπὸ τὸ ρολογᾶ, ὅπου τὸ εἶχα πάει γιὰ ἐπισκευή.

—Μὲ κατέστρεψες τοῦ λέω, πρωῒ - πρωῒ. Ἐγὼ στόφερα γιὰ νὰ τὸ φτιάξης κι' ἐσὺ τὸ ἀποχάλασες.

—Δὲν εἶνε τίποτα! μοῦ ἀπαντᾶ ἐκεῖνος. Ὁ λεπτοδείκτης ἔχει μπλέξει μὲ τὸ δείκτη τῶν δευτερολέπτων καὶ δὲν προχωρεί! Ὁρίστε! Τώρα εἶνε ἐν τάξει. Συμβαίνουν κάτι τέτοια ...

Ναί, συμβαίνουν. Ἐξήγησα στὴ Λίλα, ἔκανε πὼς μὲ πιστεύει, δώσαμε δεύτερο ραντεβοῦ. Μουσεῖο, ὀχτὼ ἀκριβῶς. Στὶς ἑφτάμισυ περνοῦσα ἔξω ἀπὸ ἕνα καθαριστήριο. «Στιγμαῖον σιδέρωμα». Ἔχω καιρὸ νὰ φρεσκάρω τὸ κοστοῦμι μου. Χώνουμαι σ' ἕνα καμαράκι, παραδίνω τὸ κοστοῦμι μου:

—Γρήγορα παρακαλῶ!

Πέντε λεπτά, δέκα, ἕνα τέταρτο. Φωνάζω τὸν ὑπάλληλο:

—Τὸ κοστοῦμι μου! Βιάζομαι!

—Ἔρχεται, κύριε.

Ὀχτὼ παρὰ πέντε:

—Τὶ κοστοῦμι ἦταν;

—Ἕνα γκρὶ μὲ μπλὲ ρίγες!

—Δυστυχῶς, κάηκε στὸ σίδερο!

—Φέρτε το καμένο!

—Δὲν φοριέται, κύριε!... Νὰ κυττάξουμε νὰ σᾶς βροῦμε κανένα ἄλλο.

Φοράω ἕνα ἀσουλούπωτο κοστοῦμι ποὺ βρέθηκε πρόχειρο, φτάνω στὸ Μουσεῖο ὀχτὼ καὶ τέταρτο. Εἶχε φύγει!

Βρῆκα πάλι τὴ Λίλα, τῆς ἐξήγησα.

—Τρίτο καὶ τελευταῖο ραντεβοῦ! εἶπε. Μεθαύριο στὸ Μουσεῖο, ὥρα ὀχτώ! Ὀχτὼ καὶ ἕνα ἔφυγα γιὰ πάντα!

Ἔχω ξεκινήσει ἀπὸ τὶς ἑφτά. Βρίσκομαι στὴν ὁδὸν Σταδίου, κάνω νὰ περάσω ἀπέναντι. Ἕνας πόλισμαν μὲ σταματᾶ:

—Γιατὶ δὲν περνᾶς ἀπὸ τὰ καρφιά;

—Ἀφηρημένος, κύριε πόλισμαν. Ἄλλη φορὰ θὰ περνάω.

—Γιὰ νὰ μάθης νὰ περνᾶς ὅμως, θὰ πάμε ὡς τὴν Τροχεία. Ἐκεῖ γίνεται τὸ τρίωρο μάθημα τοῦ βαδίζειν!

—Ἀμάν, κύριε πόλισμαν! Καταστρέφομαι.

Ἀλλὰ δὲν ἀκούει τίποτα. Μαζὶ μὲ καμμιὰ δεκαριὰ ἄλλους, μᾶς ρίχνουν στὴν κλοῦβα καὶ μᾶς πάνε στὴν Τροχαία.

Κυττάζω τὸ ρολόϊ μου: Ὀχτὼ καὶ δέκα. Τετέλεσται. Ἂς παρακολουθήσουμε τώρα τὸ μάθημα ...

*

Κατὰ τὶς ὀχτώμιση, ἡ κλοῦβα κουβαλάει νέο τσοῦρμο. Κυτταζόμαστε σὰν συνάδελφοι.

—Λίλα! ...

—Μπᾶ; Ἐδῶ μοῦ εἶσαι; Ὡραία δουλειά, μπράβο σου! Νάχουμε ραντεβοῦ καὶ σὺ νὰ μοῦ σπουδάζης βάδισμα!

—Γιὰ νάρθω πιὸ γρήγορα κοντά σου, Λιλάκι μου.

—Τέλος πάντων. Ἂς τελειώση τὸ μάθημα καὶ τὰ λέμε ...

Ποτὲ δὲν παρακολούθησα μάθημα μὲ τόση εὐχαρίστησι. Δὲν θέλεις ἡ τύχη νἄρχισε νὰ μοῦ χαμογελᾶ; Ἴσως. Ὁ ἄνθρωπος δὲν πρέπει ν' ἀπελπίζεται ποτέ!

ΠΑΝ. ΠΑΠΑΔΟΥΚΑΣ

Ἱπποδρομιαί

τοῦ Μ. ΓΑΛΛΙΑ

«Τὸ σύνθετο».

«Βραχεῖα κεφαλή».

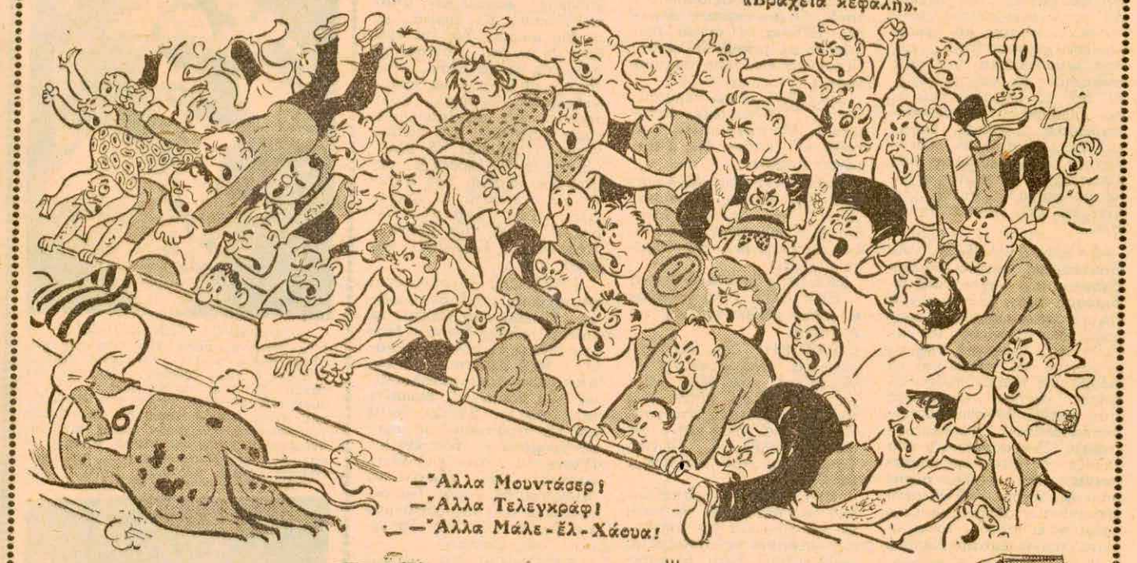

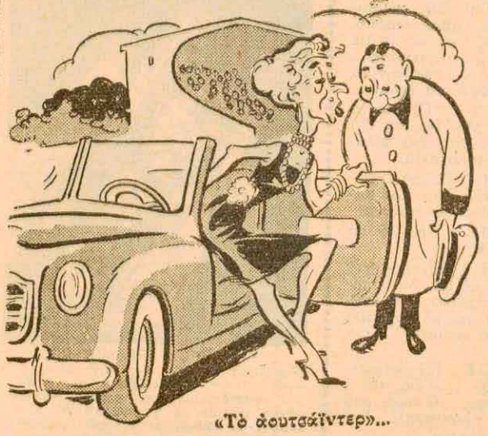

«Τὸ ἀουτσάϊντερ»...

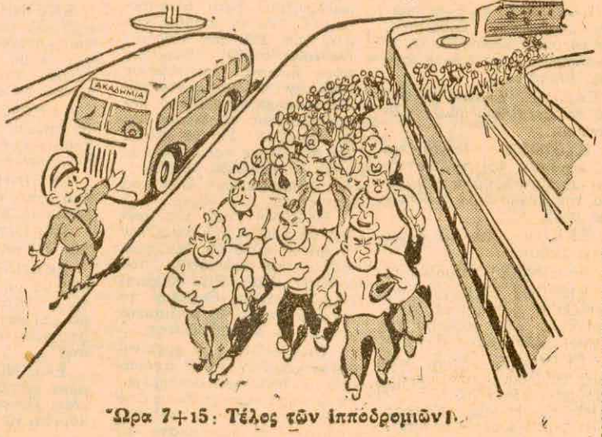

Ὥρα 7+15: Τέλος τῶν ἱπποδρομιῶν!

Τὸ περιστερόνι τῆς ζωῆς

Ἡ «Μὶς»-ἂς ποῦμε-Πάτρα

(Ἡ σκηνὴ σ' ἕνα πολυθόρυβο ἀστικολαϊκὸ μαγαζὶ ἀπ' αὐτὰ ποὺ «ὑποδύονται» τὸ «καλὸ κέντρο» κι' ἀμερικανίζουν ἀντιπαθητικά... γιὰ τοὺς νευρικοὺς καὶ γιὰ τοὺς ἀνθρώπους μὲ γοῦστο! Εἶν' ἔν' ἀπ' τὰ μαγαζιὰ ποὺ ὅλοι ξέρουμε. καὶ πουλάει κουλούρια. μπύρα, καραμέλλες, «κόκα-κόλα», σοκολάτες, οὔζο, μεζεδάκια καὶ «φοντάν». Ἐπιμένω στὴν «ἀτμόσφαιρα» γιατὶ τὸ «ντεκὸρ» ἔχει κάποια σημασία...

ΕΚΕΙΝΗ: Ἀδύνατη. Ἀποστεωμένη. Φανερὰ «πρώην ὄμορφη» καὶ γιὰ τὸ πιὸ ἀδιάφορο μάτι. Θἄταν ὡχρὴ ἂν τὸ ἀπεγνωσμένο «μακιγιάζ» δὲν ἀγωνιοῦσε νὰ καλύψη στὸ πρόσωπό της τὸ ρήμαγμα τοῦ χρόνου καὶ τὸ μόχθο τῆς πίκρας ποὺχει ἀφήσει ρυτίδες ἀνάλγητες σὰν πληγὲς βασανιστοῦ τῶν «στρατοπέδων συγκεντρώσεως». "Ενα «μακιγιάζ» ποὺ θυμίζει τὴ μακάβρια κοκκεταρία μιᾶς νεκρῆς, αὐτὴν ποὺ ἡ ἄγρια πληγωμένη στοργὴ τῶν ἀγαπημένων ἐκτελεῖ μ' εὐλαβικὴ τρυφερότητα τὴν τελευταία νύχτα...

ΕΚΕΙΝΟΣ : "Ενας κοινὸς μεσόκοπος ἄνθρωπος, μὲ τὴ συνοφρύωσι τῶν ἀπασχολήσεων μιᾶς κοινῆς ἐπίσης βιοπάλης).

ΕΚΕΙΝΗ (ζυγώνοντας δειλὰ τὸ τραπεζάκι του): Καλημέρα...

ΕΚΕΙΝΟΣ (σηκώνεται μ' εὐγένεια καὶ τὴν κυττάζει μὲ τὸ ντροπαλὸ χαμόγελο τῆς ἀμνησίας): Καλημέρα σας...

ΕΚΕΙΝΗ: Δὲν μὲ θυμᾶστε, βέβαια...

ΕΚΕΙΝΟΣ: 'Ομολογῶ...

ΕΚΕΙΝΗ (μειδίαμα ποὺ στάζει μ' ὅση μπορεῖ ἀξιοπρέπεια τὸ φαρμάκι τῆς ζωῆς): Δὲν εἶμαι... ἡ «Μὶς»;

ΕΚΕΙΝΟΣ (ποὺ κάτι τοῦ θυμίζουν τὰ μεγάλα μαῦρα μάτια της) : 'Η «Μὶς»;... 'Η Μὶς... Πάτρα; ("Ἂς ποῦμε «Πάτρα»).

ΕΚΕΙΝΗ (πικρά): Ναί...

ΕΚΕΙΝΟΣ (νοιώθοντας φοβερὴ ταραχὴ γιὰ λογαριασμό της): Καθῆστε...

ΕΚΕΙΝΗ: Εὐχαριστῶ...

(Σιγὴ δευτερολέπτων σὲ κάθε λέξι).

ΕΚΕΙΝΟΣ (αἰσθάνεται τὴν ἀνάγκη κάτι νὰ πῆ) : Μὲ συγχωρεῖτε ποὺ δὲν σᾶς θυμόμουνα...

ΕΚΕΙΝΗ (μὲ εἰρωνικὴ σκληρότητα γιὰ τὸν ἑαυτό της): "Ε!.. "Εχω ἀλλάξει καὶ λιγάκι...

ΕΚΕΙΝΟΣ (ποὺ τρέμει μήπως ἕν' ἀδέξιο κοπλιμέντο τῆς φανῆ σὰν ἐλεημοσύνη καὶ θίξη τὴν εὐθυμία της ἢ καλύτερα τὴν ἀξιοπρέπειά της): "Εχετε κάπως ἀλλάξει. Βέβαια. (Γιὰ νὰ βρῆ διέξοδο σὲ τυπικὸ διάλογο). Περάσαμε καὶ τόσο ἄσχημα χρόνια...

ΕΚΕΙΝΗ: 'Εγὼ περισσότερο... (Τὸν κυττάζει κατάματος). Μὲ συγχωρεῖτε, ποὺ ἤρθα κι' ἔκατσα δῶ. Περιμένετε κανέναν;

ΕΚΕΙΝΟΣ (μ' εὐγένεια, ποὺ ἔχει κάπως διαταραχθῆ): "Οχι... Δηλαδή... αὐτὸ δὲν ἔχει σημασία... (Φανάζει τὸ γκαρσόν). Θὰ πάρετε μπύρα;

ΕΚΕΙΝΗ: Μιὰ τυρόπηττα.

ΕΚΕΙΝΟΣ (στὸ γκαρσόνι): Μιὰ μπύρα καὶ μιὰ τυρόπηττα.

ΕΚΕΙΝΗ: "Οχι. Μόνο τυρόπηττα. (Μόλις φεύγει τὸ γκαρσόνι). Δὲν θέλω μπύρα. "Αν θέλετε πάρτε μου καὶ μιὰ τυρόπηττα στὸ χαρτί. (Στεγνά, ξερὰ καὶ μ' ἁπλανὲς βλέμμα). Πεινῶ! Πάρτε τα... Δὲν εἶν' ἐλεημοσύνη... Μοῦ δώσατε τὸ θέμα ποὺ θὰ γράψω ἕνα ρεπερτόριο στὸ περιοδικό μου καὶ θὰ τὸ πληρωθῶ. Τὰ μισά... σᾶς ἀνήκουν!...

ΕΚΕΙΝΗ : Σᾶς εὐχαριστῶ γιὰ τὸν ἀβρὸ τρόπο, ποὺ κατορθώσατε νὰ βοῆτε γιὰ νὰ μὴ μὲ πληγώσετε.... (Ξερά). Μ' ἐνδιαφέρουν τὰ λεπτά. Γι' αὐτὸ τὰ παίρνω..

ΕΚΕΙΝΟΣ : Πρέπει νὰ τὰ πάρετε. Μὴν ξεχνᾶτε ὅτι προέρχονται ἀπὸ ἕνα φίλο, ἕναν παλιὸ-καλὸ φίλο.

ΕΚΕΙΝΗ : Εὐχαριστῶ... Ναί, ἀπὸ τὸν φίλο, τὸν καλὸ-παλιὸ φίλο τὰ παίρνω.

ΕΚΕΙΝΟΣ : "Ηθελα νὰ σᾶς δῶ πάλι...

ΕΚΕΙΝΗ : Εὔχομαι γιὰ σᾶς νὰ μὴ μὲ ξαναδῆτε ποτέ!... (Καταπίνει ἕνα λυγμὸ καὶ σφίγγει μὲ λαχτάρα στὸ χέρι τὰ χρήματα). Γειά σας!...

ΕΚΕΙΝΟΣ (μὲ βουρκωμένα μάτια) : Γειά σας... «Μὶς Πάτρα»... (Γνέφει στὸ κορίτσι νὰ πλησιάση).

Αὐλαία.

Δ. Κ. ΕΥΑΓΓΕΛΙΔΗΣ

ΕΚΕΙΝΗ (παρακλητικά): "Αν θέλετε μὴ μὲ κάνετε νὰ κλάψω...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Νὰ σταματήσω τὶς ἀναμνήσεις;

ΕΚΕΙΝΗ: Ναί... Δὲν ξέρω... (Βουρκωμένη). "Ισως ὄχι... (Συνέρχεται ἀπότομα κι' ἀρχίζει νὰ τρώη τὴν τυρόπηττα μὲ βουλιμία). Θὰ θέλατε νὰ σᾶς πῶ τὴν ἱστορία μου;... Πάνε εἰκοσιτρία χρόνια ἀπὸ τότε...

ΕΚΕΙΝΟΣ (μ' ἀβρότητα): Μὰ ὄχι... μὴ σκέπτεσθε δυσάρεστα πράγματα.

ΕΚΕΙΝΗ : Θὰ σᾶς τὴν πῶ... εἶν' ἁπλὴ καὶ χωρὶς ἐνδιαφέρον... "Ημουνα τότε ὄμορφη... μικρή... χαριτωμένη... Παντρεύτηκα — θυμᾶστε;—κάποιον καπνέμπορο.. Πέρασα χρόνια εὐτυχίας. 'Απόχτησα τρία παιδιά. (Στὰ μάτια της ἔχουν στερέψει τὰ δάκρυα). 'Εκεῖνος σκοτώθηκε στὸν πόλεμο. Τὰ παιδιά μου... δυστυχῶς ζοῦν!

ΕΚΕΙΝΟΣ (μ' αὐθόρμητη ἀπορία): Δυστυχῶς;

ΕΚΕΙΝΗ (μὲ βλέμμα τρελλῆς): Ναί, (τονίζει) Δυστυχῶς!... Τὰ λεπτά μας χάθηκαν, φαγώθηκαν, σπαταλήθηκαν... Κι' ἔμεινα μὲ παιδιὰ μικρά... Τὸ ἕνα ἔχει ἄσχημη ὑγεία... "Εκανα τὸ πᾶν γιὰ νὰ τὰ ζήσω... Αὐτὸ τὸ «πᾶν» —μὲ καταλαβαίνετε; — ἦταν πολὺ τραγικὸ γιὰ μιὰ ὄμορφη ἀκόμα γυναίκα... Καὶ κατάντησα... (στηρίζει τὸ βλέμμα της σ' ἕνα δροσερό, χαριτωμένο κορίτσι ποὺ ζυγώνει χαμογελαστὸ τὸ τραπέζι)... 'Αλλὰ ἔρχεται ἡ δεσποινὶς καὶ σᾶς ἀφήνω... (σηκώνεται). Γειά σας... χάρηκα ποὺ...

ΕΚΕΙΝΟΣ (σηκώνεται ταυτόχρονα): Μὲ συγχωρεῖτε... (Γνέφει στὸ κορίτσι νὰ καθήση κάπου δίπλα). Μοῦ δείξατε τόση ἐμπιστοσύνη ποὺ καταλαβαίνω πὼς πάντα μὲ θεωρεῖτε φίλο σας... (Βγάζει δειλὰ καὶ σὰ ντροπιασμένος μερικὰ χρήματα — ὅσα ἔχει)... Πάρτε τα... Δὲν εἶν' ἐλεημοσύνη... Μοῦ δώσατε τὸ θέμα ποὺ θὰ γράψω ἕνα ρεπερτόριο στὸ περιοδικό μου καὶ θὰ τὸ πληρωθῶ. Τὰ μισά... σᾶς ἀνήκουν!...

ΕΚΕΙΝΗ : Σᾶς εὐχαριστῶ γιὰ τὸν ἀβρὸ τρόπο, ποὺ κατορθώσατε νὰ βοῆτε γιὰ νὰ μὴ μὲ πληγώσετε.... (Ξερά). Μ' ἐνδιαφέρουν τὰ λεπτά. Γι' αὐτὸ τὰ παίρνω..

ΕΚΕΙΝΟΣ : Πρέπει νὰ τὰ πάρετε. Μὴν ξεχνᾶτε ὅτι προέρχονται ἀπὸ ἕνα φίλο, ἕναν παλιὸ-καλὸ φίλο.

ΕΚΕΙΝΗ : Εὐχαριστῶ... Ναί, ἀπὸ τὸν φίλο, τὸν καλὸ-παλιὸ φίλο τὰ παίρνω.

ΕΚΕΙΝΟΣ : "Ηθελα νὰ σᾶς δῶ πάλι...

ΕΚΕΙΝΗ : Εὔχομαι γιὰ σᾶς νὰ μὴ μὲ ξαναδῆτε ποτέ!... (Καταπίνει ἕνα λυγμὸ καὶ σφίγγει μὲ λαχτάρα στὸ χέρι τὰ χρήματα). Γειά σας!...

ΕΚΕΙΝΟΣ (μὲ βουρκωμένα μάτια) : Γειά σας... «Μὶς Πάτρα»... (Γνέφει στὸ κορίτσι νὰ πλησιάση).

Αὐλαία.

Δ. Κ. ΕΥΑΓΓΕΛΙΔΗΣ

ΕΛΛΗΝΕΣ ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΕΣ

Ὁ συμπαθέστατος Νίκος Ρίζος. ποὺ ἐξελίσσεται σ' ἕναν ἀπὸ τοὺς καλύτερους τυπίστας - νουμερίστας τοῦ ἑλαφροῦ μουσικοῦ μας θεάτρου. σημειώνει ἐξαιρετικὴ ἐπιτυχία μὲ τὶς ἐμφανίσεις του στὸ θέατρο «Βέμπο».

Ο ΧΟΡΟΣ ΤΩΝ ΚΕΡΙΩΝ

Στὸ Λονδίνο μέσα στὰ πλαίσια τοῦ «Φεστιβάλ», γίνεται καὶ μιὰ μεγάλη «Ἔκθεσις τῶν Ἰνδιῶν». Μεταξὺ τῶν «ἀτραξιὼν» ποὺ παρουσιάζει ἡ ἔκθεσις αὐτὴ εἶνε κι' ἕνας χορὸς τῶν ἰθαγενῶν τῆς νήσου Μπαλί. γνωστὸς ὡς «Χορὸς τῶν κεριῶν». Ὁ χορὸς αὐτὸς εἶνε ἐμπνευσμένος ἀπὸ ἕνα παληὸ ἔθιμο τῶν κατοίκων τοῦ ἐξωτικοῦ νησιοῦ. ποὺ ὅταν χάσουν κανένα κόσμημα. ἀνάβουν ἕνα κερὶ ὥσπου νὰ τὸ ξαναβροῦν.

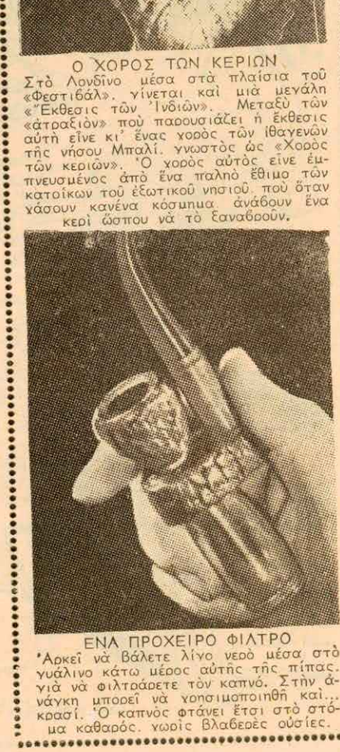

ΕΝΑ ΠΡΟΧΕΙΡΟ ΦΙΛΤΡΟ

Ἀρκεῖ νὰ βάλετε λίγο νεροὶ μέσα στὸ γυάλινο κάτω μέρος αὐτῆς τῆς πίπας. γιὰ νὰ φιλτράρετε τὸν καπνό. Στὴν ἀνάγκη μπορεῖ νὰ χησιμοποιηθῆ καὶ... κρασί. Ὁ καπνὸς φτάνει ἔτσι στὸ στόμα καθαρός. χωρὶς βλαβεροὺς οὐσίες.

ΧΑ·Ι·ΔΩ, ἡ πολεμόχαρη

Ἀπ' τὰ ἡρωϊκὰ χρόνια τοῦ Σουλίου

Ἀπίστευτος μπορεῖ νὰ φανῆ ὁ ρόλος ποὺ ἔπαιξαν οἱ γυναῖκες στὸ Σοῦλι. Ἀλλὰ κι' ἡ προφορικὴ παράδοσι, γι' αὐτὲς τὶς ἡρωϊκὲς Σουλιώτισσες, συμφωνεῖ τέλεια μὲ τὴν ἱστορία.

Ἡ Χάϊδω ἦταν μιὰ ἀπ' τὶς ἀτρόμητες αὐτὲς κόρες τοῦ Σουλίου. Καὶ παρουσιάζεται σὰν πρόσωπο μυθολογικό, γεματο μυστήριο, στὴν ἱστορία τοῦ τόπου της. Φαίνεται ὡστόσο πὼς ἦταν Τζαβελοπούλα. Σ' ἕνα τραγούδι τοῦ λαοῦ, ὑπάρχει αὐτὸς ὁ στίχος:

Ἐλᾶτε νὰ θαυμάσετε
Σουλιωτισσῶνε πόλεμο,
λαθωματιὰ τῆς Χάϊδως!

Ἡ παράδοσι μᾶς λέει πὼς ἡ Χάϊδω ἦταν ἕνα θεοληπτο κορίτσι, εἶδος Ζὰν ντ' "Αρκ τοῦ Σουλίου, καὶ ρίχνοταν στὸν πόλεμο μὲ τρόπο ἐντελῶς δικό της. Μὰ κι' οἱ Σουλιῶτες πιστεύανε πὼς μὲ τὴ μορφὴ τῆς Χάϊδως κατέβαινε ἡ Παναγία καὶ πολεμοῦσε μαζί τους!

Μιὰ γρηὰ Σουλιώτισσα μιλῶντας γιὰ τὴ Χάϊδω, στὰ πρῶτα χρόνια μετὰ τὴν ἀπελευθέρωσι, εἶχε πῆ:

—Ἡ Χάϊδω πήγαινε στὸν πόλεμο ὁλομόναχη! Κινοῦσε, δίχως κανεὶς νὰ τὴν πάρη εἴδησι, ἀσυντρόφευτη.

Οἱ ἐχθροὶ τρέμανε καὶ τ' ὀνομά της τὸ ἴδιο. ὅσο καὶ τοῦ σπαθιοῦ της τὴ λαθωματιά! Κάποτε οἱ 'Αρβανίτες, ἀφοῦ μῆνες κρατούσανε τὸν πόλεμο καὶ πολιόρκησαν στενὰ τὸ Σοῦλι, ἄξαφνα δείλιασαν. Οἱ Σουλιῶτες ἀπορήσανε γι' αὐτό. Φωνάξανε, λοιπόν, στὸν ἐχθρὸ νὰ γυρίση πίσω:

—Σταθῆτε νὰ πολεμήσετε! Τί φεύγετε; τοὺς λέγανε.

—Δὲν μᾶς κυνηγᾶτε σεῖς, μᾶς κυνηγάει ἡ Χάϊδω! ἀποκρίθηκαν.

Κι' ὅλες οἱ ἄλλες περιγραφὲς τὴν παρουσιάζουν γιὰ μιὰ φοβερὴ γυναίκα τὴ Χάϊδω. Τὴν ὥρα τῆς μάχης — τί περίεργο στ' ἀλήθεια — κανένας Σουλιώτης δὲν τὴν ἔβλεπε. Καὶ τὸ βράδυ, ἁμα γυρίζανε στὸ Σοῦλι, ἡ Χάϊδω ἦταν ἐκεῖ. Μοναχὴ κι' ἀμίλητη. 'Αγριωπὴ κι' ἀγνώριστη, σὰν νὰ εἶχε μόλις συνέλθει ἀπ' ἀρρώστεια φοβερή. Παραλλαγμένη σὰ νὰ εἶχε περάσει ἀπὸ δοκιμασία θανατερή. Τέτοια ἦταν ἡ Χάϊδω. Καὶ σ' ὅλους φαινόταν σὰν ἕνα ἄλλο πλάσμα, ὄχι ἀνθρώπινο. "Ισως κάποια ψυχὴ τρισάγια, ποὺ ἦρθε γιὰ νὰ βοηθήση τοὺς Σουλιῶτες, στὸν ἀπεγνωσμένο ἀγώνα τους, σταλμένη ἀπὸ τὸν οὐρανό. Τόσο αὐτὸ τὸ πίστευαν, ποὺ κι' ὅταν τὴν εἶχαν ὁλόσωμη μπροστά τους, ὅσο ζοῦσε καὶ πολεμοῦσε γιὰ τὸ Σοῦλι, καὶ τότε κανένας δὲν τὴν νόμιζε τὴ Χάϊδω ἀληθινή, μὲ σάρκα καὶ ὀστά. Ἡ Χάϊδω καὶ ζωντανή, ἦταν σὰν ἕνα φάντασμα.

Τῆς Χάϊδως ἡ ἱστορία, λίγο πολύ, ταιριάζει σ' ὅλες τὶς Σουλιώτισσες ἐκείνων τῶν καιρῶν, ποὺ κίνδυνο ζωῆς δὲν λογαριασαν.

Νὰ ἕνα μικρὸ ἀνεκδοτο τὸν καιρὸ (1822) ποὺ πήγαν οἱ 'Αρβανίτες νὰ πάρουν τοὺς μύλους τοῦ Ντάλα γιὰ νὰ κόψουν τὸν ἐφοδιασμὸ τοῦ Σουλίου ἀπὸ στάρι μὰ κι' ἀπὸ νερό.

Μιὰ Σουλιώτισσα, ἡ Δημήτρω τοῦ Λάμπρου Γκιώνη τράβηξε κατὰ τοὺς μύλους. τὴν ὥρα ποὺ γινόταν ἡ ἐπίθεσις, γιὰ νὰ πλύνη κάτι ροῦχα.

—Ποῦ πᾶς; τῆς εἶπαν οἱ ἄλλες, δὲ βλέπεις ποὺ ζυγώνουν οἱ 'Αρβανίτες νὰ πάρουν τοὺς μύλους;

—'Α, μπά, προφταίνω νὰ πλύνω ὅσο νὰ φτάσουν!

"Ετσι νοιώθαν οἱ Σουλιώτισσες τὰ καθήκοντά τους καὶ τὶς ὑποχρεώσεις τους. Θεωροῦσαν τὸν ἑαυτό τους ἀληθινό, καὶ μ' ἔργα — ὄχι λόγια — σύντροφο καὶ παραστάτη τοῦ ἀνδρὸς σὲ ὅλα.

Πολλὲς φορὲς τὴν ὥρα τῆς μάχης ρίχνονταν πάνω στοὺς Τουρκαβανίτες ἀκόμα καὶ μὲ τὶς πέτρες. Καὶ τοὺς ἀνάγκαζαν νὰ τὸ βάλουν στὰ πόδια.

Τὶς ἤξεραν καλὰ τὶς Σουλιώτισσες οἱ Τοῦρκοι. Καὶ τὶς ἔτρεμαν καὶ δὲν ντρέπονταν νὰ τοὺς δείχνουν τὶς πλάτες τους καὶ νὰ φεύγουν.

"Ησαν ἀτρόμητες καὶ δὲν λογαριαζαν καθόλου τὸν κίνδυνο καὶ περιφρονούσαν τὸ θάνατο. Πάνω ἀπ' ὅλα ἔβαζαν τὴ λευτεριά. Χωρὶς τὴ λευτεριὰ ἡ ζωὴ δὲν εἶχε καμμιὰ ἀξία. προτιμότερος χίλιες φορὲς ὁ πιὸ σκληρὸς θάνατος.

"Ετσι στήσανε καὶ τὸ χορὸ στὰ Ζάλογγα (οἱ Σουλιῶτες προφέρουν στὸν πληθυντικὸ τὴν ὀνομασία τοῦ τόπου, ποὺ σὰν λέξι προσηγορικὴ σημαίνει μέρος πολὺ δασωμένο). Ἀλλὰ γιὰ νὰ εἴμαστε δίκαιοι, πρέπει νὰ ποῦμε ὅτι σκηνὲς ἀνάλογες μὲ τὸ χορὸ τῶν Ζαλόγγων ἔχει κάμποσους γιὰ παρουσίαση ἡ ἱστορία τοῦ 'Ιεροῦ 'Αγῶνα, τοῦ Εἰκοσιένα, καὶ στὸν Μωριὰ καὶ στὴ Ρούμελη.

Σχετικὰ μὲ τὸν χορὸ τῶν Ζαλόγγων, γράφει στὰ ἱστορικά του, ὁ Γ. Λαμπρίδης: ὅτι ἀπὸ τὸ πέσιμο ἐκεῖνο κάτω στὸ φοβερὸ γκρεμό, εἶχαν γλυτώσει ἕνα μωρὸ κι' ἕνα κορίτσι πέντε χρονῶν. Τ' ὄνομα τοῦ κοριτσιοῦ Κατερίνα, κι' ἀργότερα παντρεύτηκε καὶ πῆρε ἄντρα τὸν Κ. Καρρά, στὴν "Ηπειρο.

Καὶ ὁ Π. Ζερλέντης σὲ ἄρθρο του, δημοσιευμένο στὴν ἐφημερίδα «Φωνὴ τῆς 'Ηπείρου» τοῦ 1890, γράφει πὼς γλύτωσαν πέντε μικρὰ παιδιά. Ἀπὸ τὶς πεσμένες γυναικες οἱ περισσότερες ἦταν ἀπὸ τὴν φάρα (γενιὰ) τῶν Κοτσονικαίων, καὶ πολλὲς ἀπ' αὐτὲς ἐτοιμόγεννες!

Τὸ Σοῦλι παραδόθηκε ἀρχὲς Σεπτεμβρίου 1822. Οἱ Σουλιῶτες περάσανε στὴν Κεφαλλωνιά. 'Απὸ κεῖ λίγοι - λίγοι, σὲ μικρὰ σώματα, ἤρθαν κρυφὰ στὴν 'Ελλάδα, γιὰ νὰ πολεμήσουν πάλι ὅλοι, μεγάλοι καὶ μικροί, ἄντρες καὶ γυναῖκες, ὅπως τὸν παληὸ καιρὸ στὸν τόπο τους.

Γ. Α. ΚΥΡΙΑΚΙΔΗΣ

Παροιμίες

Δὲν μὲ μέλλει πὼς πεθαίνει ὁ ἄντρας μου μόνε τ' ἀνερωτήματα.

★

'Εγὼ μὲ τὴ λωλάδα μου
γεμίζω τὴν κοιλάρα μου,
ἂς γυρίζ' ὁ μύλος
κι' ἂς μουρμουρίζ' ὁ σκύλος.

★

'Εγὼ σοῦ λέγω ψῆσ' αὐγά
καὶ σὺ μοῦ πιάνεις τὸν καυγᾶ.

★

Εἶσαι προκομμένος σὰν τὴν κάτω πέτρα τοῦ μύλου.

★

Εὐχὴ γονιοῦ ἀγόρασε καὶ στὸ βουνὸ ἀνέβα.

★

Γάϊδαρος εἶν' ὁ γάϊδαρος καὶ ἂς φορῆ καὶ σέλλα!

★

'Η γρηὰ κι' ἂν ὠμορφίζεται δὲν γίνεται κοπέλλα.

★

Βρῆκα πεθερὰ ποὺ πίνει, τύφλα μου ἂν μὲ περάση.

★

Βρώμιο ψάρι τὴ ρίγανη ἀγαπάει.

★

'Αφορμὴ ζητᾶ ὁ χάρος νὰ καλέση τὸν κουμπάρο.

Ἀθηναϊκὰ ἐφήμερα

Θὰ γίνουν !

«'Επέκ, Σοφόκλ καὶ Λαϊκὸν ἔτσι ἀποφασίζομεν :
Πρὸς ἐκλογὰς ὁριστικὰς καὶ μὲ ρυθμὸν βαδίζομεν.
Γιατὶ τὰ κανονίσαμε καὶ κάναμε κοντράτο,
νὰ ἔγουμε μείς εἰς τὸν ἀφρὸ κι' ὁ Παπανδρέου κάτω.
Καὶ σύστημα ὠρίσαμεν, ἀπὸ συμφώνου ἐν γένει,
ξανὰ τὴν ἀναλογική, ἀλλὰ ἐνισχυμένη.
Ὥστε καὶ τὰ ὑπόλοιπα ποὺ θ' ἀπομείνουν τέλος,
νὰ τὰ μοιράσουμε ΕΠΕΚ, Ντῖνος καὶ Βενιζέλος!».
"Ετσι ἀποφασίσανε. Θὰ γίνουν ἐκλογές.
Χωρὶς καμμιὰ ἀναβολὴ καὶ ἄλλες ἀλλαγές.
Θὰ γίνουν ὁπωσδήποτε εἰς ὅλη τὴν 'Ελλάδα.
'Εκτὸς ἂν γνώμη ἀλλάξουνε τὴν ἄλλη... ἑβδομάδα!

Ἀντιπληθωρισμὸς

Λέει τὸ σοφὸν τὸ Κράτος μας, χωρὶς ἐνδοιασμόν :
'Εγκρίνομεν τὰς συνεχεῖς αὐξήσεις τῶν τιμῶν.
Νὰ αὐξηθοῦν τὰ τρόφιμα, τὰ ροῦχα καὶ τὸ γκάζι,
καὶ κάθε πρᾶγμα ποὺ ὁ λαὸς στὰ μαγαζιὰ ἀγο-
(ράζει.
Μὰ ὄχι αὐξήσεις τῶν μισθῶν! Σᾶς κόβουμε τὸ
(χέρι!
Διότι αὔξησις μισθοῦ... πληθωρισμὸν θὰ φέρῃ!
Ναί, ν' αὐξηθοῦν ἡ ζάχαρι, ὁ καφὲς καὶ τὰ γλυκά.
Τὰ ραπτικά, τὸ ξύρισμα καὶ τὰ στιλβωτικά.
Ν' αὐξάνουν ὅλα ἐλεύθερα, μὰ οἱ μισθοὶ ἐκεῖ.
Διότι στάσιν ἔχουμε... ἀντιπληθωρική!
Κι' ἔτσι μ' αὐξήσεις διαρκεῖς ποὺ γίνονται ἐξ ἀ-
(πίνης,
θὰ φθάσωμεν εἰς γενικὸν πληθωρισμὸν τῆς... πείνης!

Προσωποκρατήσεις θηλέων

Γιὰ χρέη πρὸς τὸ δημόσιο, χρέη ποὺ καθυστε-
(ροῦνται,
καὶ οἱ γυναῖκες στὸ ἑξῆς θὰ προσωποκρατοῦνται.
'Οχὶ μονάχα μέσα ἐμεῖς, ὡσὰν κορόϊδα πρώτης.
Κι' οὔτε τὸ φύλο τὸ ἀντρικὸ νὰ τὸ περνοῦν γιὰ
(δλάκα.
"Ιδια τὰ δικαιώματα καὶ πλήρης ἡ ἰσότης,
στὴν ψῆφο, στοὺς διορισμούς, ἀλλὰ καὶ στὴ... φυ-
(λάκα!
Κι' ἔτσι θὰ λένε οἱ τῆς ζωῆς μέχρι τινὸς ἀφέν-
(τισσες :
«Τὰ σίδερα τῆς φυλακῆς εἶνε γιὰ τὶς... λε-
(βέντισσες!».

Ἀπογραφὴ καὶ μάσσω

Μὲ βάσι τὴν ἀπογραφή, ποὺ εἶχε τὸ Κράτος κάνει,
μᾶς κόβουν τὴ δοηθεια οἱ φίλοι 'Αμερικάνοι.
Γιατί, αὐτὴ ἡ ἀπογραφή, ποὺ μήνες ἐτοιμάζανε,
μᾶς ἔβγαλε λιγώτερους ἀπ' ὅσους λογαριάζανε!
Τὸ Κράτος δὲ πὼν ἐξετασε τὸ ζήτημα εἰς βάθος,
εἶπε πὼς ἡ ἀπογραφὴ ἐκείνη ἦταν λάθος.
Γι' αὐτό, ἀλλὴ ἐτοιμαζεται, χωρὶς ν' ἀργοποροῦμε
καὶ γρήγορα, ὅπως φαίνεται, θὰ ξαναμετρηθοῦμε.
Κι' ἀφοῦ γιὰ μάσσα πρόκειται, ὅλοι ἂς ἐτοιμα-
(στοῦμε,
στὴ δεύτερη ἀπογραφὴ.. διπλάσιοι νὰ βγοῦμε!

Καὶ πάλι ὁ Κοντες

'Ο «Κόντες τῆς Σαβόϊας» καὶ πάλιν ἀναβάλλεται.
Δυό - τρεῖς ἑβδομάδες μοναχά. Δυό - τρεῖς καὶ ὄχι
(ἄλλη.
'Αλλὰ μὴν ἀμφιβάλλετε,
πὼς τὴν παρτέντσα του ξανὰ ὁ κοντες θ' ἀναβάλη.
"Ετσι ἀπὸ χρόνια τὸν τραβᾶ
ὁ σινιὸρ κοντες τὸ χαβᾶ.
Κι' ὅλο νὰ φύγη λέει,
καὶ ὅλο ἑτοιμαζεται, ἀλλὰ... δὲν ἀποπλέει!
Μὰ ὅπως εἶμαι βέβαιος, αὐτὸς ὁ καμπαλλέρος,
θἄρθη μιὰ μέρα, ἀσφαλῶς. Μὰ θὰ μᾶς ἔρθη...
(γέρος!

Γεύματο

Στὴν ὡραία τὴν πρεσβεία τὴν 'Αμερικανική,
προσκαλοῦνται κάθε μέρα κι ἕνα δυο πολιτικοί,
ὅπου ὁ μίστερ Πιουριφὸϊ γεύματα τοὺς παραθέτει,
καὶ τὰ λέν κι' ἕνα χεράκι, σχετικὸς μὲ τὸ δοβλέτι.
Πότε τρώει ὁ Βενιζέλος, πότε ὁ Ζώρζ, πότε ὁ
(Ντίνος.
Σήμερα ἔφαγε ὁ ἕνας, αὔριο θὰ φάη ἐκεῖνος.
Καὶ στὸν μίστερ Πιουριφόϊ, μιὰ χαρά, θαρρῶ, τοῦ
(πάει,
νὰ ἀλλάξη τ' ὄνομά του καὶ νὰ γίνη... Πιουρι-
(φάϊ!...

ΠΑΝ. ΠΑΠ.

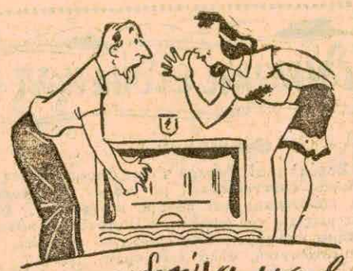

Η κωμωδία μας

ΤΑ ΜΟΝΤΕΡΝΑ ΦΟΥΣΤΑΝΙΑ

ΠΡΟΣΩΠΑ :

ΛΟΥΚΑΣ ΚΕΧΑΓΙΟΠΟΥΛΟΣ : Ὡριμος ἄνδρας μέ... ὄψιμα πλούτη καὶ ὄπθεν μοντέρνες ἰδέες. ΡΙΤΣΑ : γυναῖκα του, ὄψιμα παντοειμένη μέ... ὥριμα νεογραφικὰ ναρίσματα. ΣΤΑΥΡΟΣ ΜΠΕΡΔΕΨΟΥΡΑΚΗΣ : σοβαρός, αὐστηρός, σχολαστικὸς σύζυγος τῆς παλιᾶς σχολῆς. ΜΠΕΜΠΑ : γυναῖκα του, δροσερὴ τὸ καλοκαίρι καὶ... θερμαντικὴ τὸ χειμώνα.

ΣΚΗΝΗ 1η

(Σαλόνι στὸ σπίτι τοῦ Σταύρου, ἐπιπλωμένο μὲ σχολαστικότητα ἀντάξια του... ἰδιοκτήτου του. Ὁ Λουκᾶς, ξαπλωμένος ἀναπαυτικώτερα στὴν ἄβολη πολυθρόνα του, εἶνε βυθισμένος σὲ ἀπέραντες σκέψεις. Ὁ Σταῦρος, καπνίζοντας νευρικά, παρακολουθεῖ καὶ τὴν παραμικρότερη σύστασι τοῦ προσώπου του. Μικρὴ σιγή).

ΣΤΑΥΡΟΣ (ἀνήσυχα κι' ἀνυπόμονα) : Λοιπόν;

ΛΟΥΚΑΣ : Ἐδῶ ποὺ τὰ λέμε δὲν εἶνε κι' ἄσχημη δουλειά.

ΣΤΑΥΡΟΣ : Ἄσχημη; Κούκλα, Λουκᾶ μου. Κούκλα σοῦ λέω. Δουλειὰ σίγουρη καὶ θετική. Κι' ὅσο γιὰ τὸ κέρδος, τὰ εἴπαμε. Σὲ ἕναν χρόνο παίρνομε πίσω τὰ κεφάλαια κι' ἀπὸ κεῖ καὶ κάτω θἄχουμε 30 ἑκατομμύρια καθαρὰ τὸ μῆνα!...

ΛΟΥΚΑΣ : Ἔχεις κάνει σωστὰ τοὺς λογαριασμούς;

ΣΤΑΥΡΟΣ : Μὲ ξέρεις γιὰ ἐπιπόλαιο; Νά! Ἐδῶ τοὺς ἔχω. (Βγάζει ἀπὸ τὴν τσέπη του ἕνα μάτσο χαρτιὰ γεμάτα ἀριθμούς). Ρίξτους, ἂν θέλης, μιὰ ματιά.

ΛΟΥΚΑΣ : Ὄχι ἀπόψε, Σταῦρο μου, γιατὶ πρόκειται νὰ βγοῦμε ἔξω μὲ τὴ γυναίκα μου.

ΣΤΑΥΡΟΣ : Γιὰ γλέντι εἴσαστε;

ΛΟΥΚΑΣ : Μπά! Σινεμαδάκι κι' ἄγιος ὁ Θεός. Ἔτσι, νὰ πάρουμε λίγο ἀέρα. Ἐσεῖς δὲν θὰ βγῆτε;

ΣΤΑΥΡΟΣ : Πῶς, θὰ βγοῦμε. Τὴ γυναῖκα μου περιμένω νὰ ἑτοιμαστῆ.

ΣΚΗΝΗ 2η

(Μπαίνει ἡ Μπέμπα σιδερωμένη, χτενισμένη, μυρωμένη. Φοράει ἕνα πολὺ κομψὸ φουστάνι ραμμένο μὲ τὴν τελευταία λέξι τῆς μόδας, ποὺ ἐπιτρέπει στὰ περίεργα βλέμματα νὰ διεισδύσουν μέσω τῶν ἀνύπαρκτων μανικιῶν καὶ νὰ κάνουν πολὺ ἐνδιαφέρουσες ἀνακαλύψεις).

ΜΠΕΜΠΑ (μελιστάλακτα) : Καλησπέρα σας.

ΛΟΥΚΑΣ : Καλησπέρα, κυρία Μπερδεψουράκη.

ΣΤΑΥΡΟΣ (χλωμὸς κι' ἐξαγριωμένος) : Τί φουστάνι εἶν' αὐτό;

ΜΠΕΜΠΑ : Καινούργιο, ἀγάπη μου. Σήμερα μόλις μοῦ τὸστειλε ἡ μοδίστρα. Δὲν σ' ἀρέσει;

ΣΤΑΥΡΟΣ : Καὶ τί μανίκια εἶν' αὐτά; Ἢ μᾶλλον ποῦ εἶνε τὰ μανίκια;

ΜΠΕΜΠΑ : Ποιὰ μανίκια;

ΣΤΑΥΡΟΣ : Τοῦ, φουστανιοῦ..

ΜΠΕΜΠΑ : Δὲν ἔχει;

ΣΤΑΥΡΟΣ : Γιατὶ νὰ μὴν ἔχη; Μήπως δὲν ἔφτασε τὸ ὑφασμα;

ΜΠΕΜΠΑ : Ὄχι καλέ! Ἀλλὰ ἔτσι φοριοῦνται τώρα.

ΣΤΑΥΡΟΣ : Κι' ἑτοιμάζεσαι, δηλαδὴ νὰ βγῆς ἔξω μ' αὐτὸ τὸ φουστάνι; Γιὰ πάρε τὰ μοῦτρα σου!

ΜΠΕΜΠΑ : Γιατὶ νὰ μὴ βγῶ;

ΣΤΑΥΡΟΣ : Γιατί, ἔτσι! Ὄρίστε μας!

ΛΟΥΚΑΣ (που ἐν τῷ μεταξὺ δὲν ἔχει ξεκολλήσει τὰ μάτια του ἀπὸ τὸ δωρεὰν προσφερόμενο θέαμα) : Ἔ, Σταῦρο! Ντροπή, καημένε...

ΣΤΑΥΡΟΣ (ἔξαλλος) : Ἄσε με κι' ἐσύ, βρὲ Λουκά! Ξετσιπωθήκαμε πιὰ τελείως!

ΛΟΥΚΑΣ : Πίστεψέ με ὅτι δὲν σὲ καταλαβαίνω...

ΣΤΑΥΡΟΣ : Μὰ εἶνε κατάστασις αὐτή, σὲ παρακαλῶ; Εἶνε σωστὸ γιὰ μιὰ καθὼς πρέπει παντρεμένη γυναίκα νὰ ἐμφανίζεται σχεδὸν γυμνὴ ἀπὸ τὴ μέση κι' ἀπάνω;

ΜΠΕΜΠΑ : Μὰ τί φαίνεται;

ΣΤΑΥΡΟΣ : Τί δὲν φαίνεται νὰ ρωτᾶς.

ΛΟΥΚΑΣ : Ἔλα τώρα Σταῦρο. Εἶσαι ὑπερβολικός. Καί, γιὰ νὰ κυριολεκτήσωμε, εἶσαι σχολαστικὸς καὶ ὀπισθοδρομικὸς μέχρις ἀηδίας.

ΜΠΕΜΠΑ : Εἴδατε, κύριε Κεχαγιόπουλε, τί σκουριασμένες ἰδέες ἔχει;

ΣΤΑΥΡΟΣ : Ἔτσι, πές μου, βρὲ Λουκά, στὸ Θεὸ ποὺ πιστεύεις. Ἐσένα σ' ἀρέσει αὐτὸ τὸ φουστάνι;

ΛΟΥΚΑΣ (περιδιαβάζοντας μὲ τὸ βλέμμα του ὅλα τὰ ἐνδιαφέροντα... τοπία) : Γιατὶ νὰ μὴ μ' ἀρέσῃ; Μιὰ χαρὰ φουστάνι.

ΜΠΕΜΠΑ : Τὰ βλέπεις, σχολαστικὲ καὶ ὀπισθοδρομικὲ ἄνθρωπε;

ΣΤΑΥΡΟΣ : Νὰ σοῦ λείπουνε τὰ πολλὰ λόγια. Καὶ τὸ καλὸ ποὺ σοῦ θέλω ἀντε βγάλτο, γιατὶ θὰ στὸ βγάλω μὲ τὸ ζόρι καὶ θὰ σκίσω κομματάκια - κομματάκια κι' αὐτὸ κι' ἐσένα!...

ΜΠΕΜΠΑ : Πολὺ καλά! Θὰ τὸ βγάλω. Ἀλλὰ ἔχε ὑπ' ὄψι σου πῶς δὲν πάω οὔτε στὸ θέατρο, οὔτε πουθενά. Κι' οὔτε θὰ ξαναβγῶ ποτὲ ἀπὸ τὸ σπίτι!...

ΣΤΑΥΡΟΣ : Μωρ' τί μοῦ λές! Κι' ἐγὼ ξέρεις θὰ εἰδοποιήσω τὴ φιλαρμονικὴ τοῦ Δήμου νὰ παίξῃ τὸ πένθιμο ἐμβατήριο τοῦ Σοπέν.

ΜΠΕΜΠΑ : Βάρβαρε! (Φεύγει).

ΣΤΑΥΡΟΣ : Καλύτερα νάνε κανεὶς βάρβαρος σὰν κι' ἐμένα, παρὰ ξεδιάντροπος σὰν κι' ἐσένα. (Ἀνάβει τσιγάρο). Κατάλαβες, Λουκᾶ μου!...

ΛΟΥΚΑΣ : Κατάλαβα, λέει; Καὶ καλοκατάλαβα, μάλιστα! Μέσα στὸ αἷμα σου κυλάει ἡ Ἀνατολή! Σκέπτεσαι σὰν ἀνατολίτης καὶ θεωρεῖς τὴ γυναῖκα ἰδιοκτησία σου, σκεῦος σου, ἐπιπλό σου! Καὶ τὴ ζηλεύεις σὰν ἀνατολίτης! Καὶ τὴ βασανίζεις ἀνατολίτικα!

ΣΤΑΥΡΟΣ : Ἐσὺ δηλαδὴ τὴ δική σου γυναίκα τὴν βασανίζεις εὐρωπαϊκά;

ΛΟΥΚΑΣ : Ἐγὼ σκέπτομαι σὰν Εὐρωπαῖος. Μ' ἄλλα λόγια, εἶμαι πολιτισμένος ἄνθρωπος. Ἂς τ' ἀφήσουμε ὅμως αὐτά, γιατὶ εἶσαι πολὺ νευριασμένος. Πάμε καμμιὰ βολτίτσα;

ΣΤΑΥΡΟΣ : Ποῦ νὰ πᾶμε;

ΛΟΥΚΑΣ : Ἔλα μαζί μας στὸ σινεμά. Ἔτσι κι' ἔτσι, εἶσαι τσακωμένος μὲ τὴ γυναῖκα σου. Μὲ τὴν ταινία ποὺ θὰ δῇς, θὰ καλμάρουν τὰ νεῦρα σου...

ΣΤΑΥΡΟΣ : Σάμπως ἔχεις δίκηο. Πᾶμε. (Φεύγουν).

ΣΚΗΝΗ 3η

(Στὸ δρόμο. Ὁ Λουκᾶς καὶ ὁ Σταῦρος προχωροῦν ἀμίλητοι).

ΛΟΥΚΑΣ : Θέλεις νὰ πάρουμε ταξί;

ΣΤΑΥΡΟΣ : Ὄχι, ἀδερφέ. Ἂς περπατήσουμε λιγάκι νὰ ξεμουδιάσουμε.

ΛΟΥΚΑΣ : Μὴν ξεχνᾶς ὅτι πρέπει νὰ περάσουμε ἀπὸ τὸ σπίτι μου γιὰ νὰ πάρουμε τὴ γυναῖκα μου.

ΣΤΑΥΡΟΣ : Καὶ δὲν περνᾶμε;

(Συνεχίζουν ἀμίλητοι τὸ δρόμο τους).

ΣΚΗΝΗ 4η

(Χὰλ στὸ σπίτι τοῦ Λουκᾶ).

ΛΟΥΚΑΣ (ἀνοίγοντας καὶ κρατῶντας ὁ νοιχτὴ τὴν πόρτα) : Πέρασε, Σταῦρο. (Ὁ Σταῦρος μπαίνει).

ΡΙΤΣΑ (ἀπὸ μέσα) : Ἐσὺ εἶσαι, Λουκά;

ΛΟΥΚΑΣ : Ναί, ἀγάπη μου. Εἶνε μαζί μου καὶ ὁ κύριος Μπερδεψουράκης. Ἀργεῖς ἀκόμα;

ΡΙΤΣΑ (ἀπὸ μέσα) : Ὄχι ἑτοιμη εἶμαι. (Μπαίνει μ' ἕνα γλυκὸ χαμόγελο καὶ μ' ἕνα φουστάνι ἐλαφρῶς χειρότερο —σὲ σχέδιο φυσικά—ἀπὸ τῆς Μπέμπας). Καλησπέρα σας!

ΣΤΑΥΡΟΣ (κατατρώγοντάς την μὲ τὰ μάτια του) : Καλησπέρα, κυρία Κεχαγιοπούλου.

ΛΟΥΚΑΣ (ἔξω φρενῶν) : Ἔεεε!... Πῶς παρουσιάζεσαι ἔτσι μπροστὰ σὲ ξένους ἀνθρώπους;

ΡΙΤΣΑ : Γιατί; Τί ἔχω;

ΛΟΥΚΑΣ : Ἄντε ρίξε ἀμέσως ἕνα φουστάνι τῆς προκοπῆς ἀπάνω σου ποὺ μοῦ ἦρθες σὰν τὴν Εὔα!

ΡΙΤΣΑ : Δὲν εἶνε καλὸ τὸ φουστάνι μου; Δὲν σᾶς ἀρέσει, κύριε Μπερδεψουράκη;

ΣΤΑΥΡΟΣ (συνεχίζοντας τὶς κατοπτεύσεις του) : Πολύ! Πάρα πολύ! Μὰ πάρα - πάρα πολύ!

ΛΟΥΚΑΣ : Ἄκουσες τί σοῦ εἶπα, Ρίτσα; Νὰ πᾶς ἀμέσως ν' ἀλλάξῃς φουστάνι.

ΡΙΤΣΑ : Ναί, ἄλλη ὀρέξι δὲν εἶχα τώρα!...

ΛΟΥΚΑΣ : Βρέ, πᾶς ἢ δὲν πᾶς;

ΡΙΤΣΑ : Ὄχι, δὲν πάω!

ΛΟΥΚΑΣ : Ἔ!, νὰ λοιπόν! (Τῆς δίνει ἕνα χαστοῦκι. Ἡ Ρίτσα ξεφωνίζοντας τὸ βάζει στὰ πόδια καὶ τρυπώνει στὸ διπλανὸ δωμάτιο. Ὁ Λουκᾶς τὴν καταδιώκει).

ΡΙΤΣΑ (ἀπὸ μέσα) : Βοήθεια!

ΛΟΥΚΑΣ (ἀπὸ μέσα) : Τὸ βγάζεις ἢ δὲν τὸ βγάζεις; (Ἀκούγονται μερικοὶ χαρακτηριστικοὶ ἦχοι ξυλοδαρμοῦ).

ΣΤΑΥΡΟΣ (φωνάζοντας μ' ὅλη του τὴ δύναμι) : Γειά σου πολιτισμένε ἄνθρωπε μὲ τὴν Εὐρωπαϊκὴ νοοτροπίαααααα!...

(Αὐλαία)

Γ. ΓΙΑΝ.—

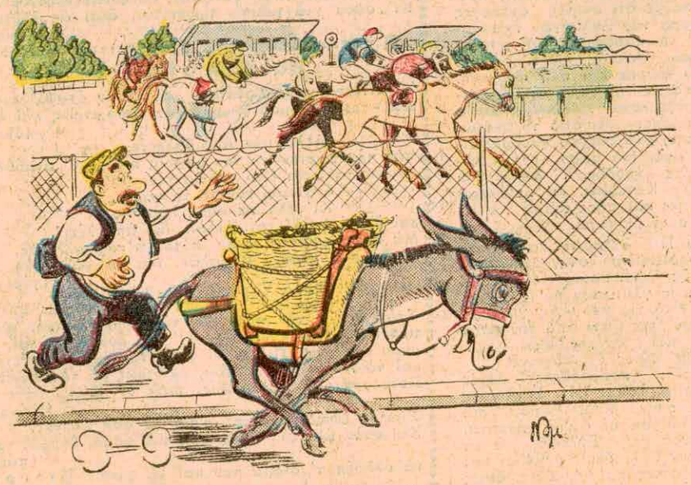

—Βρὲ πρρρ!...

(Τοῦ Ν. Νομικοῦ).

"Εμεινε εὐχαριστημένος!

Ὁ κύριος γυρίζοντας στὸ σπίτι του βρίσκει τὴν ὑπηρέτρια του νὰ λάμπη ἀπὸ χαρά.

— Μά, τί σοῦ συμβαίνει ἐπὶ τέλους Μαργαρίτα;

— Ὦ, ἂν ἔρατε, κύριε. Μὰ εἶνε πολὺ νόστιμο. Πρὸ μιᾶς ὥρας ἦρθε ὁ φίλος σας ὁ Μανωλάκης κοὶ σᾶς ζήτησε...

— Λοιπόν;

— Λοιπόν, ἔμεινε τόσο εὐχαριστημένος ποὺ ἦταν ἡ κυρία μόνη, ὥστε ὅταν ἔφυγε μοῦδωσε κενήντα χιλιάδες!...

Οἱ "ΜΑΣΚΕΣ" γιὰ τὸν τόνο

Γιὰ νὰ τονώνεται καὶ νὰ καθαρίζη τὸ δέρμα

ΕΙΝΕ δύσκολο νὰ ἐξακριβωθῆ πότε χρησιμοποιήθηκαν οἱ πρῶτες «μάσκες καλλονῆς» γιὰ τὸ πρόσωπο. Πάντως, γίνονται σχετικοὶ ὑπαινιγμοὶ στὰ ἀρχαῖα Βαβυλωνιακὰ καὶ ἀσσυριακὰ κείμενα.

Χιλιάδες χρόνια πρὸ Χριστοῦ, οἱ γυναῖκες ἁπλώναν πάνω στὰ τσίνορά τους λεπτὴ σκόνη ἀπὸ συντέφι γιὰ νὰ γυαλίζουν ὡραῖα, ἔβαφαν τὰ νύχια τους μὲ «χεννὲ» κι' ἔκαναν λουτρὰ σὲ γαϊδουρινὸ γάλα. Τὴν ἴδια λοιπὸν περίπου ἐποχή, οἱ δοῦλες τῆς Κλεοπάτρας, ποὺ πήγαιναν κι' ἔπλεναν τὰ ροῦχα στὸ Νεῖλο ποταμό, παρατήρησαν ὅτι τὰ πόδια τους, τὰ διαρκῶς βουτηγμένα στὴ λάσπη ὡς τὸν ἀστράγαλο, ἦσαν λευκότερα κι' ἁπαλότερα ἀπ' τὸ ἄλλο γειτονικὸ δέρμα τους. Ἔτσι ἐπινοήθηκε πιθανώτατα ἡ μάσκα ἀπὸ λάσπη, ποὺ χρησιμοποιήθηκε κατόπιν ἐπὶ αἰῶνες.

Ἐπειδὴ τὸ δέρμα χρειαζόταν περισσότερο λίπος, κάτω ἀπ' τὸ φλογερὸ ἀφρικανικὸ ἥλιο, κι' ἐπειδὴ ἀκόμη τὰ ἀῶματα ἐθεωροῦντο ἀπαραίτητο συστατικὸ ὅλων τῶν καλλυντικῶν, ἡ λάσπη γιὰ τὶς μάσκες ἦσαν συνήθως ἀνακατεμένη μὲ ζωϊκὸ ξύγκι καὶ ἰσχυρὰ ἀρωματισμένη.

Εἶνε πιθανώτατον ἐπίσης ὅτι οἱ Αἰγύπτιοι χρησιμοποιοῦσαν μάσκες ἀπὸ ρύζι, κριθάρι ἢ βρώμη.

Στὴν ἀρχαία Ἑλλάδα καὶ τὴ Ρώμη, οἱ ἄντρες μεταχειρίζονταν καλλυντικὰ ὅσο καὶ οἱ γυναῖκες. Οἱ πρῶτες ἑλληνικὲς καὶ ρωμαϊκὲς μάσκες καλλονῆς ἀπετελοῦντο ἀπὸ λεπτὸ φασολάλευρο καὶ σκόνη ἀπὸ βολβοὺς νάρκισσου (ξεφλουδισμένους) μαζὶ μὲ ἀσπράδι αὐγοῦ καὶ μὲ λίγο μέλι. Ὁ αὐτοκράτωρ Νέρων καὶ ἡ σύζυγός του Ποππαία ἔβαζαν μάσκες ἀπὸ ἀλεύρι κριθαριοῦ καὶ βούτυρο, γιὰ νὰ καθαρίζουν τὸ δέρμα τους ἀπὸ τὰ σημάδια.

Τὸ μέλι ἐχρησιμοποιεῖτο ἐπίσης πρὸ αἰώνων στὴν Κίνα, σὲ μάσκες καλλονῆς. Γιατί, ἐπειδὴ δὲν ἀλλοιώνεται μὲ τὸ χρόνο, ἐθεωρεῖτο ὅτι διατηροῦσε καὶ τὸ δέρμα ἔτσι ἀναλλοίωτο. Ἀλλὰ καὶ σήμερα ἀκόμη εἶνε ἕνα ἐξαιρετικὸ καλλυντικὸ ὠφέλιμο καὶ εὐκολοχρησιμοποίητο. Ἀλείφετε μ' αὐτὸ τὸ πρόσωπο, ἀφοῦ παραμερίσετε καλὰ τὰ μαλλιά σας, κι' ἔπειτα τὸ πλένετε μὲ ζεστὸ γάλα καὶ τὸ ξεπλένετε μὲ κρύο νερό.

Στὶς Σταυροφορίες, οἱ ἱππότες ποὺ γύριζαν ἀπ' τὴν Ἀνατολὴ μὲ δῶρα γιὰ τὶς ἐκλεκτὲς τῆς καρδιᾶς τους, ἔφεραν μαζὶ καὶ πολλὲς συνταγὲς καλλυντικῶν.

Σύμφωνα μὲ μιὰ θεωρία, οἱ μάσκες τῶν νεκρῶν δὲν προορίζονταν ἀρχικὰ γιὰ ν' ἀποδίδουν τὰ χαρακτηριστικὰ τους μὲ ἀκρίβεια, ἀλλὰ γιὰ νὰ κάνουν ὡραιότερο τὸ πρόσωπό τους ποὶν ἀπ' τὸ βαλσάμωμα.

Ἡ λάσπη ἀπὸ πηγὲς μεταλλικῶν ἢ θειούχων νερῶν ἔχει ἰδιαίτερα θεραπευτικὴ καὶ καλλυντικὴ ἐνέργεια στὸ δέρμα. Πρὸ 30 ἐτῶν, οἱ Ἀγγλίδες εἶχαν ξετρελλαθῆ κυριολεκτικῶς μ' αὐτὰ τὰ «λασπόλουτρα». Ὑστέρα ὅμως οἱ χημικοὶ βρῆκαν ὅτι μποροῦσαν νὰ παρασκευάσουν στὸ ἐργαστήριό τους μίγματα τῶν ἰδίων οὐσιῶν, ἐξ ἴσου ἀποτελεσματικά. Καὶ πραγματικά, κυκλοφοροῦν τώρα πολλὰ τέτοια προϊόντα στὸ ἐμπόριο.

Οἱ γυναῖκες χρησιμοποιοῦν πολὺ τὶς μάσκες καλλονῆς, γιατὶ βρῆκαν ὅτι, ἐκτὸς τῆς ὠφελείας τοῦ δέρματος, ἔχουν ἐπίσης καὶ εὐεργετικὰ ψυχολογικὰ ἀποτελέσματα. Ὅπως ὑποδεικνύει ἕνας εἰδικός, ὡς τὰ 25 χρόνια της ἡ γυναῖκα πρέπει νὰ μεταχειρίζεται μάσκα καλλονῆς μόνο μιὰ φορὰ τὸ μῆνα, στὰ 35 χρόνια της κάθε 15 μέρες καὶ κατόπιν κάθε βδομάδα, γιὰ νὰ διατηρῆται πάντα δροσερὸ τὸ πρόσωπο.

Ἰδίως ἡ μάσκα εἶνε ἀπαραίτητη γιὰ νὰ συνέλθη τὸ δέρμα ἀπ' τὶς ταλαιπωρίες τοῦ χειμῶνος, ἢ γιὰ ν' ἀπαλλαγῆ ἀπ' τὰ ὑπολείμματα τοῦ ἡλιακάματος στὸ τέλος τοῦ καλοκαιριοῦ. Βάζετε τότε δυὸ μάσκες τὴ βδομάδα ἐπὶ ἕνα χρονικὸ διάστημα.

Βεβαιωθῆτε ὅτι τὸ πρόσωπό σας εἶνε τελείως καθαρό, πρὶν ἐφαρμόσετε τὴ μάσκα. Ὅταν βάζετε ἀφαιρέσετε, ἀλείψετε τὸ δέρμα σας μ' ἕνα πανὺ στρωμα θρεπτικῆς κρέμας, ἀφίστε το νὰ ἐπιδράσῃ ἐπὶ 10 λεπτὰ τῆς ὥρας κι' ἀφαιρέστε το κατόπιν μὲ μιὰ τονωτικὴ λοσιόν.

Κάθε μάσκα πρέπει νὰ μένῃ ἐπὶ 10—20 λεπτά. Ὅσο γρηγορώτερα ξηραίνεται, τόσο ὑγιέστερο εἶνε τὸ δέρμα σας.

Μιὰ καλὴ μάσκα γιὰ τὸ δέρμα τοῦ προσώπου καὶ ἰδίως τοῦ λαιμοῦ, εἶνε ἡ ἑξῆς: Χτυπᾶτε ἕνα ἀσπράδι αὐγοῦ ὡς ὅτου σφίξη καὶ προσθέτετε λίγες σταγόνες χυμὸ λεμονιοῦ, ἢ ἀλεύρι βρώμης καὶ ὀξυζενέ.

Γιὰ ἕνα στεγνὸ δέρμα, εἶνε κατάλληλη—καὶ μπορεῖ νὰ χρησιμοποιηθῆ ὁσεσδήποτε φορὲς—μιὰ μάσκα ἀπὸ ἀλεύρι βρώμης, γάλα καὶ τονωτικὴ λοσιόν. Μαλακώνει καὶ καθαρίζει τὸ δέρμα. Πρέπει ὁμως νὰ μὴν τὸ ἀλείφετε ἁπλῶς μ' αὐτήν, ἀλλὰ νὰ τὸ τρίβετε ἐλαφρά, γιὰ νὰ ἀφίσετε νὰ στεγνώσῃ. Μία ἀπ' τὶς πιὸ δροσιστικὲς κι' εὐκολες μάσκες γίνεται ὡς ἑξῆς: Σκεπάζετε ὁλόκληρο τὸ πρόσωπο καὶ τὸ λαιμὸ μὲ ἕνα λεπτὸ στρῶμα βαμβάκι ἀφοῦ νοτίσετε τρύπες γιὰ τὴ μύτη καὶ τὰ μάτια. Ὕστερα ζεστάνετε κάμποσο χαμαιλέλι (ποὺ τὸ προμηθεύεσθε ἀπ' τὸ φαρμακεῖο) βουτᾶτε μέσα τὸ βαμβάκι αὐτὸ καὶ τὸ ἐφαρμόζετε σὰν κουμπέσα, πιέζοντας τὸ πανὶ σ' ὅλο τὸ πρόσωπο ἰδίως δὲ γύρω ἀπ' τὰ ρουθούνια. Ὅταν κρυώσῃ, ξαναβουτᾶτε τὸ βαμβάκι στὸ ἴδιο ζεστὸ ὑγρό.

Γιὰ ἕνα κουρασμένο πρόσωπο, φέρνει διεγερτικὰ ἀποτελέσματα μιὰ μάσκα φτιαγμένη κατὰ τὸν ἴδιο τρόπο ἀπὸ βαμβάκι, ἀλλὰ βουτηγμένο σὲ ζεστὸ κοασί. Αὐτὴ τὴ μέθοδο χρησιμοποιοῦσαν ἄλλοτε οἱ Βασίλισσες Ἐλισάβετ τῆς Ἀγγλίας καὶ Μαρία τῆς Σκωτίας. Εἶνε δὲ γνωστὸ ὅτι ἡ δεύτερη ἴδιως εἶνε δέρμα ἀξιοζήλευτο, δίνεις τὸ παραμικρὸ ἐλάττωμα.

Ἡ «ἠλεκτροτονική» αὐτὴ μάσκα ποὺ συντελεῖ στὴ διατήρησι τῆς νεότητος ἐξαφανίζει τὶς ρυτίδες. Ἡ μάσκα αὐτὴ προκαλεῖ μιὰ ἔντονη διάθεσι γιὰ ὕπνο. Παραπλεύρως στὴ μέση: Μιὰ μάσκα ἀπὸ συνθετικὴ μεταξὰ ποὺ ἐφαρμόζει στοὺς μῦς τοῦ προσώπου μὲ τὴ βοήθεια μιᾶς εἰδικῆς λοσιὸν κι ἀναζωογονεῖ τὴν ἐπιδερμίδα.

Ἀριστερά: Ἡ «πλαστικὴ μάσκα», εἶνε φτιαγμένη ἀπὸ γαλλικὸ πηλὸ ποὺ βρίσκεται στὶς περίφημες πηγὲς τοῦ Βισύ. Μετὰ τὴν ἀφαίρεσί της ἀπὸ τὸ πρόσωπο, ἡ ἐπιδερμίδα παρουσιάζει καθαρὰ ὅλες τὶς ἀνωμαλίες της, κι' αὐτὸ βοηθάει τὸ γιατρὸ στὴν θεραπεία της. Δεξιά: Ἡ μάσκα «ἠλεκτροφόρμα» ἐφαρμόζει στὸ λαιμὸ καὶ τονώνει τὴν ἐπιδερμίδα του.

Ελληνες και Ξένοι ΚΑΤΑΣΚΟΠΟΙ ΣΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ

Πράκτορες της «Μυστικής Αεροπορίας»

ΣΥΧΝΑ, πολύ συχνά μάλιστα, οι «παράνομοι» άκροαταί του Ραδιοφωνικού Σταθμού του Λονδίνου ή του Καΐρου, άκουγαν με κατάπληξι διάφορα περίεργα μηνύματα, που μετέδιδαν οι έκφωνηταί, μετά τις ανακοινώσεις των πολεμικών ειδήσεων άπ' τα διάφορα μέτωπα. Μερικά από τα μηνύματα αυτά, έλεγαν:

—Το άηδόνι... το άηδόνι άπόψε θα τραγουδήση στο φεγγάρι.

—Δελφοί... Δελφοί... έφθασε η ώρα!...

—Το άρωμα... ευχαριστούμε το άρωμα... το άρωμα!...

Κανείς από τους Έλληνες άκροατάς, εκτός ωρισμένων που ήσαν μεμυημένοι στην υπόθεσι, δεν μπορούσαν να καταλάβουν τι σκοπό είχαν τα παράξενα αυτά μηνύματα και σε τι άπέβλεπαν. Έτσι, όταν στις 3 Ιανουαρίου 1943, άκούσθηκε το περίφημο «Ταΰγετος... Ταΰγετος... άπόψε ο Όλυμπος θα ονειρεύεται τον Ταΰγετο...» άρχισαν να κυκλοφορούν λογιών-λογιών φήμες, ότι δήθεν επέκειτο η κατάληψις του Ολύμπου και του Ταϋγέτου από βρεταννικά και ελληνικά κομάντος. Στην πραγματικότητα όμως, όλ' αυτά δεν ήσαν παρά συνθήματα που άπευθύνονταν στις μυστικές οργανώσεις των ελληνικών πόλεων ή στις ομάδες αντιστάσεως της υπαίθρου. Πληροφορούσαν δηλαδή τους ενδιαφερομένους ότι συμμαχικά αεροπλάνα θα επισκέπτονταν ωρισμένη μέρα και ώρα τα διάφορα πεδία «ρίψεων» για να ρίξουν πολεμικό υλικό, ή πράκτορες, ή τέλος, ειδικευμένους σαμποτέρ για τη μια ή την άλλη επιχείρησι που άπέβλεπε στη συντριβή της γερμανικής πολεμικής μηχανής. Οι αεροπορικές αυτές μονάδες, που δεν άφηναν ούτε μια στιγμή ήσυχο το γερμανικό Επιτελείο άνήκαν στη «Βρεταννοαμερικανική Μυστική Αεροπορία», η οποία δρούσε με εξαιρετική τέχνη και μυστικότητα.

Την εποχή εκείνη στο Τέμπσφορντ, μια μικρή πόλι της περιφερείας του Μπιντφορντσχάϊρ της Αγγλίας, υπήρχε ένας μοναχικός δρόμος με την εξής επιγραφή: «Απαγορεύεται η διέλευσις εις το κοινόν». Η επιγραφή φυσικά προκαλούσε την προσοχή όλων, αλλά κανείς δεν μιλούσε.

Οι χωρικοί της περιφερείας ήξεραν, ότι ο δρόμος αυτός οδηγούσε σ' ένα αεροδρόμιο. Τίποτ' άλλο. Οι σύμμαχοι αεροπόροι εξ άλλου που έπιναν τη μπύρα τους στο μπάρ του χωριού εγνώριζαν επίσης ότι θα παρεπέμποντο στο στρατοδικείο αν άνοιγαν το στόμα τους. Γιατί οι Γερμανοί πράκτορες, παρ' όλες τις άφάνταστες δυσκολίες που άντιμετώπιζαν για να εισχωρήσουν στο άγγλικό έδαφος, είχαν ωστόσο κατορθώσει ν' άπλώσουν τα δίχτυα τους στο Λονδίνο και στα περιφέρεια του Μπιντφορντσχάϊρ. Υπήρχε «μυστικό» αεροδρόμιο, όλα θα πήγαιναν χαμένα. Τα γερμανικά στούκας, που δεν λογάριαζαν τίποτε, θ' άρχιζαν την επίθεσι εναντίον του, θα κατέστρεφαν τη βουλειά και θ' άνέτρεπαν τους σκοπούς των συμμάχων. Κανείς λοιπόν δεν άποφάσιζε να μιλήση σχετικώς. Μερικά χιλιόμετρα πιο πέρα, στο Χάρινγκτον, υπήρχε ένα δεύτερο «μυστικό» αεροδρόμιο. Δούλευαν σ' αυτό περισσότεροι από τρεις χιλιάδες Αμερικανοί αεροπόροι, διαλεγμένοι ανάμεσα σε χιλιάδες συναδέλφους των. Ήσαν όλοι τους άφοσιωμένοι, ριψοκίνδυνοι άνθρωποι αυτοί δεν ήσαν μόνο αεροπόροι. Βομβαρδισταί, τηλεγραφηταί και παρατηρηταί. Ήσαν άνθρωποι που, άν τυχαίως τους χτυπούσαν τα έχθρικά αντιαεροπορικά πάνω από μιά οποιαδήποτε γερμανική πόλι και αναγκάζονταν να πηδήσουν με άλεξίπτωτο στο κενό, μεταβάλλονταν αυτομάτως σε κατασκόπους και συνωμότες. Ποτέ δεν παραδίνονταν. Ήξεραν τί θάκαναν για να διαφύγουν τη σύλληψι, πώς θάρχονταν σ' έπαφή με δικούς των άνθρώπους σε κάθε κατεχόμενη χώρα, σε ποιά σημεία να ζητήσουν καταφύγιο και ποιούς άνθρώπους να πλησιάσουν. Με λίγα λόγια οι πράκτορες της «Μυστικής Αεροπορίας» ήσαν... ένα μαχαίρι μπηγμένο στο πλευρό των Γερμανών. Σπάνια συνελήφθη κάποιος άπ' αυτούς.

Τόση μυστικότης επικρατούσε στα δυό αυτά αεροδρόμια του Μπιντφορντσχάϊρ, που άκόμη και οι διοικητικοί υπάλληλοι δεν ήξεραν τίποτε. Όταν κάποτε ρώτησαν γιατί τα «Λιμπερέϊτορς Β—24» είχαν βαφή μαύρα, ένας σμηναγός, ο Μάκ Φέρδεν, άπάντησε:

—Πενθούμε άπό τώρα για τον αναπόφευκτο θάνατο της Γερμανίας!

Επειδή όμως θυμήθηκε ότι το «χιούμορ» δεν είχε θέσι εκείνη τη στιγμή, συμπλήρωσε:

—Πρόκειται να έκτελέσουμε μερικές νυχτερινές άνιχνεύσεις. Το μαύρο χρώμα είνε το πιό κατάλληλο γι' αυτή τη δουλειά...

Οι ρίψεις γενικά ενεργούντο με τη βοήθεια φωτεινών σημάτων που έδιναν οι άντρες από κάτω...

'Από τ' αεροδρόμια αυτά, δύο ειδικές αεροπορικές μοίρες — της ΡΑΦ και του 492 Αμερικανικού Βομβαρδιστικού Στολίσκου — εφοδίαζαν με όπλα, πολεμοφόδια, άσυρμάτους, ταξιδιωτικά περιστέρια, τρόφιμα και ύλικό για σαμποτάζ, όλα τα κέντρα άντιστάσεως της Ευρώπης. Στους Νορβηγούς έριχναν σκί και έλκυθρα, στους Γάλλους τζίπ, όλμους, ποδήλατα, ελαστικά, στους Δανούς όπλα και έκρηκτικές ύλες. Τα ίδια αυτά αεροπλάνα μετέφεραν κατασκόπους, πράκτορες σαμποτέρ και ηγέτες της άντιστάσεως, κάτω από τη μύτη κυριολεκτικά των Γερμανών. Σ' έκατοντάδες άνέρχονταν οι Βρεταννοί που έπεσαν μ' αυτό τον τρόπο στην Ελλάδα. Ο συνταγματάρχης Λέσλυ Ρούφους Σέππερντ, οι ταξιάρχοι Τζόν-Τέμπλιν, Λάρσεν και Στήβεν, οι ταγματάρχαι Τζόνσον, Μακάσκυ, Ρήντ, Λών, Μίλλερ, Άλιστερ, Κίτκατ, Λώρενς και Σόρνταν, οι λοχαγοί Μάκ Ίντ, Μύλντερ, Ντέϊ-Ντόναλ, Πώλμαρ, Τζέϊμς Φρέϋζερ, Χάμπαρντ, Ντέϊβιντ Ουάλλας και δεκάδες άλλων Βρεταννών και Αμερικανών άξιωματικών, βρέθηκαν... ουρανοκατέβατοι στη χώρα μας, για να πολεμήσουν στο πλευρό των Ελλήνων πατριωτών. Πολλοί άπ' αυτούς, ίσως οι περισσότεροι, πότισαν με το αίμα τους την ελληνική γη, πότισαν με το αίμα τους την ελληνική γη, όπως και τότε, στα 1821, με την κάθοδο των φιλελλήνων. Ο συνταγματάρχης Σέππερντ, που σκοτώθηκε στα Δεκεμβριανά, στην όδον Πατησίων, από νάρκη, ο ταξίαρχος Λάρσεν που τραυματίσθηκε στον Όλυμπο από Γερμανούς και για να μη πέση στα χέρια τους, αυτοκτόνησε. Ο ταγματάρχης Λών, που έξηφανίσθη χωρίς να μάθη κανείς ποτέ τί άπέγινε, ο λοχαγός Ντέϊβιντ Ουάλλας, που σκοτώθηκε στην επίθεσι του Ζέρβα κατά της Μενίνας, άφού πολέμησε ηρωϊκά σαν καλός στρατιώτης και πολλοί άλλοι. Ο Ουάλλας ήταν θαυμάσιος τύπος: ψηλός, καμπουριαστός, υπερβολικά μύωψ, φίλος του Ήντεν και ελληνολάτρης.

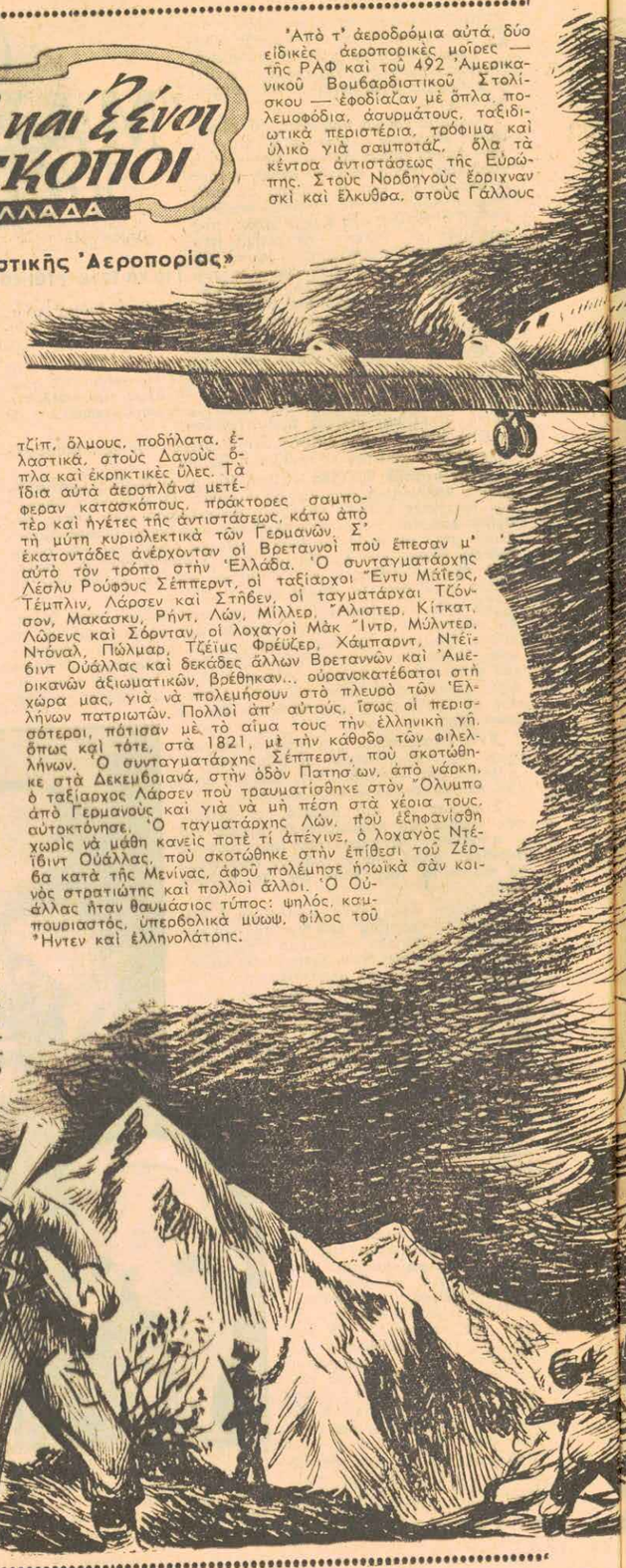

Μόνο από τον Ιανουάριο 1944, ως το τέλος του πολέμου, ο Αμερικανικός Βομβαρδιστικός Στολίσκος 492 έριξε 4.500 τόννους εφοδίων και πραγματοποίησε με άκρίβεια εκατόν δεκαπέντε αποστολές κατασκόπων και σαμποτέρ στη Γαλλία, στο Βέλγιο, στην Ολλανδία και στη Δανία. Οι δύο Μοίρες της ΡΑΦ, που είχαν το ορμητήριό τους στο Τέμπσφορντ έκαναν, από το Φεβρουάριο του 1942 ως το τέλος του πολέμου, ρίψεις σε δεκαεννέα χώρες, από τον άρκτικό κύκλο, μέχρι την Αφρική και τα Βαλκάνια. Λίγο καιρό πριν και μετά την ημέρα «Δ» — χρονολογία είσβολής — οι μυστικές αυτές αεροπορικές δυνάμεις, έριξαν ομάδες κομάντος και ειδικά εκπαιδευμένες μονάδες από Αμερικανούς, Βρεταννούς και Γάλλους αξιωματικούς στη Γαλλία, καθώς και άσυρματιστές, για την οργάνωσι και έναρξι επιθέσεων των δυνάμεων αντιστάσεως, στα μετόπισθεν των Γερμανών και την παράλυσι των συγκοινωνιακών κόμβων και των κέντρων εφοδιασμού του έχθρού. Τότε άκριβώς στην Ελλάδα — άρχες θέρους του 1943 — άρχισε μιά έντονη συστηματική και καταστρεπτική δράσις των ομάδων υπαίθρου, εναντίον των Ιταλικών και γερμανικών μονάδων. Οι επιχειρήσεις στρέφονταν κυρίως, εναντίον των γερμανικών τμημάτων στο μήκος της δημοσίας οδού, από τον Τύρναβο ως το Σαραντάπορο. Το δίμηνο Ιούνιος — Ιούλιος, υπήρξε άποφασιστικό σε γεγονότα γενικής σημασίας. Βρεταννοί συνεργαζόμενοι με Έλληνες πατριώτες διηύθυναν τις επιχειρήσεις αυτές, που σκοπό είχαν να παραπλανήσουν τους Γερμανούς, ότι δήθεν, ετοιμαζόταν άποβατική ενέργεια στην Ελλάδα, ενώ οι σύμμαχοι συζητούσαν και κατάστρωναν τις τελευταίες λεπτομέρειες γι' άπόβασι στη Σικελία.

Επρόκειτο για ένα συντονισμένο σχέδιο — την έκτέλεσι του όποίου παρακολουθούσε προσωπικά ο άρχιστράτηγος της Μ. Ανατολής Ουΐλσων — που έφαρμόσθηκε σ' ανάλογη κλίμακα μ' επιθέσεις, καταστροφές και σαμποτάζ σ' όλη την Ελλάδα. Η επιτυχία αυτού του σχεδίου, υπήρξε «λαμπρή και θαυμασία» όπως ομολόγησε την εποχή εκείνη ο ίδιος ο Ουΐλσων. Η φθορά των Γερμανών ήταν σημαντική. Ίσως αυτό, να μην είχε τότε και τόση σημασία. Πρώτης όμως και κεφαλαιώδους σημασίας ήταν, το ότι οι επιθέσεις αυτές προκαλούσαν στους Γερμανούς άκατάσχετη αίμορραγία και διασπάθισι των δυνάμεών τους, τους άνάγκαζαν να συγκεντρώνουν στην Ελλάδα άρκετές εκλεκτές μεραρχίες τους, προοριζόμενες για την Ιταλία, να τρέχουν στα βουνά και στους κάμπους, να όχυρώνουν έσπευσμένως διάφορα σημεία και να τοποθετούν συλλάκια σε κάθε χιλιόμετρο των δρόμων και των σιδηροδρομικών γραμμών, όπου τα σαμποτάζ ήσαν στην ημερησία διάταξι. Η περιοχή του Ολύμπου, σήκωσε το μεγαλύτερο βάρος και τις όδυνηρότερες θυσίες των επιχειρήσεων αυτών. Είχε μεταβληθή σ' ένα άπέραντο θέατρο πολέμου, στο όποίο είχε έμπλακή και συμμετείχε, όλος σχεδόν ο πληθυσμός της περιοχής. Στο δυτικό μέρος επιθέσεις εναντίον των διερχομένων άκαταπαύστως έχθρικών σχηματισμών, στο άνατολικό έκτροχιάσεις και άνατινάξεις άμαξοστοιχιών. Το ένα γεγονός διαδέχονταν το άλλο. Νέες επιδρομές στα ενδότερα του Ολύμπου. Οι Γερμανοί είχαν πλέον την άμετάτρεπτη απόφασι να έξοντώσουν ολόκληρο τον πληθυσμό. Να μη μείνη κανείς!

Με άπειρίαρπτη λύσσα έκαιγαν τα χωριά, κατεδίωκαν τον πανικόβλητο πληθυσμό, βάλλοντας εναντίον του με πυρά φραγμού και κατακρεουργούσαν τα μικρά παιδιά, τους άρρώστους και τους γέροντες, που δεν προλάβαιναν ή δεν άντεχαν να φύγουν. Ωστόσο ο ελληνικός λαός, υπέμενε καρτερικά τα δεινά αυτά. Γιατί διαισθανόταν ότι, πίσω άπ' όλα αυτά, υπήρχαν οι σύμμαχοι και πώς χωρίς αυτά, δεν θα έλευθερωνόταν ποτέ.

Χαρούμενοι οι Έλληνες των πόλεων και της υπαίθρου, άνδρες, γυναίκες και παιδιά, ξυπνούσαν τις νύχτες από τους «μυστηριώδεις βόμβους» και άντι να πηγαίνουν στα καταφύγια, άνέβαιναν οι περισσότεροι κρυφά στις ταράτσες, σκαρφάλωναν κυριολεκτικά στα παράθυρα και από κεί, παρακολουθούσαν με την ψυχή στο στόμα τη δράσι των βρεταννοαμερικανικών αεροπλάνων, που πετούσαν στον ελληνικό ουρανό κι' έριχναν τα «θεία δώρα» τους.

Στις αίθουσες Επιχειρήσεων του Τέμπσφορντ και Χάρινγκτον, τεράστιοι χάρτες έδειχναν με άναρίθμητες μικρές σημαιούλες, τα διάφορα πεδία «ρίψεως». Χιλιάδες μικρές σημαιούλες από τα βορειότατα άκρα της Νορβηγίας, μέχρι του άκρωτάτου σημείου της Αυστραλίας. Γύρω από το Παρίσι, το Όσλο, την Κοπεγχάγη, την Βρέστη και τις Βρυξέλλες, υπήρχαν στο χάρτη έκατοντάδες τέτοιες σημαιούλες. Πεδία ρίψεως βρισκόντουσαν και στην Ελλάδα, στα νησιά και τα βουνά της, στην Κρήτη και στον Όλυμπο, στη Ρόδο και στον Πάϊκο, στην Πάρο και στον Ταΰγετο. Υπήρχαν άκόμη και έξω από το Βερολίνο, το Αμβούργο και στις Βαυαρικές Άλπεις. Σ' όλα αυτά τ' άπομακρυσμένα μεταξύ τους μέρη έπεφταν σύμμαχοι πράκτορες. Το 1942 όταν ο «δήμιος» της Τσεχοσλοβακίας Ράϊντχαρτ, σκοτώθηκε στη διάρκεια ενός ταξιδιού του κοντά σ' ένα Τσέχικο χωριουδάκι — που άργότερα το έξαφάνισαν οι Γερμανοί εις άντίποινα — όλος ο κόσμος άναρωτήθηκε από πού είχαν άρα γε έξορμήσει οι δράστες. Η έξήγησις όμως ήταν άπλουστάτη: οι άνδρες που άπένειμαν τη δικαιοσύνη, είχαν ξεκινήσει την προηγούμενη νύχτα, από το Τέμπσφορντ...

Κατά τις τελευταίες βδομάδες της γερμανικής άντιστάσεως, οι συμμαχικές φάλαγγες είσχωρούσαν τελείως άκάλυπτες μέσα στο Ράϊχ. Οι σύμμαχοι όμως ήξεραν καλά τί έκαναν. Ειδικοί άντρες της υπηρεσίας Πληροφοριών του στρατού είχαν ριχτή από τη «Μυστική Αεροπορία» στά μετόπισθεν των Γερμανών και τους πληροφορούσαν με άκρίβεια για τις κινήσεις τους. Όταν μάλιστα ο ραδιοφωνικός σταθμός του Βερολίνου ισχυρίσθηκε ότι, η μεγάλη άντίστασις του γερμανικού στρατού θα έκδηλωνόταν στο «φρούριον» των Βαυαρικών Άλπεων, οι σύμμαχοι γνώριζαν ότι αυτό ήταν άπλός μύθος, γιατί πολλές δεκάδες πρακτόρων που είχαν πέσει στην περιοχή έκείνη, άνέφεραν ότι δεν υπήρχε πουθενά κανένα τέτοιο «φρούριον». Ωστόσο κατά τη διάρκεια των προετοιμασιών για την ημέρα «Δ» η Ανωτάτη Συμμαχική Διοίκησις, σκέφθηκε να οργανώση ένα έκτεταμένο δίκτυο πρακτόρων στην Ευρώπη, για την διενέργεια σαμποτάζ στά νώτα του έχθρού. Για τη δύσκολη αυτή δουλειά, προεκρίθησαν Αμερικανικές Μοίρες «Λιμπερέϊτορς» πεπειραμένες κυρίως στον άνθυποβρυχιακό άγώνα. Τ' αεροπλάνα βάφτηκαν μαύρα και άφαιρέθηκαν τα μεσαία πυροβόλα, για να χωρή μέσα στ' αεροσκάφη περισσότερο φορτίο. Έτσι μιά σύνθετη και πολυπλόκαμη «Μυστική Υπηρεσία του Αέρος» συνέδεε τ' αεροδρόμια και το Επιτελείο στο Λονδίνο, με τις διάφορες έστίες άντιστάσεως σ' όλη την κατεχόμενη Ευρώπη. Οι άρχηγοί των ομάδων αυτών, διάλεγαν τα πεδία ρίψεως, που βρίσκονταν συνήθως στις πλαγιές των βουνών, στους κάμπους και στους ερημικούς άγρούς και με τη βοήθεια των μυστικών άσυρμάτων ή — πάρα πολλές φορές — ταχυδρομικών περιστερών, μετέδιδαν το «στίγμα» σ' ένα σκοτεινό κτίριο του Λονδίνου. Από την Ελλάδα, το «στίγμα» αυτό μεταδίδονταν συνήθως, στις συμμαχικές υπηρεσίες της Σμύρνης, του Καΐρου ή της Χάϊφας. Κι' αυτές πάλι με τη σειρά τους, το άναμεταδίναν στο Κέντρο, δηλαδή στο Λονδίνο, άπ' όπου λαμβάνονταν οι άπαραίτητες άποφάσεις, όταν βέβαια επρόκειτο για μεγάλης κλίμακας επιχείρησι.

Στα πεδία ρίψεως δίνονταν διάφορα όνόματα, όπως π. χ. «Μπόμπ» «Πέρσυ» «Λίουκ» «Ισμήνη» «Μιχαήλ» «Κέρβερος» κ. λπ. Ύστερα από την μετάδοσι του στίγματος, αναγνωριστικά αεροπλάνα τα φωτογράφιζαν μέρα μεσημέρι, για να διαπιστωθή η καταλληλότητα τους. Έπειτα δε από τη διαδικασία αυτή, πάνω στον τεράστιο χάρτη των Γραφείων Επιχειρήσεων του Τέμπσφορντ και του Χάρινγκτον, καρφώνονταν σχετική έγχρωμη σημαιούλα, με όλες τις σχετικές λεπτομέρειες. Όταν μιά οργάνωσις ζητούσε από το Λονδίνο όπλα ή άλλα εφόδια, φορτώνονταν αεροπλάνα με σιδερένια κιβώτια, δεμένα σε άλεξίπτωτα. Το βράδυ της ρίψεως, ο έκφωνητής του Μπι-Μπι-Σι ή του Καΐρου, έλεγε:

—Ο Μιχαήλ βρήκε δύο δραχμές!... Ο Μιχαήλ βρήκε δύο δραχμές!...

Για τους μεμυημένους, το μήνυμα αυτό σήμαινε ότι: στις δύο τη νύχτα, το αεροδρόμιο «Μιχαήλ» να περιμένη ρίψι. Μερικά από τα πεδία ρίψεως, διέθεταν φορητούς άσυρμάτους, για να καθοδηγούν τ' αεροπλάνα. Οι ρίψεις όμως γενικά ενεργούντο με τη βοήθεια φωτεινών σημάτων, που έδιναν οι άντρες από κάτω. Οι Γερμανοί που μυρίστηκαν το «κόλπο» αυτό, για να παραπλανήσουν τους αεροπόρους, κατασκεύαζαν ψεύτικα πεδία και παρ' όλο που δεν ήξεραν τα σωστά σήματα, είχαν δύο επιτυχίες στην Ελλάδα, τολάχιστον. Η πρώτη έγινε τη νύχτα της 15 Φεβρουαρίου 1944, σ' έναν κάμπο της Θεσσαλίας. Μόλις οι Γερμανοί άντελήφθησαν τρία συμμαχικά αεροπλάνα να πετούν σε χαμηλό ύψος, άρχισαν ν' αναβοσβύνουν τα φανάρακια τους σε σύντομα και μακρά διαστήματα. Τ' αεροπλάνα άφησαν τότε το πολύτιμο φορτίο τους. Εκτός των όπλων όμως και των φαρμακευτικών ειδών, πήσησαν στο κενό

('Η συνέχεια όπισθεν)

Ἕλληνες καὶ ξένοι κατάσκοποι ΣΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ

(Συνέχεια ἐκ τῆς προηγουμένης σελίδος)

καὶ δύο πράκτορες: ὁ Βρεταννὸς ταγματάρχης Τζώρτζ Χάρισσον καὶ ὁ Ἕλληνας ἀσυρματιστὴς Νίκος Μηλιάδης. Ὁ τελευταῖος, κατὰ τὴν πτῶσι του, τραυματίσθηκε κι' ἔτσι πιάσθηκε ἀπὸ τὴν Γκεστάπο, καὶ ἐκτελέσθηκε λίγο ἀργότερα. Ὁ Χάρισσον ὅμως, κατόρθωσε νὰ διαφύγη καὶ νὰ περάση στὶς ὁμάδες ὑπαίθρου, ὅπου καὶ ἔμεινε ὡς τὸ τέλος τοῦ πολέμου. Ἡ δεύτερη ἐπιτυχία τους ἔγινε ἕνα μήνα ἀργότερα στὴν ἴδια περίπου περιοχή. Τότε ὅμως ἔπεσε στὰ χέρια τῶν Γερμανῶν μόνο τὸ πολεμικὸ ὑλικό. Οἱ τρεῖς ἄντρες ποὺ πήδησαν μὲ ἀλεξίπτωτο, ἔγιναν ἀφαντοι ὡς διὰ μαγείας. Τοὺς εἶχε κρύψει ἕνας χωρικός, ὁ Ἡλίας Μπασντέκης, στὴν καλύβα του καὶ τοὺς γλύτωσε ἀπὸ τοῦ χάρου τὰ δόντια...

Οἱ πράκτορες ποὺ ἔπεφταν μὲ ἀλεξίπτωτο στὶς κατεχόμενες χῶρες, ἀποτελοῦσαν μωσαϊκὸ φυλῶν, φύλου καὶ ἡλικίας: Ἄγγλοι, Γάλλοι, Ἀμερικανοί, Ἑβραῖοι Καναδοί, Ἕλληνες, Αὐστραλοί, Νεοζηλανδοί, Γερμανοὶ ἀντιναζί, νέοι γέροι, κοπέλλες. Λίγο προτοῦ ριχθοῦν, ὁδηγοῦντο στὸ μυστικὸ ἀεροδρόμιο μὲ κλειστὸ αὐτοκίνητο. Ἄνδρες τῆς μυστικῆς ὑπηρεσίας, τοὺς ἑκαναν λεπτομερέστατη ἔρευνα γιὰ τὴν ἀνακάλυψι ἀντικειμένων, ποὺ θὰ μποροῦσαν νὰ τοὺς προδώσουν στὸν ἐχθρό. Ἕνα εἰσιτήριο Λονδρέζικου αὐτοκινήτου, ἕνα ἀμερικανικὸ τσιγάρο, μιὰ τσίκλα, ἕνα κουμπὶ ἢ ἕνα σπίρτο, θὰ μποροῦσαν νὰ ἔχουν ὁλέθρια ἀποτελέσματα καὶ γι' αὐτοὺς καὶ γιὰ τὴν ἀποστολή τους. Ὕστερα ντύνονταν. Ἡ στολὴ τοῦ ἀλεξιπτωτιστοῦ, συνίστατο ἀπὸ μιὰ φόρμα παραγεμισμένη μὲ βαμβάκι καὶ πολυάριθμες τσέπες, ποὺ μέσα σ' αὐτὲς βρίσκοταν συμπυκνωμένες τροφές, ἕνα μαχαίρι, κλεφτοφάναρο, εἴδη πρώτης βοηθείας, ἐξαρτήματα ἀσυρμάτου, μυστικοὶ χάρτες καὶ διάφορα ἔγγραφα. Ψηλὲς μπότες καὶ εἰδικὸ κράνος ἀπὸ λάστιχο, συμπλήρωναν τὴν ἐξάρτησι. Ὅταν τὸ ἀεροπλάνο πλησίαζε τὴν περιοχὴ τοῦ στόχου, ὁ ἀλεξιπτωτιστὴς εἰδοποιεῖτο νὰ εἶνε ἑτοιμος, ὥστε στὸ πρῶτο ἅναμα ἑνὸς μικροῦ λαμπτῆρα νὰ ριφθῆ στὸ κενό. Ἕνας Γερμανὸς ἀντιναζί, ὁ Χάνς Χάστακ, ἀπὸ τὸ Μόρτζμπουργκ τῆς Δρέσδης, πήδησε πέντε φορὲς στὴν Ἑλλάδα, τὴ μιὰ ντυμένος ὡς Γερμανὸς ταγματάρχης, τὴν ἄλλη ὡς λοχαγός, ἀργότερα ὡς λοχίας καὶ δυὸ φορὲς σὰν ἁπλὸς πολίτης. Φυσικὰ ὁ Χάστακ, εἶχε ἐξαιρετικὴ ἐπιτυχία στὶς ἀποστολές του, γιατὶ ποιὸς θὰ μποροῦσε νὰ ὑποψιασθῆ ἕναν ἀληθινὸ Γερμανό, ποὺ ἔμπαινε μὲ πραγματικὸ τουπὲ μέσα στὶς μονάδες τῶν συμπατριωτῶν του, ποὺ ἔτρωγε καὶ διασκέδαζε μαζί τους σὰν νὰ ἦταν σὰρξ ἐκ τῆς σαρκός των;

Ἡ δρᾶσις τῆς «Μυστικῆς Ἀεροπορίας» ὑπῆρξε ἐκπληκτικὴ ὡς τὸ τέλος τοῦ πολέμου. Πάνω σὲ μιὰ μαρμάρινη πλάκα, ἔξω ἀπὸ τὸν Ἅγιο Παῦλο τοῦ Λονδίνου, εἶνε χαραγμένα τὰ ὀνόματα τῶν ἑκατὸν δέκα ἀνδρῶν καὶ τῶν δεκατριῶν γυναικῶν τῆς ὑπηρεσίας αὐτῆς, ποὺ ἔπεσαν κατὰ τὸν πόλεμο γιὰ τὴν ἀπελευθέρωσι τῆς Εὐρώπης. Τὸ ἴδιο σὲ μιὰν ἄλλη, ἁπλῆ πλάκα ἀπὸ γρανίτη, κοντὰ στὸ Γαλλικὸ χωριὸ Σαὶν Σὶτ ντὲ Βαλόργκ, ἔχει χαραχθῆ ἡ ἑξῆς ἐπιγραφή: «Εἰς μνήμην πέντε Ἀμερικανῶν, οἱ ὁποῖοι εὗρον τὸν θάνατον, συντριβέντος τοῦ ἀεροπλάνου των, τὸν Ἀπρίλιον τοῦ τοῦ 1944, ἐνῶ ἐξετέλουν ἀποστολὴν ρίψεως ἐφοδίων εἰς τὸν Μυστικὸν μας Στρατόν, διὰ τὴν ἀπελευθέρωσιν τῆς χώρας μας...». Στὴν Ἑλλάδα ὅμως, ποὺ οἱ σύμμαχοι φίλοι μας ἔπεσαν κατὰ ἑκατοντάδες, δὲν ὑπάρχει οὔτε μιὰ πλάκα, ποὺ νὰ συμβολίζη τὸν ἡρωϊσμὸ καὶ τὴν αὐτοθυσία — ὄχι τῶν δικῶν μας παιδιῶν, ἀλλὰ τῶν ἀγνώστων ἐκείνων πολεμιστῶν, ποὺ πότισαν μὲ τὸ αἷμα τους τὸ δέντρο τῆς ἐλευθερίας...

ΓΙΑΝΝΗΣ Β. ΙΩΑΝΝΙΔΗΣ

Ἀπαντήσεις ἐπιστολῶν

Νικόλαον Παφίτην, Ἀλεξάνδρειαν: Σᾶς ἔστειλα δύο γράμματα χωρὶς νὰ λάβω ἀπάντησί σας. Γιατί; Οἱ «ἔρευνες» γιὰ τὸν ἀδελφό σας συνεχίζονται καὶ πολὺ σύντομα θὰ ἔχετε νέα. Ἐντὸς τῆς ἑβδομάδος θὰ ἐπισκεφθῶ κάποιο πρόσωπο, ποὺ κατὰ πᾶσαν πιθανότητα, θὰ μᾶς λύση τελεῖως τὸ «μυστήριο». Τὴ φωτογραφία του θὰ σᾶς τὴν ἐπιστρέψω ὅταν θὰ σᾶς ξαναγράψω. Λίγη ὑπομονὴ λοιπὸν καὶ μὴν ἀνησυχῆτε. Γ. Βαλιράκην, ἀντ)ρχην Π. Δ. Σουφλίου - Θράκης: Τὰ γράμματά σας εἶνε πάντοτε εὐλογία Θεοῦ. Κι' ἐγὼ θὰ ἤθελα νὰ σᾶς γνωρίσω καὶ νὰ σᾶς σφίξω τὸ χέρι ἀπὸ κοντά. Γιὰ τοὺς «ἄλλους» ἔχετε δίκιο, ἀλλὰ τί νὰ γίνη; Ἦσαν πάντοτε τσιράκια τῶν Γερμανῶν καὶ ἐξακολουθοῦν νὰ παραμένουν προδότες. Ἐλπίζω νὰ γνωωρίσουμε κάποτε προσωπικῶς. Μόλις κυκλοφορήσουν οἱ «Κατάσκοποι» σὲ βιβλίο, θὰ σᾶς στείλω ἕνα ἀντίτυπο θέλετε. Σᾶς εὐχαριστῶ καὶ πάλι. Ἐρωδίον. Ἐνταῦθα: Εἴσαστε περίφημος καὶ σᾶς παραδέχομαι. Λυποῦμαι ποὺ δὲν θέλετε νὰ μοῦ στείλετε τὴν διεύθυνσί σας καὶ χαίρομαι ποὺ μὲ δέχεσθε ὡς «φίλο». Καὶ τὸ πρῶτο καὶ τὸ δεύτερο γράμμα σας, ἔχουν «λογοτεχνικὸ» ὕφος. χιοῦμορ καὶ βαθιὰ παρατήρησι. πάνω σὲ πράγματα ποὺ οἱ ἄλλοι τὰ προσπερνοῦν χωρὶς νὰ τὰ προσέξουν. Γράφετέ μου πιὸ συνχά. Γεώργιον Παπαγαραλάμπους, Κοκκινιά: Ἡ ὑπόθεσίς σας δὲν λύνεται μὲ ἀλληλογραφία. Παρακαλῶ νὰ περάσετε ἀπὸ τὰ γραφεῖα μας Δευτέρα—Τετάρτη—Σάββατο 12—3 νὰ τὰ συζητήσουμε ἀπὸ κοντά. Ἐλπίζω πὼς ὅλα θὰ πάνε καλά. Δημήτριον Α. Καλτσουνάκην, Σοφίαν Παραδέλλη, Ἀντώνιον Μελισινόν, Βλαδίμηρον Παυλ. Κωνσταντίνον Φακῆν, Χρῆστον Λάζον, Γεώργιον Ν. Παπασωτηρίου, Κωστάκην Χασατζᾶν, Λεωνίδα Μαλλιάκαν, Σεραφεὶμ Ἀντωνόπουλον καὶ Ἰωάννην Δανιηλίδην: Εὐχαριστῶ: Οἱ «Κατάσκοποι» θὰ συνεγιστοῦν γι' ἀοκετὸ διάστημα ἀκόμη. Τὸ ρεποοτὰζ ποὺ μοῦ προτείνετε θ' ἀοχίση μόλις τελειώση τὸ δημοσιευόμενον. Νικόλαον Τζάκαν, Κυριάκου Ἰωαννίδου, Βασίλειον Βασιλείου, Φρόσω Ἰωαννίδου, Γεώργιον Προσκευόπουλον, Κωνσταντῖνον Νικολάου, Ἰωάννην Παταδόπουλον, Μιχαὴλ Παταδόπουλον, Γιάννην Καλογεοόπουλον, Σάββαν Τρανὸν καὶ Μιχάλη Σαρακατσάνην: Εὐχαριστῶ θερμά. Οἱ «Κατάσκοποι» θὰ συνεγιστοῦν γι' ἀοκετὸ διάστημα ἀκόμη. Ἀθανάσιον, Κοτοπούλην, Λεχαινά: Λυποῦμαι, ἀλλὰ δὲν εἶνε δυνατὸ νὰ γίνη ἀπολύτως τίποτε. Νομίζω πὼς ἐγὼ κάποια εὐθύνη. ἀπέναντι στοὺς πολυπληθεῖς ἀνανώστες τοῦ «Θησαυροῦ». Παράντι. Ἐνταῦθα: Δὲν σᾶς καταλαβαίνω. οὔτε μπορῶ. ἀλλὰ οὔτε καὶ θέλω νὰ σᾶς καταλάβω. Τί δουλειὰ κάματε στὴν κατοχή; Μαριάνθη Ν. Ν.. Ἐνταῦθα: Τὸ γράμμα σας ἄοκετὰ συμπαθητικό. Ἐκεῖνο ποὺ δὲν κατώρθωσα νὰ ἐξηγήσω εἶνε τὸ «Κοὴς - Ν. Ν.». Τὸ ψευδώνυμο αὐτό. δὲν ἦταν οὔτε Ἄγγλου, οὔτε Ἀμερικανοῦ. Ἦταν Γερμανοῦ πράκτορος τῆς Ἐς - Ντέ. Ὁ «Κρὶς» ἦταν Βρεταννὸς ταγματάρχης. Πῶς τὰ μπερδέψατε ὅλ' αὐτά; Ἰουλίαν Κωνσταντινίδου, Θεσ)νίκην: Ἂν θἄθω. θὰ σᾶς ἐπισκεφθῶ δίνως ἄλλο. Χαιρετισμοὺς στὴ μητέρα σας. Οἱ «Κατάσκοποι» θὰ συνεγιστοῦν. Εὐχαριστῶ. Ἀντώνιον Παπ,. Ἀλέκον Λέφαν, Τριαντάφυλλον Δεστούνη, Ὀλυμπία Νεστορίδου καὶ Ἰωάννην Χρηστόπουλον: Εὐχαριστῶ. Οἱ «Κατάσκοποι» θὰ συνεχισθοῦν. Γιὰ τὸ ρεποοτὰζ ποὺ μοῦ προτείνετε. ἔγω ὑπ' ὄψι πολλὰ πράγματα καὶ θ' ἀρνίσω στὸ «Θησαυρὸ» μόλις τελειώση ἡ δημοσίευσις τοῦ παρόντος. Μαν. Βαρ. ΟΤΕ. Ἐνταῦθα: Εὐχαρίστως. Πότε θέλετε νὰ συναντηθοῦμε: Κωνστ. Ἀν.. Ἐνταῦθα: Δυστυχῶς ὁ «Θησαυρὸς» δὲν δημοσιεύει συνεργασία ἀναγνωστῶν. Τὰ ποιήματά σας γιὰ τὶς «ἐθνικὲς διεκδικήσεις» καὶ γιὰ τοὺς «ἐθνικοὺς ἥρωες. ποὺ ἔπεσαν...» νωρὶς ἐνδιαφέρον. παρ' ὅλη τὴ συγκινητική σας προσπάθεια. Ἰωάννα, Ἄλφα Δέλτα. Ἐνταῦθα: Τὸ ἴδιο ἔγω νὰ πῶ καὶ γιὰ σᾶς. ἂν καὶ τὰ δικά σας τσαγουδάκια ἔχουν κάποιαν ἁπλότητα. ποὺ συγκινοῦν. Ἀλλὰ ὁ «Θησαυρὸς» ἔγει ὡς ἀρχὴ νὰ μὴ δημοσιεύη συνεργασία ἀναγνωστῶν. Ἰωάννην Π. Παπαδιέρου. Κέρκυραν: Τὸ γράμμα σας μὲ τὶς εἰκοσιδύο ὑπογραφὲς τῶν φίλων σας μὲ συγκίνησε βαθύτατα. Δὲν βρίσκω λόγια γιὰ νὰ σᾶς εὐχαριστήσω. Οἱ «Κατάσκοποι» θὰ συνεγισθοῦν γι' ἀοκετὸ διάστπια ἀκόμη. Δυστυχῶς δὲν εἶνε δυνατὸν νὰ προστεθοῦν κι' ἄλλες σελίδες. Θὰ τοὺς διαβάσετε ὅλους μαζὶ στὸ βιβλίο, ὅταν ἐκδοθῆ. Ἡλίαν Ἀντωνιάδην, Θεσ)νίκην: Πῶς ὄχι; Νὰ τοῦ γράωετε στὴ διεύθυνσι ποὺ ἔγετε. Θὰ τοῦ πῆτε πὼς σᾶς τὴν ἔδωσα ἐγὼ καὶ θὰ σᾶς ἀπαντήση. Πάντως. νομίζω, πὼς δὲν βοίσκεται αὐτὲς τὶς μέρες στὴ Ν. Ὑόρκη. Λάκην Μάστορα, Βόλον: Ἡ περιγραφὴ σας ἔξαιρετικὴ καὶ ἡ ὑπόθεσις ἀκόμη καλύτερη. Ἂν εἶνε. λοιπόν. τὰ πράγματα ὅπως τ' ἀναφέρετε. θὰ δημοσιευθῆ. ἀφοῦ προηγουμένως τὰ ἐλέγξω. Ὑπάρχει ἤδη ὁ φάκελλος στὰ γέρια μου. Λίγη ὑπομονή. Γεράσιμον Λορεντζάτον, Αὐσταλίαν: Ἡ διεύθυνσις ποὺ μοῦ ζητήσατε σᾶς ἔργεται ταχυδρομικῶς. Σᾶς παρακαλῶ νὰ δώσετε γαιοετισμοὺς στὸ Χ. Λοῦπεο ἀπὸ ἕναν παλιό του φίλο τῆς Κατοχῆς. Γιὰ νὰ τὸν θυμηθῆ. νὰ τοῦ πῆτε τὸν ἀριθμὸ Κ. 17. Εὐχαριστῶ γιὰ τὸ ἐνδιαφέρον. Οἱ «Κατάσκοποι» θὰ συνεγισθοῦν.

Γεώργιον Οἰκονόμου, Κορινθία: Ὄχι, δὲν ἔνετε καθόλου δίκιο. Τὰ πράγματα ἔγιναν «ἀκριβῶς» ὅπως τὰ διαβάσατε καὶ ὄχι ὅπως σᾶς τὰ διηγήθηκαν. Ὁ... ἀφηγητής σας εἶνε ὑπερβολικὴ φαντασία. Λυποῦμαι. Λουκᾶν Σταμου. Ἐνταῦθα: Ἔτσι εἶνε ἂν ἔτσι νομίζετε. ἀγαπητέ μου! Κανεὶς δὲν σᾶς ἔπιασε ἀπὸ τὸ λαιμό. Τὰ ὑπόλοιπα εἶνε φτηνοφιλολογία. Κεραμέαν, Ἐνταῦθα: Ἀργήσατε νὰ βγῆτε καὶ σεὶς στὸ προσκήνιο. Τώρα πειγᾶτε περισσότερο ἀπ' ὅ.τι πεινούσατε ὅταν ἤσαν ἐδῶ οἱ Γερμανοί: Περίεργο πράγμα! Δὲν πηγαίνετε σὲ κανένα στομαχολόγο: Παναγιώτην Βαρυπάτην. Ἐνταῦθα: Δυστυχῶς γιὰ σᾶς, δὲν εἶνε γνήσιο. Τὸ πρωτότυπο ὑπάρχει ἀλλοῦ. ἀπὸ τὴν ἀπελευθέρωσι περίπου. Πάντως πετυχημένη πλαστογραφία. ποὺ θὰ μποροῦσε νὰ ξεγελάση τοὺς ἀνίδεους. Νὰ τὸ φυλάξετε ὡς ἐνθύμιο. ἔστω κι' ἂν εἶνε ψεύτικο. Ἀξίζει τὸν κόπο. Ἀθανάσιον Γεωργίου, Παλαιὸν Φάληρον: Εὐχαριστῶ θερμὰ γιὰ τὴν προσφορά σας. Τὸ βιβλίο αὐτὸ δὲν ἔγει μεταφραστῆ στὴν Ἑλληνική. ἀλλὰ μόνο στὰ γαλλικά. Πάντως. τὸ ἔγω καὶ σᾶς εὐχαριστῶ. Μιχαὴλ Ἀγγόρογλου, Ν. Φιλαδέλφεια: Κάποιο λάθος κάνετε. Δὲν ἔγω οὔτε τὴν ἡλικία τοῦ φίλου σας. ποὺ δουλέψατε μαζὶ στὴν κατογή. οὔτε τ' ἀνάστημά του. οὔτε τίποτε ἀπ' ὅλα ἐκεῖνα. ποὺ μοῦ γράφετε. Τ' ὀνοματέπωνυμό μου εἶνε τόσο κοινό. ποὺ τόνουν κι' οἱ γάτοι! Πάντως εὐχαριστῶ γιὰ τὸ .ἐνδιαφέρον. Χάρην Σταύρου. Ἐνταῦθα: Περάστε ἕνα μεσημέρι ἀπὸ τὰ γραφεῖα μας. Τετάρτη—Σάββατο 12—3 γιὰ νὰ τὰ ποῦμε ἀπὸ κοντά. Ἴσως συμφωνήσουμε στὸ τέλος... Ἀλέκον Κοντσίνον, Β.Β. 13 Γ.Σ.Δ. 31: Εὐχαρίστως. Ἐκεῖ ποὺ βρίσκεσθε. ἡ μονοξιὰ θὰ σᾶς ἐμπνέη σίγουρα. Ἔχετε θαυμάσιο γιοῦμορ. ὡραῖο γραφικὸ χαρακτῆρα κλπ. Δημήτριον Νομικόν, Κομοτινήν: Γιὰ τοὺς Βουλγάρους. ποὺ ἔσφαξαν. ἔκαψαν καὶ κατέστρεψαν τὴ «γωνιὰ τῆς ζωῆς σας» — μόνο τὴ δική σας γωνιά; — θὰ γράψω πολὺ σύντομα, πάνω σὲ στοιγεῖα. ποὺ θὰ συνταράξουν τοὺς φίλους ἀναγνώστες. Λίγη ὑπομονὴ λοιπόν. Οἱ «Κατάσκοποι» θὰ συνεγιστοῦν ἀκόμη γι' ἀοκετὸ διάστπια. Περιπλανώμενον, Ἐνταῦθα: Τὸ ρεποοτὰζ ποὺ μοῦ προτείνετε. θ' ἀογίση μόλις τελειώση ἡ δημοσίευσις τῶν «Κατασκόπων». Δυστυχῶς. δὲν εἶνε δυνατὸν νὰ δημοσιεύωνται συγχρόνως. Εὐχαριστῶ μ' ὅλη μου τὴν ψυγὴ γιὰ τὸ ἐνδιαφέρον. Βέταν-Βέταν, Ψυχικό: Εὐχαρίστως ἔάρθω ὅποια μέρα μοῦ ὁρίσετε σεῖς. ἐντὸς ἂν σᾶς ἐνδιαφέρουν οἱ ἐκπλῆξεις. Νὰ σᾶς τηλεφωνήσω: Κυρία τῶν 50 ἀνοίξεων. Ἐνταῦθα: Μὴν ἀνησυγῆτε. Ἐνδιαφέρομαι ἰδιαιτέρως γιὰ τ' ἄσπρα μαλλιά! Γ. Κυριακίδην, Α. Ἀναστασίου, Κ. Λαιμόν, Ἀρ. Κοταοίδην, Μ. Πασγαλόπουλον: Οἱ «Κατάσκοποι» θὰ συνεγιστοῦν.

Ι. Β. Ι.

ΤΣΑΝΤΑ — ΡΑΔΙΟΦΩΝΟ

Μιὰ γερμανικὴ φίρμα ραδιοφώνων λανσάρισε τὴν ἀοκετὰ ἀκριβὴ αὐτὴ γυναικεία τσάντα. ποὺ εἶνε ἐφοδιασμένη στὸ κάτω μέρος της μ' ἕνα μικρὸ δέκτη ραδιοφώνου. Ἡ τσάντα δὲν εἶνε βέβαια προσιτὴ γιὰ ὅλα τὰ βαλάντια. Ἡ ἑταιρεία ὅμως ποὺ τὴν παρουσίασε ἐλπίζει νὰ μειώση σημαντικὰ τὴν τιμή της. μὲ τὴν κατασκευή της σὲ μεγάλη κλίμακα.

Ἱπποδρομίες ΤΗΣ ΖΩΗΣ ΚΑΙ ΤΗΣ ΠΟΛΙΤΙΚΗΣ

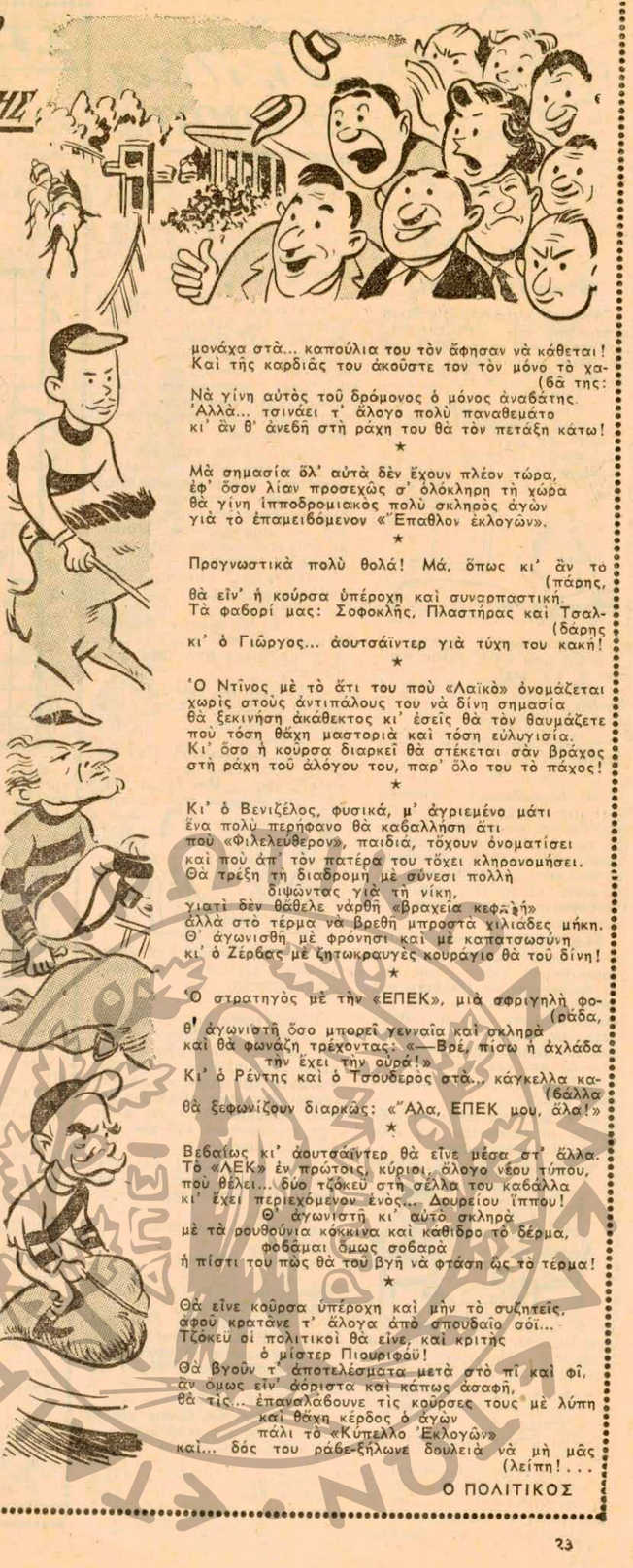

Πώ! πώ! τὶ γλέντι ἔγινε παιδιά, στὸ Ἱππο-
(δρόμιο!
Τέτοιο τρελλὸ ξεφάντωμα δὲν εἴδατε παρόμοιο.
Σὰν χείμαρρος ξεχύθηκαν τ' ἀνθρώπινα τὰ κύματα
καὶ φυσικά, ἐδώσανε καὶ πῆραν τὰ στοιχήματα.
Μὲ πάθος «ἐπαιχτήκανε» καὶ λύσσα φοβερὴ
ἀπ' ὅλους τ' «ἀουτσάϊντερ», μὰ καὶ τὰ «φαβορὶ»
καὶ ἄνθρωποι ποὺ σκέπτονται — ἀλλοίμονο! —
(παράλογα
ξοδέψανε τὸ χρῆμα τους γιὰ νὰ... χορτάσουν τ'
(ἄλογα!
Κι' ἐγὼ ποὺ τοὺς καμάρωνα σκεπτόμουν μὲ ὀδύνη:
«Ποιὸς τρώει ἄρα γε σανό; Τ' ἄλογα ἢ ἐκεῖνοι;...

★

Πάντως, γιὰ νάμαι εἰλικρινής,
δὲν τὴν περίμενε κανεὶς
μιὰ πιέννα τόσο ἀπίστευτη κι' ἀφάνταστα με-
(γάλη.
Οἱ μὲν ξελαρυγγιάζονταν, στριγγλίζανε οἱ ἄλλοι
καὶ μέσ' στὸ πανδαιμόνιο τ' ἄλογα τὰ καϋμένα
ἐτρέχανε... ἀμίλητα καὶ κατατρομαγμένα!

★

Τέτοιο τρελλὸ ξεφάντωμα καιρὸ εἶχε νὰ γίνη
κι' ἡ περασμένη Κυριακὴ ἀξέχαστη θὰ μείνη,
ἀσχέτως ἂν οἱ φίλιπποι
γυρίσαν... ποδαρόδρομο, δουβοί, σκυφτοί, περὶ-
(λυποι!

★

Ἀφοῦ λοιπὸν καθένας μας τὄχει διαπιστώσει
οἱ κοῦρσες ὅτι ἔχουνε ἐπιτυχία τόση
κι' ὅτι στὰ πλήθη ἐξασκοῦν ἀμέτρητη σαγήνη,
πρέπει νὰ ἐπεκτείνουμε τὶς κοῦρσες μὲ διασύνη
καὶ ἡ ζωὴ τεράστιος Ἱππόδρομος νὰ γίνη.

★

Καὶ πρῶτα - πρῶτα, γρήγορα, μὲ κάθε συντομία
ὁ γάμος ἂς θεωρηθῆ σὰν μιὰ ἱπποδρομία
ποὺ πάντα — τὸ ἀντίθετο τ' ἀκούω βερεσὲ —
γκανιὰν ἔρχεται ἡ σύζυγος κι' ὁ σύζυγος πλασέ!
Ὁ ἄντρας τὸ... ὑποζύγιο βεβαίως ἤτανε πάντα,
παντοῦ θὰ τρώη καμουτσιές, στὰ μοῦτρα καὶ στὶς
(πλάτες
κι' ἡ πεθερὰ κι' ἡ σύζυγος τὰ... γκέμια θὰ βα-
(στάνε,
σὰν ἔμπειροι καὶ ἄξιοι τοῦ... ἵππου ἀναβάτες!

★

Μιὰ κοῦρσα εἶνε κι' ἡ ζωή, παιδιά, τοῦ ὑπαλλήλου
ποὺ προπονεῖται τακτικὰ μετὰ μεγάλου ζήλου
καὶ — τρέμω μόλις τὸ σκεφθῶ —
ὁρμὰ ἐπικινδύνως
μήπως καὶ... φτάση τὸ μισθό,
μά, κι' ἂν τὸν φτάση κάποτε, δὲν θὰ τὸν... φτά-
(νη ἐκεῖνος,
ὁ γλίσχρος, ὁ μικρὸς μισθὸς — ὀχτὼ δραχμὲς καὶ
(κάτι —
κι' ἔτσι μισθοὶ κι' ὑπάλληλοι ἔρχονται πάντα πάτοι!

★

Ὅπως καλὰ τὸ ἐννοεῖς,
ἀρχὴ δὲν ἔχουν τῆς ζωῆς
οἱ κοῦρσες οὔτε τέλος.
Μὰ μήπως κι' οἱ πολιτικοὶ — Τσαλδάρης, Βενι-
(ζέλος,
Πλαστήρας, Στεφανόπουλος, Ζέρβας, Μπὼ - Ζώρζ,
(Κανέλλος
κι' ἄλλοι πολλοὶ ποὺ τὸ μυαλὸ ξεχνάει τὸ μικρό
(μου
δὲν σᾶς θυμίζουν τζόκεϋ παιδιά, τοῦ ἱπποδρόμου;

★

Ὁ Σοφοκλῆς μας τζόκεϋ σπουδαῖος θεωρεῖται.
Τ' ἀγαπημένο του ἄλογο «Κυβέρνησις» καλεῖται
καὶ θλίβεται κατάκαρδα, ἀκόμα καὶ στὴ σκέψι
πὼς κάποτε ἴσως χρειαστῆ νὰ... ξεκαβαλλικέψη!

★

Κι' ὁ Παπανδρέου πρόθυμα καὶ ἄνευ προσποιήσεως
θέλει νὰ γίνη τζόκεϋ κι' αὐτὸς τῆς «Κυβερνήσεως»,
αὐτοῦ τοῦ ἄλογου τοῦ λαμπροῦ ποὺ—τὴν ἀλήθεια
(μάθετε—
μονάχα στὰ... καπούλια του τὸν ἄφησαν νὰ κάθεται!
Καὶ τῆς καρδιᾶς του ἀκοῦστε τον τὸν μόνο τὸ χα-
(δὰ της:
Νὰ γίνη αὐτὸς τοῦ δρόμονος ὁ μόνος ἀναβάτης.
Ἀλλὰ... τσινάει τ' ἄλογο πολὺ πανάθεμάτο
κι' ἂν θ' ἀνεβῆ στὴ ράχη του θὰ τὸν πετάξη κάτω!

★

Μὰ σημασία ὅλ' αὐτὰ δὲν ἔχουν πλέον τώρα,
ἐφ' ὅσον λίαν προσεχῶς σ' ὁλόκληρη τὴ χώρα
θὰ γίνη ἱπποδρομιακὸς πολὺ σκληρὸς ἀγὼν
γιὰ τὸ ἐπαμειβόμενον «Ἔπαθλον ἐκλογῶν».

★

Προγνωστικὰ πολὺ θολά! Μά, ὅπως κι' ἂν το
(πάρης,
θὰ εἶν' ἡ κούρσα ὑπέροχη καὶ συναρπαστική.
Τὰ φαβορί μας: Σοφοκλῆς, Πλαστήρας καὶ Τσαλ-
(δάρης
κι' ὁ Γιῶργος... ἀουτσάϊντερ γιὰ τύχη του κακή!

★

Ὁ Ντῖνος μὲ τὸ ἄτι του ποὺ «Λαϊκὸ» ὀνομάζεται
χωρὶς στοὺς ἀντιπάλους του νὰ δίνη σημασία
θὰ ξεκινήση ἀκάθεκτος κι' ἐσεῖς θὰ τὸν θαυμάζετε
ποὺ τόση θἄχη μαστοριὰ καὶ τόση εὐλυγισία.
Κι' ὅσο ἡ κοῦρσα διαρκεῖ θὰ στέκεται σὰν βράχος
στὴ ράχη τοῦ ἄλογου του, παρ' ὅλο του τὸ πάχος!

★

Κι' ὁ Βενιζέλος, φυσικά, μ' ἀγριεμένο μάτι
ἕνα πολὺ περήφανο θὰ καβαλλήση ἄτι
ποὺ «Φιλελεύθερον», παιδιά, τόγουν ὀνοματίσει
καὶ ποὺ ἀπ' τὸν πατέρα του τὄχει κληρονομήσει.
Θὰ τρέξη τὴ διαδρομὴ μὲ σύνεσι πολλὴ
διψῶντας γιὰ τὴ νίκη,
γιατὶ δὲν θἄθελε νἀρθῆ «βραχεῖα κεφαλή»
ἀλλὰ στὸ τέρμα νὰ βρεθῆ μπροστὰ χιλιάδες μήκη.
Θ' ἀγωνισθῆ μὲ φρόνησι καὶ μὲ καπατσωσύνη
κι' ὁ Ζέρβας μὲ ζητωκραυγὲς κουράγιο θὰ τοῦ δίνη!

★

Ὁ στρατηγὸς μὲ τὴν «ΕΠΕΚ», μιὰ σφριγηλὴ φο-
(ράδα,
θ' ἀγωνιστῆ ὅσο μπορεῖ γενναία καὶ σκληρὰ
καὶ θὰ φωνάζη τρέχοντας: «—Βρέ, πίσω ἡ ἀχλάδα
τὴν ἔχει τὴν οὐρά!»
Κι' ὁ Ρέντης καὶ ὁ Τσουδερὸς στὰ... κάγκελλα κα-
(βάλλα
θὰ ξεφωνίζουν διαρκῶς: «Ἄλα, ΕΠΕΚ μου, ἄλα!»

★

Βεβαίως κι' ἀουτσάϊντερ θὰ εἶνε μέσα στ' ἄλλα.
Τὸ «ΛΕΚ» ἐν πρώτοις, κύριοι, ἄλογο νέου τύπου,
ποὺ θέλει... δύο τζόκεϋ στὴ σέλλα του καβάλλα
κι' ἔχει περιεχόμενον ἑνὸς... Δουρείου ἵππου!
Θ' ἀγωνιστῆ κι' αὐτὸ σκληρὰ
μὲ τὰ ρουθούνια κόκκινα καὶ καθίδρο τὸ δέρμα,
φοβάμαι ὅμως σοβαρὰ
ἡ πίστι του πὼς θὰ του βγῆ νὰ φτάση ὡς τὸ τέρμα!

★

Θὰ εἶνε κοῦρσα ὑπέροχη καὶ μὴν τὸ συζητεῖς,
ἀφοῦ κρατάνε τ' ἄλογα ἀπὸ σπουδαῖο σοί...
Τζόκεϋ οἱ πολιτικοὶ θὰ εἶνε, καὶ κριτὴς
ὁ μίστερ Πιουριφόϋ!
Θὰ βγοῦν τ' ἀποτελέσματα μετὰ στὸ πῖ καὶ φῖ,
ἂν ὅμως εἶν' ἀόριστα καὶ κάπως ἀσαφῆ,
θὰ τὶς... ἐπαναλάβουνε τὶς κοῦρσες τους μὲ λύπη
καὶ θἄχη κέρδος ὁ ἀγὼν
πάλι τὸ «Κύτελλο Ἐκλογῶν»
καὶ... δὸς του ράβε-ξήλωνε δουλειὰ νὰ μὴ μᾶς
(λείπη!...

Ο ΠΟΛΙΤΙΚΟΣ

Σκίτσα της εποχής

Εύθυμο έναντανέ

Από το ανεξάντλητο εύθυμο ρεπερτόριο των «τηλεφωνικών έμπλοκών» που συνεχίζονται με τον ίδιο γογο ρυθμό προς... αιωνίαν δόξαν του ΟΤΕ:

—Έμπρός.
—Έσύ 'σαι, Κώστα;
—Ποιος Κώστας;
—Τ' είν' εκεί;
—Έσείς τί ζητάτε;
—Μα πέστε μου τί είν' εσείς.

—Πέστε μου τί ζητάτε.
—Θα μού πήτε, τέλος πάντων τ' είν' εκεί;
—Κι' εσείς θα μού πήτε τί ζητάτε;
—Τον... Πάπα!
—Έν τάξει είσαστε. Έδώ... Δρομοκαΐτειον!...

★

Η Αγορανομική Υπηρεσία έχει μιά αξιοζήλευτη ειδικότητα: Γιά να χαρακτηρίση τα είδη των διαφόρων «καταναλωσίμων αγαθών», εδωδίμων και μή, επινοεί κάτι καταπληκτικές και γριφώδεις εκφράσεις, που είνε ανεξήγητες άκόμη και γιά τους «εγγραμμάτους».

Μιά αγαθή νοικοκυρά, λοιπόν, άφού έπεστράτευσε τις γραμματικές γνώσεις της της γ' δημοτικού κι' εδιάβασε—ή μάλλον συλλάβισε — μιά τελευταία ανακοίνωσι της Αγορανομίας, ρώτησε γεμάτη απορία τον άντρα της:

—Δε μού λες Χαράλαμπε.
—Τ' είνε πάλι; δυσανασχέτησε εκείνος.

—Τί θα πούν αυτά τα «ούσιώδη εν έπαρκεία» και «ούσιώδη εν ανεπαρκεία»:
—Τα ουσιώδη, της εξήγησε ο κύριος Χαράλαμπος βαρυεστισμένος. είνε εκείνα τα πράματα.., πούχουνε ουσία, που μάς είνε απαραίτητα.

—Κι' εκείνα που δεν μάς είνε απαραίτητα πώς τα λένε;
—Έπουσιώδη.
—Κι' υπάρχουνε κι' από τέτοια:
—Καί βέβαια υπάρχουνε.
—Καί γιά πές μου γιά να τό κατσλάβω καλύτερα. ένα «έπουσιώδες εν έπαρκεία».

Ο έκνευρισμένος Χαράλαμπος στραβομουτσούνιασε κι' εγρύλλισε:
—Οί... γυναίκες!

Τα έπακόλουθα τα καταλαβαίνετε. Σπαρακτική συζυγική σκηνή διά λόγους... αγορανομικούς!

★

Η «Γενική Στατιστική Επιθεώρησις του Ληξιαρχείου της Αγγλίας και Ουαλλίας» εδημοσίευσε μιάν ανακοίνωσι, σύμφωνα με την οποία «ο γάμος είνε ένας παράγων μακροζωίας και κατά συνέπειαν, οι έγγαμοι ζούν περισσότερον από τους άγάμους».

Το εκ Λονδίνου περίεργο και καταπληκτικό αύτό άγγελμα μετεδόθη ραδιοτηλεγραφικώς, μετεφράσθη κατεσπευσμένως, δημοσιεύθηκε στις εφημερίδες και — μοιραίως—σχολιάσθηκε από τους ενδιαφερομένους... εγγάμους Αθηναίους.

—Τα είδες, Γιάννη; Καλά που παντρευτήκαμε.
—Γιατί;
—Τί θα πή «γιατί»: Δεν διάβασες: Οι παντρεμένοι ζούνε περισσότερο από τους άνύπαντρους.
—Μπορεί. Δεν έχει όμως σημασία το π ό σ ο ζούνε, άλλά το πώς ζούνε.
—Δηλαδή;
—Δεν έχει δηλαδή. Παντρεμένος είσαι και πρέπει να καταλαβαίνης!... Μην ξεχνάς και το Ρήγα Φερραίο που βροντοφώνησε: «Καλύτερα μιάς ώρας ελεύθερη ζωή!...» κι' άς ήταν... άνύπαντρος!

★

Εύφυέστατοι και πολυμήχανοι είνε οί τρακαδόροι. Ένας άπ' αύτούς ένεφανίσθη πρό ημερών Βαρυπενθών, με μαύρη γραβάτα και μαύρη ταινία στο μανίκι. Μούρη κατεβασμένη και ύφος πένθιμο. Κάποιος φλος του τον συναντά και τον κυττά άπορημένος.

—Πένθος βλέπω! Γιά όνομα του Θεού. Ποιός σού πέθανε; Η γυναίκα σου μήπως;
—Όχι.
—Κανένα παιδί σου:
—Όχι.
—Ποιός λοιπόν;

Ύστερα από τη μεγάλη έπιωνή του φίλου του ο άλλος χαμογελά πονηρά:
—Έν τάξει είνε όλοι στο σπίτι και σε χαιρετούν, λέει. Έβαλα μονάχα το πένθος γιά να δικαιολογήσω τα έξοδα της κηδείας.
—Ποιάς κηδείας:
—Έκανα ένα δάνειο γιά το θάνατο της γυναίκας μου.
—Καί που είνε η γυναίκα σου;
—Στην... έξοχή! Άλλος τρόπος δεν ύπήρχε να τη στείλω. Καί... την πέθανα!...

Ο ΠΑΡΑΤΗΡΗΤΗΣ

ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΟ ΑΡ. 334

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ :

1) Καπούρα (άργ.). — Παναρχαιος πελασγικός λαός της Ήλιδος. — Κεφαλή λειψάνου.
2) Είνε φτιαγμένη από κλαδιά λυγαριάς... — Λείπει (ούδ.). — Χάρακας.
3) Έδωσαν το όνομά τους στην έβδομάδα του Πάσχα των Εβραίων. — Ήχος (δημ.). — Το χρησιμοποιούν οι έρασιτέχνες ψαράδες.

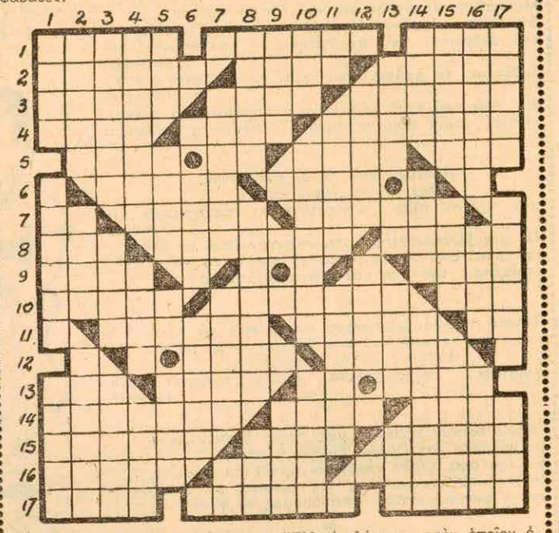

4) Ίπποσκευή. — Φημίζεται γιά την υπομονή του. — Δημοκρατία της Αμερικής.
5) Λεπτό κόσκινο. — Αναφορική άντωνυμία. — Παίρνω από κάποιον τα λεφτά του (μεταφ.). —Εκεί βρισκόταν το νουσούμαλλο δέρας.
6) Το άδυτον των αρχαίων ναών. — Το μικρό το τηγανίζουμε. το μεγάλο το βράζουμε.
7) Η αρχή της «άδείας». — Αποθήκη σιτηρών (άρχ.). — Επώνυμον του Απόλλωνος νησιωδότου.
8) Γνωστό Ισπανικό άθθο. — Είνε από ξύλο (γεν.). — Σημείον του ορίζοντος.
9) Μακρύ (άον.) — Λεπλατώ.
10) Απαραίτητος κυρίως στην Ουλεν (έγκ.). — Γερμανικός λαός. — Η γυναίκα του μεταμορφώθηκε σε στήλη άλατος.
11) Δεν έχει μπαμπά. — Λάφυρον (άον.).—Νότα.
12) Δίτροχο άμάξι γιά την μεταφορά βαρέων άντικειμένων (άον.). — Τούρκος δικαστής.
13) ...στο θείο. — Ποσοτικό επίρρημα. — Δυο όμοια σύμφωνα. — Πρώτος ήταν ο Αδάμ.
14) Της πηγής. — Κάτοικος πόλεως που άπασχόλησε πολύ τον Όμηρο. — Κτητική άντωνυμία (ούδ.).
15) Καθόλου επικίνδυνος. — Πότε τώνει η Γερμανία και πότε η Γαλλία. — Σύνολο άτόμων με κοινό σκοπό.
16) Μακρόστενο κομμάτι. — Περίφημος μουσουργός. — Εξυπηρετεί τις συγκοινωνίες.
17) Όστούν του οινικού διαφράγματος. — Σάς μοιάζει. — Αναπνοή.

ΚΑΘΕΤΩΣ :

1) Σύντροφος του Ηρακλέους. — Χωριό της Αττικής γνωστό σήμερα ως Αύλών. — Ξένου.
2) Ο Ιδρυτής του Βυζαντίου. — Νομίζω (άον.). — Άθλιος.
3) Μυθικός Βασιλεύς της Θηβαΐδος. — Διαμέρισμα του σπιτιού. — Αεράκι (δημ.).
4) Ποσπαθεί να μοιάση με άλλον.— Κάνω κάτι ν' άποσυντεθή. — Εργαλείο πιό γνωστό ως ματικάπι.
5) Πρόθεσις. — Μύτη βελόνας. — Δεικτικόν επίρρημα. — Αναφορική άντωνυμία.
6) Λιμάνι της γαλλικής Β. Αφρικής. — Καθορίζει το μέγεθος.
7) Δεν άρωσταίνει (ούδ.).— Ελληνας γλύπτης στον οποίον όφείλεται το έν Αθήναις άγαλμα του Κολοκοτώνη.— Γνωστός φιλέλλην.
8) Το καταπολεμούν οι γυναίκες. — Χαίρει σε πολλούς εύγενείς. — Πόλις του νομού Αδάνων της Μ. Ασίας.
9) Αφηνηματικό πολεμικό ποίημα. — Το έχει κάθε ζυγαριά (δημοτ.).
10) Διηλητήριο.— Απαλός.— Αλιευτικό πλοιάριο.
11) Αναφορική άντωνυμία (ούδ.). — Νησί των Κυκλάδων. — Κατά το διάστημα της νύντας.
12) Λιμήν της Ν. Δ. Ισπανίας. —...παλητάσε!
13) Φτιάνω. — Εντός (άγγλιστί). — Την χρησιμοποιούν συχνά όσοι υποφέρουν άπ' το στομάχι τους. — Δεν λείπει κανένα.
14) Αναθά. — Άθυσσος.— Γαλήνιον.
15) Ο οίνος της Θείας Μεταλήψεως (δημ.). — Τεχνοτροπία (ξεν.). — Κάθε κράτος έχει την δική του.
16) Κάτοικος ευρωπαϊκής πρωτευούσης (θηλ.). — Τελείως. — Νησί της Δωδεκανήσου.
17) Έχουν διαφορετικό μέγεθος (ούδ.). — Αλόγιστη σπατάλη. — Έργο του Ζολά.

Σ. Κ. ΜΟΡΦΙΔΗΣ

Η λύσις του 333ου στη σελ. 62

✪✪

Οι χολόλιθοι των έγκύων

Σύμφωνα με τις παρατηρήσεις που έγιναν από Αμερικανούς γιατρούς, παθαίνουν χολοκυστίτιδα και λίθους της χολής ιδίως οι εύσωμες και παχειές γυναίκες που έχουν γίνει μητέρες 3 ή 4 φορές. Αυτό οφείλεται στο ότι η συγκέντρωσιν αυξάνει τη χοληστερόλη του αίματος, άπ' την οποία δημιουργούνται οι χολόλιθοι.

Το έπεισόδιο με το δήμαρχο του Τουμπουκτού

ΔΗΜ. ΓΑΤΟΠΟΥΛΟΥ

Οι διασημότεροι Έλληνες ΜΟΝΟΜΑΧΟΙ

Αρκετά περίεργο ήταν και το έπεισόδιο του Μουρούζη στο Τουμπουκτού, όταν είχε λάβει μέρος στην έκστρατεία του γαλλικού στρατού, με το βαθμό του έπιλάρχου και είχε δράσει όσο κανείς άλλος.

Έπρόκειτο, αληθινά, γιά κάτι το έξωφρενικό.

Ο Μουρούζης είχε κινήσει το θαυμασμό των Γάλλων γιά τον άφοβο χαρακτήρα του και τους συνεχείς ηρωϊσμούς του. Σε μιά έπιχείρησι έθριάμβευσε επί κεφαλής ίλης ιππικού και δέχτηκε τα συγχαρητήρια του άρχηγού και των άνωτέρων άξιωματικών του γαλλικού στρατού.

Ο Μουρούζης όλες αύτες τις έκδηλώσεις τις δεχόταν με μεγάλη άπάθεια. Ύστερα άπό δυό μέρες σε ήμερησία διαταγή του Σώματος, που ύπηρετούσε ο Μουρούζης, άνακοινώθηκε πώς

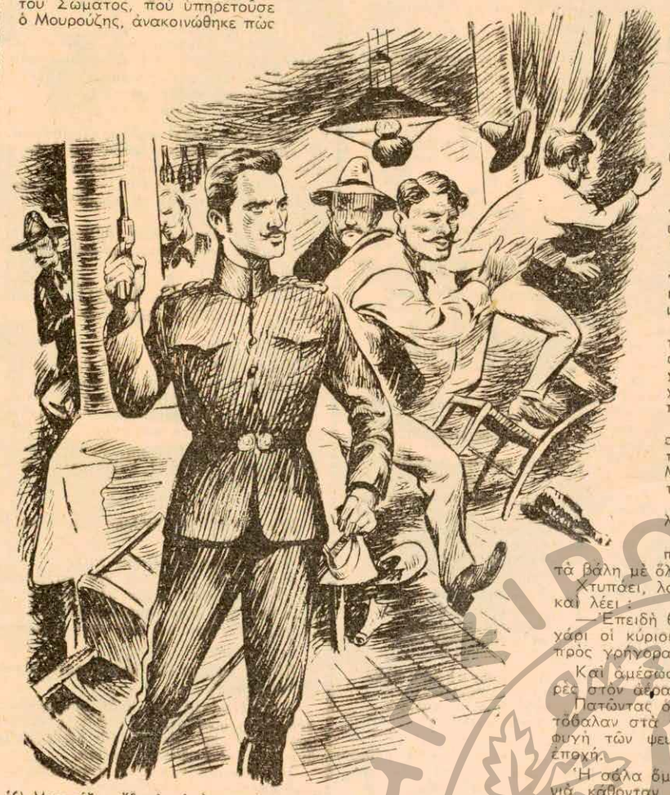

Ο Μουρούζης έβγαλε άμέσως το πιστόλι του και πυροβόλησε δυό φορές στον άέρα!...

ή γαλλική Κυβέρνησι άπένειμε στον έπίλαρχο Μουρούζη το παράσημο της Λεγεώνος της Τιμής.

Η άναγγελία αύτή έπρόκειτο, σύμφωνα με τους κανονισμούς του γαλλικού στρατού να γίνη έπισήμως μετά άπο τελετή.

Πραγματικά την ώρισμένη ήμέρα ο άρχηγός του στρατεύματος άνάφερε τα άνδραγαθήματα του παρασημοφορουμένου και την άπονομή του παρασήμου άπό τη γαλλική Κυβέρνησι και ύστερα, μέσα άπό την παράταξι του στρατού κάλεσαν τον Έλληνα άξιωματικό να δεχτή τα συγχαρητήρια του διοικητού του.

Όταν διαλύθηκε η παράταξι κι' ο Μουρούζης τραβηξε προς την πόλι, στο δρόμο συνάντησε το μαύρο δήμαρχο του Τουμπουκτού, με το πράσινο μπουρνούζι του και τον κυτταξε παράξενα.

—Έλάτε δώ.. του είπε ξαφνικά.

Ο δήμαρχος πλησίασε κι' έκανε μιά υπόκλισι, νομίζοντας γιά μιά στιγμή πώς έπρόκειτο να συνδεθή φιλικά με το γενναίο Έλληνα άξιωματικό.

—Τί μούτρα είν' αύτά; Δεν πλένεσαι ποτέ; του φώναξε άξαφνα ο Μουρούζης.

Και άμέσως του έδωσε μιά καρπαζιά. Ο δυστυχισμένος μαύρος δήμαρχος σάστισε.

Η διαγωγή του Μουρούζη ήταν πραγματικά άχαρακτήριστη. Γιατί χτύπησε το καλοκάγαθο ιθαγενή; Γιατί αύτή η συμπεριφορά;

Μή ζητάτε λογική άπ' τις πράξεις του Μουρούζη. Ο γενναίος πρίγκηπας ήταν άλκοολικός και συνεπώς ικανός γιά κάθε τρέλλα.

Έπακολούθησε σκάνδαλο. Πρώτα γιατί η προσβολή έγινε κατά του δημάρχου του Τουμπουκτού και ύστερα γιατί δράστης ήταν ο Έλληνας άξιωματικός, που πριν άπό λίγο είχε δοθή πρός τιμήν του μιά λαμπρή γιορτή.

Οι Γάλλοι άξιωματικοί άναστατώθηκαν. Ο Μουρούζης έξήγησε την άλλη μέρα, πώς τη στιγμή που συνάντησε το δήμαρχο ήταν στο κέφι κι' άναγνώριζε το λάθος του.

—Αν έπιμένη όμως άς μού στείλη μάρτυρες! πρόσθεσε.

Ο μαύρος δήμαρχος, όμως, δεν είχε ιδέα μονομαχίας, και η είδησι της προσβολής του έξαγρίωσε τους ιθαγενείς που ζήτησαν άπ' τον άρχηγό του γαλλικού στρατού, την αύστηρή τιμωρία του Μουρούζη.

Ύστερα άπό δυό μέρες ο Μουρούζης τιμωρήθηκε με τρίμηνη φυλάκισι. Ο Γάλλος διοικητής όμως, έχοντας ύπ' όψι τις ηρωϊκές ύπηρεσίες του Μουρούζη, τον άπάλλαξε, μετά τέσσερες μέρες άπ' το ύπόλοιπο της ποινής του.

★

Ο Μουρούζης παρ' όλα τα τρελλά γλέντια του και τις έκπληξεις που προκαλούσε, όταν βρισκόταν σε ώρα κεφιού, ήταν φανατικός έχθρός του κουτσαβακισμού.

Δεν έχώνευε και δεν έννοούσε να βλέπη καυτσαβάκηδες και ίδίως κείνους που ήθελαν να φαίνωνται ήρωες έκεί, που δεν ύπήρχε καμμιά άνάγκη.

Ύπηρετούσε κάποτε στη φρουρά μιάς πόλεως του Μωρηά, όταν ένα βράδυ πήγε σ' ένα καφεσαντάν, που ήταν γεμάτο άπό νταήδες της έποχής έκείνης. Μπήκε μέσα με τη στολή του ίλάρχου και κάθησε σ' ένα γωνιακό τραπεζάκι, όπου παράγγειλε καφέ.

Μερικοί άπ' τους νταήδες γύριζαν, τον κυττούσαν κι' έκαναν διάφορα νταϊλίδικα σκέρτσα. Κάποιος μάλιστα άπ' αύτούς, γιά να πειράξη το Μουρούζη και χωρίς να τον ξέρη σήκωσε το ποτήρι του και φώναξε :

—Να ζήσουν, ρε παιδιά, όσοι έν έχουν γαλόνια...

Ο Μουρούζης κατάλαβε το πείραγμα. Και άποφάσισε να «κόψη τη μύτη» των νταήδων και να τα βάλη με όλους μαζί, μόνος του.

Χτυπάει, λοιπόν, δυνατά το τραπέζι, φωνάζει το γκαρσόνι και λέει :

—Έπειδή θέλω να γλεντήσω μόνος μου, να μού κάνουν τη χάρι οι κύριοι πελάτες του κέντρου να πάρουν άέρα... Έμπρός γρήγορα!...

Και άμέσως βγάζει το πιστόλι του και πυροβολεί δυό φορές στον άέρα.

Πατώντας ο ένας τον άλλο, σηκώθηκαν όλοι οι νταήδες και τράβαλαν στα πόδια, ένώ ο Μουρούζης γελούσε βλέποντας τη φυγή των ψευτοπαλληκαράδων, που άφθονούσαν εκείνη την έποχή.

Η σάλα όμως δεν είχε άδειάσει τελείως γιατί σε μιά γωνιά κάθονταν τρεις-τέσσερες και σε μιά άλλη πέντε-έξη.

Ο Μουρούζης φώναξε με ψυχραιμία:

—Έσείς γιατί καθόσαστε άκόμα;

Οι νταήδες πούχαν μείνει έβγαλαν τότε τα πιστόλια τους. Νόμιζαν ίσως πώς είχαν να κάνουν με κάποιο σπαθατο, άπό κείνους που μπορούσαν να τους μπαίνουν εύκολα στη μύτη. Κι' αύτό ήταν το μεγάλο λάθος τους.

Ο Μουρούζης βλέποντας αύτό το θεαμα πετάει το πιστόλι του βγάζει το σπαθί του και άγριος και τρομερος τρέχει κατ' επάνω τους. Τότε και οι υπόλοιποι νταήδες τραπηκαν σε φυγή και διασκορπίστηκαν στα γύρω στενά.

Αλλ' ο Μουρούζης δεν σταμάτησε έδώ. Πήγε άμέσως στο στρατώνα, πήρε μαζί του όλους τους καβαλλαρέους του και κατέβηκε στην πόλι γιά να... καθαρίση τα νυχτερινά κέντρα άπ' τους κουτσαβακήδες.

Και το πέτυχε κι' αυτό με το παραπάνω, με τον σκληρό τρόπο, που χρησιμοποίησε έναντίον των άνθρώπων αύτων του υποκόσμου, που κάθε άλλο παρά γενναίοι ήσαν.

Κι' όταν άλλοι, οι κουτσαβάκηδες έξαφανίστηκαν, ο Μουρούζης με τους άντρες του πήγε στο καφέ-σαντάν που πέταξαν τις λέξεις «να ζήσουν όσοι δεν έχουν γαλόνια...» και διάταξε να δώσουν στους καβαλλαρέους άπ' ένα ποτήρι μπύρα.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ : Άλλοι Έλληνες μονομάχοι.

Δ. ΓΑΤΟΠΟΥΛΟΣ

Στὴν Ἀθήνα οἱ νέες ἔστεκαν μπροστὰ σ' ἕνα τοῖχο τὴν ὥρα τῆς ἀνατολῆς τοῦ ἡλίου καὶ κύτταζαν τὴ σκιά τους...

Ο ΑΓΙΟΣ ΓΙΑΝΝΗΣ Ο ΡΗΓΑΝΑΣ

Ἤθη καὶ ἔθιμα καὶ σατυρικὰ δίστιχα

Γιὰ τὶς φωτιὲς τοῦ Ἁη-Γιάννη τῆς 24ης Ἰουνίου, καθὼς καὶ γιὰ τὸν Κλήδονα καὶ τὰ ριζικάρια ἔχουμε γράψει πολλὲς φορὲς ὡς τώρα, ὥστε δὲν ὑπάρχει λόγος νὰ ἐπανέλθουμε στὸ ἴδιο θέμα. Θὰ σᾶς δώσουμε, λοιπόν, σχετικὰ μὲ τὴ γιορτὴ αὐτὴ ἀγνωστα ἐνδιαφέροντα ἤθη καὶ ἔθιμα τοῦ Ἑλληνικοῦ λαοῦ, καθὼς καὶ σατυρικὰ δίστιχα τοῦ Κλήδονα, ποὺ πρώτη φορὰ δημοσιεύονται.

Στὴ Σύρο, τὴν ἡμέρα τοῦ Ἁγ. Ἰωάννου τοῦ Κληδόνου βάζουν σὲ μιὰ μπουτίλια ἀμίλητο νερὸ καὶ μέσα ρίχνουν ἀσπράδι αὐγοῦ μαύρης κότας, λέγοντας συγχρόνως: «Ἁϊ-Γιάννη, νὰ μοῦ δείξῃς τὸ ριζικό μου». Ἔπειτα σκεπάζουν τὴ μπουτίλια μὲ κόκκινο πανί.

Ἂν σχηματισθοῦν στὸ νερὸ ἀπ' τὸ ἀσπράδι τοῦ αὐγοῦ κάθετοι καὶ παράλληλοι ἴστοι κι' ἀπὸ πάνω τους δυὸ κύκλοι θεωρεῖται οἰωνὸς καλός. Γιατὶ οἱ κύκλοι σημαίνουν τὰ στέφανα τοῦ γάμου.

★

Στὴ Μακεδονία ἡ νέα, ποὺ θέλει νὰ μάθῃ ποιὸν θὰ πάρῃ, μπαίνει τὴν παραμονὴ τοῦ Ἁγ. Ἰωάννου στὴν κάμαρή της, βγάζει τὰ ροῦχα της καὶ τοποθετώντας δυὸ λαμπάδες στὰ δεξιὰ καὶ στ' ἀριστερά της, στέκεται μπροστὰ στὸν καθρέφτη καὶ εὔχεται στὸν Ἅγιο λέγοντας: «Ἁϊ Γιάννη μου, νὰ μοῦ δείξῃς μέσα στὸν καθρέφτη ποιὸν ἄντρα θὰ πάρω».

★

Στὴ Σύρο καὶ στὴν Κρήτη οἱ νέες σκύβουν στὸ πηγάδι τὸ μεσημέρι τῆς 24 Ἰουνίου, κρατῶντας ἀπάνω ἀπὸ τὸ κεφάλι τους ἕνα κόκκινο πανὶ καὶ λένε: «Ἁϊ Γιάννη μου, νὰ μοῦ δείξῃς ἐκεῖνον ποὺ θὰ πάρω». Ἔτσι περιμένουν νὰ δοῦν στὸ νερὸ τὸ εἴδωλο τοῦ μέλλοντος συζύγου τους.

★

Στὴν Ἀθήνα καὶ στὴ Μάδυτο (Θράκη) τὸ πρωῒ τῆς 24ης Ἰουνίου οἱ νέες ἔστεκαν ἄλλοτε μπροστὰ σ' ἕναν τοῖχο, τὴν ὥρα τῆς ἀνατολῆς τοῦ ἡλίου καὶ κύτταζαν τὴ σκιὰ ποὺ σχημάτιζε τὸ σῶμα της. Ἂν στὴ σκιά τους, ὅπως ἔπεφτε στὸν τοῖχο δὲν φαινόταν τὸ κεφάλι, ἦταν κακὸς οἰωνὸς καὶ σήμαινε θάνατο.

★

Στὴν Κορώνη καθὼς καὶ στὴ Μακεδονία συνηθίζουν οἱ νέες νὰ παίρνουν ἀπὸ τρεῖς μονοστέφανες γυναίκες, ἀλεύρι. Κατόπιν ζυμώνουν τρεῖς μικρὲς πῆττες μὲ ἁλάτι ἀρκετό. Αὐτὲς τὶς ψήνουν στὴ χόβολη, ποὺ ἀφήνει ἡ φωτιὰ ποὺ ἀνάβουν τὴν παραμονὴ τῆς 24 Ἰουνίου. Καὶ τὴν ἀρμυρόπηττα, πρὶν κοιμηθοῦν τὴν τρώνε λέγοντας: «Ἅϊ Γιάννη μου, νὰ μοῦ φανερώσῃς τὸν ἄντρα ποὺ θὰ πάρω νὰρθῃ νὰ μοῦ δώσῃ νερὸ νὰ πιῶ».

★

Στὴν Αἴγινα ἡ νέα ζώνεται μ' ἕνα χρυσοκέντητο μαντῆλι, ποὺ τὶς ἄκρες του τὶς δένει σὲ τρεῖς κόμπους λέγοντας:

Στὴ Μόλιβο στὴ Κόλυβο
στὴ Τουρλομαρμαροπηγή,
ἐκεῖ εἶν' οἱ Μοῖρες τῶν Μι- (ρῶν,
ἐκεῖ εἶνε κι' ἡ δική μου.
Ἂν κάθεται νὰ σηκωθῇ
κι' ἂν εἶν' ὀρθὴ νὰ δράμῃ.
Νάρθῃ ἀπόψε νὰ μοῦ πῇ,
ποιὸν ἄντρα θὲ νὰ πάρω.

★

Στὰ Ἑλληνικὰ χωριὰ τῆς Μικρᾶς Ἀσίας, πρὸ τῆς καταστροφῆς, τὰ κορίτσια ἔπαιρναν ἀπὸ τρία σπίτια μονοστέφανα ἀπὸ μιὰ κλωστὴ μπερσίμι. Τὶς πλέκανε καὶ τὶς δέναν στὸ κάτω πόδι τοῦ κρεββατιοῦ. Κι' ὅταν ἔπεφταν νὰ κοιμηθοῦν ἔλεγαν:

Ἁη Γιάννη μου καλὲ
ἄγιε καὶ θαυματουργὲ
αὐτοῦ ποὺ πᾶς καὶ λειτουρ- (γᾶς,
καὶ τσὶ μοίρες ἁπαντᾶς
ἂν δῆς καὶ τὴ δική μου
τὴ χρυσὴ καμ' ἀργυρὴ μου,
χαιρέτα μου τηνε πολλά,
ἂν κάθηται νὰ σηκωθῇ
ἂν στέκεται νὰ περπατῇ
ἀπόψε νάρθῃ νὰ μ' εὑρῇ
ὅποιος εἶνε γιὰ νὰ πάρω
νὰ τὸν φέρῃ, νὰ τὸν δέσῃ
στοῦ κρεββατιοῦ μου τὸ πο- (δάρι.

★

Στὴν Ἀμοργὸ καὶ στὴ Χίο οἱ κοπέλλες παίρνουν κόλλυβα ἀποθαμμένου καὶ τὴ νύχτα τοῦ Ἁγίου Ἰωάννου τοῦ Προδρόμου τὰ βάζουν κάτω ἀπ' τὸ μαξιλάρι τους γιὰ νὰ δοῦν τὸν μέλλοντα σύζυγό τους.

★

Στὴν Τριφυλία δυὸ κοπέλλες ἀλλάζουν τὴν ἡμέρα τοῦ Ἁϊ Γιάννη τοῦ Ρηγανᾶ, ἡ μιὰ μὲ τὴν ἄλλη τέσσερα κουκιά, ἀπ' τὰ ὁποῖα τὰ δυὸ εἶνε ξεφλουδισμένα. Ὕστερα ἡ καθεμιὰ βάζει τὰ δυὸ κουκιὰ ποὺ πῆρε ἀπὸ τὴν ἄλλη (τὸ ἕνα ξεφλουδισμένο καὶ τ' ἄλλο ἀξεφλούδιστο) κάτω ἀπ' τὸ μαξιλάρι τῆς φίλης της. Πλαγιάζουν λοιπὸν κι' ἂν ξυπνήσουν τὴ νύχτα βγάζουν τὸ πρῶτο κουκί. Ἂν εἶνε τὸ ξεφλουδισμένο σημαίνει πὼς θὰ πάρουν χήρο, ἂν εἶνε τὸ ἀξεφλούδιστο τότε θὰ πῇ πὼς θὰ πάρουν παλληκάρι.

★

Στὴν Κέρκυρα βάζουν κι' ἐκεῖ τρία κουκιά. Μὲ τὴ διαφορὰ ὅτι τὸ ἀξεφλούδιστο σημαίνει σύζυγον πλούσιο, τὸ ξεφλουδισμένο φτωχὸ καὶ τὸ μισοξεφλουδισμένο μετρίας οἰκονομικῆς καταστάσεως.

★

Νὰ τώρα μερικὰ χαρακτηριστικὰ καὶ πετυχημένα σατυρικὰ δίστιχα τοῦ κλήδονα. Πολλὰ ἀπὸ αὐτὰ τὰ συνηθίζανε παλιὰ καὶ στὰ ριζικάρια τῆς Σμύρνης:

Ἀνοίξετε τὸν κλήδονα
στοῦ Ἁϊ-Γιαννιοῦ τὴ χάρι,
κι' ὁποια 'ναι καλορρίζικη
ὅπ' ἀγαπᾶ νὰ πάρῃ.

★

Τὰ μάτια σου 'ναι κάστανα,
τὰ φρύδια σου 'ναι σκόρδα,
ὁ στομας σου εἶναι δερχανὲς (στοά),
τ' ἀφτιά σου 'ναι λεμόνια!

★

Τὰ μάτια σου εἶναι τοῦ ψα- (ριοῦ
καὶ τὰ μαλλιά σου ἀντίδι,
ἡ μύτη σου εἶναι πιπεριὰ
καὶ βάλτηνε στὸ ξύδι.

★

Ἡ μάννα σου ἦταν ἀγγουριὰ
κι' ὁ κύρης σου ἀγγούρα
κι' ἡσμίξανε κι' ἤκάνανε
καὶ σένα τὴν καμπούρα.

★

Οὔλοι στραβὴ σὲ λένε πιά,
μὰ σὺ ἀλλοιθωρίζεις,
τὸ βῶδι ἀπὸ τὸ γάδαρο
δὲν τόνε ξεχωρίζεις.

★

Ὄντας σὲ γέννα ἡ μάννα (σου,
δὲν ἤτανε νὰ κάνῃ,
ἕνα γατάκι μαλλιαρό,
τσοὶ ποντικοὶ νὰ πιάνῃ;

★

Ὁμορφονιὰ τσὶ μάννας σου
ποιὸς θὰ σοῦ βρῇ κουσούρι;
Ἐσένα δὲ σοῦ λείπουνε,
οἱ μύξες ἀπ' τὴ μουρῆ.

★

Κοντὴ 'σαι σὰν τὸν κόπανο,
χοντρὴ σὰ τὴ βαρέλα
κι' ὁ ἵδρος τσ' ἁμασκάλης (σου,
βρωμᾶ σὰν τὴ σαρδέλλα.

★

Σὰ μάθῃ ὁ σκῦλος γράμματα
κι' ὁ κάπης νὰ διαβάζῃ,
τότες θὰ παντρευτῆς κι' ἐσύ,
νὰ κάνῃ ὁ κόσμος χαζί.

★

Σφάλα τὰ παναθύρια σου
καὶ θέλω νὰ περάσω,
νὰ μὴ σὲ δοῦν τὰ μάτια μου,
γιατὶ θὲ νὰ ξεράσω.

★

Ἄψητε μωρὲ νὰ ξῆς προβιές,
νὰ κάνῃς νταουλάκια
κι' ἐσένα δὲ σοῦ πρέπουνε
στὴ μούρη τὰ μουστάκια.

ΕΡΑΝΙΣΤΗΣ

ΧΙΟΥΜΟΡ

Πῶς νοικοκυρεύτηκε

—Βλέπω, Κώστα, ὅτι ἡ παντρειὰ σὲ συμμάζεψε. Ἀπὸ τότε ποὺ πῆρες τὴ Κατίνα, τὰ κουμπιά σου εἶνε πάντα ραμένα καὶ τὸ παντελόνι σου σιδερωμένο.

—Ναί, φίλε μου, ἡ Κατίνα εἶνε ἰδανικὴ γυναῖκα. Σὲ μιὰ ἑβδομάδα μ' ἔμαθε καὶ νὰ ράβω καὶ νὰ σιδερώνω.

★

Στὸ κατάστημα μὲ δόσεις:

Ὁ ὑπάλληλος: Αὐτὸ τὸ κοστοῦμι, κύριε, στοιχίζει ἕνα ἑκατομμύριο.

—Καὶ μὲ δόσεις;

—Ἕνα ἑκατομμύριο τριακόσιες χιλιάδες δραχμές. Θὰ δώσετε προκαταβολὴ τὸ ἕνα ἑκατομμύριο καὶ τὶς τριακόσιες σὲ τρεῖς μῆνες...

★

Ἡ κυρία ράβει στὴ ραπτομηχανή. Ὁ σύζυγος κάθεται δίπλα της κάνοντάς της συνεχῶς παρατηρήσεις:

—Πρόσεξε, μὴν διάξεσαι, πρόσεξε τὰ δάχτυλά σου, μὴν τὰ πλησιάζῃς στὴ βελόνα... Μή...

—Τί σ' ἔχει πιάσει σήμερα; Μήπως εἶμαι πρωτάρα; Δέκα χρόνια ράβω.

—Ἴσως... Κι' ἐγὼ εἶκοσι νοσια ὁδηγῶ αὐτοκίνητο, ἀλλὰ τὰ ἴδια μοῦ λὲς ὅταν βρίσκεσαι δίπλα μου...

★

Τὸ Θύμιο τὸν συναντᾶ ἕνας μεθυσμένος στὸ δρόμο καὶ τὸν ρωτάει:

—Δὲ μοῦ λὲς παιδί μου, ὁ ἥλιος εἶνε αὐτὸ ποὺ φαίνεται ἐκεῖ ψηλὰ στὸν οὐρανὸ ἢ τὸ φεγγάρι;

—Δὲν ξέρω, κύριε, γιατὶ σήμερα ἤρθα στὴν Ἀθήνα! ἀπαντάει ὁ Θύμιος.

★

Μαίρη: Ὁ ἄνδρας μου εἶνε ἕνας ἀναιδής.

Ἑλένη: Τί ἔκανε πάλι;

Μαίρη: Ἔσπασε τὸν κουμπαρὰ τοῦ παιδιοῦ καὶ πῆρε ὅλα τὰ λεφτά. Καὶ νὰ δῇς, εἶχε συμπληρωθῇ τὸ ποσὸ γιὰ νὰ πάρω τὸ νέο μου καπέλλο.

★

Ἕνας κύριος ἐπῆγε νὰ συμβουλευθῇ τὸ γιατρό.

—Ἐξετάστε με, σᾶς παρακαλῶ, τοῦ εἶπε, ρωτῆστε με γιὰ ὅ,τι πρέπει καὶ πέστε μου ἂν μπορῶ νὰ ἐλπίζω ὅτι θὰ ζήσω ἑκατὸ χρόνια.

Ὁ δόκτωρ τοῦ ἀπηύθυνε τὶς συνηθισμένες ἐρωτήσεις:

—Πίνετε οἰνοπνευματώδη;

—Ποτέ, γιατρέ μου.

—Καπνίζετε;

—Ἄ, ποτέ.

—Σᾶς ἀρέσουν οἱ ὥμορφες γυναικοῦλες;

—Ποτὲ δὲν γυρίζω νὰ τοὺς ρίξω οὔτε μιὰ ματιά.

—Μὰ τότε, διάβολε, ἂν ἀποφεύγετε ἐκεῖνα ποὺ κάνουν εὐχάριστη τὴ ζωή, γιατὶ θέλετε νὰ ζήσετε ἑκατὸ χρόνια;

★

Στὸ γραφεῖο τοῦ προέδρου ποὺ πρόκειται νὰ ἐκδώσῃ ἀπόφασι διαζυγίου.

—Μά, κυρία μου, τὰ ἐπιχειρήματά σας δὲν εἶνε σοβαρά. Κατηγορεῖτε τὸν ἄνδρα σας ὅτι κατεργάζεται δέρματα... Αὐτὸ εἶνε ἕνα ἐντιμο ἐπάγγελμα.

—Μάλιστα, κύριε πρόεδρε. Ἀλλὰ τὸ δέρμα ποὺ κατεργάζεται εἶνε τὸ δικό μου!...

—Κύριε κυβερνήτα ἐλᾶτε πιὸ κάτω. Εἶνε ὥρα γιὰ φαΐ!..

(Τοῦ Β. Χριστοδούλου)

ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΩΔΕΣ ΙΠΠΟΤΙΚΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΟΥ ΜΙΧΑΗΛ ΖΕΒΑΚΟ

ΠΡΙΜΑΒΕΡΑ
Η ΠΑΡΘΕΝΟΣ ΤΟΥ ΜΟΝΤΕΦΟΡΤΕ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΗΣ ΣΥΝΕΧΕΙΑΣ

Η ιστορία τοῦ ταβερνάρη δίνει στὸν Ραγκαστὲν νὰ καταλάβη ὅτι κάτω ἀπὸ τοὺς βράχους ὑπάρχουν ὑπόγειες δίοδοι. Στὸ μεταξὺ ὁ στρατὸς τοῦ Καίσαρος Βοργία ἑτοιμάζεται για τὴν ἔφοδο. Ὁ Ραγκαστὲν μονομαχεῖ μὲ τὸν Μαλατέστα, τὸν ἀφοπλίζει, ἀλλὰ δὲν τὸν σκοτώνει ὅπως εἶχε δικαίωμα καὶ συμφιλιώνονται. Μιὰ μυστηριώδης γυναίκα μὲ μάσκα κυκλοφορεῖ μέσα στὸ Μοντεφόρτε. Ὁ Ραγκαστὲν τὴ συναντᾶ, μὰ δὲν μπορεῖ νὰ μαντέψη ποιὰ εἶνε.

27ον τρο... Σίγουρα κάποιο λάθος... Καί, γιὰ νὰ βεβαιωθῆ, γύρισε στὰ βήματά της κι' ἄρχισε νὰ παρακολουθῆ ἀπὸ κάποια ἀπόστασι τὴν ἀμαζόνα. Ἀλλά, σὲ λίγο ἔφτασαν σὲ μιὰ μικρὴ πλατεία, ὅπου γινόταν τὸ ἐμπόριο τῶν λαχανικῶν. Ἡ συγκέντρωσις τοῦ πλήθους ἦταν ἐκεῖ πολὺ μεγάλη καί, σὲ μιὰ στιγμή, ὁ Ἱππότης ἔχασε ἀπὸ τὰ μάτια του τὴ γυναῖκα μὲ τὴ βελούδινη μάσκα καί, μ' ὅλες τὶς προσπάθειές του, δὲν κατάφερε νὰ τὴν ξαναβρῆ. Γιατὶ ἀπ' αὐτὴ τὴν πλατεία ξεκινοῦσαν τρία ἢ τέσσερα στενοσόκακα καὶ κανεὶς ἀπὸ ὅσους ρώτησε δὲν μπόρεσε νὰ τὸν πληροφορήση ποιὸ ἀπὸ ὅλα εἶχε πάρει ἡ μυστηριώδης ἄγνωστη.

Ὁ Ραγκαστὲν κατάλαβε πὼς ἦταν ἄσκοπο νὰ συνεχίση τὴν ἔρευνά του. Καὶ δὲν ξανασκέφτηκε πιὰ τὴ γυναῖκα μὲ τὴ μάσκα.

Πέρασαν μερικὲς μέρες ἀκόμη. Ἕνα βράδυ, τέλος, ὁ κόμης Ἄλμα κι' ὁ πρίγκηψ Μανφρέντι ἀνήγγειλαν στοὺς ἀρχηγοὺς ὅτι ἡ ἐπίθεσις θὰ γινόταν τὸ ἄλλο πρωΐ, γιὰ νὰ μὴν δοθῆ ὁ καιρὸς στοὺς ἐπιτιθεμένους νὰ ὀχυρώσουν τὶς θέσεις, ὅπου εἶχαν ἐγκατασταθῆ.

Ὁ Ραγκαστὲν ἔλαβε μέρος σὲ μερικὲς συσκέψεις κι' ὅταν ἔφυγε ἀπὸ τὸ ἀνάκτορο ἡ νύχτα εἶχε προχωρήσει ἀρκετά.

Μιὰ ἐπίμονη ἰδέα ἀπασχολοῦσε τὸ μυαλό του. Θὰ κινδύνευε τὴν ἄλλη μέρα τὴ ζωή του κι' ἦταν πολὺ πιθανὸν νὰ βρῆ τὸ θάνατο στὴ μάχη. Θάφευγε, λοιπόν, ἀπὸ τὸν κόσμο χωρὶς νὰ ἰδῆ γιὰ τελευταία φορὰ τὴν Πριμαβέρα καὶ χωρὶς νὰ τῆς κάμη γνωστὸ τὸ μεγάλο ἔρωτά του;

Ἀλλὰ πῶς θὰ μποροῦσε νὰ τὴν ἰδῆ χωρὶς νὰ τὴν ἐκθέση; Τὸ πρᾶγμα τοῦ φάνηκε ἀδύνατο, ὅπως καὶ ἦταν.

Ὁ Ραγκαστέν, ὅμως, σὰν ὅλους τοὺς ἐρωτευμένους, δὲν παραιτήθηκε ἀπ' αὐτὴ τὴν ἰδέα κι' ἀποφάσισε νὰ κάμη μιὰ προσπάθεια, μ' ὅλο ποὺ ἦταν βέβαιος ἀπὸ πρὶν γιὰ τὴν ἀποτυχία. Διάλεξε, λοιπόν, ἕνα μέρος ὅπου ὁ τοῖχος ποὺ περιέβαλλε τὸν κῆπο ἦταν πιὸ χαμηλός, σκαρφάλωσε μὲ εὐκινησία αἰλούρου πάνω σ' αὐτὸν καὶ πήδησε στὸ ἐσωτερικό.

Ἤξερε ὅτι τὸ δωμάτιο τῆς Πριμαβέρας ἔβλεπε στὸν κῆπο κι' ἄρχισε νὰ κάνη διάφορους ὑπολογισμούς,, σύμφωνα μὲ ὅσα ἤξερε γιὰ τὴν ἐσωτερικὴ διαρρύθμισι τοῦ ἀνακτόρου, γιὰ νὰ μαντέψη ποιὸ ἦταν.

Ἀλλά, καθὼς προχωροῦσε κάτω ἀπὸ τὴ σκιὰ τῶν μεγάλων δέντρων, ἔφτασε σ' ἕνα μικρὸ ξέφωτο.

Ὁ Ραγκαστὲν τὸ ἀναγνώρισε ἀμέσως. Στὸ ξέφωτο αὐτὸ βρισκόταν ὁ μαρμάρινος πάγκος, ὅπου τὸν περίμενε ἄλλοτε ἡ Πριμαβέρα, γιὰ νὰ τὸν παρακαλέση νὰ μὴ μονομαχήση μὲ τὸν Μαλατέστα.

Ἀλλὰ μήπως, λοιπόν, ὠνειρευόταν; Ὁ πάγκος αὐτὸς δὲν ἦταν ἄδειος. Κάποιος ἦταν καθισμένος ἐκεῖ... Μιὰ γυναίκα... Ἡ Πριμαβέρα...

Ὁ Ἱππότης ἔνοιωσε τὴν καρδιά του νὰ χτυπᾶη δυνατὰ μέσα στὸ στῆθος του καὶ χρειάστηκε ἀρκετὰ λεπτὰ γιὰ νὰ πείση τὸν ἑαυτό του ὅτι δὲν ἦταν θῦμα ὀφθαλμαπάτης κι' ὅτι ἐκεῖνο ποὺ ἔβλεπε δὲν ἦταν μιὰ ἀναπαράστασις τῆς εἰκόνας ποὺ εἶχε ἀντικρύσει ἄλλοτε καὶ ἡ ἐξαλλη φαντασία του εἶχε ξαναζωντανέψει τώρα.

"Οχι! Δὲν μποροῦσε νὰ κάνη λάθος. Ἡ Πριμαβέρα βρισκόταν ἐκεῖ, μπροστά του, σ' ἀπόστασι μόλις μερικῶν μέτρων.

Χωρὶς νὰ διστάση περισσότερο, ἀρχισε τότε νὰ προχωρῆ πρὸς τὸ μέρος της.

Κι' ἡ Πριμαβέρα ἐπίσης τὸν ἀναγνώρισε ἀμέσως.

Ὁ Ἱππότης σταμάτησε σὲ μικρὴ ἀπόστασι ἀπὸ τὸν πάγκο.

—Κυρία, ρώτησε, θὰ συγχωρέσετε τὴν τόλμη ποὺ εἶχα νὰ παρουσιασθῶ ἀπόψε μπροστά σας;

—"Ας μὴ μιλοῦμε γιὰ τὴν τόλμη σας, Ἱππότα, ἀπάντησε ἡ Πριμαβέρα. Πέστε μου μόνο πῶς μπορέσατε νὰ φτάσετε ὡς ἐδῶ;

—Πήδησα τὸν τοῖχο τοῦ πάρκου, εἶπε ὁ Ραγκαστέν. Ἀλλὰ θὰ σᾶς παρακαλέσω νὰ μὴν ἰδῆτε τίποτε τὸ κακὸ σ' αὐτὸ τὸ διάθημά μου... Ἡ καρδιά μου εἶνε γεμάτη ἀπὸ σεβασμό...

—Ποὺ δὲν σᾶς ἐμπόδισε, ὡστόσο, νὰ κάμετε μιὰ παράτολμη κι' ἀνάρμοστη πρᾶξι, παρατήρησε ἡ Πριμαβέρα.

Ὁ Ἱππότης ὑποκλίθηκε μπροστά της.

—Δὲν ἔχετε παρὰ νὰ διατάξετε καὶ θὰ φύγω ἀμέσως, εἶπε.

—Ὄχι, ἀπάντησε ἡ Πριμαβέρα, μείνετε. Δὲν κατακρίνω τὴν πρᾶξι σας, γιατὶ φαντάζομαι ὅτι, γιὰ ν' ἀποφασίσετε νὰ φτάσετε ὡς ἐδῶ, θὰ ἔχετε κάτι σοβαρὸ νὰ μοῦ πῆτε...

—Ναί, εἶπε ὁ Ραγκαστέν. Ἐκεῖνο ποὺ θέλω νὰ σᾶς πῶ εἶνε ὅτι ἡ μάχη ἀρχίζει αὔριο κι' ὅτι ὑπάρχουν πολλὲς πιθανότητες νὰ μὴν μὲ ξαναϊδῆτε ἄλλη φορὰ μπροστά σας. "Αν, λοιπόν, πεθάνω, θὰ ἤθελα νὰ ξέρετε ὅτι μόνο γιὰ σᾶς θυσίασα τὴ ζωή μου κι' ὅτι ἡ τελευταία μου σκέψις θὰ εἶνε γιὰ σᾶς, ὅπως ἦταν κι' ὅλες ὡς σήμερα, ἀπὸ τὴ στιγμὴ ποὺ εἶχα τὴν εὐτυχία νὰ σᾶς συναντήσω καὶ νὰ σᾶς ἀγαπήσω...

Ἡ Πριμαβέρα δὲν ἔκαμε καμμιὰ κίνησι γιὰ νὰ διαμαρτυρηθῆ ἢ γιὰ νὰ τὸν σταματήση. Ὁ Ραγκαστὲν συνέχισε μὲ φωνὴ ποὺ πνιγόταν ἀπὸ τὴ συγκίνησι:

—Νὰ τί ἤθελα νὰ σᾶς πῶ, κυρία. Συγχωρέστε τὴν ὠμὴ εἰλικρίνειά μου, ποὺ δὲν μειώνει καθόλου τὸ σεβασμὸ ποὺ νροωστάω στὴν πριγκήπισσα Μανφρέντι. Ἀλλὰ νομίζω πὼς θὰ ἦταν πολὺ σκληρὸ ἐκ μέρους σας νὰ μὴν μοῦ ἐπιτρέψετε νὰ σᾶς πῶ πόσον εἶμαι δυστυχισμένος...

—Ἀλλὰ γιατὶ εἶσαστε δυστυχισμένος, ἱππότα;

—"Ημουν φτωχὸς κι' ἄσημος, κυρία καὶ θὰ μποροῦσα ν' ἀγαπήσω μιὰ νέα φτωχὴ κι' ἀπὸ ταπεινὴ οἰκογένεια, ποὺ θὰ μοῦ ἀνταπέδιδε τὴν ἀγάπη μου καὶ θὰ μ' ἔκανε εὐτυχισμένον... Ἀλλ' ἡ μοῖρα θέλησε νὰ σᾶς συναντήσω... Κι' ἀπὸ κεῖνη τὴ στιγμή, ὅλα τελείωσαν γιὰ μένα... "Ημουν, στ' ἀλήθεια, τρελλός... Γιατὶ τίποτε δὲν θὰ μποροῦσε νὰ γεμίση τὴν ἄβυσσο ποὺ μᾶς χωρίζει... Σεῖς ἡ ἴδια, ἄλλωστε, μὲ κάματε νὰ καταλάβω πόσον παράλογα ἦταν τὰ ὄνειρά μου, παίρνοντας γιὰ σύζυγο τὸν πρίγκηπα Μανφρέντι.

Ἡ Πριμαβέρα ἔβρεξε τὸ χέρι στὸ λαιμό της. Εἶχε τὴν ἐντύπωσι πὼς πνιγόταν... Κατάφερε ὡστόσο, ν' ἁρθρώση μερικὲς λέξεις κι' ὁ Ἱππότης τὴν ἄκουσε νὰ λέη σιγά:

—Ὁ πρίγκηπας Μανφρέντι δὲν εἶνε σύζυγός μου...

Ὁ Ραγκαστὲν νόμισε γιὰ μιὰ στιγμὴ πὼς τὸ ἔβαφος ἔφευγε κάτω ἀπὸ τὰ πόδια του. Μήπως, λοιπόν, δὲν εἶχε ἀκούσει καλά;

—Τί θέλετε νὰ πῆτε, κυρία; ρώτησε.

—Ὅτι ὁ πρίγκηψ Μανφρέντι, ἀπάντησε ἡ Πριμαβέρα, εἶχε τὴ γενναιοψυχία νὰ μὲ ἰδῆ μόνο σὰν μνηστή του...

Μιὰ στιγμὴ προτήτερα, ὁ Ραγκαστὲν εἶχε φοβηθῆ πὼς θὰ λιποθυμοῦσε. Ἀλλὰ τώρα εἶχε τὴν ἐντύπωσι πὼς ὁ οὐρανὸς ἦταν σπαρμένος μὲ διαμάντια καὶ ζαφείρια, ποὺ σκόρπιζαν ὁλόγυρα ἕνα ἐκτυφλωτικὸ φῶς...

—Διάλεξα τὸν πρίγκηπα Μανφρέντι, συνέχισε ἡ Πριμαβέρα, γιὰ νὰ μὴν ἀναγκασθῶ νὰ παντρευθῶ ἕναν ἄλλον ποὺ δὲν θὰ μὲ σεβόταν ὅπως αὐτός... Πέτυχα ἀπὸ τὸ σύζυγό μου τὴ διαβεβαίωσι ὅτι ἐπὶ τρεῖς μῆνες θὰ μὲ βλέπη μόνο σὰν μνηστή του...

—Κι' ἔπειτα;

—"Επειτα...

"Ενας λυγμὸς φούσκωσε τὸ στῆθος της:

—Δὲν ξέρω, ἱππότα, ἂν αὐτὸ τὸ τρίμηνο θὰ περάση ὁλόκληρο, πρόσθεσε σὲ λίγο. Εἶνε πολὺ πιθανόν ὅτι, πρωτοῦ τερματισθῆ, ὁ θάνατος θὰ ἔχη ἐνώσει γιὰ πάντα κεῖνους ποὺ χώρισε ἡ ζωή.

Εἶχε πῆ αὐτὰ τὰ λόγια μὲ φωνὴ ἤρεμη κι' ἀποφασιστική.

Ὁ Ἱππότης, ἀκούγονάς την, ἔπεσε στὰ γόνατα καὶ γέμισε μὲ φιλιὰ καὶ δάκρυα τὸ χέρι ποὺ ἡ Πριμαβέρα εἶχε ἁπλώσει πρὸς τὸ μέρος του.

—Καὶ τώρα, συνέχισε ἡ νέα, θὰ σᾶς παρακαλέσω νὰ φύγετε, Ἱππότα. "Αν συμβῆ νὰ πέσετε στὴ μάχη, πρέπει νὰ ξέρετε ὅτι δὲν θ' ἀρνήσω νὰ σᾶς ἀκολουθήσω στὸν τάφο...

Ὁ Ραγκαστὲν τινάχτηκε ὄρθιος.

—Φεύγω, εἶπε μὲ θερμὴ φωνή. Ἀλλ' ἂν ζήσω, Πριμαβέρα, νοιώθω τὴ δύναμι ν' ἀναστατώσω τὸν κόσμο γιὰ νὰ σὲ κατακτήσω!

Λέγοντας αὐτά, ἅπλωσε τὰ χέρια του, τύλιξε τὴ μέση της καὶ κόλλησε τὰ φλογισμένα χείλη του πάνω στὰ δικά της.

Ἡ Πριμαβέρα ἔγειρε τὸ κορμί της στὸν πάγκο... Αὐτὸ τὸ πρῶτο ἐρωτικὸ φιλὶ τὴν ἔκαμε νὰ χάση σχεδὸν τὶς αἰσθήσεις της.

Ὅταν συνῆλθε, ἔπειτα ἀπὸ μερικὲς στιγμές, ὁ Ραγκαστὲν εἶχε φύγει πιά...

Μερικὰ λεπτὰ ἀργότερα ἡ νέα σηκώθηκε ἀπὸ τὸν πάγκο κι' ἄρχισε νὰ προχωρῆ μὲ ἀργὰ βήματα πρὸς τὸ ἀνάκτορο.

Τὴ στιγμὴ ἐκείνη, μιὰ σκιὰ πρόβαλε πίσω ἀπὸ τὸν κορμὸ ἑνὸς γειτονικοῦ δέντρου.

Ἦταν μιὰ γυναῖκα. Παρακολούθησε μὲ τὸ βλέμμα της τὴ σιλουέττα τῆς Πριμαβέρας ποὺ ἀπομακρυνόταν, ἐνῶ τὰ χείλη της ψιθύριζαν:

—Τὸ εἰδύλλιο προχωρεῖ... Ἀλλ' ἡ τραγωδία δὲν θ' ἀργήση... Ἀπὸ τὴ μιὰ στιγμὴ στὴν ἄλλη θὰ ξεσπάση...

Διευθύνθηκε κατόπιν πρὸς τὸ ἀριστερὸ μέρος τοῦ κήπου. Μιὰ πόρτα βρισκόταν ἐκεῖ καὶ πλάϊ σ' αὐτὴν περίμενε ἕνας ἀπὸ τοὺς ὑπηρέτες τοῦ πύργου.

Ἡ ἄγνωστη τοῦ πέταξε ἕνα σακκουλάκι γεμᾶτο μὲ χρυσᾶ νομίσματα.

—Πρέπει νὰ σᾶς περιμένω κι' αὔριο; ρώτησε ὁ ὑπηρέτης, ἐνῶ τῆς ἄνοιγε τὴν πόρτα.

—Ναί, ἀπάντησε ἡ ἄγνωστη. Θὰ ξαναγυρίσω καὶ αὔριο...

"Επειτα βγῆκε ἀπὸ τὴν πόρτα καὶ χάθηκε μέσα στοὺς σκοτεινοὺς δρόμους.

Ἡ μάχη

Τὴν ἄλλη μέρα, ἄρχισε ἡ μάχη στὴν πεδιάδα τῆς Πιανόζα.

Ἐκεῖνο ποὺ ἐπιδίωκε ὁ Καίσαρ ἦταν νὰ παραβιάση τὴν εἴσοδο τῆς στενωποῦ, ποὺ ὡδηγοῦσε στὸ Μοντεφόρτε. Ὅλη ἡ προσπάθεια τῶν συμμάχων συγκεντρώθηκε, λοιπόν, στὸ ν' ἀπομακρύνουν τὸν ἐχθρὸ ἀπὸ τὶς ἐπίκαιρες θέσεις, κάνοντας ἀδύνατη τὴν παραμονή του σ' αὐτές. Γιατί, ἂν οἱ παπικοὶ διατηροῦσαν αὐτὲς τὶς θέσεις, θὰ ἦταν δυνατὸν νὰ παραβιάσουν τὴν εἴσοδο τῆς στενωποῦ καὶ νὰ φτάσουν κάτω ἀπὸ τὰ τείχη τοῦ Μοντεφόρτε.

Ὁ ἀγὼν ἦταν ἀριθμητικὰ ἄνισος. Στοὺς εἴκοσι χιλιάδες ἐμπειροπολέμους ἄνδρες τοῦ Καίσαρος, οἱ σύμμαχοι μόλις μποροῦσαν ν' ἀντιπαρατάξουν δώδεκα κι' ἀπ' αὐτοὺς οἱ μισοὶ ἦταν αὐτοσχέδιοι στρατιῶτες, χωρὶς πεῖρα ἀπὸ τὰ πράγματα τοῦ πολέμου. Οἱ τελευταῖοι εἶχαν, ὡστόσο, τὸ πλεονέκτημα ὅτι ὑπερασπίζονταν μιὰ ὀρεινὴ καὶ φυσικὰ ὀχυρὴ τοποθεσία.

Κατὰ τὰ χαράματα, μερικὰ λεπτὰ προτοῦ δοθῆ τὸ σύνθημα γιὰ τὴν ἔναρξι τῆς μάχης, μιὰ νέα μὲ ὁλόλευκο φόρεμα, ποὺ καβαλλίκευε ἕνα ὁρμητικὸ ἄλογο, ἔκαμε τὴν ἐμφάνισί της στὸ στρατόπεδο τῶν συμμάχων.

Ἦταν ἡ Πριμαβέρα.

Ἡ ἐμφάνισίς της ἔγινε δεκτὴ μὲ οὐρανομήκεις ζητωκραυγές.

"Επειτα ἀπὸ μερικὰ λεπτά, ἡ μάνη ἄρχισε ἀπὸ τὴ μιὰ ἄκρη τῆς πεδιάδας ὡς τὴν ἄλλη.

Ἀλλά, μ' ὅλη τὴν ἀγριότητά της, ἐσημείωσε πολὺ ἀργὴ ἐξέλιξι. Ὅσο τὸ ἀπόγευμα, οἱ στρατιῶτες τοῦ Καίσαρος δὲν εἶχαν προχωρήσει οὔτε σπιθαμή. Ἀλλ' ἀπὸ τ' ἄλλο μέρος, οἱ σύμμαχοι δὲν κατάφεραν νὰ τοὺς ἐκδιώξουν ἀπὸ τὶς θέσεις ποὺ κατεῖχαν.

Ἡ ἀρχικὴ διάταξις τῶν δύο ἀντιπάλων στρατιῶν τροποποιήθηκε ὄχι λίγες φορὲς κατὰ τὴν διάρκεια τῆς ἡμέρας. Καὶ σιγὰ-σιγά, ἡ μία, ἡ ἐνιαία μάχη, χώρισε σὲ δύο, τρεῖς, δέκα, εἴκοσι μικρότερες, ποὺ διεξάγονταν γύρω στὰ ὀχυρὰ σημεῖα τῆς πεδιάδος καὶ στὰ ἀντερείσματα τῶν γειτονικῶν βουνῶν.

Ὁ Καίσαρ περιερχόταν ἐφιππος τὶς τάξεις τῶν μαχομένων, δίνοντας διαταγὲς καὶ προσπαθῶντας νὰ ἐμψυχώση τοὺς ἄντρες του μὲ τὸ παράδειγμά του. Κατὰ τὶς τέσσερες τὸ ἀπόγευμα, βλέποντας ὅτι ἡ δύναμις ἀντιστάσεως τῶν ἀντιπάλων του εἶχε χαλαρωθῆ, ἀποφάσισε νὰ κάμη μιὰ ὁρμητικὴ ἐπίθεσι γιὰ νὰ καταλάβη τὴ στενωπό. Γιὰ τὸ σκοπὸ αὐτό, συγκέντρωσε τὸ σύνταγμα τῶν Ἐλβετῶν καὶ τὰ δύο συντάγματα τοῦ Πεδεμοντίου κι' ἔδωσε τὸ σύνθημα τῆς ἐξορμήσεως. Πρὶν ἀπ' αὐτά, ἔστειλε ἕνα σύνταγμα ἱππικοῦ ποὺ ἀνέτρεψε τὴν ἄμυνα τῶν συμμάχων σὲ πολλὰ σημεῖα.

Ὁ ἴδιος ὁ Καίσαρ κάλπαζε ἐπὶ κεφαλῆς τῶν στρατευμάτων του, κρατῶντας στὰ χέρια του ἕνα βαρὺ ξίφος, ποὺ ἦταν κατακοκκινισμένο ὡς τὴ λαβή. "Εμοιαζε στ' ἀλήθεια, σὰν θεὸς τοῦ πολέμου. Τὸ χέρι του ἀνεβοκατέβαινε μὲ ὁρμή, σκορπίζοντας ὁλόγυρα τὸ θάνατο καὶ τὴ συμφορά.

Ἡ ἐπίθεσις ἦταν τόσο ὁρμητική, ποὺ ὁ στρατὸς τῶν συμμάχων δὲν μπόρεσε ν' ἀνθέξη στὴ βιαιότητά της κι' ἄρχισε νὰ ὑποχωρῆ σὲ πολλὰ σημεῖα.

Ἡ κατάστασις γινόταν ὁλοένα καὶ πιὸ κρίσιμη.

Ἀλλά, ξαφνικά, ὁ Καῖσαρ Βοργίας ἄκουσε ἕνα τρομερὸ ποδοβολητὸ ἀλόγων, ποὺ σκέπασε γιὰ μιὰ στιγμὴ τὸ θόρυβο τῆς μάχης.

Ἦταν καμμιὰ ἑκατοστὴ ἱππεῖς, ποὺ ἐπρόβαλαν ἀπὸ τὴν ἄκρη τῆς στενωποῦ κι' ὥρμησαν ἐναντίον τῶν ἐπιτιθεμένων. Μπροστά τους κάλπαζε ἕνας ἱππεὺς χωρὶς σιδερένια πανοπλία, μ' ἕνα δερμάτινο μόνο θώρακα. Κι' ὁ ἱππεὺς αὐτὸς διηύθυνε τὸ ἄλογό του, πρὸς τὸ μέρος ὅπου βρισκόταν ὁ Καίσαρ.

Ὁ τελευταῖος ἀναγνώρισε ἀμέσως τὸ Ραγκαστέν.

—Προδότη! φώναξε. Θὰ πεθάνης ἀπὸ τὸ χέρι μου!

Καὶ σήκωσε τὸ ξίφος του γιὰ νὰ τὸν χτυπήση.

Ἀλλὰ μὲ τὴν κίνησί του αὐτή, ὁ ὦμος τῆς πανοπλίας του ἀποχωρίσθηκε ἀπὸ τὸ θώρακα, ἀφήνοντας ἕνα εὐρύχωρο κενό.

Ὁ Ραγκαστέν, μὲ τὴν ταχύτητα τῆς ἀστραπῆς, πέρασε ἀπ' αὐτὸ τὸ κενὸ τὸ ξίφος του καὶ τὸ ἔσπρωξε μὲ ὁρμή.

Ὁ Βοργίας ἄφησε ἀμέσως μιὰ κραυγὴ πόνου καὶ τὸ ξίφος ἔφυγε ἀπὸ τὰ χέρια του.

Κατὰ τὸ διάστημα αὐτό, οἱ σύντροφοι τοῦ Ραγκαστέν, εἶναν διασπάσει μὲ τὴ θυελλώδη ἐπίθεσί τους τὴν ἐχθρικὴ παράταξι κι' εἶχαν δημιουργήσει ἕνα βαθὺ ρῆγμα σ' αὐτήν.

Ὁ Ραγκαστὲν ἄφησε μιὰ κραυγὴ θριάμβου καὶ τσιμάστηκε νὰ καταφέρη καὶ δεύτερο χτύπημα ἐναντίον τοῦ ἀντιπάλου του. Ἀλλά, τὴ στιγμὴ ἐκείνη, εἶδε ἕναν κολοσσὸ νὰ καλπάζη πρὸς τὸ μέρος του μὲ ὑψωμένο τὸ ξίφος του.

Τὸ κράνος εἶχε πέσει ἀπὸ τὸ κεφάλι του κι' ὁ Ραγκαστὲν ἀναγνώρισε ἀμέσως τὸν Ἀστόρ.

"Επειτα ἀπὸ μιὰ στιγμή, οἱ δύο ἀντίπαλοι διασταύρωναν τὰ ξίφη τους.

Ἦταν μιὰ πάλη ἄνιση. Γιατὶ ὁ Ἀστὸρ μποροῦσε νὰ χτυπήση ὁπουδήποτε τὸν ἀντίπαλό του, μὲ τὴ βεβαιότητα ὅτι τὸ ξίφος του θὰ τρυποῦσε τὶς σάρκες του. Ἐνῶ ὁ Ραγκαστὲν δὲν μποροῦσε νὰ τὸν χτυπήση παρὰ μόνο στὸ πρόσωπο ἢ τὸ λαιμό. Καὶ στὰ δύο αὐτὰ μέρη συγκέντρωσε τὶς προσπάθειές του.

Ὁ ἱππότης στήριξε ὅλες τὶς ἐλπίδες του στὴν εὐκινησία τοῦ Καπιτὰν Χάρις σ' αὐτήν, κατάφερε ν' ἀποφεύγη τὰ χτυπήματα τοῦ ἀντιπάλου του. Καὶ σὲ μιὰ στιγμή, ξεγελῶντας τὸν Ἀστὸρ μὲ μιὰ ψεύτικη κίνησι, διηύθυνε τὸ ξίφος του πρὸς τὸ μέρος τοῦ λαιμοῦ του...

Ὁ Βαρῶνος εἶχε βρεθῆ ἀκάλυπτος κι' ὅταν κατάλαβε τὸ τέχνασμα τοῦ ἀντιπάλου του ἦταν ἀργὰ πιὰ γιὰ ν' ἀμυνθῆ. Ἡ λεπίδα τοῦ ξίφους τοῦ ἱππότου χώθηκε στὸ λαιμὸ του καὶ βγῆκε στὸν τοράχηλο..

Ὁ Ἀστὸρ ἄφησε ἕνα ὑπόκωφο μουγκρητὸ καὶ κυλίστηκε κάτω ἀπὸ τὸ ἄλογό του.

Ὁ Ραγκαστὲν κύτταξε τότε γύρω του κι' εἶδε τοὺς συντρόφους του ποὺ τὸν ἐπευφημοῦσαν.

Οἱ Ἐλβετοὶ εἶχαν ὑποχωρήσει σ' ὅλη τὴ γραμμή, ἀφοῦ ἄφησαν πολλοὺς νεκροὺς στὸ πεδίο τῆς ἄγριας συμπλοκῆς.

Ἡ μικρὴ φάλαγξ τῶν ὑπεασπιστῶν τοῦ Μοντεφόρτε κάλπασε τότε πρὸς τὸ μέρος τοῦ στρατοπέδου, ὅπου ἔγινε δεκτὴ μὲ ζητωκραυγὲς κι' ἐπευφημίες.

Ὁ κόμης Ἄλμα ἔσφιξε μὲ συγκίνησι τὸ χέρι τοῦ Ἱππότου λέγοντάς του:

—Ἐσώσατε τὸ Μοντεφόρτε!

—Χωρὶς ἐσᾶς ὁ Βοργίας θὰ εἶχε παραβιάσει τὴ στενωπό, πρόσθεσε ὁ Μανφρέντι, ποὺ ἔσπευσε ἐπίσης νὰ τὸν συγχαρῆ γιὰ τὸν ἡρωϊσμό καὶ τὴν ἀνδρεία του.

Ἡ Πριμαβέρα εἶχε παρακολουθήσει ἀπὸ ἕνα γειτονικὸ ὕψωμα τὶς διάφορες φάσεις τῆς μάχης καὶ δὲν μπόρεσε νὰ συγκρατήση δυὸ δάκρυα χαρᾶς καὶ περηφάνειας ποὺ κύλησαν ἀπὸ τὰ μάτια της. Ὅταν εἶδε τὸ Ραγκαστὲν νὰ γυρίζη θριαμβευτὴς στὸ στρατόπεδο.

"Οχι μακρυὰ ἀπὸ κεῖ, κρυμμένη πίσω ἀπὸ ἕνα βράχο, μιὰ ἄλλη γυναῖκα παρακολουθοῦσε μὲ ὄχι μικρότερο ἐνδιαφέρον τὴν πορεία τῆς μάχης. Ἦταν ἡ ἴδια γυναῖκα ποὺ εἶχε δωροδοκήσει ἕναν ἀπὸ τοὺς ὑπηρέτες τοῦ ἀνακτόρου τῶν "Αλμα κι' εἶχε ἀκούσει τὴ νυχτερινὴ συνομιλία τοῦ Ραγκαστὲν καὶ τῆς Πριμαβέρας...

Ἡ νυκτερινὴ ἐπισκέπτρια

Ὁ στρατὸς τοῦ Βοργία εἶχε ὑποστῆ μεγάλες φθορές. Ἀλλ' ὁ κίνδυνος εἶχε παραμερισθῆ μόνο. Ἡ μάχη θὰ ξανάρχιζε μὲ τὴν ἴδια ὁρμὴ καὶ τὴν ἴδια βιαιότητα τὶς ἑπόμενες μέρες.

Οἱ σύμμαχοι ἔμαθαν ἀργὰ τὸ βράδυ, ἀπὸ ἕναν αἰχμάλωτο ποὺ εἶχε συλληφθῆ κοντὰ στὶς προφυλακές, ὅτι τὸ τραῦμα τοῦ Καίσαρος ἦταν ἀρκετὰ σοβαρὸ κι' ὅτι οἱ γιατροί τοῦ εἶχαν συστήσει ἀπόλυτη ἀκινησία.

Ἔτσι τερματίσθηκε ἡ πρώτη ἡμέρα τοῦ ἀγῶνος. Κανεὶς ἀπὸ τοὺς δύο ἀντιπάλους δὲν εἶχε εὐνοηθῆ ἀπ' αὐτήν. Καί, στὴν πραγματικότητα, ἡ κατάστασις δὲν εἶχε μεταβληθῆ καθόλου.

Ὅταν νύχτωσε, πολλοὶ ἀπὸ τοὺς ἀρ-

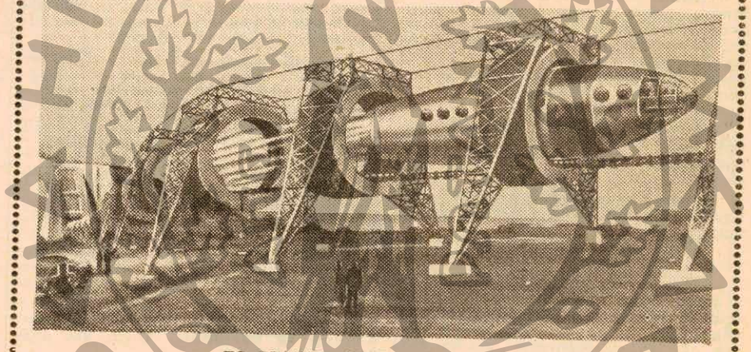

ΤΟ ΤΡΑΙΝΟ—ΟΒΙΣ ΤΗΣ ΜΑΓΧΗΣ

Μαζὶ μὲ τὶς συνεχιζόμενες μελέτες γιὰ τὴν κατασκευὴ τοῦ περιφήμου τοὺνελ κάτω ἀπὸ τὴ Μαγχη, διάφοροι μηχανικοὶ καταστρώνουν καὶ τὰ σχέδια τῶν τραίνων ποὺ θὰ ἐξυπηρετήσουν τὴ νέα αὐτὴ συγκοινωνία. Ἡ εἰκόνα μὰς παρουσιάζει ἕνα ἀπὸ τὰ πιὸ τολμηρὰ σχέδια ποὺ κατετέθησαν μέχρι σήμερα. Πρόκειται γιὰ ἕνα τραίνο-ρουμπὸτ ποὺ θὰ κυκλοφορῆ μέσα σὲ ἠλεκτρομαγνητικοὺς κυλίνδρους. Σύμφωνα μὲ τὰ σχέδια τοῦ μηχανικοῦ μόλις τὸ τραίνο-ὀβὶς θὰ φτάνη σὲ ἕναν ἀπὸ τοὺς κυλίνδρους, ὁ ἠλεκτρισμὸς θὰ διοχετεύεται στὸν ἑπόμενο τραβώντας τὸ προς τὰ ἐμπρός. Τὸ τραῖνο θὰ μπορῆ ἔτσι ν' ἀναπτύσση ταχύτητα, μέχρι 300 χλμ. τὴν ὥρα.

ΤΟ ΛΑΚΡΙΝΤΙ ΤΟΥ ΘΡΑΣΥΒΟΥΛΑ

Ἱπποδρομίες

Κακὴ σου μέρα, βρὲ Φροσί,
ποὺ πλώρη ἔβαλες κι' ἐσὺ
γιὰ τὶς ἱπποδρομίες
καὶ θέλεις νὰ μὲ ξεμυαλί-
καὶ νὰ μοῦ κάνης, βρὲ τρελλή,
στραπάτσα καὶ ζημίες.

★

Ἐγὼ λεφτὰ δὲ χαραμί-
σὰ δέπο—ατὶς ἱπποδρομί
καὶ πάρε το χαμπάρι
πὼς δὲ σκοπεύω νὰ χωμι·
μὲ τὰ ὡραῖα μου λεφτὰ
τ' ἀλόγατα κριθάρι!

★

Σ' ἀπαγορεύω, βρὲ χαζή,
περὶ κουρσῶν πᾶσα συζη-
κι' ἂν μοῦ μιλήσης, Φρόσω,
εἴτε γιὰ ἵππους ἢ γιὰ τζό-
τότε, στὸ λέ—θὰ σὲ μουτζώ·
καὶ θὰ σὲ μπαγλαρώ-
(σω!

Τὸ βρίσκω ἄλλωστε
(φαιδρό
νὰ τρέχης ὡς τὸ Ἱπ-
(ποδρό-
γιὰ νὰ μπανί—φορά-
(δες,
ἐνῶ στὸ σπίτι μέσα
(βλέ-
τή . . . μητερούλα σου,
(καλέ,
καὶ οὖλες σου τὶς θεια-
(δες! . . .

ΘΡΑΣΥΒΟΥΛΑΣ

χηγοὺς ξαναγύρισαν στὸ Μοντεφόρτε, κρίνοντας πὼς ἡ παρουσία τους στὸ στρατόπεδο ἦταν περιττή, γιατὶ ἡ φύσις τῆς τοποθεσίας ἀπέκλειε ὁλότελα τὸ ἐνδεχόμενο νυχτερινῆς ἐπιθέσεως.

Μεταξὺ ἐκείνων ποὺ ξαναγύρισαν στὸ φρούριο ἦταν κι' ὁ Ραγκαστέν. Εἶχε δειπνήσει μαζὶ μὲ τὸν Ἰούλιο Ὄρσινι καὶ κατόπιν ξαναγύρισε στὸ δωμάτιό του γιὰ νὰ ξεκουραστῆ μερικὲς ὧρες.

Κατάκοπος ὅπως ἦταν, ὁ Ἱππότης ἔπεσε μὲ τὰ ροῦχα στὸ κρεβάτι του, γιὰ νὰ εἶνε ἕτοιμος νὰ τρέξη σὲ κάθε στιγμὴ στὸ στρατόπεδο ἂν παρουσιαζόταν ἀνάγκη. Ἀλλὰ δὲν εἶχε ἀπομακρυνθῆ ἀκόμη, ὅταν εἶδε τὸ Σπαντακάπα νὰ μπαίνη μέσα στὸ δωμάτιο.

—Κύριε, εἶπε, μιὰ γυναῖκα περιμένει ἀπ' ἔξω. Θέλει νὰ σᾶς μιλήση...

Ὁ Ἱππότης τινάχτηκε ἀπὸ τὸ κρεβάτι του.

—Μιὰ γυναῖκα; ρώτησε ἔκπληκτος. Ποιὰ εἶνε;

—Δὲν ξέρω, ἀπάντησε ὁ ὑπηρέτης. Φορεῖ μάσκα στὸ πρόσωπο καὶ δὲν θέλησε νὰ μοῦ πῆ τ' ὄνομά της.

—Ὁδήγησέ την ἐδῶ, εἶπε ὁ Ἱππότης, ποὺ βιάστηκε νὰ τακτοποιήση μὲ μερικὲς γρήγορες κινήσεις τὴν περιβολή του.

Ἡ ἐπισκέπτρια μπῆκε ἔπειτα ἀπὸ μιὰ στιγμὴ κι' ἀφοῦ περίμενε ν' ἀπομακρυνθῆ ὁ ὑπηρέτης, ἔβγαλε τὴ βελουδένια μάσκα ποὺ εἶχε στὸ πρόσωπό της.

—Ἡ Λουκρητία Βοργία! φώναξε κατάπληκτος ὁ Ραγκαστέν.

Ἡ ἐπισκέπτρια χαμογέλασε.

—Τί τὸ παράξενο βρίσκετε σ' αὐτό, Ἱππότα; ρώτησε. Μήπως μὲ ἐχθρεύεσθε ἀκόμη γιὰ τὴ φιλονεικία ποὺ εἴχαμε στὸ Χαρούμενο Ἀνάκτορο;

—Ἡ δούκισσα τῆς Μπιζάγλια! ξαναεῖπε ὁ Ραγκαστέν, ποὺ δὲν μποροῦσε νὰ πιστέψη τὰ μάτια του.

—Ἄ, ὄχι, κάνετε λάθος, Ἱππότα, ἀπάντησε ἡ ἐπισκέπτρια γελῶντας. Δὲν εἶμαι πιὰ δούκισσα τῆς Μπιζάγλια... Ὁ δυστυχισμένος ὁ δούκας ἔπαθε κάποιο ἀτύχημα... κι' ἔτσι ἔμεινα χήρα!

—Συγχωρέστε τὴν ἔκπληξή μου, κυρία, εἶπε ὁ Ἱππότης. Ἀλλ' ὁμολογῶ ὅτι μοῦ εἶνε ἀδύνατο νὰ καταλάβω τὴν τόλμη σας. Σεῖς στὸ Μοντεφόρτε!

—Γιατί ὄχι; ἀπάντησε ἡ δούκισσα γελῶντας. Ἐνῶ ὁ ἀδελφός μου πολιορκεῖ τὸ Μοντεφόρτε, ἐγὼ βρίσκομαι μέσα στὴν πόλι κι' ἔχω τὴν εὐχαρίστησι νὰ συνομιλῶ μὲ τὸ νικητὴ τοῦ Καίσαρος Βοργία...

—Ἀλλά, κυρία, σκεφτήκατε ὅτι, ἂν σᾶς ἔβλεπαν:...

—Τὸ σκέφτηκα, εἶπε ἡ δούκισσα. Δὲν ἔχετε παρὰ νὰ βγάλετε μιὰ φωνὴ γιὰ νὰ μὲ πιάσουν... Ἐμπρός, κάμετέ το, Ἱππότα! Χάνετε μιὰ σπάνια εὐκαιρία...

—Κυρία, ἀπάντησε μ' ἀξιοπρέπεια ὁ Ἱππότης, μέσα σ' αὐτὸ τὸ δωμάτιο εἰσαστε τὸ ἴδιο ἀσφαλισμένη ὅσο καὶ μέσα στὸ μέγαρό σας στὴ Ρώμη... Ἀλλὰ φαντάζομαι πὼς δὲν ἤρθατε ἐδῶ μόνο καὶ μόνο γιὰ νὰ μὲ προκαλέσετε... Περιμένω, λοιπόν, νὰ μάθω ποιὸς εἶνε ὁ σκοπὸς τῆς περίεργης ἐπισκέψεώς σας...

—Δὲν ἤρθα γιὰ νὰ σᾶς προκαλέσω, Ἱππότα, εἶπε ἡ Λουκρητία. Θέλησα μόνο νὰ σᾶς συγχαρῶ ἔπειτα ἀπὸ τὴν περίλαμπρη νίκη σας... Δὲν εἶνε φυσικό;

Ὁ Ραγκαστὲν ἔκανε ἕνα μορφασμό, ποὺ φανέρωνε τὴ δυσαρέσκεια καὶ τὴν ἀνυπομονησία του.

—Κυρία, εἶπε, σᾶς παρακαλῶ νὰ πάψετε ν' ἀστειεύεσθε...

—Δὲν ἀστειεύομαι, Ἱππότα, ἀπάντησε ἡ συνομιλήτριά του. Σᾶς, φαίνεται παράξενο τὸ ὅτι ἤρθα νὰ σᾶς συγχαρῶ γιατὶ πληγώσατε τὸν ἀδελφό μου; Μάθετε, λοιπὸν πὼς τὰ συγχαρητήριά μου θὰ ἦταν πιὸ θερμὰ ἂν τὸν σκοτώνατε...

—Κυρία!

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ : Ἡ συνέχεια.

Ἐκδόσεις

Κυκλοφόρησαν τὰ μοναδικὰ περιοδικὰ «Μοντένο Τραγούδι» καὶ «Καινούργιο Τραγούδι», τοῦ συγγραφέως κ. Κώστα Μάνεση, μὲ ὅλα τὰ τελευταῖα εὐρωπαϊκὰ καὶ λαϊκὰ σουέδ. Πλούσια καλλιτεχνικὴ ὕλη καὶ εἰκονογράφησις.

Ο ΔΡΑΚΟΝ

Τὸ μουσεῖο τοῦ αἵματος

Ἡ ἱστορία ἑνὸς μεγάλου μαχαιριοῦ

"Ὅπως ἔχουμε ξαναγράψει, κάθε μαχαῖρι ἔχει τὸ αἱματηρό ἱστορικό του στὸ Ἐγκληματολογικὸ Μουσεῖο. Ὑπάρχουν μαχαίρια ποὺ πῆραν τὴ ζωὴ πολλῶν ἀνθρώπων. Ἄλλα ποὺ «μάτωσαν» γιὰ ἐρωτικὰ νιτερέσα καὶ κτηματικὲς διαφορές, γιὰ λόγους φιλότιμου, καὶ λόγους οἰκογενειακούς, γιὰ τὴν τιμὴ τῆς ἀδελφῆς. Μὰ ἕνα μαχαῖρι ἀνάμεσα σ' αὐτὰ ἔχει ξεχωριστὴ ἱστορία. Εἶνε τὸ ἀπαίσιο μαχαῖρι μὲ τὸ ὁποῖο ἕνας γυιὸς σκότωσε τοὺς γονεῖς του, τὴν ἀγαπημένη του, τὸ ἀγέννητο παιδί του καὶ τέλος, μὲ τὸ ἴδιο μαχαίρι, αὐτοκτόνησε κι' αὐτός. Ἦταν τρελλὸς αὐτὸς ὁ φοβερὸς φονιάς; Κάτι περισσότερο. Εἶχε κυριευθῆ ἀπὸ τὸ ἄγριο πάθος ἑνὸς φλογεροῦ, ἑνὸς ἀπελπισμένου ἔρωτα. Καὶ νὰ πῶς ἀκριβῶς ἔχει αὐτὴ ἡ ἀνατριαστικὴ ἱστορία:

Στὸ χωριὸ Ἀχλαδόκαμπος τῆς Τριπόλεως ζοῦσε ὁ Γεώργιος Δημογέροντας μὲ τοὺς γονεῖς του. Ἦταν μοναχοπαίδι τους, τὸν εἶχαν μεγαλώσει μὲ πολὺ στοργή, τρυφερότητα καὶ χάδια κι' ἔτσι ἀπὸ μικρὸς εἶχε συνηθίσει νὰ κάνη ὅ,τι ἐπιθυμοῦσε ἡ καρδιά του. Μὰ ὅσο μεγάλωνε τόσο μεγάλωναν καὶ τὰ βάσανα τῶν γονέων του. Γιατὶ ὁ Γεώργιος Δημογέροντας ὅσο πήγαινε καὶ χειροτέρευε. Ἐρχόντουσαν στιγμὲς ποὺ ἀπάνω στὸ θυμό του ἔβλεπε ἐγκληματικὰ ἔνστικτα καὶ προκαλοῦσε τὸν τρόμο σ' ὅποιον τὸν ἔβλεπε.

Ξαφνικὰ ὅμως ὁ Δημογέροντας ἔγινε ἀρνάκι. Οὔτε θυμοί, οὔτε νεῦρα, οὔτε ἀπειλὲς καὶ βάσανα. Οἱ γονεῖς του παραξενεμένοι δὲν ἤξεραν πῶς νὰ ἐξηγήσουν αὐτὴ τὴν ἀπότομη μεταβολή. Μὰ δὲν ἄργησαν νὰ πληροφορηθοῦν τί συνέβαινε. Ὁ γυιός τους, τὸ καμάρι τους καὶ τὸ βάσανό τους, ἦταν ἐρωτευμένος. Εἶχε ἀγαπήσει παράφορα μιὰ συγχωριανή του τὴν ὁποία λογάριαζε νὰ κάνη καὶ γυναῖκα του. "Ἀλλωστε ἔπρεπε νὰ τῆς δώση ὁπωσδήποτε τ' ὄνομά του γιατὶ ἔπειτα ἀπὸ λίγους μῆνες θὰ ἔφερνε στὸν κόσμο ἕνα παιδί, τὸ παιδί του. Τὸ εἶπε αὐτὸ στοὺς γονεῖς του σὰν κάτι ποὺ ἦταν πιὰ τελειωμένο.

—Θὰ παντρευτῶ, τοὺς δήλωσε, γιατὶ πρέπει νὰ παντρευτῶ τὴ νέα ποὺ ἀγάπησα!...

Αὐτὴ ὅμως ἦταν ἡ μοναδικὴ φορὰ ποὺ ἀρνήθηκαν ἐκεῖνοι νὰ συμμορφωθοῦν μὲ τὴν ἀπαίτησι τοῦ παιδιοῦ τους.

—Δὲν εἶσαι ἀκόμη γιὰ παντρειά, τοῦ ἀπάντησαν. "Επειτα αὐτὴ ποὺ διάλεξες δὲν σοῦ ταιριάζει. Φρόντισε νὰ τὴν ξεχάσης καὶ θὰ σοῦ βροῦμε ἀργότερα τὴ νέα ποὺ θὰ σὲ κάνη εὐτυχισμένο...

—Καὶ τὸ παιδί; Τὸ παιδί μου; Τί θὰ τὸ κάνω τὸ παιδί; ρώτησε ὁ νέος.

Οἱ γονεῖς του, ἀνένδοτοι πάντα τὸν καθησύχασαν. Τοῦ εἶπαν ὅτι θὰ μποροῦσε νὰ τακτοποιηθῆ κι' αὐτὸ τὸ ζήτημα.

Ὁ Δημογέροντας ἔγινε θηρίο. Ἡ σκέψι ὅτι ἦταν δυνατὸ μιὰ ἡμέρα νὰ χωρίση ἀπὸ τὴν ἀγαπημένη του, τὸν τρέλλανε. "Αρχισε, μάλιστα, νὰ νοιώθη ἀποστροφὴ γιὰ τοὺς γονεῖς του. Κι' ὅσο τοῦ μιλοῦσαν ἐκεῖνοι ἐναντίον αὐτοῦ τοῦ γάμου του, τόσο ἐκεῖνος γινόταν θηρίο ἀνήμερο. "Αρχισε νὰ μὴν ἔχη γι' αὐτοὺς καμμία ἀγάπη, κανένα σεβασμό. Νὰ τοὺς μισῆ θανάσιμα.

"Ετσι, σὲ κατάστασι τρέλλας, σηκώθηκε ἀπὸ τὸ κρεβάτι του τὸ πρωὶ τῆς 19ης Ἀπριλίου 1939. Οἱ γονεῖς του εἶχαν πιῆ τὸν καφέ τους καὶ καθόντουσαν στὴν αὐλή, κάτω ἀπὸ μιὰ γέρικη μουριά. Τοὺς πλησίασε ὁ Δημογέροντας κι' ἄρχισε πάλι νὰ τοὺς μιλάη γιὰ τὸ γάμο του μὲ τὴν ἀγαπημένη του Μαγδαληνὴ Παπαμιχαλοπούλου. Τότε ἐκεῖνοι ἔχασαν, μὲ τὴν σειρά τους τὴν ὑπομονή τους, ἀγρίεψαν καὶ τοῦ ἀπάντησαν αὐστηρὰ νὰ πάψη νὰ τοὺς ἐνοχλῆ. Ὁ Δημογέροντας χλώμιασε ἀπὸ τὴ λύσσα του.

—Θὰ σᾶς κάνω ἐγὼ νὰ πῆτε μόνοι σας τὸ ναί! τοὺς δήλωσε.

Μπῆκε κατόπιν στὸ σπίτι, πῆρε ἕνα μεγάλο μαχαῖρι καὶ πλησίασε τρέμοντας ἀπὸ τὴν ὀργή του ἐκείνους ποὺ τὸν εἶχαν φέρει στὸν κόσμο.

—"Ἂν συμφωνεῖτε, τοὺς εἶπε ἀπειλητικά, ἢ σᾶς σφάζω! Ἀρκετὰ ὡς σήμερα βασανίστηκα. Τὸ πρᾶγμα δὲν χωράει ἀναβολή!...

Οἱ γονεῖς του εἶδαν τὸ μαχαῖρι μὰ δὲν φαντάσθηκαν ὅτι τὸ παιδί τους θὰ τοὺς τὸ κάρφωνε στὸ στῆθος. Καὶ τοῦ ἀρνήθηκαν καὶ πάλι. Τότε ὁ Δημογέροντας ρίχθηκε μὲ λύσσα ἐναντίον τους καὶ τοὺς κατάφερε ἀλλεπάλληλα χτυπήματα μὲ τὸ μαχαῖρι κατάστηθα. Πρῶτος ἔπεσε ὁ πατέρας του. "Επειτα σωριάστηκε δίπλα του αἱμόφυρτη ἡ μητέρα του. Ὁ ἀπαίσιος κακοῦργος, μ' ἐκπληκτικὴ ψυχραιμία, πῆρε κατοπιν δύο σχοινιά, ἔκανε θηλειές, πέρασε τὰ κεφάλια τῶν γονέων του καὶ τοὺς κρέμασε ἀπὸ τὴν γέρικη μουριὰ ἐνῶ ἀκόμη ψυχορραγοῦσαν!...

Μὰ δὲν σταμάτησε σ' αὐτὸ τὸ ἀπαίσιο ἔγκλημα. Κρατώντας τὸ ματωμένο μαχαῖρι του ἔτρεξε στὸ σπίτι τῆς νέας ποὺ ἀγαποῦσε. Τὰ ἔχασε ἐκείνη ὅταν τὸν ἀντίκρυσε ὁπλισμένον καὶ βουτηγμένο στὸ αἷμα.

—Σκότωσα τοὺς «γέρους», τῆς δήλωσε ψυχρά. Πᾶμε νὰ φύγουμε καὶ νὰ παντρευτοῦμε.

Ἡ νέα ὅμως ὀπισθοχώρησε μὲ φρίκη.

—Φύγε!... τοῦ φώναξε μὲ ἀπέχθεια. Κακοῦργε! Τί ἔκανες;

Μὰ δὲν πρόλαβε νὰ συνεχίση. Ὁ Δημογέροντας τὴ χτύπησε κι' αὐτὴ μὲ τὸ μαχαῖρι του. "Υστερα τῆς ἄνοιξε τὸ ὑπογάστριο ἔβγαλε ἀπὸ μέσα τὸ παιδί του ποὺ ἦταν ἕξη μηνῶν, τὸ κομμάτιασε κι' αὐτὸ καὶ τὸ πέταξε. Κατόπιν, βουτηγμένος στὸ αἷμα τῶν θυμάτων του, θέλησε νὰ φύγη. Μὰ τὸ χωριὸ εἶχε ἀνοστατωθῆ. Οἱ χωροφύλακες κι' οἱ χωρικοὶ ἄρχισαν νὰ τὸν καταδιώκουν κι' ἀγωνίσθηκαν ὡς ποὺ νὰ τὸν συλλάβουν ζωντανό. Τὸ ἀνθρωποκυνήγι κράτησε ἀρκετὴ ὥρα. Ὁ δολοφόνος ἄρχισε πιὰ νὰ κουράζεται. Ἀντελήφθη ὅτι τὸν εἶχαν κυκλώσει καὶ ὁπωσδήποτε ἢ θὰ τὸν ἔπιαναν ἢ θὰ τὸν σκότωναν. "Ετσι σὲ μιὰ στιγμή, στάθηκε. ἄφησε τοὺς διώκτας του νὰ πλησιάσουν καὶ τοὺς φώναξε:

—Μὴ κουράζεσθε, δὲν θὰ πέσω στὰ χέρια σας ζωντανός!

Καὶ κάρφωσε στὸ στῆθος του τὸ ματωμένο μαχαῖρι μὲ τὸ ὁποῖο εἶχε σκοτώσει πρὶν λίγη ὥρα τοὺς γονεῖς του τὴν ἀγαπημένη του καὶ τὸ παιδί του! "Ετσι πέθανε ὁ ἀπαίσιος αὐτὸς ἄνθρωπος.

Θ. ΔΡΑΚΟΣ

Δ. ΨΑΘΑ

Τὰ ἐνδύματα τῶν ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΩΝ

Ὁ γάτος-Φαντομὰς

ΔΕΝ ἦταν γάτος αὐτός. Αὐτὸς ἦταν κουρσάρος, ἐπιδρομεύς, κακοποιός, ἕνας ἐπικίνδυνος, εὐκίνητος, εὐλύγιστος, ταχύς, ἐκπληκτικὸς τετράποδος Φαντομάς. Καὶ εἶχε γίνει — γάτος, αὐτός! — ὁ φόβος καὶ ὁ τρόμος ὁλόκληρης τῆς γειτονιᾶς! "Αν πιστέψουμε τοὺς μάρτυρες ποὺ παρελαύνουν ἀπ' αὐτὴ τὴν δίκη θὰ πρέπει, πραγματικά, νὰ ἐνέστειλε τὸ φόβο στὶς κουζίνες καὶ σ' ὅλες τὶς νοικοκυρές.

—Πα, πα, πά! Τριμερὸ πρᾶμα κ. δικαστή μου. Ἄλλο νὰ στὸ λέω κι' ἄλλο νὰ τὸ δοῦν τὰ μάτια σου!

Ἡ γυναικοῦλα ποὺ καταθέτει νομίζεις ὅτι διατελεῖ ἀκόμα ὑπὸ τὸν τρόμο τοῦ φάσματος τοῦ γάτου. Ὁ πρόεδρος τοῦ δικαστηρίου ξύνει τὸ μουστάκι κάτω ἀπ' τὸ ὁποῖον ἀνθίζει ἕνα χαμόγελο.

—Τόσο φοβερὸς ἦταν:

—"Αλλο πρᾶμα, γυιέ μου! Κινεῖται τώρα τὸ ἐνδιαφέρον τοῦ εἰσαγγελέως:

—Δηλαδή; Πῶς ἦτανε; Τί ἔκανε;

Γυρίζει μ' εὐλάβεια πρὸς τὸ μέρος του ἡ γυναικοῦλα:

—Πῶς ἦτανε; Καὶ πῶς δὲν ἦτανε νὰ λές, κ. δικαστή μου! Σάμπως τὸν εἴδανε καὶ καμμιὰ φορά, καλὰ-καλὰ τὰ μάτια μας; Αὐτὸς δὲν ἦταν γάτος μάτια μου! Ἦταν... Γιαγκούλας!

Ἐκρηξι γέλιου προκαλεῖ τὸ ὄνομα τοῦ λησμονημένου λιστάρχου ποὺ ξέθαψε ἡ γρηοῦλα γιὰ νὰ βοῆ τὸν κατάλληλο κι' ἀνάλαφρο παραλληλισμό.

—Γιαγκούλας μάλιστα!

—Καὶ τί ἔκανε;

—Τί ἔκανε; Καὶ τί δὲν ἔκανε νὰ λές, κ. δικαστή μου. Πα-πα-πά! Ἔμπαζες ψάρι στὴν κουζίνα γιὰ νὰ μαγειρέψης; Ποῦ τὸ μυριζόταν τὸ θηρίο; Τί μύτη ἦταν ἐκείνη ποὺχε; Θὰ χύμαγε, μάτια μου, καὶ θὰ σοῦ τ' ἄρπαζε μέσ' ἀπὸ τὰ χέρια σου! Πα-πα-πά! Δὲν μ' ἄρπαξε ἑνένα ὁλόκληρο μπούτι μέσα ἀπ' τὸ φανάρι; "Αλλο πρᾶμα, κ. δικαστή μου! Ἔδινε ἕνα σάλτο ἀπὸ τὴν μιὰ στέγη στὴν ἄλλη κι' ὡς ποὺ νὰ πῆς κίμινο γράτς! σοῦ τὤχε ἁρπάξει κι' ὅλας! Ἅμα λέγανε ὁ γάτος τῆς κυρα-Σμαράγδας τρεμοῦλα ἔπιανε τὶς νοικοκυράδες. Πα-πα-πά!...

★

Δυὸ βήματα ἀπὸ τὴν προεδρικὴ ἕδρα στέκεται ἐπιβλητική, σιωπηλὴ καὶ πένθιμη ἡ κυρὰ-Σμαράγδα. Ἀκούει τὰ κατορθώματα τοῦ ἀείμνηστου γάτου της καὶ στὸ πρόσωπό της τὸ πένθος παλεύει μὲ τὴν περηφάνεια. Κι' ὅσο προχωρεῖ ἡ ἀφήγησι τῶν κατορθωμάτων τοῦ ἀειμνήστου γάτου, τόσο συγκινεῖται καὶ σὲ μιὰ στιγμὴ ἀναστενάζει μὲ λυγμό:

—Τέτοιος ἦταν ὁ μακαρίτης!

Ἡ μάνα τοῦ Ἀχιλλέα σίγουρα δὲν θὰ περηφανευόταν τόσο γιὰ τοὺς ἄθλους τοῦ ἥρωά της οὔτε θὰ πενθοῦσε τόσο γιὰ τὸν θάνατό του ὅσο πενθεῖ καὶ περηφανεύεται ἡ κυρα-Σμαράγδα γιὰ τὸν θουλικὸ γάτο της:

—Νὰ ὄψωνται ποὺ μοῦ τὸν φάγανε!...

Καὶ τὸ βλέμμα της πέφτει στὸ ἐδώλιο ὅπου κάθεται ἐκνευρισμένος κι' ἐξημμένος ὁ δολοφόνος. Γιατὶ ὁ τετράποδος αὐτὸς ἥρωας, ὁ ἐπιπαγίδα στὸ γατο-Φαντομὰ καὶ τοῦ ἀμόλυσε φόλα, ποὺ ἐν τῇ ἁρπακτικῇ του ρύμῃ τὴν ἔχαψε ὁ βλὰξ καὶ πάει καλλιά του.

Κοντούλης, Στρογγυλοπρόσωπος. "Ενα μουστακάκι κοντὸ καὶ γυριστὸ κρέμεται κάτω ἀπ' τὴν μύτη του. Τὰ ροῦχα του τριμένα. Καὶ τὰ παπούτσια μπαλωμένα.

Μάτια ἀστραφτερὰ ὅμως, μάτια τετραπέρατα Νεοέλληνοῦ, ποὺ δὲν εἶνε ἱκανὸς μόνον νὰ μπαλώνη παπούτσια ἀλλὰ καὶ τὰ πράγματα καὶ τὶς καταστάσεις. Μοναδικὸς στὶς σάλες, ἄσσος ὅμως καὶ στὶς φόλες! Λουκρητία Βοργία μὲ παντελόνια. Γιὰ τὴν μηνύτρια ἕνας θηριώδης κακοῦργος, ὁ Λανδοὺ τῶν τετραπόδων. Γιὰ τὴ γειτονιά, σωτὴρ καὶ εὐεργέτης.

★

Ὁ πρόεδρος τὸν κυττάζει ἐμβριθῶς καὶ τοῦ λέει:

—Σήκω ἐπάνω, κατηγορούμενε.

Σηκώνεται σεμνά.

—"Ακουσες γιατί κατηγορεῖσαι;

—Ἀμὲ δὲν ἄκουσα;

—Κι' ἐκτὸς ἀπ' τὴν κατηγορία τῆς δολοφονίας τοῦ γάτου ἐξύβρισες, λέει, τὴν μηνύτρια μὲ τὰς φοβερωτέρας τῶν ἐκφράσεων καὶ ἐπετέθης νὰ τὴν σφάξης μὲ μιὰ φαλτσέτα.

—Ἀμέ!

—Ἐπετέθης;

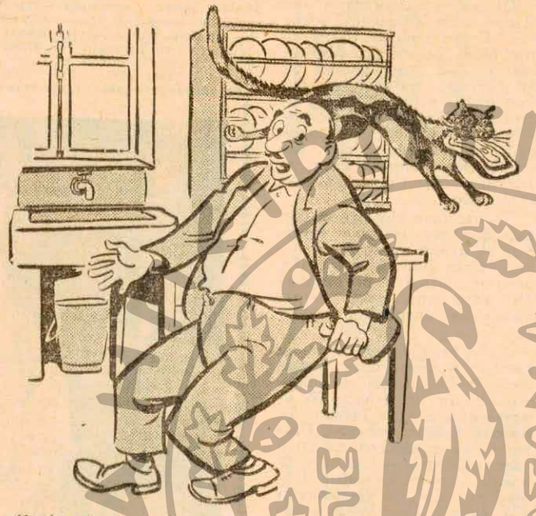

—Χυμάει σὰν γεράκι ὁ παληόγατος καὶ μοῦ ἁρπάζει τὸ κρέας...

—Ἂν κράταγες φαλτσέτα κι' ἐσὺ θὰ τῆς σιχνόσουνα, κ. πρόεδρε. Ἕνας κακοποιὸς ἦταν ὁ γάτος της κι' ἄλλος κακοποιὸς ἐλόγου της! Ὁ Θεὸς νὰ σὲ φυλάη....

—Μὴν λὲς ὑπερβολές.

—Ὑπερβολές; Τὴν ἀλήθεια, τὴν καθαρὴ ἀλήθεια τοῦ Θεοῦ — εὐλαβέστατο σταυροκόπημα — κ. πρόεδρε. Τίγρις ὁ γάτος! "Γαινα ἡ κυρία του! Δύο τέρατα τῆς ζούγκλας. Θεέ μου, συγχώρεσὲ με!... (Νέο σταυροκόπημα).

Ἡ κυρα-Σμαράγδα ἀκούει, συνταράσσεται, ἀναψοκοκκινίζει, ξεφυσᾶ. Τὰ μάτια της σπιθοβολοῦν.

Ἀλλὰ ὁ θυμόσοφος Βορνὼφ τῶν «πατούμενων» τῆς γειτονιᾶς συνεχίζει ἀπτόητος:

—Αὐτὴ εἶνε ἡ πᾶσα ἀλήθεια. Εἴχαμε χάσει τὴν ἡσυχία μας μὲ τὸ γάτο της. Καμμιὰ κουζίνα δὲν ἦταν ἀσφαλής. Τρομοκρατία, κ. πρόεδρε!... Γάτος λήσταρχος, σωστὸς Νταβέλης!...

Ρίχνει τὴν ματιὰ του ἀριστερά. Κυττᾶ τὴν κυρα-Σμαράγδα, τὴν μηνύτρια καὶ συνεχίζει:

—Φρίκη!

—Τί σοῦ ἔκανε;

—Πρῶτον μᾶς ρήμαξε ὁ παληόγατος. Τὴν σήμερον ἡμέραν εἶνε ἀκριβεια, κ. πρόεδρε, κι' ἕνας Θεὸς ξέρει πῶς τὰ βγάζω πέρα. Σαββατόβραδο. Καὶ παίρνω μιὰ ὀκᾶ κατεψυγμένο, Δραγμὲς δεκατέσσερες χιλιάδες. Κι' ὡς ποὺ νὰ τ' ἀκουμπήσω στὸ τραπέζι τῆς κουζίνας, γυιάτει σᾶν γεράκι ὁ παληόγατος, μοῦ τ' ἁρπάζει καὶ γίνεται καπνός! "Εχεις δῆ γάτο κ. πρόεδρέ μου, νὰ σ' ἁρπάζη μιὰ ὀκᾶ κατεψυγμένο; Τρελλάθηκα! Κι' ἀνήμερα Κυριακὴ νὰ τρώω ἐλπὲς νὰ μὰ τὸν Τίμιο Σταυρό!...

Σηκώνει τὸ δεξί του νέρι καὶ κάνει πάλι τὸ σημεῖο τοῦ σταυροῦ:

—Μὴ σώσω καὶ βγῶ ἀπὸ δῶ μέσα! "Ε, τί θάκανες στὴ θέσι μου, ἂν ἤσουν φουκαρᾶς μπαλωματὴς, κ. πρόεδρε;

—Τοῦ ἔδωσες τὴ φόλα;

—Τοῦ τὴν ἔδωσα.

—Καὶ τὴν ἔφαγε;

—Τὴν χλαμπούνιασε τὸ βρωμόγατο.

—Κι' ὕστερα;

—"Ερχεται ἡ κυρα-Σμαράγδα μὲ τὸ τσόκαρο. Νὰ μὲ σκοτώση! Τσιρίγματα, φωνές, σκουξίματα καὶ ἄλλα παρόμοια. Καὶ ἐνῶ ἐν ἀμύνη εὑρισκόμενος σήκωσα τὴν φαλτσέτα. "Οχι γιὰ νὰ τὴν σφάξω, κ. πρόεδρε. Ποὺ ἐκφοβίσμον. Ἀντιλαμβάνεσαι... "Αν τῆς εἶπα καὶ μερικὲς κουβέντες πάρα πάνω, μετὰ συγχωρήσεως, τῆς ἀξίζαν, ἀλλὰ τὶς παίρνω πίσω. Ἀλλὰ γιὰ τὸ γάτο δὲν μετανοιώνω. Γλύτωσα κι' ἐγὼ καὶ γλύτωσα καὶ τὴ γειτονιὰ ἀπὸ ἕνα τέρας!...

Ξεστὰ σὲ γέλια τὸ ἀκροατήριο. Καὶ μέσα σὲ ἀτμόσφαιρα ἱλαρότητος ἀθῳώνεται ὁ δολοφόνος. Ὅσο γιὰ τὴν κυρα-Σμαράγδα, γίνεται θηρίο. Καὶ τὸν ἀπειλεῖ:

—"Ενα γάτο μεῦφανες: Δέκα θὰ πάρω, νὰ σὲ φάνε!

Δ. ΨΑΘΑΣ

✪✪

Τῆς στιγμῆς

—Ἡ γυναῖκα σου εἶνε οἰκονόμα;

—Ἄ, πολύ. Φαντάσου ὅτι δέκα χρόνια τώρα, ἀνάδρι πάντα στὰ γενέθλιά της εἴκοσι ἓξ κεριά.

ΕΠΙΣΤΗΜΗ ΟΛΟΥΣ

Δύο νέα φάρμακα γιά τήν «πίεσι»

Ἀντισθαστοῦν τήν χειρουργική ἐπέμβασι

Εὐχάριστες εἰδήσεις ἀπ' τήν Ἀγγλία γιά ὅσους ὑποφέρουν ἀπό «πίεσι», ἀπό ἀρτηριακή δηλαδή ὑπέρτασι: Βρέθηκαν δυό νέα φάρμακα, εὐεργετικώτατα γιά τήν περίπτωσί τους. Λέγονται «πενταμεθόνιον» καί «ἑξαμεθόνιον», ἀνεκαλύφθησαν ἀπ' τούς δόκτορες Πάτον καί Τζέϊμς, τοῦ 'Εθνικοῦ Ἰνστιτούτου 'Ιατρικῶν 'Ερευνῶν, ἔχουν δέ ἤδη δοκιμασθῆ ἐπανειλημένως μέ πολλήν ἐπιτυχία στή Μεγ. Βρετεννία, στή Νέα Ζηλανδία καί στίς 'Ηνωμ. Πολιτείες. "Αν χρησιμοποιηθοῦν ὅπως πρέπει, μέ τήν ἐπίβλεψιν γιατροῦ, κατεβάζουν τήν πίεσι σχεδόν στό κανονικό καί τήν διατηροῦν ἐκεῖ ἐπί ἀρκετούς μήνες. Τά ἔγκυρα ἀγγλικά ἐπιστημονικά περιοδικά «Λάνσετ» καί «Βρετανικήν 'Ιατρικήν 'Εφημερίς» ἀναφέρουν περιπτώσεις ἀτόμων πού εἶνε σήμερα ὑγιέστατα καί ἐργάζονται, ἐνῶ εἶχαν καταδικασθῆ εἰς θάνατον ἀπ' τούς γιατρούς!

Πρέπει νά σημειωθῆ ὅτι ἡ πίεσις μπορεῖ νά ὀφείλεται σέ 60 διάφορες παθήσεις. Κι' ὅμως, στά 90% τῶν περιπτώσεων, δέν προκαλεῖται ἀπό καμμία ἀπ' αὐτές, ἀλλά ἡ αἰτία της εἶνε ἄγνωστη. "Εχει ἐξακριβωθῆ πάντως ὅτι τό «συμπαθητικόν» νευρικόν σύστημα ἐπιδρᾶ ἀμέσως στήν πίεσι, προκαλῶντας συσπάσεις τῶν ἀρτηριῶν κι' ἐπομένως αὔξησι τῆς πιέσεως τοῦ αἵματος πού περιέχουν.

"Ενας Πορτογάλος χειροῦργος συνέστησε τήν ἀποκοπή τῶν συμπαθητικῶν νεύρων, πού περνοῦν δίπλα στή σπονδυλική στήλη, γιά τή θεραπεία τῆς πιέσεως. Αὐτή εἶνε ἡ ἐγχείρησις πού λέγεται «συμπαθητικοεκτομή» καί πού ἐφαρμόζεται ὅταν κινδυνεύη πιά ἡ ζωή τοῦ ἀσθενοῦς ἀπ' τή ραγδαία καί συνεχῆ αὔξησι τῆς πιέσεως. Μ' αὐτήν, ἡ πίεσις ἐλαττώνεται κατά τά 2/5 καί διατηρεῖται ἐκεῖ ἐπί πολλούς μῆνες ἤ χρόνια.

Δέν ὑπάρχει ἀμφιβολία ὅτι ἡ «συμπαθητικοεκτομή» ἔχει σώσει τή ζωή πολλῶν ἀσθενῶν. Καί ὅμως ἐφαρμόζεται ὁλοένα σπανιώτερα, γιατί εἶνε μάλλον πολύπλοκη καί διότι προκαλεῖ σέ διάφορα ἄτομα ἀντιδράσεις πού δέν μποροῦν νά προβλεφθοῦν.

Νά γιατί οἱ ἐπιστήμονες ἀναζητοῦσαν ἕνα φάρμακο, πού ν' ἀντικαθιστᾶ αὐτό τό κύψιμο τῶν νεύρων. Τά ἀλκαλοειδῆ τοῦ φυτοῦ «ἑλλέβορος» φέρνουν ἕνα ἀξιόλογο ἀποτέλεσμα, προκαλοῦν ὅμως μέ τόν καιρό ἰσχυρή ναυτία.

'Αβεβαιότερα εἶνε τά ἀποτελέσματα μιᾶς ἄλλης ὁμάδος φαρμάκων: τῆς «διδεναμίνης» αἱ τῶν παραγώγων της, πού ἐξουδετερώνουν τήν ἀδρεναλίνη ἡ ὁποία διεγείρει τό συμπαθητικόν νευρικό σύστημα.

Τό «TEA», δηλαδή «χλωριοῦχον τετραιθυλαμμώνιον» παραλύει προσωρινά τήν λειτουργία τοῦ συμπαθητικοῦ συστήματος καί ἐλαττώνει πολύ τήν πίεσι, ἀλλά μόνον ἐπί 13—30 λεπτά τῆς ὥρας.

'Ανάλογα μ' αὐτό λοιπόν ἐνεργοῦν τό πενταμεθόνιον καί τό ἑξαμεθόνιον, στενοί «συγγενεῖς» τοῦ «TEA». "Αν θέλετε ὁλόκληρες τίς χημικές ὀνομασίες τους, εἶνε οἱ ἑξῆς: «πενταμεθύλενο δίς τριμεθυλαμμώνιον» καί «ἑξαμεθύλενο δίς τριμεθυλαμμώνιον».

Τά δύο αὐτά φάρμακα προκάλεσαν τό ζωηρό ἐνδιαφέρον τῶν "Αγγλων γιατρῶν, γιατί φαίνεται ὅτι ὠφελοῦν ἐπίσης στίς κυκλοφοριακές παθήσεις τῶν ποδιῶν κι' ὅτι σταματοῦν τίς συσπάσεις τοῦ στομάχου καί τήν ἔκκρισι γαστρικοῦ ὑγροῦ (ἑπομένως βοηθοῦν στή θεραπεία τοῦ ἕλκους).

"Ενα ἄλλο μέλος τῆς ἴδιας γνωστῆς οἰκογενείας, τό «δεκαμεθόνιον» ἐνεργεῖ κατευναστικά στίς συσπάσεις τῶν μυῶν καί μπορεῖ νά χρησιμοποιηθῆ γι' αὐτό τό σκοπό στίς ἐγχειρήσεις ἀντ' τοῦ γνωστοῦ δηλητηρίου «κουράρε» (γιά τό ὁποῖο γράψαμε ἄλλοτε).

Οἱ καθηγηταί Ρέσταλ καί Σμίρκ, τῆς 'Ιατρικῆς Σχολῆς τοῦ Πανεπιστημίου 'Οτάγκο τῆς Νέας Ζηλανδίας, δοκίμασαν τά δύο νέα φάρμακα σέ 80 ἀσθενεῖς, πού ἔπασχαν ὄχι ἀπό ἁπλήν πίεσι, ἀλλά καί ἀπό ὀφειλομένην σέ νεφρικές παθήσεις, σέ τοξικές καταστάσεις, σέ ἐγκυμοσύνη κλπ. Εἶχαν δέ ἱκανοποιητικά ἀποτελέσματα σ' ὅλες τίς περιπτώσεις ἐκτός δύο.

Τό περίεργο εἶνε ὅτι τά δύο φάρμακα δέν ἐπιδροῦν καθόλου σέ ἄτομα μέ κανονική πίεσι. "Οταν ὅμως ἡ πιεσις εἶνε μετοίως αὐξημένη δέν πρέπει νά χρησιμοποιοῦνται, γιατί προκαλοῦν ὑπερβολική πτῶσί της.

Στήν ἀρχή, ἐχορηγοῦντο μέ ἐνέσεις. Κατόπιν ὅμως διαπιστώθηκε ὅτι μπορεῖ νά δίδωνται καί ἀπ' τό στόμα. Τά ἀποτελέσματα κάθε δόσεως διαρκοῦν 6 ὧρες περίπου. Πρέπει δέ νά συνεχίζεται πάντα ἡ χορήγησίς τους — μολονότι ὑπάρχουν καί περιπτώσεις ἀτόμων πού δέν τά χρειάσθηκαν πιά ἐπειτα ἀπό 1—2 μηνῶν θεραπεία, γιατί δέν ἐτανέβηκε ἡ πίεσίς τους.

Μέ τόν καιρό, τά συνηθίζει ὁ ὀργανισμός καί δέν φέρνουν πιά ἀποτέλεσμα. Αὐτό ὅμως συμβαίνει πολύ ἀργότερα ὅταν χορηγοῦνται ἀπ' τό στόμα, κι' ὄχι μέ ἐνέσεις. 'Ωφελεῖ ἐπίσης νά διακόπτωνται κάθε τόσο γιά λίγο καί νά ἀντικαθίστανται ἐπί μερικές ἡμέρες μέ ἀλκαλοειδῆ τοῦ ἑλλεβόρου.

Μιά ἐνοχλητική συνέπειά τους εἶνε ἡ ἑξῆς: Κανονικά τό συμπαθητικό σύστημα ρυθμίζει τήν πίεσι τοῦ αἵματος ἀναλόγως τῆς θέσεως τοῦ σώματος, τήν αὐξάνει δηλαδή ὅταν εἴμαστε ὄρθιοι καί τήν ἐλαττώνει ὅταν ξαπλωθοῦμε. Μέ τά δυό ὅμως νέα φάρμακα, χάνει αὐτή τήν ἱκανότητά του. "Ετσι, ἄν ὁ ἀσθενής σηκωθῆ ἀπότομα, ἐλαττώνεται τόσο πολύ ἡ πίεσις τοῦ αἵματος στό κεφάλι του, ὥστε πέφτει λιπόθυμος.

Τό ἴδιο ὅμως ἀποτέλεσμα φέρνει καί ἡ «συμπαθητικοεκτομή». Μπορεῖ δέ νά διορθωθῆ μέ ἐλαστικές κάλτσες καί κορσέδες καί μέ τήν ἐξάσκησι τοῦ ἀσθενοῦς νά μή σηκώνεται ἀπότομα.

Δυσκολώτερο εἶνε τό πρόβλημα τοῦ καθορισμοῦ τῶν ἀπαιτουμένων δόσεων τῶν νέων φαρμάκων, γιατί οἱ ἴδιες ποσότητες σ' ἄλλους φέρνουν ἀποτέλεσμα καί σ' ἄλλους ὄχι.

✪✪

"Ενας νέος τρόπος διαγνώσεως τοῦ καρκίνου

Ὁ καθηγητής Χάρου Πέν. τοῦ πανεπιστημίου τῆς Καλιφορνίας, ἐπενόησε μιά μέθοδο ἐγκαίρου διαγνώσεως τοῦ καρκίνου.

Ἡ μέθοδος αὐτή συνίσταται στήν ἀνάμιξι μέσα στόν ὁροῦ τοῦ αἵματος τοῦ ὑποτιθεμένου ἀσθενοῦς ἐνός ἀπό τά ὀξέα τῆς γολῆς, πού χησιμοποιεῖται ἐπίσης στήν παρασκευή τῆς κοστιζόνης. "Αν τό ἐν λόγω ἄτομο πάσχη ἀπό καρκίνο, σχηματίζεται ἀμέσως ἕνα ἔδος πηκτῆς. Σέ διαφορετική περίπτωσι, τό οὖσ αὐτό δέν προκαλεῖ καμμιά ἀλλοίωσι τοῦ ὑγροῦ τοῦ αἵματος. Ἡ νέα μέθοδος δοκιμάσθηκε σέ 980 ἄτομα. Στίς 98 περιπτώσεις ἐπί τῶν 100 ἡ διάγνωσις ἀπεδείνθη ἀκριβής.

Τά ἀντιβιωτικά ἐναντίον τοῦ κοκκύτου

Πειράματα σέ μεγάλη κλίμακα, πού ἔγιναν στή Γαλλία κι' ἀλλες χῶρες ἀπέδειξαν ὅτι ἡ χρυσομυκίνη κι' ἡ χλωρομυκητίνη δίνουν πολύ ἱκανοποιητικά ἀποτελέσματα στή θεραπεία τοῦ κοκκύτου. Ἡ χρῆσις αὐτῶν τῶν ἀντιβιωτικῶν ἐνδείκνυται ἰδίως στά πολύ μικρά παιδιά.

Πρέπει νά σημειωθῆ ὅτι ἡ χρυσομυκίνη, μολονότι ἐλάνιστα τοξική, προκαλεῖ διάρροια, φαγοῦρα στό σῶμα καί ἐμετούς. Ὅλα αὐτά τά συμπτώματα, ὅμως, εἶνε γνωστῆς σοβαρότητα. Ἡ χλωρομυκητίνη δέν προκαλεῖ συνήθως καμμιά ἀντίδρασι.

Ὁ ἠλεκτρικός πνεύμων

Ὁ Γερμανος ἐπιστήμων δόκτωρ Οὐάλτερ Χόφμαν ἐπενόησε ἕναν «ἠλεκτρικό πνεύμονα», πού ἐπιδρᾶ ἀπ' εὐθείας στά νεῦρα τοῦ διαφράγματος καί διευκολύνει τίς ἀναπνευστικές κινήσεις τοῦ ἀσθενοῦς. Τό βάρος τῆς συσκευῆς δέν ὑπερβαίνει τά 15 κιλά. Ἡ τιμή της ἐξ ἄλλου, ὑπολογίζεται ὅτι θά κυμαίνεται γύρω στά 180.000 γαλλικά φράγκα. Ὁ «ἠλεκτρικός πνεύων» τοῦ δόκτορος Χόφμαν πιστεύεται ὅτι θά ἀντικαταστήση τελείως τόν «χαλύβδινο πνεύμονα». πού στοιχίζει πολύ ἀκριβά καί δέν εἶνε εὔκολο νά μεταφερθῆ λόγω τοῦ μεγάλου βάρους του. Πολλές γαλλικές κλινικές καί νοσοκομεῖα παρήγγειλαν ἤδη «ἠλεκτρικούς πνεύμονας» στό Γερμανό ἐφευρέτη.

Νέα μέτρησις τῆς ταχύτητος τοῦ φωτός

Οἱ φυσικοί τοῦ πανεπιστημίου τοῦ Στάνφορντ. χρησιμοποιώντας μιά νέα μέθοδο κατώρθωσαν νά μετρήσουν τήν ταχύτητα τοῦ φωτός μέ ἀκρίβεια, πού πιστεύεται ὅτι εἶνε κατά δέκα ἤ εἴκοσι φορές ἀνώτερη ἀπό ἐκείνη τῶν μεθόδων πού εἶναν χρησιμοποιηθῆ ὡς σήμερα.

Γιά νά τήν ἐπιτύχουν χρειάστηκε νά ἐργασθοῦν ἐπί πέντε συνεχῆ χρόνια. Σύμφωνα μέ τά ποσίσματα τῶν ἐρευνῶν τους, λοιπόν, τό φῶς, τρέχει μέ ταχύτητα 299.724 χιλιομέτρων στά 1''. ἐνῶ ὡς προγθές, ἡ ταχύτης του ἐπιστεύετο ὅτι ἦταν 299.711 χιλιόμετρα στό 1''.

Ἡ νέα αὐτή ταχύτης τοῦ φωτός ἔχει μέγιστο ἐνδιαφέρον γιά πολλούς κλάδους τῆς ἐπιστήμης. Μεταξύ των ἄλλων, θά καταστήση ἀναγκαία μιά ἀναθεώρησι τῶν θεωριῶν καί τῶν πρακτικῶν συμπερασμάτων σχετικά μέ τή λειτουργία τοῦ σαντάρ καί τοῦ λοράν.

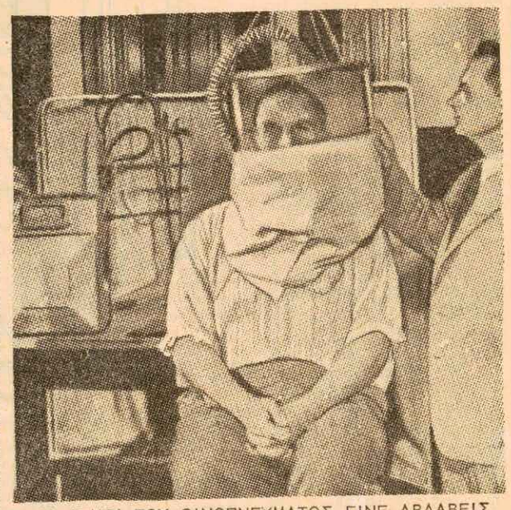

ΟΙ ΑΤΜΟΙ ΤΟΥ ΟΙΝΟΠΝΕΥΜΑΤΟΣ ΕΙΝΕ ΑΒΛΑΒΕΙΣ

Οἱ 'Αμερικανοί ἰατροί Λέστερ καί Γκοίνμπεργκ. τοῦ ἐργαστηρίου Γέϊλ Βεδαιώνουν ὅτι εἶνε ἀδύνατον νά μεθύση κανείς. ἤ νά χάση τίς αἰσθήσεις του. ἀναπνέοντας ἀτμούς οἰνοπνεύματος. Γιά νά καταλήξουν στό συμπέρασμα αὐτό οἱ δύο διαπρεπεῖς ἰατροί ἔκαναν διάφορα πειράματα. "Ενα ἀπ' αὐτά ἦταν ἡ ἐφαρμογή ἑνός πλαστικοῦ καλύμματος στό κεφάλι ἑνός ἀνθρώπου. Μέσα στό κάλυμμα αὐτό εἰσήγαναν ἐπί ἕξη συνεχεῖς ὧρες ἀτμούς διαφόρων οἰνοπνευματωδῶν ποτῶν. Διεπίστωσαν. λοιπόν. ὅτι τά 62 % τοῦ οἰνοπνεύματος. πού βρίσκεται στούς ἀτμούς ἀπορροφῶνται ἀπό τό αἷμα. 'Αλλά πρίν προφτάσουν νά προκαλέσουν μέθη. ἐξουδετερώνονται ἀπό τόν ὀργανισμό μας.

Ἡ λειτουργία ΤΟΥ ΣΤΟΜΑΧΟΥ

Πῶς γίνεται ἡ πέψις τῶν τροφῶν

Οἱ ἀσθένειες τοῦ στομάχου ἔχουν πολλαπλασιασθῆ στίς ἡμέρες μας. 'Αλλά τί εἶνε αὐτό τό ὄργανο τοῦ σώματός μας καί πῶς ἐκπληρώνει τόν προορισμό του, που, ὅπως ὁλοι ἔρομε, συνίσταται στήν πέψι τῶν τροφῶν;

Ὁ στόμαχος ἔχει τό σχῆμα ἑνός ἀσκοῦ μέ δυό στόμια. Τό ἀνωτερο στομιό του, ἡ «καρδία», εἶνε ἡ πύλη ἀπ' ὅπου εἰσερχονται σ' αὐτον οἱ τροφές. Τό κατώτερο, πού λέγεται πυλωρός, εἶνε ἡ θύρα τῆς ἐξόδου, ἀπ' ὅπου οἱ τροφές περνοῦν στό δωδεκαδάκτυλο, ἀφοῦ συμπληρωθῆ ἡ ἐργασία τῆς πέψεως.

Ἡ πέψις τῶν τροφῶν γίνεται ὑπό τήν ἐπίδρασι τοῦ γαστρικοῦ ὑγροῦ, πού ἐκκρίνεται ἀπό τους ἀδένες του ὀλεννογόνου τοῦ στομάχου.

Τρία κυρίως εἶνε τά συστατικά τοῦ γαστρικοῦ ὑγροῦ: τό ὑδροχλωρικον οξύ, ἡ πεψίνη κι' ἡ μαγιά. Τά δύο πρῶτα συντελοῦν στήν ἐπεξεργασία τῶν λευκωματωδῶν οὐσιῶν (τοῦ κρέατος, τοῦ ἀσπραδιοῦ τοῦ αὐγοῦ τοῦ γάλακτος κλπ.). Ἡ μαγιά συντελεῖ κυρίως στήν πέψι τοῦ γάλακτος. Μεταξύ τῶν ἄλλων ἐνζύμων τοῦ στομάχου, πρέπει ν' ἀναφέρωμε τή λιπάση, πού ἐπιδρά κυρίως στά λιπαρά σώματα καί τήν ἀμυλάση πού ἐπιδρά στούς ὑδατάνθρακες. Ὁ στόμαχος ἐκκρίνει τέλος, μιά προστατευτική οὐσία, τή μυκίνη, πού τον ἐμποδίζει ν' αὐτοκαταστραφῆ.

'Αλλ' ἡ ἐπεξεργασία τῶν τροφῶν δέν γίνεται μόνον μέ χημικά μέσα. Εἶνε ἀπαραίτητες ἐπίσης καί ὡρισμένες μηχανικές κινήσεις, πού γίνονται ἀπό τους μῦς πού περιβάλλουν τό στομάχι.

"Ενα τέταρτο περίπου μετά τήν κάθοδο τῶν τροφῶν, ὁ στόμαχος ἀρχίζει νά συστέλλεται. Ἡ συστολή αὐτή ἔχει κυματοειδή μορφή. Τά κύματα διαδέχονται τό ἕνα τό ἄλλο κάθε 20 δευτερόλεπτα καί γίνονται πιό ἔντονα ὅσο προχωρεῖ ἡ ἐργασία τῆς πέψεως.

Ὁ πυλωρός παραμένει κλειστός ὅσο διαρκεῖ ἡ πέψις. Θ' ἀνοίξη μόνον ὅταν θά συμπληρωθῆ. Οἱ τροφές ἀρχίζουν τότε νά κατέρχωνται στό δωδεκαδάκτυλο.

Οἱ πρῶτες τροφές πού φτάνουν στόν πυλωρό καί ζητοῦν νά περάσουν στό δωδεκαδάκτυλο εἶνε οἱ ὑδατάνθρακες καί οἱ σακχαροῦχες οὐσίες, (ἀμυλοῦχα παρασκευάσματα, ψωμί, ζυμαρικά, φρούτα κι' ὅλες οἱ τροφές, πού περιέχουν σάκχαρον). "Επειτα ἔρχεται ἡ σειρά τῶν χορταρικῶν. Τά λευκώματα (κρέατα καί ἄλλες ἀζωτοῦχες οὐσίες) κατέρχονται λίγο ἀργότερα.

Οἱ τροφές πού παραμένουν τόν περισότερον καιρό μέσα στό στομάχι εἶνε τά λίπη. "Εχει ὑπολογισθῆ ὅτι ἕνα κανονικό γεῦμα, πού ἀποτελεῖται ἀπό οὐσίες σακχαροῦχες καί ἀζωτούχες, ἀπό μεταλλικά ἅλατα, λίπη, φρούτα, τυρί κλπ., φεύγει ἀπό τό στόμαχο ἔπειτα ἀπό 2—3 ὧρες. "Οταν ἀποτελῆται μόνον ἀπό κρεας καί λίπη, ἡ πλήρης ἐκκένωσις τοῦ στομάχου ἀπό τό περιεχόμενό του συντελεῖται ἔπειτα ἀπό 6—7 ὧρες. Ἡ ὑπεροχή τοῦ κρέατος καί τῶν λιπαρῶν οὐσιῶν σ' ἕνα γεῦμα καθυστερεῖ, ἐξ ἄλλου, τήν πέψι καί τῶν ἄλλων τροφῶν.

'Απ' ὅλα αὐτά προκύπτει ὅτι ἡ καλουμένη βαρυστομαχιά ὀφείλεται τίς περισσότερες φορές στήν κακή διατροφή κι' ὄχι σέ ἀσθένεια τοῦ στομάχου.

Πρέπει νά σημειωθῆ ἐξ ἄλλου, ὅτι οἱ συσταλτικές κινήσεις τοῦ στομάχου ἐξαρτῶνται κυρίως ἀπό τήν ὀξύτητα τοῦ γαστρικοῦ ὑγροῦ. "Οταν ἡ ὀξυτης του μειουται, οἱ κινήσεις αὐτές γίνονται βραδύτερες. Ἡ καλουμένη ἀτονία τοῦ στομάχου ὀφείλεται κυρίως στό ὅτι τό γαστρικό ὑγρό δέν ἔχει τήν ἀπαιτουμένη ὀξύτητα.

Μεγάλη διεγερτική ἐπίδρασι στό γαστρικό ὑγρό ἔχει ἡ ὄρεξις. Ἡ ὀσμή, ἡ θέα μιάς τροφῆς κλπ. ἐπιδροῦν ἄμεσα στούς ἀδένες τοῦ στομάχου καί προκαλοῦν ἀφθονώτερη ἔκκρισι τοῦ γαστρικοῦ ὑγροῦ.

Σέ πολλές περιπτώσεις μάλιστα, ἀρκεῖ νά φέρωμε στό νοῦ μας μιά τροφή, γιά νά προκληθῆ ἔκκρισις τοῦ γαστρικοῦ ὑγροῦ.

"Οταν οἱ τροφές φτάσουν στόν πυλωρό καί τό δωδεκαδάκτυλο, προκαλεῖται ἡ ἔκκρισις μιάς ὁρμόνης, τῆς γαστρίνης, πού ἐπιταχύνει τήν πέψι των. "Οταν, ἐξ ἄλλου, τό γαστρικό ὑγρό ἔχει τήν ἀπαιτουμένη ὀξύτητα, προκαλεῖται ἐπίσης κατά τό στάδιο αὐτό ἡ ἔκκρισις μιάς ἄλλης ὁρμόνης, τῆς σεκρετίνης, πού, μέ τή σειρά της, προκαλεῖ τήν ἔκκρισι τοῦ παγκρεατικοῦ ὑγροῦ. Τό τελευταῖο αὐτό συντελεῖ στήν ὁλοκλήρωσι τῆς πέψεως, πού ἄρχισε μέσα στό στομάχι.

Ὁ στόμαχος συμπεριφέρεται ἀπέναντι τῶν τροφῶν ἀνάλογα μέ τό εἶδος τῆς καθεμιᾶς. "Οταν π.χ. τό γεῦμα μας εἶνε πλούσιο σέ ἄμυλον, τό ἐκκρινόμενο ὑγρό περιέχει μικρότερη ἀναλογία πεψίνης. Περιέχει, ἀντίθετα, ἀφθονώτερη πεψίνη, ὅταν οἱ ζωϊκές οὐσίες ὑπερισχύουν στήν τροφή μας.

Εἶνε εὔκολο νά καταλάβωμε, λοιπόν, ὅτι οἱ καλούμενες δίαιτες τῶν ἄκρων — π.χ. ἀποκλειστική χρῆσις ζωϊκῶν ἢ ἀντίθετα, φυτικῶν τροφῶν— διαταράσσουν τήν ἰσορροπία τοῦ στομάχου καί καταστρέφουν αὐτό τό πολύτιμο ὄργανο. Ἡ καλή λειτουργία τοῦ στομάχου ἀπαιτεῖ δίαιτα μικτή, στήν ὁποίαν ὅλα τά εἴδη τροφῶν ἀντιπροσωπεύονται σέ κανονικές ἀναλογίες. Κάθε ὑπεροχή ἑνός εἴδους εἰς βάρος ὅλων ἔχει καταστρεπτική ἐπίδρασι στο στομάχι.

✪✪

Τά «πολεμικά ἕλκη»

Τά δεινά τοῦ πολέμου δέν ἦταν δυνατόν νά μήν ἐπηρεάσουν βαθεία τή γερμανική φυλή. "Ετσι, στά τρία τελευταῖα χρόνια, οἱ πάσχοντες ἀπό ἕλκη τοῦ στομάχου καί τοῦ δωδεκαδακτύλου εἶνε δεκαπλάσιοι ἀπ' τούς της προπολεμικῆς περιόδου στή Γερμανία. Ἡ αὔξησίς τους ἄρχισε ἀπ' τό 1937, ἔγινε δέ μεγαλύτερη μετά τό 1942. Οἱ ἀκτινογραφίες ἔδειχναν ὅτι ἐπρόκειτο γιά ἕλκη σοβαρά, πού εἶχαν συπατήσει «φωλεάς» στά τοιχώματα τοῦ στομάχου. Κι' οἱ Γερμανοί τά ἔγουν ἀποκαλέσει « πολεμικά ἕλκη».

Χαμένα Όνειρα

Αίσθημα κ' διήγημα

ΣΥΧΝΑ ἡ Μίλα θυμόταν, ἀνάμεσα στὶς συμβουλὲς τῆς μητέρας της, ἐκείνη ποὺ πιὸ πολὺ ἀπ' ὅλες τῆς εἶχε κάνει ἐντύπωση: «Τὸ παρελθόν, τῆς εἶχε πῆ μὲ γλυκειὰ φωνή, μπορεῖ νάνε μιὰ δύναμη ποὺ μᾶς σπρώχνει ἢ ἕνα ἐμπόδιο ποὺ μᾶς ἀκινητεῖ, τὸ παρελθὸν μπορεῖ νάναι ὅλη ἡ εὐτυχία μας ἢ ὅλη ἡ κακοδαιμονία μας. Μὰ προσπάθησε καὶ σύ, κόρη μου, νἄχῃς ἕνα παρελθὸν στὴ ζωή σου, γιατὶ μονάχα οἱ ἀνόητοι στεροῦνται παρελθόντος».

Σύμφωνα μ' αὐτὴ τὴν μητρικὴ συμβουλή, ἡ Μίλα ἀναρωτιόταν ποιὰ θάταν ἡ ζωὴ της στὸ μέλλον. Οὔτε ἤξερε, οὔτε τὰ ὄνειρα ποὺ ἔκανε γιὰ τὸ μέλλον μποροῦσαν νὰ τῆς τὸ ποῦν.

Ὅταν ἐρωτεύθηκε τὸ Φλάβιο δὲν ἦταν ἀκόμα εἴκοσι χρονῶν. Μόλις τὰ μάτια τους συναντήθηκαν, ἕνωισαν ὁ ἕνας γιὰ τὸν ἄλλο μιὰ παράξενη ἕλξι. Βρίσκονταν καὶ οἱ δύο τους κοντὰ στὴ θάλασσα.

—Θέλετε νὰ μπῆτε στὴ βάρκα μου; τὴ ρώτησε χαμογελῶντας ὁ νέος. Δὲν εἶνε λίγες μέρες ποὺ τὴν ἐφτιασα. Μὲ λένε Φλάβιο. Σᾶς εἶδα χθὲς γιὰ πρώτη φορὰ καὶ — γιατί νὰ σᾶς τὸ κρύψω; — δὲν μπόρεσα νὰ σᾶς ξεχάσω.

Ἡ Μίλα σώπαινε καὶ τὸν κύτταζε ἔντονα σὰ νάθελε νὰ μὴν ξεχάσῃ ποτὲ τὰ χαρακτηριστικὰ τοῦ προσώπου του.

—Εἶνε δύσκολο νὰ μὴ γοητευθῇ κανεὶς ἀπ' τὴ λάμψι τῶν ματιῶν σας, πρόσθεσε αὐτὸς μὲ κάποιο τόνο μελαγχολίας.

Ἡ Μίλα δέχτηκε, χαμογελῶντας κι' αὐτή, τὴν πρόσκλησί του, κι' ἀπὸ κείνη τὴ στιγμὴ κατάλαβε πῶς θὰ τὸν ἀγαποῦσε.

Μιὰ ἄλλη μέρα, ὁ Φλάβιο τὴν παρακάλεσε ἂν ἤθελε νὰ κάνουν μαζὶ ἕνα περίπατο στὴν ἀκρογιαλιά. Ἡ νέα δέχτηκε κι' ἔφτασαν σὲ λίγο, κάτω, πέρ' ἀπ' τὰ βράχια, ὅπου ἡ θάλασσα πάφλαζε ὁρμητικά. Τότε, ἡ Μίλα, ἡ χαριτωμένη κι' ἄπραγη κόρη, δίχως νὰ τὸ καταλάβῃ βρέθηκε κλεισμένη στὴν ἀγκαλιὰ του καὶ τὰ χείλη τους ἑνώθηκαν σ' ἕνα θερμὸ φιλί. Μὰ ἀμέσως ὁ Φλάβιο ξέσφιξε τὸ ἀγκάλιασμά του καὶ τὴν κύτταξε μὲ ὕφος θλιμένο. Ἦταν, τῆς εἶπε, ἀρραβωνιασμένος: Ἐκείνη, ἡ Κλάρα, ἦταν ἕνα πλάσμα λεπτοκαμωμένο, ἀπὸ κάμποσο καιρὸ ἦταν ἄρρωστη καὶ δὲν θὰ τολμοῦσε νὰ τὴν παρατήσῃ.

—Ἴσως καὶ νὰ πέθαινε — εἶπε στὴ Μίλα — καὶ πρέπει νὰ τὴν προετοιμάσω σιγὰ-σιγὰ γιὰ νὰ λύσω κάθε δεσμὸ μαζί της. Σὲ ἱκετεύω, Μίλα, μὴ βιάζεσαι. Τὸ χειμῶνα ποὺ μᾶς ἔρχεται θὰ δῶ τοὺς γονεῖς της ποὺ ζοῦνε στὸ Λονδῖνο. Θὰ τοὺς τὰ πῶ μὲ εἰλικρίνεια καὶ θὰ καταλάβουν. Μὰ τώρα μὴν κλαῖς, ἀγάπη μου, μὴν κλαῖς.

Ἀπὸ κεῖνο τ' ἀπόγεμα σὰν κάτι νὰ ράγισε μέσ' στὴν καρδιὰ τῆς Μίλας, μά, ὡστόσο, ἐξακολουθοῦσε νὰ συναντᾶ τὸ Φλάβιο καὶ νὰ ἐλπίζῃ ὅτι μιὰ μέρα οἱ δύο τους θάτανε εὐτυχισμένοι.

—Σὲ λίγους μῆνες, τῆς εἶπε ὁ Φλάβιο μιὰ ἄλλη μέρα, θἀρθῶ νὰ σὲ ζητήσω ἀπ' τοὺς δικούς σου καὶ θὰ σοῦ πῶ: «Μίλα, εἶμαι ἐλεύθερος, τί λές, παντρευόμαστε;» Σκέψου τί μέρα θεία θὰ εἶνε γιὰ μᾶς!

Ἐκείνη ἔκλεινε τὰ μάτια της κι' ἀφηνόταν νὰ νανουρίζεται ἀπ' τὰ λόγια του.

*

Ἕνα χλιαρὸ ἀπόγεμα, ποὺ βρίσκονταν πάλι κοντὰ στὴ θάλασσα, ὁ Φλάβιο τὴν ἀποχαιρέτησε συγκινημένος. Στὸ διάστημα τοῦ χειμῶνα ποὺ ἀκολούθησε τῆς ἔγραφε συχνά, σχεδὸν κάθε μέρα, ἀπ' τὴ Μπελόνια, ὅπου ζοῦσε μὲ κάτι συγγενεῖς του. Λυπόταν γιατὶ δὲν μποροῦσε νὰ φύγῃ ἀκόμα γιὰ τὴν Ἀγγλία καὶ νὰ συναντήσῃ τοὺς γονεῖς τῆς Κλάρας.

Μιὰ μέρα τῆς ἔγραψε:

«Φεύγω γιὰ τὴν Ἀγγλία. Ἡ Κλάρα βρῆκε τὸ τελευταῖο σου γράμμα καὶ δὲν μπορεῖς νὰ φαντασθῇς τί ἔγινε. Φοβᾶμαι. Θὰ τὴ συνοδέψω στὸ Λονδῖνο ἀπ' ὅπου σὲ λίγο θὰ γυρίσω ἐλεύθερος καὶ μόνος. Μὴν κουραστῆς νὰ μὲ περιμένῃς, Μίλα, θὰ γυρίσω γιατὶ δὲ θέλω νὰ σὲ χάσω. Ἔχε ἐμπιστοσύνη σὲ μένα, ἀγάπη μου».

Ἡ Μίλα ἀπόμεινε ἀναυδη, δίχως νὰ καταλαβαίνῃ, μ' ἕνα πόνο στὴν καρδιὰ τόσο βαθὺ ποὺ ξέσπασε σὲ κλάματα. «Γιατὶ δὲν μπορεῖ νὰ φανῇ δυνατὸς καὶ νὰ λευθερωθῇ γοργὰ ἀπ' τὴν Κλάρα;» σκέφτηκε. Ἄρχισε ν' ἀμφιβάλλῃ. Πότε πιὰ ὁ Φλάβιο θὰ τῆς ἔγραφε: «Εἶμαι ἐλεύθερος, ἔρχομαι νὰ σὲ παντρευτῶ»;

Ἀλλοίμονο, ὁ Φλάβιο δὲν ξανάγραψε πιά. Οἱ μῆνες περνοῦσαν μονότονοι, ὁμοιόμορφοι καὶ οἱ ἐλπίδες, ἀντὶ νὰ συναμώνουν, ξεφτοῦσαν. Ἀπ' τὴ μεγάλη της λύπη, ἡ ἄτυχη Μίλα ἀρρώστησε καὶ οἱ γονεῖς της τὴν πῆγαν στὸ βουνό. Ὅταν συνῆλθε κάπως καὶ μπῆκε στὴν ἀνάρρωσι, ἡ κοπέλλα φαντάστηκε πὼς ἴσως νάβρισκε κάποιο γράμμα τοῦ Φλάβιο στὸ ταχυδρομεῖο, μὰ ἡ ἐλπίδα της πάλι διαψεύστηκε. Δὲν μποροῦσε νὰ ξεχάσῃ τὸν ἀγαπημένο της, μ' ὅλο ποὺ θὰ τόθελε πολὺ γιὰ νὰ πάψῃ νὰ ὑποφέρῃ.

Ἐκεῖνο τὸ χειμῶνα, οἱ δικοί της σχεδίαζαν νὰ πᾶνε νὰ ἐγκατασταθοῦν ἀλλοῦ καὶ κάθε φορὰ ποὺ μιλοῦσαν γι' αὐτό ἔβλεπαν τὰ μάτια τῆς κοπέλλας νὰ ὑγραίνωνται. Μιὰ μέρα, ἡ μητέρα της τὴ ρώτησε:

—Μήπως, Μίλα, σὲ κρατάει ἐδῶ κανένα αἴσθημα, ποὺ ὁ πατέρας σου κι' ἐγὼ δὲν τὸ ξέρουμε; Ἂν ἔχῃς λόγους γιὰ νὰ μείνουμε ἐδῶ, πές μου το, κόρη μου, ἔχε ἐμπιστοσύνη σὲ μᾶς.

—Μὰ ὄχι, μαμά, δὲν ὑπάρχει τίποτα, μονάχα λυπᾶμαι ν' ἀφήσω κάποια φίλη μου... ν' ἀφήσω τὸ σπίτι μας... τὰ πράγματα ποὺ ἀγαπῶ...

*

Στὴν ἀρχὴ ἡ ζωὴ στὸ Μιλάνο ὑπῆρξε γιὰ τὴ Μίλα ἀρκετὰ δύσκολη. Ἔπρεπε νὰ δείχνῃ ἐνδιαφέρον γιὰ τὸ κάθε τί. Μὰ τὰ βράδυα στὴν κάμαρά της, σὰν ἔπεφτε στὸ κρεβάτι, θυμόταν τὸ Φλάβιο: «Ἴσως νὰ μὲ γυρεύῃ, ἴσως νὰ μοῦγραφε» σκεπτόταν, κι' ἔνοιωθε τότε ἀγωνία καὶ πόνο.

Ἔπειτα, ἡ ζωὴ στὸ γραφεῖο τὴ διασκέδασε κάπως. Εἶχε γιὰ τμηματάρχη ἕνα συμπαθητικὸ νέο ποὺ συχνὰ τῆς ἔλεγε πὼς κουραζόταν πολὺ καὶ δὲν ἔπρεπε τόσο πολὺ νὰ δίνῃ τὸν ἑαυτό της στὴ δουλειά. Τῆς πρότεινε μάλιστα νὰ βγοῦν μαζί, μὲ τὴν ἄδεια τῆς μητέρας της.

Ἔπειτα πέρασε ἡ μπόρα τοῦ πολέμου μὲ τὴ δυστυχία καὶ τοὺς βομβαρδισμούς. Ὅταν ὁ πόλεμος τέλειωσε, ἡ Μίλα ἦταν πιὰ τριάντα χρόνων καὶ γύρω της δὲν αἰσθανόταν πιὰ παρὰ τὴ θλίψι.

Ξαναπῆγε φυσικὰ στὸ γραφεῖο καὶ ξανάρχισε τὴν παλιά της ζωή. Ξαναβρῆκε ἐκεῖ τὸν τμηματάρχη, κι' ὁ Λούτσιο, ὅταν τὴν εἶδε δὲν ἔκρυψε τὴ χαρά του, γιατὶ σ' ὅλο αὐτὸ τὸ διάστημα ποὺ εἶχαν χαθῇ, δὲν εἶχε πάψει νὰ τὴ σκέφτεται μὲ τὴν πιὸ βαθειὰ στοργή. Τότε ἡ Μίλα σκέφτηκε: «Θἄνε δύσκολο νὰ συναντήσω ἕναν ἄνθρωπο πιὸ καλὸ ἀπ' αὐτόν. Ἂν μὲ ζητήσῃ νὰ μὲ παντρευτῇ, θὰ δεχτῶ».

Ὅταν πραγματικὰ τῆς τὸ πρότεινε ὅπως τὸ περίμενε, ἡ Μίλα τάχασε, γιατὶ ἡ ἀνάμνησι τοῦ Φλάβιο τῆς ξανάρθε πιὸ καυτερή. Τότε ἔνοιωσε τὴν ἀνάγκη νὰ ἐξομολογηθῇ στὸ Λούτσιο καὶ νὰ τοῦ διηγηθῇ τὴν παλιὰ αὐτὴ ἱστορία.

—Τί θεῖος ἐρωτας! φώναξε αὐτός. Τί ποίησις σ' ὅλη αὐτὴ τὴ μακρὰ ἀναμονή. Ὅπως στὰ παραμύθια. Λοιπόν, ἂν τὸ θέλῃς, Μίλα, θὰ πᾶμε στὴ Μπολόνια νὰ πληροφορηθοῦμε τί ἀπόγινε. Ἴσως νὰ λυτρώθηκε ἀπ' τὴν Κλάρα καὶ νὰ σὲ γυρεύῃ. Ποιὸς ξέρει... Ἂν δὲν τὸν βροῦμε, τότε θ' ἀποφασίσῃς, Μίλα. Θὰ ἐξηγήσω στοὺς δικούς σου πὼς θὰ ταξιδέψουμε γιὰ δουλειὲς τοῦ γραφείου καὶ θὰ πάρω μαζί μου καὶ τὴν ἀδελφή μου, τὴ Σάντρα. Σύμφωνοι;

*

Μάταια ἔψαξαν καὶ οἱ τρεῖς τους στὴ Μπολόνια γιὰ νὰ βροῦν τὰ ἴχνη τοῦ Φλάβιο. Ἡ Σάντρα προσπαθοῦσε νὰ παρηγορήσῃ τὴ Μίλα ποὺ τὴν συμπάθησε ἀμέσως.

—Ἂν καταφέρῃς νὰ τὸν ξεχάσῃς, θὰ ξαναζήσῃς.

Πραγματικά, ἡ Μίλα καταλάβαινε πὼς τὰ τελευταῖα αὐτὰ δέκα χρόνια δὲν εἶχε ζήσει. Μόνο ὑπόφερε.

Τέλος, ὕστερ' ἀπὸ πολλά, οἱ τρεῖς τους κατάφεραν νὰ μάθουν ἀπόνα συγγενῆ τοῦ Φλάβιο, πὼς εἶχε παντρευτῇ στὸ ἐξωτερικὸ μὲ μιὰ σαντέζα, ὑποπτῆς διαγωγῆς, ὅταν πέθανε ἡ Κλάρα. Ἔτσι, εἶχε πάρει τὸν κατήφορο καὶ ζοῦσε μὲ δουλειὲς κάθε ἄλλο παρὰ τίμιες.

Τὸ πλῆγμα γιὰ τὴ Μίλα ἦταν σκληρό.

—Ξέρω τί σκέφτεσαι, τῆς εἶπε ὁ Λούτσιο, φοβᾶσαι ὅτι σπατάλησες ἄδικα τὴ ζωή σου τόσα χρόνια γιὰ ἕναν ἀνάξιο. Μὰ ξέρω πὼς σ' ὅλο αὐτὸ τὸ διάστημα ἐμείνες ἀγνή, τίμια, πιστή, γιατὶ ἡ ψυχή σου εἶνε εὐγενική. Θάσαι μιὰ τέλεια σύζυγος, Μίλα, θὰ γίνῃς γυναίκα μου!

Ἐκείνη δὲν μποροῦσε νὰ μιλήσῃ, σκεφτόταν μονάχα τὸ πικρὸ παρελθὸν ποὺ ἄφηνε πίσω της. Μὰ ταυτόχρονα ἔνοιωθε πὼς μὲ τὴν ἀγνὴ ἀγάπη τοῦ Λούτσιο καὶ τὴ στοργὴ τῆς Σάντρα, ὁ ἔρωτας θὰ ξαναγεννιόταν σιγὰ-σιγὰ στὴν καρδιά της καὶ ἡ ζωὴ θὰ ξανάνθιζε, μ' ὅλες τὶς ὑποσχέσεις της, γι' αὐτήν.

ΜΑΡΙΛΕΝΑ ΣΟΛΝΤΑΤΙ

Η Βαβίλωνα τοῦ χρυσοῦ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ
ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΗΣ ΣΥΝΕΧΕΙΑΣ

Η Ναδίνα ἀλλάζει τώρα τρόπο ζωῆς, τὸ ρίχνει στὶς διασκεδάσεις. Ὁ Χριστιανὸς ντὲ Ροσβὲλ προσλαμβάνει γραμματέα τὸν νεαρὸ Ἀντρέα ντ' Ἀνζελύ. Ἡ Τερέζα συμπαθεῖ τὸν νέο αὐτόν, τοῦ ἀνοίγει μιὰ μέρα τὴν καρδιά της καὶ τοῦ ἀφηγεῖται τὸ δραματικὸ ἐπεισόδιο μεταξὺ τῆς Φράγκας καὶ τῆς μητέρας της, μετὰ τὴν ἐπιστροφή της ἀπ' τὴν Ἀβάνα.

9ον

—Πῶς; εἶπε. Τί εἶν' αὐτὰ ποὺ μοῦ λέτε;...

—Περιμένετε, ἀπάντησε ἡ Τερέζα, δὲν τελείωσα ἀκόμα. "Οσες φορές, ἀπ' τὴν ἡμέρα ἐκείνη ἡ κόμησσα ντὲ Ροσβὲλ θέλησε ν' ἀγκαλιάσῃ καὶ νὰ χαϊδέψῃ τὴ Φράγκα, ἐκείνη, μὲ τὴ γνωστή σας ἰσχυρογνωμοσύνη της, τῆς ἀπαντοῦσε: «Φύγε! Δὲν εἶσαι σὺ ἡ μαμά!» Τότε ἡ μὶς Σίμπυλ πήγαινε καὶ βοῦκε τὴ Βαρώνη Γιάκομπσεν, ἡ ὁποία ἐξασκοῦσε πάντα μεγάλη ἐπίδρασι στὴν ἀδελφή μου.

»Ἡ Βαρώνη, μολονότι εἶχε μάθει ἀπ' τὴν Σίμπυλ τὴν ἰδέα τῆς Φράγκας, ἀναγνώρισε κι' αὐτὴ τὴ μητέρα μου, τὴν ὁποία ἤξερε ἀπὸ τὴν παιδική της ἡλικία καὶ τὴν ὑπεραγαποῦσε... Προσπάθησε τότε κι' αὐτὴ νὰ πείσῃ τὴ Φράγκα. Τὸ μόνο ὅμως ποὺ κατώρθωσε ἦταν νὰ τὴν κάνῃ νὰ πάψῃ νὰ λέῃ ὅτι δὲν εἶνε αὐτὴ ἡ μητέρα μας καὶ νὰ τῆς φέρεται ἀπότομα. Ἡ ἀδελφή μου ἐπιφανειακὰ μόνο δέχτηκε νὰ ὑπακούσῃ στὶς συμβουλὲς τῆς Βαρώνης. Ἀπὸ τότε εἶνε πάντοτε ψυχρὴ σὰν πάγος πρὸς τὴ μητέρα μας καὶ σήμερα ἀκόμα εἶν' ὁλοφάνερο ὅτι δὲν ἐγκατέλειψε τὴν πρώτη ἰδέα της.

—Αὐτὸ εἶνε στ' ἀλήθεια πολὺ παράδοξο! εἶπε ὁ Ἀντρέας ντ' Ἀνζελύ. Σὲ σᾶς, δεσποινίς, τί ἐντύπωσι ἔκανε ἡ στάσι αὐτὴ τῆς ἀδελφῆς σας; Ἐσεῖς τί κάνατε;

—Ὦ! ἐγὼ πίστεψα ἀμέσως ὅτι ἡ Φράγκα παραλογίζόταν καὶ ἀγαποῦσα τὴ μαμὰ ὅπως τὴν ἀγαποῦσα καὶ πρὶν φύγῃ γιὰ τὴν Ἀβάνα, δηλαδὴ μέχρι τρέλλας... Ἀλλὰ καὶ ἡ μαμὰ δὲν εἶχε ἀλλάξει στὴν ἀρχὴ καθόλου... Φερόταν πάντα σ' ἐμᾶς μὲ τὴν ἴδια στοργή, ὅπως καὶ στὸ παρελθόν. Δυστυχῶς ὅμως αὐτὸ δὲν κράτησε πολύ. Ἐνῶ πρῶτα ἔβγαινε σπανιώτατα ἔξω καὶ ἦταν ἀφιερωμένη ὁλόκληρη σὲ μᾶς, μᾶς ἐγκατέλειψε ἔξαφνα στὶς φροντίδες τῆς Σίμπυλ καὶ ἄρχισε νὰ τρέχῃ στὶς συναναστροφές καὶ στὶς διασκεδάσεις τόσο, ποὺ περνοῦσαν βδομάδες ὁλόκληρες, ποὺ μᾶς ἔβλεπε μόνο τὴν ὥρα τοῦ γεύματος.

»Εἶχα σχηματίσει τὴν ἰδέα ὅτι ὅλ' αὐτὰ ἦσαν συνέπεια τῆς ψυχρῆς ἀπέναντί της συμπεριφορᾶς τῆς Φράγκας καὶ γι' αὐτὸ ἤμουν κάπως δυσαρεστημένη ἐναντίον τῆς ἀδελφῆς μου, γιατὶ εἶχε γίνει ἀφορμὴ ν' ἀπομακρυνθῇ ἀπὸ μᾶς ἡ μητέρα μας. Αὐτὴ τὴν πεποίθησί μου τὴν ἐνίσχυε καὶ τὸ γεγονὸς ὅτι, ὅσο μεγάλωνα, ἡ κόμησσα δειχνόταν περήφανη γιὰ μένα καὶ μ' ἔπαιρνε παντοῦ μαζύ της γιὰ νὰ μὴν ἐπηρεάζωμαι, ὅπως ἔλεγε, ἀπὸ τὴ Σίμπυλ καὶ τὴ Φράγκα. Τὸ περίεργο ὅμως εἶνε ὅτι, ἐνῶ αὐτὸ μὲ εἶχε καταμαγέψει στὴν ἀρχή, κατόπιν ἔγινε ἀφορμὴ ν' ἀνοίξῃ μιὰ βαθιὰ ἄβυσσος μεταξύ μας.

—Γιατί; ρώτησε ὁ Ἀνδρέας.

Ἡ Τερέζα κοκκίνισε καὶ ἀπάντησε:

—Θὰ προσπαθήσω νὰ σᾶς τὸ ἐξηγήσω, φίλε μου. Αὐτὸ μὲ στενοχωρεῖ πολύ, ἀλλὰ καταλαβαίνω ὅτι πρέπει νὰ τὰ μάθετε ὅλα. Λοιπὸν στὴ συμπεριφορά, στοὺς τρόπους, στὶς ἰδέες ποὺ ἐξέφραζε συχνὰ μπροστά μου ἡ κόμησσα, εὕρισκα πράγματα τὰ ὁποῖα ἀποδοκίμαζα στὸν ὑπέρτατο βαθμό. Τὰ ἀποδοκίμαζα καὶ μὲ παραξένευαν συγχρόνως, γιατὶ δὲν εἶχα ξεχάσει τὶς ἠθικὲς ἀρχὲς πού, πρὶν τέσσερα μόλις χρόνια, εἶχα ἀκούσει τόσες φορὲς ἀπ' τὸ στόμα τῆς μητέρας μου. Πῶς ἦταν δυνατὸ νὰ εἶχε ἀλλάξει σὲ τέτοιο σημεῖο;...

»Ὅταν μάλιστα ἔφυγε ἀπ' τὸ σπίτι μας

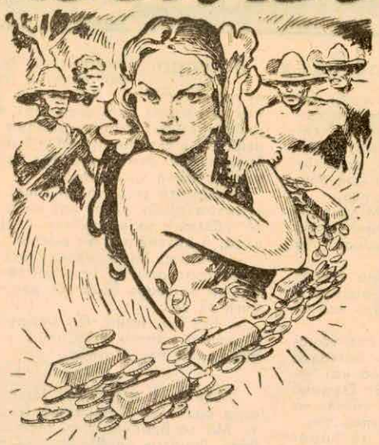

ὁ πρῶτος γραμματεὺς τοῦ πατέρα μας, διαδόθηκαν εἰς βάρος τῆς μαμᾶς τέτοια πράγματα, ὥστε ἡ Βαρώνη Γιάκομπσεν δὲν ξαναπάτησε ἀπὸ τότε τὸ πόδι της στὸ σπίτι μας.

»Ἡ Φράγκα, ὡστόσο, ἐξακολουθοῦσε νὰ ἐπισκέπτεται συχνὰ τὴ νουνά μας. Ἐγὼ ὅμως, πῆρα τὸ μέρος τῆς μαμᾶς καὶ δὲν ἐπήγαινα στὶς κυρίας Γιάκομπσεν παρὰ μόνο ὅταν πήγαινε ἡ μαμά, μιὰ-δυὸ φορὲς τὸ χρόνο δηλαδή...

»Τέλος, μιὰ μέρα, ἡ μαμά μου παρεξετράπη τόσο μπροστά μου, ὥστε ἄρχισα πιὰ ν' ἀναρωτιέμαι μήπως εἶχε δίκηο ἡ Φράγκα καὶ μήπως μᾶς ἄλλαξαν πραγματικὰ τὴ μητέρα μας.

»Στὴν ἀρχὴ προσπάθησα νὰ πείσω τὸν ἑαυτό μου ὅτι ἦταν τρέλλα νὰ τὸ σκέπτωμαι αὐτό. "Οχι! Δὲν ἦταν δυνατὸν νὰ βρεθοῦν ποτὲ στὴ γῆ δυὸ πλάσματα ποὺ νὰ μοιάζουν τόσο μεταξύ τους. Καὶ ὅμως ἡ ἀμφιβολία εἶχε ριζώσει μέσα στὴν καρδιά μου. Μία βαθειὰ φωνὴ μοῦ ἔλεγε: «Ἡ μητέρα, ἡ ἀληθινὴ μητέρα, ντρέπεται πάντα μπρὸς στὸ παιδί της». Κι' ἔτσι ἄνοιξε μεταξύ μας ἕνα βαθὺ χάσμα. Κι' ἐπειδὴ τέτοιος εἶνε ὁ χαρακτήρας μου, ὅσο τὴν ἀγαποῦσα προηγουμένως, τόσο τὴ μισοῦσα τώρα... Καὶ ἀπὸ τότε εἶμαι τὸ πιὸ δυστυχισμένο πλάσμα τοῦ κόσμου. Ἡ ἀπελπισία μου δὲν ἔχει πιὰ ὅρια καὶ γιὰ νὰ τὴ διώχνω κάνω ἕνα σωρὸ τρέλλες, ἔρχομαι σὲ σύγκρουσι μὲ ὅλους, ποτὲ δὲν ὑποχωρῶ σ' ὅσους ἔχουν τὴν ἀξίωσι νὰ τοὺς ὑπακούω καὶ σὲ ὅλους φαίνομαι δυσάρεστη.

»Δὲν εὐχαριστέμαι παρὰ μόνο ἐδῶ, γιατὶ σ' αὐτὴ τὴν ἔξοχή, ἀνάμεσα στὴν ὁποία μεγάλωσα, αἰσθάνομαι τὸν ἑαυτό μου ἐντελῶς ἐλεύθερο κι' ἔτσι μόνο μπορῶ καὶ ἀποφεύγω ἕνα πρόσωπο ποὺ δὲν μπορῶ νὰ τὸ ὑποφέρω...»

Ἀφοῦ εἶπε τὰ τελευταῖα αὐτὰ λόγια, ἡ Τερέζα ἄφησε τὸ κεφάλι της νὰ γείρῃ στὸν ὦμο τοῦ Ἀνδρέα καὶ ἄρχισε νὰ κλαίῃ.

Ὅταν εἶδε τὸ ὡραῖο αὐτὸ πλάσμα νὰ θρηνῇ, ὁ νέος αἰσθάνθηκε μεγάλη ταραχή. Ὡστόσο κατώρθωσε νὰ ψιθυρίσῃ μὲ κάποια γαλήνη:

—Ἂς μὴ παρασυρώμεθα ἀπὸ παρολογισμούς. Ἡ κόμησσα ντὲ Ροσβὲλ μπορεῖ εἴτε γιὰ τὸν ἕνα, εἴτε γιὰ τὸν ἄλλο λόγο, ἴσως μάλιστα κι' ἔπειτ' ἀπὸ θλίψεις ποὺ τὶς ἀγνοοῦμε, ν' ἄλλαξε πραγματικὰ χαρακτῆρα. Εἶνε ὅμως φοβερὸς παραλογισμὸς νὰ ἰσχυρίζεται κανεὶς ὅτι δὲν εἶνε αὐτὴ ἡ μητέρα σας, ἀφοῦ ὅλοι ὅσοι τὴν ξέρουν ἀπὸ τὴν παιδική της ἡλικία, ἔχουν αντίθετη πεποίθησι. Δυὸ πρόσωπα δὲν μπορεῖ νὰ μοιάζουν σὲ τέτοιο βαθμὸ μεταξύ τους, παρὰ μόνο ἂν εἶνε δίδυμα. Εἶχε δίδυμη ἀδελφὴ ἡ μητέρα σας;

—"Οχι.

—Τότε λοιπὸν ἂς μὴ φανταζόμαστε ἀδύνατα πράγματα. Βέβαια ὁ χαρακτήρας τῆς μητέρας σας ἄλλαξε πολύ... "Οπως ὅμως σᾶς εἶπα δὲν πρέπει, δὲν εἶνε σωστὸ νὰ κρίνουμε τοὺς γονεῖς μας... ἔστω κι' ἂν ἀκόμα τὰ σφάλματά τους καταστρέφουν τὴ ζωή μας... Ἀπέναντί τους ἔχουμε μόνο καθήκοντα... Ἀκολουθήστε τὴ συμβουλή μου... Θὰ δῆτε τότε πῶς, ὅταν ἔχῃ κανεὶς ἡσυχη τὴ συνείδησί του, δὲν αἰσθάνεται τὸν ἑαυτό του δυστυχισμένο.

Τὰ λόγια αὐτὰ λόγια ξανάφεραν τὴ γαλήνη στὴν καρδιὰ τῆς Τερέζας. Ποτὲ δὲν τῆς εἶχαν μιλήσει μὲ τέτοια γλῶσσα...

—Καθὼς βλέπετε, τοῦ εἶπε, ἐνῶ ἕνα χαμόγελο φώτιζε τὸ δακρύβρεχτο ἀκόμα πρόσωπό της, καλὰ ἔκανα ποὺ σᾶς παρακάλεσα νὰ γίνετε φίλος μου... Θὰ ἔχετε τὴν καλωσύνη καὶ στὸ μέλλον νὰ μοῦ λέτε τέτοια καλὰ λόγια, ποὺ θὰ μοῦ δώσουν θάρρος;

—Ἀσφαλῶς. Μ' ἕναν ὅρο ὅμως: ὅτι δὲν θ' ἀφήνετε νὰ πηγαίνουν χαμένα τὰ λόγια μου κι' ὅτι θὰ προσπαθῆτε νὰ εἶστε ὅσο τὸ δυνατὸν φρόνιμη...

—Θὰ προσπαθήσω... ἀπάντησε ἡ Τερέζα.

*

Καὶ πραγματικὰ προσπάθησε.

Τὸ πρᾶγμα ὅμως δὲν ἦταν τόσο εὔκολο. Πολλὲς φορὲς βλέποντας τὴν ἄτοπη συμπεριφορὰ τῆς Ναδίνας, ἡ νέα ἐξέφραζε μὲ ἀγανάκτησι τὴν ἀποδοκιμασία της. Κι' ἔτσι συνέβαιναν σκηνὲς μεταξὺ μητέρας καὶ κόρης, ποὺ ἔδειχναν ὅτι ἡ ἔχθρα τους δὲν θὰ μποροῦσε νὰ σβύσῃ ποτέ.

Ὅταν συνέβαιναν τέτοιες σκηνές, ἡ Τερέζα, κυριευμένη ἀπὸ φρίκη, πήγαινε στὸν Ἀνδρέα καὶ μὲ λυγμοὺς τοῦ ἐκμυστηρευόταν τὰ πάντα.

Ἐκεῖνος προσπαθοῦσε νὰ τὴν καθησυχάσῃ. Κι' ἐπειδὴ εἶχε μεγάλη θέλησι κι' ἤξερε νὰ βρίσκῃ λόγια ποὺ μιλοῦσαν κατ' εὐθείαν στὴν καρδιὰ τῆς Τερέζας, τὸ κατώρθωνε. Γιατὶ ἐλάτρευε τὴ νέα.

Μὰ ἦταν συγχρόνως τίμιος ἄνθρωπος. Καὶ μιὰ μέρα ἐξέτασε κατὰ βάθος τὸν ἑαυτό του καὶ βρῆκε ὅτι αὐτός, ἕνας ἄνθρωπος χωρὶς περιουσία δὲν ἔπρεπε ν' ἀγαπᾷ μιὰ πλούσια νέα σὰν τὴν Τερέζα, ἂν καὶ στὴν εὐγένεια τῆς καταγωγῆς δὲν διέφερε σὲ τίποτε ἀπ' αὐτήν. Στὴν πραγματικότητα ἦταν μαρκήσιος. Τὸ ὄνομά

ΕΝΑ ΜΙΚΡΟΣΚΟΠΙΚΟ ΤΗΛΕΣΚΟΠΙΟ

Τὸ τηλεσκόπιο αὐτὸ ποὺ ἔχει τὸ μέγεθος ἑνὸς στυλογράφου, φέρνει τ' ἀντικείμενα ἕξη φορὲς κοντήτερα. Εἶνε δὲ τὸ μικρότερο ἀπ' ὅσα ἔχουν γίνει ὡς σήμερα. Κατασκευάσθηκε ἀπὸ μιὰ ἀμερικανικὴ ἑταιρεία καὶ εἶνε χρήσιμο γιὰ τοὺς ὀρειβάτες ψαράδες καὶ φίλαθλους. Τὸ τηλεσκόπιο αὐτὸ στερεώνεται στὴν ἐσωτερικὴ τσέπη τοῦ σακκακιοῦ.

τοῦ ἦταν Ἀνδρέας Σαὶν-Ζὰν ντ' Ἀνδελύ. Μετὰ τὸ θάνατο τοῦ πατέρα του ὅμως, ὅταν ἡ φτώχεια χτύπησε τὴν πόρτα του, ἐγκατέλειψε τὸν τίτλο του κι' ἔγινε ἁπλὰ ντ' Ἀντζελύ.

«Τὴν ἀγαπῶ σὰν τρελλὸς σκέφθηκε. Εἶνε τόσο ὡραία, τόσο ἀξιολάτρευτη, τόσο καλὴ κι' ἔξυπνη, ὥστε, ὅσο περνάει ὁ καιρός, τόσο περισσότερο θὰ τὴν ἀγαπῶ. Γι' αὐτό, πρὶν ἀκόμα τὸ πάθος μου μοῦ ἀφαιρέσῃ κάθε δύναμι, πρέπει νὰ λάβω τὰ μέτρα μου».

Σκόπευε, λοιπόν, νὰ παραιτηθῇ ἀπ' τὴ θέσι του, γιὰ ν' ἀπομακρυνθῇ ἔτσι ἀπ' τὴν Τερέζα, ὅταν ἔξαφνα παρατήρησε ὅτι ἡ ὑγεία τοῦ κόμητα ντὲ Ροσβέλ, ἄρχισε νὰ μὴν πηγαίνῃ καλά.

Ὁ Χριστιανὸς εἶχε παχύνει ὑπερβολικὰ καὶ μόλις καθότανε πουθενά, τὸν ἔπαιρνε ὁ ὕπνος.

Μόνο ὁ Ἀνδρέας, ποὺ ἐξακολουθοῦσε νὰ ἐξασκῇ μεγάλη ἐπιρροὴ σ' αὐτόν, μποροῦσε καὶ τὸν ἔπειθε νὰ κάνῃ κανέναν περίπατο στὸ δάσος γιὰ ν' ἀναπνέῃ λίγον καθαρὸ ἀέρα.

—Μπορῶ νὰ τὸν ἀφήσω στὴν κατάστασι ποὺ βρίσκεται; ἀναρωτιόταν ὁ νέος μ' ἀνησυχία. "Οχι, δὲν εἶναι δυνατὸν αὐτό...

Καὶ θέλοντας νὰ καθησυχάσῃ τὴ συνείδησί του πρόσθεσε:

—Ἄλλωστε στὸ Παρίσι θὰ ξαναρχίσω τὴν παληὰ ζωή μου κι' ἔτσι δὲν θἄχω πολλὲς σχέσεις μὲ τὴ δεσποινίδα ντὲ Ροσβέλ... Σιγὰ-σιγὰ θὰ συνέλθω καὶ κάθε κίνδυνος θὰ λείψῃ...

*

Πράγματι, ὅταν τὸ φθινόπωρο, ἡ οἰκογένεια τῶν ντὲ Ροσβὲλ ξαναγύρισε στὸ Παρίσι, ὁ Ἀνδρέας ἀπέφευγε νὰ λαμβάνῃ μέρος στὰ γεύματα καὶ στὶς βραδυνὲς οἰκογενειακὲς συγκεντρώσεις.

Ἀλλὰ ἡ κατάστασι τοῦ Χριστιανοῦ ἐξακολουθοῦσε νὰ παραμένῃ ἡ ἴδια, κι' ἔτσι ἡ Τερέζα εὗρισκε πρόφασι νὰ πηγαίνῃ συχνὰ στὸ γραφεῖο τοῦ πατέρα της, γιὰ νὰ ρωτάῃ δήθεν γιὰ τὴν ὑγεία του, ἀλλὰ στὴν πραγματικότητα γιὰ νὰ βλέπῃ τὸν Ἀνδρέα.

Ἐπίσης τῆς ἄρεσε τώρα νὰ συνοδεύῃ τὸν πατέρα της στοὺς περιπάτους του στὸν κῆπο τοῦ Κεραμεικοῦ, μόνο καὶ μόνο γιατὶ ὁ κόμης δὲν ἔβγαινε ποτὲ ἔξω ἂν δὲν συνωδευόταν ἀπ' τὸν γραμματέα του.

Ἡ Ναδίνα, ποὺ δὲν ἐνδιαφερόταν πιὰ καθόλου γιὰ τὶς κόρες της, δὲν εἶχε ἀντιληφθῇ τὸ αἴσθημα τῆς Τερέζας, ὅπως ἐπίσης δὲν τὸ εἶχαν ἀντιληφθῇ οὔτε ἡ μὶς Σίμπυλ οὔτε ἡ Φράγκα.

Κάποιο δειλινό, καθὼς ὁ κόμης ἡ κόρη του κι' ὁ γραμματεύς του καθόντουσαν σ' ἕναν πάγκο τοῦ κήπου τοῦ Κεραμεικοῦ, ὁ Χριστιανὸς ἀποκοιμήθηκε ἀνάμεσα ἀπὸ τὸν Ἀνδρέα καὶ τὴν Τερέζα.

Σὲ κάποια στιγμὴ πῆγε καὶ κάθησε κοντά τους μιὰ νεαρὴ γυναῖκα τοῦ λαοῦ, ποὺ κρατοῦσε στὴν ἀγκαλιά της ἕνα χαριτωμένο ἀγοράκι.

—Συγχωρῆστε με, κυρία, ποὺ ἤοθα καὶ κάθησα κοντά σας, εἶπε στὴν Τερέζα, ἀλλὰ κουράστηκα... Δὲν ξέρετε πόσο βαρὺ εἶνε τὸ παιδί μου. Σεῖς, κυρία, ἔχετε παιδιά;

Ἡ Τερέζα κοκκίνισε. Ἦταν φανερό, πὼς ἡ ἄγνωστη τὴν εἶχε νομίσει γιὰ σύζυγο τοῦ Ἀνδρέα.

—"Οχι, ἀπάντησε χαμογελῶντας εὐχαριστημένη.

Καὶ πρόσθεσε, κυττάζοντας γλυκὰ τὸν Ἀνδρέα:

—"Οχι, ὄχι ἀκόμα...

—Θἄχετε πολὺ λίγο καιρὸ παντρεμένη, πρόσθεσε ἡ νέα γυναῖκα. Φαίνεστε τόσο νέοι κι' οἱ δυό!... Ἔννοια σας ὅμως, καὶ θὰ δῆτε νὰ σᾶς ἔρχωνται κομπολόϊ τὰ παιδιά, τὸ ἕνα πίσω ἀπ' τἄλλο... Τέτοιο ὠμορφο ζευγάρι σὰν καὶ σᾶς θἄταν κρίμα νὰ μὴν ἀποχτήσῃ παιδιά!...

Ἡ Τερέζα τὴν ἄκουγε εὐτυχισμένη... Ποθοῦσε μ' ὅλη της τὴν ψυχὴ νὰ γίνῃ σύζυγος τοῦ Ἀνδρέα.

Ὁ κόμης Χριστιανὸς ἐξακολουθοῦσε νὰ κοιμᾶται... Ὁ Ἀνδρέας ἄκουσε ὅλη αὐτὴ τὴ συνομιλία καί, ὅσο ἡ Τερέζα ἦταν εὐχαριστημένη, τόσο αὐτὸς φαινόταν στενοχωρημένος.

Τὸ βράδυ ἐκεῖνο ἡ Τερέζα φέρθηκε σὲ ὅλους στὸ σπίτι μ' ἐξαιρετικὴ γλυκύτητα. Σὲ κάποια μάλιστα στιγμὴ ποὺ συνάντησε τυχαία τὸν Ἀνδρέα, τοῦ ἄπλωσε τὸ χέρι της καί, χωρὶς νὰ τοῦ πῇ οὔτε λέξι, ἔσφιξε μὲ τόση δύναμι τὸ δικό του, ὥστε ὁ νέος, καταταραγμένος, σκέφθηκε:

«Ἀ! Τελείωσε πιά! Πρέπει νὰ φύγω!»

Σκληρὴ ἀπογοήτευσις

Ἡ ἄνοιξι ξαναγύρισε.

—Πρέπει νὰ φύγετε τὸ ταχύτερο γιὰ τὴ Βίλλα σας στὴ Νορμανδία, εἶπε ὁ γιατρὸς Ντεζορμὼ στὸν κόμητα Χριστιανὸ ντὲ Ροσβέλ. Ἐκεῖ, μακρυὰ ἀπὸ κάθε σκέψι καὶ κάθε ἐργασία, μὲ δίαιτα αὐστηρὴ καὶ μὲ λίγες ἀσκήσεις, ἡ κατάστασί σας θὰ βελτιωθῇ.

Ἡ Ναδίνα, ποὺ δὲν ἤθελε νὰ φύγῃ τόσο νωρὶς ἀπ' τὸ Παρίσι, εἶπε ὅτι θὰ ἐπιστευόταν τὸ σύζυγό της στὶς περιποιήσεις τῶν κοριτσιῶν της καὶ τοῦ γραμματέως του καὶ ὅτι αὐτὴ θὰ πήγαινε λίγο ἀργότερα νὰ τοὺς συναντήσῃ.

Ὡστόσο, πρὶν ἀπ' τὴν ἀναχώρησί τους, παίρνοντας ἰδιαιτέρως τὸν Χριστιανό, τοῦ εἶπε:

—Φίλε μου, πολλὲς φορὲς ὡς τώρα μοῦ ζήτησαν σὲ γάμο τὴν Τερέζα. Μὰ καμμιὰ ἀπ' τὶς προτάσεις αὐτὲς δὲν τὴ θεώρησα ἀξιόλογη καὶ γι' αὐτὸ δὲν σοῦ ἀνέφερα τίποτε. Τώρα ὅμως παρουσιάστηκε ἕνας λαμπρὸς γαμπρός, στὸν ὁποῖο μποροῦμε νὰ δώσουμε τὴν Τερέζα, χωρὶς νὰ χρειαστῇ νὰ τῆς παραχωρήσουμε τίποτε ἀπὸ τὴν ἐπικαρπία τῆς περιουσίας της. Ποιὸς μᾶς εἶνε ἀπαραίτητη γιὰ νὰ ζοῦμε ὅπως ζοῦμε...

Πρὶν ἀπὸ πολὺ καιρὸ ὁ κόμης ντὲ Ροσβὲλ ἦταν συνηθισμένος νὰ μὴ βλέπῃ παρὰ μὲ τὰ μάτια τῆς κόμησσας καὶ νὰ ἐνεργῇ σύμφωνα μὲ τὶς ἐμπνεύσεις της. Ρώτησε λοιπὸν ἁπλᾶ:

—Καὶ ποιὸς εἶν' αὐτὸς ὁ γαμπρός;

—Εἶνε ὁ κ. ντὲ Κομβρεμόν. Ἀνήκει σὲ ἀρχαιοτάτη οἰκογένεια νομομαθῶν. Εἶναι κι' ὁ ἴδιος διακεκριμένος νομικὸς καί, μολονότι εἶνε μόλις τριάντα χρονῶν, ἔχει θέσι ἀνακριτοῦ στὸ Παρίσι. Εἶνε πλουσιώτατος. Κληρονόμησε τελευταῖα πολλοὺς θείους καὶ θείες του. Μετὰ μερικοὺς μῆνες, ἡ Τερέζα κλείνει τὰ εἴκοσι χρόνια της. Καθὼς βλέπεις, συμφωνοῦν στὴν ἡλικία. Ὁ κ. ντὲ Κομβρεμὸν ἀγαπάει μὲ τόσο πάθος τὴν κόρη μας, ὥστε εὐχαρίστως θὰ τὴν ἔπαιρνε μὲ μόνα τὰ δικαιώματα ποὺ θἄχῃ στὸ μέλλον στὴν περιουσία τοῦ δὸν Ζοζέ!...

—Καὶ θὰ δεχτῇ αὐτὸ τὸ γάμο ἡ Τερέζα; ρώτησε ὁ Χριστιανός.

Ἡ Ναδίνα κατσούφιασε.

—Τὸ ἐλπίζω, εἶπε. Ὁπωσδήποτε, θὰ κάνω ὅ,τι χρειάζεται γιὰ νὰ τὴν ἀναγκάσω νὰ δεχτῇ.

Στὰ μάτια τῆς κόμησσας, καθὼς ἔλεγε τὰ τελευταῖα αὐτὰ λόγια, φάνηκε μιὰ λάμψι μίσους.

Ὁ Χριστιανός, ποὺ φοβόταν τὶς σκηνές, περιωρίστηκε νὰ πῇ στὴ σύζυγό του:

—Πρὸς τὸ παρόν, ἡ Τερέζα φαίνεται τόσο ἐρεθισμένη μαζί σου, ὥστε σὲ συμβουλεύω, ἂν θέλῃς νὰ πετύχῃ τὸ σχέδιό σου, νὰ μὴ τῆς μιλήσῃς γι' αὐτὸ ἐσὺ ἡ ἴδια. Νὰ βάλῃς κανέναν ἄλλον...

—Ποιὸν ἄλλον νὰ βάλω; Ἐσύ, βέβαια δὲν μπορεῖς ν' ἀναμιχθῇς.

—Ὦ! ὄχι... Δὲν μπορῶ ἐγώ... Εἶμαι τόσο ἄρρωστος, τόσο ἀποκαμωμένος...

—Καὶ καλὰ νὰ ἤσουν τὸ ἴδιο θὰ ἦταν. Ἀλλὰ ἂς δοῦμε τοὺς ἄλλους. Μένει ἡ Φράγκα... Ἡ Φράγκα ὅμως μὲ μισεῖ περισσότερο κι' ἀπ' τὴν Τερέζα... Σὲ ποιὸν λοιπὸν μποροῦμε ν' ἀναθέσουμε τὴ διεξαγωγὴ μιᾶς τόσο λεπτῆς ὑποθέσεως;

—Ἀλλά, ἀγαπητή μου, ἔχασες τὴ μὶς Σίμπυλ, ποὺ σοῦ εἶνε πάντα ἀφοσιωμένη. Αὐτὴ ἐξασκεῖ μεγάλη ἐπίδρασι στὴν Τερέζα καὶ θὰ μπορέσῃ μὲ τὴν ἡσυχία της τὸ καλοκαῖρι αὐτὸ νὰ τὰ καταφέρῃ.

—Ἔχεις δίκηο, Χριστιανέ, εἶπε ἡ Ναδίνα ἀφοῦ σκέφθηκε λίγο. Πρὶν φύγετε θὰ συνεννοηθῶ μὲ τὴ Σίμπυλ.

Ἀπὸ τὴν ἐποχὴ ποὺ ἡ κόμησσα ντὲ Ροσβὲλ εἶχε ἀνοίξει τὰ σαλόνια της. Ἕνας ἀπ' τοὺς τακτικώτερους καλεσμένους της ἦταν ὁ Μωρὶς ντὲ Κομβρεμόν, ἄνθρωπος μ' ἐξαιρετικὴ ἀντίληψι καὶ μὲ μεγάλη ψυχικὴ εὐγένεια. Ἀλλὰ δὲν εἶχε καθόλου τὰ χαρίσματα ἐκεῖνα, μὲ τὰ ὁποῖα συγκεντρώνει κανεὶς τὴ γενικὴ προσοχὴ καὶ λάμπει μέσα στὰ σαλόνια. Ἦταν πολὺ ἄτολμος καὶ προτιμοῦσε τὴ σιωπὴ ἀπὸ τὶς φλυαρίες.

Ἡ Τερέζα σπάνια μιλοῦσε μαζί του, ἀλλὰ τὸν ἐκτιμοῦσε πολύ. Τὸ ἴδιο τὸν ἐκτιμοῦσε καὶ ἡ μὶς Σίμπυλ, ποὺ δὲν ἔκρυβε καθόλου τὴ συμπάθειά της γι' αὐτόν.

Σιγὰ-σιγὰ ὁ κ. ντὲ Κομβρεμὸν ἔγινε πιὸ οἰκεῖος μὲ τὴν οἰκογένεια ντὲ Ροσβὲλ κι' ἔτσι τοῦ δινόντουσαν εὐκαιρίες νὰ βλέπῃ συχνότερα τὴν Τερέζα. Τὴ θαύμαζε καὶ ὅσο περνοῦσε ὁ καιρὸς τόσο πιὸ δυνατὰ χτυποῦσε ἡ καρδιά του γι' αὐτήν.

Πρώτη ἡ Ναδίνα ἀντελήφθη τὸ αἴσθημά του αὐτό. Μιὰ μέρα μάλιστα, βλέποντάς τον νὰ στέκεται ἐκστατικὸς μπρὸς στὴν Τερέζα, τοῦ μίλησε πρώτη γιὰ τὸ σχέδιό της.

Ὁ κ. ντὲ Κομβρεμὸν λίγο ἔλειψε νὰ τρελλαθῇ ἀπ' τὴ χαρά του.

—Εἶνε δυνατὸν νὰ πραγματοποιηθῇ αὐτό; τραύλισε. Νὰ γίνω ἐγὼ σύζυγος τῆς Τερέζας;... Εἶμαι ἄξιος μιᾶς τέτοιας εὐτυχίας;

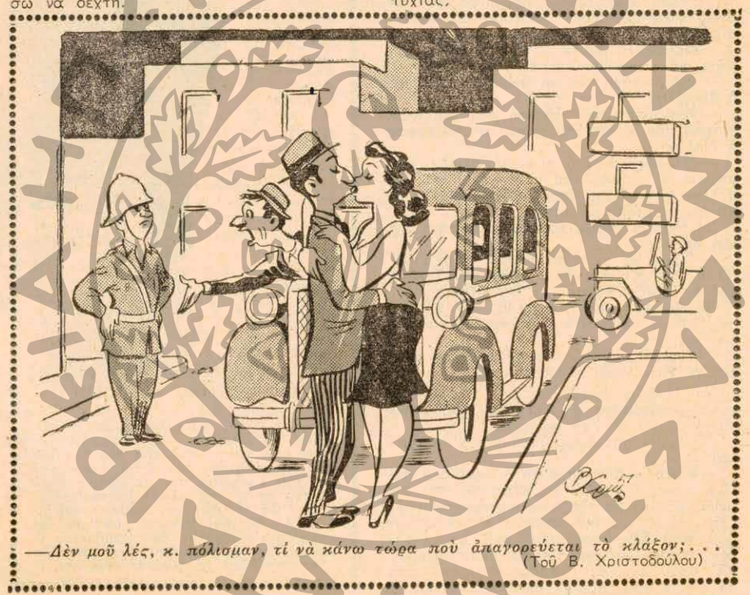

—Δὲν μοῦ λές, κ. πόλισμαν, τί νὰ κάνω τώρα ποὺ ἀπαγορεύεται τὸ κλάξον;...
(Τοῦ Β. Χριστοδούλου)

'Η Ναδίνα χαμογέλασε αϊνιγματικά καὶ εἶπε:

—Μὴν ἐνθουσιάζεστε ἀκόμα, φίλε μου. Ἔχω κι' ἐγὼ μεγάλη διάθεση νὰ σᾶς κάνω παιδί μου, ἀλλὰ ὑπάρχουν πολλὰ ἐμπόδια, ποὺ πρέπει νὰ ὑπερνικηθοῦν.

—Μήπως ἡ Τερέζα ἀγαπάει κανέναν ἄλλον; ρώτησε ὁ κ. ντὲ Κομβρεμὸν μ' ἀγωνία.

—Πιστεύω ὄχι, ἀπάντησε ἡ Ναδίνα.

—Τότε, ἂν ἐσεῖς καὶ ὁ κ. ντὲ Ροσβὲλ εἴσαστε μὲ τὸ μέρος μου, τί ἐμπόδια μποροῦν νὰ ὑπάρχουν;

—'Η Τερέζα δὲν μοιάζει μὲ τὶς ἄλλες νέες. 'Αγαπάει προπάντων πολὺ τὴν ἀνεξαρτησία της. 'Απὸ καιρὸ τώρα τῆς κάρεσει νὰ μοῦ φέρνει διαρκῶς ἀντιρρήσεις καὶ νὰ μὲ δυσαρεστῆ γιὰ τὸ κάθε τι. Μπορεῖτε ὅμως νὰ εἴσαστε βέβαιος ὅτι θὰ ἐργαστῶ ὅσο μπορῶ γιὰ τὴν εὐτυχία σας.

—Κυρία κόμησσα, σ' ὅλη μου τὴ ζωὴ θὰ σᾶς εὐγνωμονῶ γι' αὐτὸ ποὺ θὰ κάνετε... Εἴτε πετύχετε, εἴτε ὄχι, δὲν θὰ ἔχετε στὸν κόσμο ἄνθρωπο πιὸ ἀφωσιωμένο ἀπὸ μένα.

Τὰ μάτια τῆς Ναδίνας ἔλαμψαν γιὰ μιὰ στιγμή, ἀλλὰ ὁ Μαυρίκιος ντὲ Κομβρεμὸν δὲν τὸ ἀντελήφθη.

*

'Η κόμησσα ἀκολουθῶντας τὴ συμβουλὴ τοῦ συζύγου της πῆγε καὶ βρῆκε τὴ μὶς Σίμπυλ. Μαζί της βρισκόταν καὶ ἡ Φράγκα.

—'Έχω κάτι νὰ σοῦ ἀνακοινώσω, εἶπε ἡ Ναδίνα στὴ μὶς Σίμπυλ, καὶ νὰ σοῦ ζητήσω μιὰ χάρι.

'Η Φράγκα σηκώθηκε ἀμέσως γιὰ ν' ἀπομακρυνθῆ.

—Μεῖνε, τῆς εἶπε ἡ κόμησσα. Καλύτερα ν' ἀκούσῃς ὅ,τι θὰ πῶ, γιατὶ μπορεῖς καὶ σύ, ἂν θέλῃς, νὰ μοῦ φανῇς χρήσιμη.

'Η νέα κάθησε καὶ πάλι. Κι' ὅπως συνέβαινε πάντα ὅταν βρισκόταν μπροστὰ στὴ μητέρα της, τὸ πρόσωπό της πῆρε μιὰ ψυχρὴ ἔκφρασι.

—Μᾶς ζητοῦν σὲ γάμο τὴν Τερέζα, ἄρχισε νὰ λέη ἡ Ναδίνα. Μὰ εἶμαι βέβαιη πὼς ἂν τῆς μιλήσω ἐγὼ σχετικά, θ' ἀπαντήσῃ ἀρνητικά. 'Επειδὴ ὅμως τὸ συνοικέσιο αὐτὸ εἶνε πρώτης τάξεως, ἤρθα νὰ σᾶς παρακαλέσω καὶ τὶς δυὸ νὰ συντελέσετε ὅσο μπορεῖτε στὴν πραγματοποίησί του.

—Μποροῦμε νὰ μάθουμε τ' ὄνομα τοῦ ὑποψηφίου; ρώτησε ἡ μὶς Σίμπυλ ἐνῶ ἡ Φράγκα ἔμεινε ἀπαθὴς σὰν ἄγαλμα.

—Εἶνε ὁ ἀνακριτὴς κ. Μωρὶς ντὲ Κομβρεμόν.

—'Έχεις πολὺ δίκηο νὰ τὸν ἐκτιμᾶς Ναδίνα. 'Ο κ. ντὲ Κομβρεμὸν εἶνε ὁ καλύτερος καὶ τιμιώτερος ἄνθρωπος ἀπ' ὅσους γνωρίζω. Εἶνε ἄνθρωπος μὲ ὑψηλὰ αἰσθήματα...

—'Ελπίζεις, λοιπόν, νὰ πετύχῃς; ρώτησε μὲ χαρὰ ἡ Ναδίνα.

—Νὰ πετύχῃ τί; τὴ διέκοψε ἀπότομα ἡ Φράγκα.

—Νὰ πείσῃ τὴν ἀδελφή σου νὰ παντρευτῇ τὸν κ. ντὲ Κομβρεμόν! ἀπάντησε ἡ Ναδίνα.

—'Η ἀδελφή μου εἶνε σὲ ἡλικία ποὺ μπορεῖ ν' ἀποφασίσῃ μόνη της γιὰ τὸ μέλλον της, ἀποκρίθηκε ἡ Φράγκα τῆς ὁποίας τὰ μάτια ἔλαμπαν.

'Η Ναδίνα ἔχασε τότε τὴν ὑπομονή της καὶ φώναξε:

—Ὄχι, θὰ γίνῃ αὐτὸ ποὺ θέλω ἐγώ! 'Ο κ. ντὲ Κομβρεμὸν ζητάει τὴν Τερέζα καὶ ἡ Τερέζα πρέπει νὰ τὸν πάρῃ...

'Η Φράγκα κύτταξε καλὰ τὴν κόμησσα, μὲ τὰ μεγάλα καὶ διαπεραστικὰ μάτια της.

—Πρέπει; ρώτησε μὲ μεγάλη ἀταραξία. Καὶ γιατί πρέπει;

'Η Ναδίνα βλέποντας τὸ βλέμμα ἐκεῖνο, καρφωμένο ἀπάνω της, ταράχτηκε καὶ, γιὰ μιὰ στιγμὴ σώπασε.

'Ο θυμός της ὅμως ὑπερίσχυσε κατόπιν καὶ φώναξε:

—Πρέπει νὰ παντρευτῇ ἡ Τερέζα γιατὶ εἶνε κακή. Γιατὶ ἡ συμπεριφορά της σὲ μένα, τὴ μητέρα της, εἶνε ἀχαρακτήριστη! Γιατί ἐξ αἰτίας της περνᾶμε ὅλοι ἐδῶ μιὰ ζωὴ ποὺ δὲν ὑποφέρεται πιὰ καὶ γιατὶ δὲν μπορῶ νὰ τὴν ἀνεχθῶ περισσότερο! Κι' ἀφοῦ ἐγὼ δὲν μπορῶ νὰ λείψω ἀπὸ τὸ σπίτι μου, πρέπει νὰ λείψῃ αὐτή...

'Η Φράγκα ἐξακολουθοῦσε νὰ ἔχῃ προσηλωμένα τὰ βλέμματά της στὴν κόμησσα, μὲ τὴν ἴδια πάντα ψυχρὴ ἔκφρασι. 'Η Ναδίνα ταράχτηκε καὶ πάλι κι' ἀφήνοντας τὸν ὀργίλο τόνο της, εἶπε μὲ συντριβή:

—Πρέπει νὰ μὲ συγχωρήσετε γιὰ τὰ λόγια ποὺ εἶπα! Νὰ ξέρατε, ὅμως, πόσο μὲ θλίβουν ὅσα γίνονται σ' αὐτὸ τὸ σπίτι... Ἄ, Σίμπυλ! Σίμπυλ! 'Εσὺ μόνο ξέρεις ποιὰ ἀγάπη καὶ ἀφοσίωσι ἔδειξα στὰ παιδιά μου! 'Εσὺ μόνο ξέρεις πῶς τὶς περιποιόμουν καὶ πῶς ἀγρυπνοῦσα κοντά τους, ὅταν ἦσαν μικρές... Ἂν κατόπιν ἄλλαξα, αὐτὸ ὀφείλεται στὸ ὅτι ἔνοιωθα τὴν ἀνάγκη νὰ ξεχνάω τὶς τρομερὲς πληγὲς ποὺ καὶ οἱ δύο ἄνοιξαν στὴν καρδιά μου.

'Η Σίμπυλ, ἡ ἀγαθώτατη Σίμπυλ, εἶχε συγκινηθῆ βαθύτατα ἀπ' τὰ δάκρυα τῆς Ναδίνας. Δὲν συνέβαινε ὅμως τὸ ἴδιο καὶ μὲ τὴ Φράγκα, ποὺ τὰ μάτια της ἔλαμπαν εἰρωνικὰ καὶ περιφρονητικά...

—Ἂς μὴν ἀπομακρυνόμαστε ἀπ' τὸ θέμα τῆς συζητήσεως μας, εἶπε ἡ Φράγκα. 'Η πρότασι τοῦ κ. ντὲ Κομβρεμὸν τιμᾶ βέβαια τὴν Τερέζα ποὺ τὸν ἐκτιμᾶ ἐξαιρετικά. Μεταξὺ ὅμως αὐτοῦ καὶ τῆς ἰδέας νὰ γίνῃ σύζυγός του, ὑπάρχει μεγάλη ἀπόστασι, γιὰ μιὰ νέα μάλιστα τοῦ χαρακτήρα τῆς Τερέζας... 'Η Σίμπυλ κι' ἐγὼ πάντως θὰ ἐκτελέσουμε εὐσυνείδητα τὴν ἐντολὴ ποὺ μᾶς δώσατε. Μὴν ἐλπίζετε ὅμως ὅτι θὰ ζητήσουμε νὰ τὴν ἐπηρεάσουμε γιὰ νὰ δεχτῆ.

'Η Ναδίνα δὲν τόλμησε νὰ ἐπιμείνῃ περισσότερο. Θάλεγε κανεὶς ὅτι φοβόταν τὴ Φράγκα.

"Οταν ὁ κόμησσα ἔφυγε, ἡ Φράγκα εἶπε στὴ Σίμπυλ:

—Μὴν πῆς ἐσὺ τίποτε στὴν Τερέζα. "Αφησε σὲ μένα τὴ φροντίδα αὐτή. "Εχω μιὰ ἰδέα...

'Η Σίμπυλ δὲν τὴν ρώτησε ποιὰ ἦταν ἡ ἰδέα της, γιατὶ ἦταν συνηθισμένη νὰ βλέπῃ τὴ Φράγκα νὰ συμπεριφέρεται αἰνιγματικά.

Μετὰ μιὰ ὥρα, ἡ Φράγκα πῆγε στὸ δωμάτιο τῆς ἀδελφῆς της. 'Απ' τὴν προηγούμενη μέρα μιὰ βαθειὰ γαλήνη ἦταν ἁπλωμένη στὴν καρδιὰ τῆς Τερέζας. 'Αγαποῦσε τὸν 'Ανδρέα μὲ ἔρωτα βαθύ, ἀπόλυτο αἰώνιο... Κι' εἶχε ἀποφασίσει νὰ τὸν κάνῃ σύζυγό της.

"Ηταν λοιπὸν ἀτάραχη κι' εὐχαριστημένη ὅταν πῆγε καὶ τὴν βρῆκε ἡ ἀδελφή της.

—Τερέζα, τῆς εἶπε ἡ Φράγκα, ἔχω νὰ σοῦ ἀνακοινώσω κάτι σπουδαῖο.

—Τί; ρώτησε μὲ περιέργεια ἡ Τερέζα.

—'Ο κ. Κομβρεμὸν σὲ ἀγαπᾶ μὲ πάθος καὶ σὲ ζήτησε σὲ γάμο ἀπὸ τὴν κόμησσα ντὲ Ροσβέλ.

—Ποῦ τὸ ξέρεις;

—"Ηρθε ἡ ἴδια καὶ τὸ εἶπε στὴ Σίμπυλ καὶ σὲ μένα καὶ μᾶς παρακίνησε νὰ σὲ πείσουμε νὰ δεχτῆς τὴν πρότασί του.

—Καὶ τί ἀπαντήσατε ἐσεῖς;

—"Οτι θὰ σοῦ μιλήσουμε γι' αὐτὴ τὴν πρότασι, ἀλλὰ καὶ ὅτι θὰ σ' ἀφήσουμε ἐντελῶς ἐλεύθερη νὰ σκεφθῆς ἂν θὰ τὴ δεχτῆς ἢ ὄχι... Παρακάλεσα μάλιστα τὴ Σίμπυλ νὰ μὴν ἀναμιχθῆ καθόλου καὶ νὰ μ' ἀφήσῃ ἐμένα νὰ σοῦ μιλήσω γι' αὐτό.

Παρὰ τὶς προσδοκίες τῆς Φράγκας, ἡ Τερέζα οὔτε σ' ὀργὴ ξέσπασε, οὔτε σὲ διαχύσεις, ὅπως συνήθως. Τράβηξε κοντά της τὴν ἀδελφή της, τὴν ἀγκάλιασε καὶ τὴν φίλησε στὰ ξανθά της μαλλιά.

—Ναί, τὸ ξέρω πόσο μ' ἀγαπᾶς, καλή μου Φράγκα! τῆς εἶπε. Δὲν θὰ ξεχάσω ποτὲ τὸ διαδημά σου αὐτό.

—Καὶ τί ν' ἀπαντήσω;

—Πρέπει νὰ δώσῃς ἀμέσως τὴν ἀπάντησί μου;

—"Οχι, ἡ κόμησσα δὲν μᾶς εἶπε τίποτα σχετικά.

—Τότε μὴν τῆς πῆς ἀκόμα ὅτι μοῦ μίλησες. "Εχω ἀνάγκη νὰ σκεφθῶ, νὰ σκεφθῶ πολὺ μάλιστα...

—Τερέζα, εἶπε ἡ Φράγκα μὲ συγκίνησι. Δὲν σοῦ ζητάω νὰ μάθω τὰ μυστικά σου. 'Ο Μωρὶς ντὲ Κομβρεμὸν εἶνε τίμιος καὶ ἀγαθὸς ἄνθρωπος καὶ σὲ ὑπεραγαπᾶ. Ἂν πρόκειται ν' ἀρνηθῆς καὶ νὰ τὸν λυπήσῃς, φρόντισε νὰ τὸ κάνῃς αὐτὸ ὅσο τὸ δυνατὸν μὲ καλύτερο τρόπο...

'Η Τερέζα φίλησε καὶ πάλι τὴν ἀδελφή της καὶ ἀποκρίθηκε ἁπλᾶ:

—Ναί, Φράγκα. 'Υποφέραμε τόσα κι' οἱ δυό μας, ὥστε δὲν μποροῦμε παρὰ νὰ λυπώμαστε τοὺς δυστυχισμένους.

"Υστερα ἀπὸ ἕνα τέταρτο τῆς ὥρας, ἡ Τερέζα μὲ τὴν πρόφασι ὅτι πήγαινε νὰ ἐπισκεφθῆ τὸν πατέρα της, μπῆκε στὸ γραφεῖο του. 'Ο κ. ντὲ Ροσβέλ, ὅπως πάντα, κοιμόταν στὴν πολυθρόνα του. Πιὸ πέρα, ὁ 'Ανδρέας ντ' 'Ανζελὺ ἐργαζόταν στὸ γραφεῖο του...

'Η Τερέζα τοῦ ἔγνεψε ἐλαφρὰ κι' ἀμέσως ὁ νέος σηκώθηκε καὶ τὴν ἀκολούθησε στὸ διπλανὸ σαλόνι, ὅπου ὁ κ. ντὲ Ροσβὲλ δεχόταν συνήθως τοὺς ἐκλογεῖς του.

'Η καρδιὰ τοῦ νέου χτυποῦσε δυνατὰ στὸ στῆθος του, ἐνῶ περίμενε ν' ἀκούσῃ τί θὰ τοῦ ἔλεγε ἡ Τερέζα.

—'Ανδρέα, τοῦ εἶπε ἡ νέα μὲ φωνὴ ποὺ ἀντηχοῦσε γλυκὰ σὰν μουσική, 'Ανδρέα, πέρασε ἀρκετὸς καιρὸς ἀπὸ τότε ποὺ σᾶς ζήτησα νὰ γίνετε φίλος μου. Τὸ δεχτήκατε αὐτὸ κι' ἀπὸ τὴν ἡμέρα ἐκείνη ἡ στοργὴ ποὺ δείχνετε σὲ μένα, ἔφερε τὴ χαρὰ καὶ τὴ γαλήνη στὴν καρδιά μου... 'Απὸ τότε ὅμως ποὺ γνώρισα ποιὸς εἶσαστε πραγματικά, δηλαδὴ ὁ καλύτερος κι' εὐγενέστερος ἄνθρωπος τοῦ κόσμου, ἡ φιλία μου γιὰ σᾶς ἄλλαξε χαρακτῆρα. Δὲν σᾶς ἀγαπῶ πειὰ ὅπως σᾶς ἀγαποῦσα τότε, σὰν ἕνα ἐπιπόλαιο κορίτσι ποὺ δὲν ξέρει τί τοῦ γίνεται. Σᾶς ἀγαπῶ σὰν πραγματικὴ γυναῖκα, ποὺ εἶνε εὐτυχισμένη καὶ περήφανη γιὰ τὸν ἔρωτά της... Καὶ τώρα σᾶς ρωτῶ: Δέχεστε νὰ γίνετε σύντροφος μου γιὰ ὅλη μου τὴ ζωή: Μὲ θέλετε γιὰ σύζυγό σας;...

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: 'Η συνέχεια.

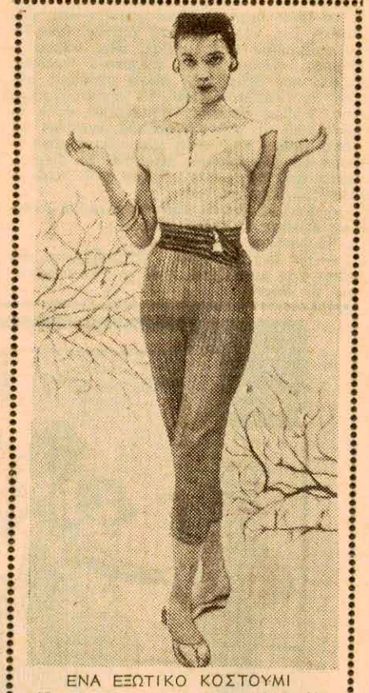

ΕΝΑ ΕΞΩΤΙΚΟ ΚΟΣΤΟΥΜΙ

'Ο γνωστὸς ἀμερικανικὸς οἶκος Μόδας τῆς Τίνας Λέζερ, λανσάρει τελευταίως τὸ ἐξωτικὸ αὐτὸ κοστούμι γιὰ μέσα στὸ σπίτι, ποὺ εἶνε ἐμπνευσμένο ἀπὸ τὰ φορέματα τοῦ Σιάμ. Πρόκειται γιὰ ἕνα κοστούμι ποὺ ἐφαρμόζει πολὺ σφιχτὰ πάνω στὸ σῶμα. Τὸ παντελόνι φτάνει ὡς τὴ μέση τῆς γάμπας καὶ εἶνε ἀπὸ ἀκριβὸ σιγωτὸ ὑφασμα. 'Η μπλούζα εἶνε ἐπίσης ἀπὸ βαμβακερὸ ὕφασμα. Στὸ ἐπάνω μέρος ἔχει δαντέλλα ποὺ στολίζει τὸ ἀνοιχτὸ ντεκολτέ.

Γάμοι

Τζέννυ 'Αθαν. Ζερβοπούλου — Γεώργιος Χ. Κασσάνδρας. ἐτέλεσαν τοὺς γάμους των. Τοὺς εὐχόμεθα κάθε εὐτυχίαν.

Χ. Στ.

Τραγικὲς Καλλονές

'Η ὡραία Παριζίνα

ΣΤΗΝ 'Ιταλία, μέσα σὲ μιὰν εὔφορη καὶ πλούσια πεδιάδα βρίσκεται ἡ ἀρχαία πόλις Φερράρα. Αἰῶνες πέρασαν χωρὶς νὰ θίξουν τὸν παλιό της πύργο, ποὺ εἶνε γεμάτος ἀπὸ σκιὲς τοῦ παρελθόντος.

Τὸν 'Απρίλιο τοῦ 1418 ὁ ἄρχοντας τῆς Φερράρα, δὸν Νικολό, ὡδηγοῦσε στὸν πύργον αὐτὸν τὴν ὡμορφη καὶ νεαρὴ του σύζυγο Παριζίνα.

'Η Παριζίνα καταγόταν ἀπὸ τὸ Φόρλι. "Ηταν τότε δεκατεσσάρων χρόνων καὶ διακρινόταν γιὰ τὴ σπινθηροβόλο εὐφυΐα της καὶ τὴν ὑπέροχη ὡμορφιά της. Τὰ μάτια της, μάτια ἀνατολίτικα καὶ γεμάτα ἡδυπάθεια σκόρπιζαν ἀνέκφραστη γοητεία κι' ἡ φωνή της μεθοῦσε μὲ τὴ μελωδία τῶν τόνων της. "Ολοι μιλοῦσαν γιὰ τὸ ἀγαλματένιο της σῶμα, τὰ τορνευτὰ μέλη της, τὴν ἁρμονία τῶν γραμμῶν της. Τὸ βαφτιστικό της ὄνομα ἦταν Λάουρα. Τὴν ὠνόμαζαν ὅμως «ἡ ὡραία Παριζίνα».

Τὸ θέαμα τῆς πομπῆς ἦταν μεγαλοπρεπέστατο. Προχωροῦσαν 100 τοξότες, 200 σαλπιγκτὲς καὶ ἀκολουθοῦσε ἔφιππος ὁ ἄρχοντας δὸν Νικολό, φορῶντας κοστοῦμι κόκκινο βελοῦδινο καὶ μαῦρο σκοῦφο. Συνοδευόταν ἀπὸ τοὺς εὐγενεῖς τῆς Φερράρας, τοῦ Ρίμινι, τοῦ Πεζάρο καὶ τοῦ Φάνο. "Ερχονταν ἔπειτα 50 ἀκόλουθοι ντυμένοι μὲ τὰ χρώματα τῆς ἴριδος, καὶ κατόπιν ἡ ὡραία Παριζίνα, ἀκολουθουμένη ἀπὸ εὐγενεῖς καὶ κυρίες τῆς αὐλῆς.

Στὸν πύργο, στὴν αἴθουσα τῶν δεξιώσεων ὁ δὸν Νικολὸ καὶ ἡ σύζυγός του κάθισαν σὲ δυὸ θρόνους στολισμένους μὲ τριαντάφυλλα.

Καὶ σύμφωνα μὲ τὴν ἀρχαία συνήθεια ἡ Παριζίνα ψιθύρισε στ' αὐτὶ τοῦ ἀνδρός της τὴν πρώτη της ἐπιθυμία:

—Ν' ἀπελευθερωθοῦν ὅλοι ὅσοι εἶνε φυλακισμένοι στὰ ὑπόγεια τοῦ πύργου.

Κι' ἡ ἐπιθυμία της πραγματοποιήθηκε ἀμέσως.

'Η Παριζίνα, νέα καὶ ὡραία διψοῦσε τὸν ἔρωτα. 'Αλλὰ ὁ δὸν Νικολό, ποὺ ἦτον 26 χρόνια μεγαλύτερός της, δὲν τὴν ἀγαποῦσε καθόλου. 'Η καρδιὰ του ἦταν δοσμένη στὴ Στέλλα ντὲλ 'Ασσαζίνο, ποὺ ἔμενε στὸν ἴδιο πύργο. 'Ο ἄρχοντας εἶχε παντρευτῆ τὴν ὡραία Παριζίνα μόνο καὶ μόνο γιὰ νὰ ἔχῃ τὴν ὑποστήριξι τοῦ πατέρα της 'Ανδρέα Μαλατέστα.

'Η δυστυχισμένη σύζυγος τριγύριζε μονάχη κι' ἐγκαταλελειμένη στὰ ἀπέραντα δωμάτια τοῦ πύργου, ἀναζητῶντας τὸν ἔρωτα. Καὶ ὁ ἔρωτας ἄκουσε, τέλος, τὶς ἱκεσίες της.

Στὸν πύργο αὐτὸν ζοῦσε ἕνας ὡραῖος νέος μὲ μάτια γεμᾶτα πάθος, ποὺ τὸ ὄνομά του ἦταν Οὔγος.

—"Ας γίνῃ τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ! τοῦ ἀπάντησε ἡ Παριζίνα. Κι' ἐγὼ σ' ἀγαπῶ μ' ὅλη τὴ δύναμι τῆς καρδιᾶς μου!...

'Η ὡραία Παριζίνα τὸν συναντοῦσε συχνά. "Ηταν γυιὸς τῆς Στέλλας ντὲλ 'Ασσαζίνο, τῆς γυναίκας ποὺ ἔκλεβε τὴν καρδιὰ τοῦ ἄντρός της.

Οἱ καρδιὲς τῆς ἀπογοητευμένης συζύγου καὶ τοῦ ὡραίου Οὔγου συνεδέθησαν στενά. Τὶς ἔνωσε ὁ ἔρωτας.

'Ο Οὔγος εἶχε καταλάβει τὸ μαρτύριο τῆς Παριζίνας. "Ισως νὰ τοῦ ἐμπιστεύθηκε ἡ ἴδια τὴ θλίψι τῆς καρδιᾶς της. Κι' ἕνα βράδυ ποὺ φίλησε γιὰ πρώτη φορὰ τὸ χέρι της, τῆς ὁρκίστηκε νὰ τὴν λατρεύῃ ὡς τὴν τελευταία του πνοή.

—"Ας γίνῃ τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ! ἀπάντησε ἡ Παριζίνα. Κι' ἐγὼ σ' ἀγαπῶ, μ' ὅλη τὴ δύναμι τῆς καρδιᾶς μου!..

"Ετσι ἡ ἄτυχη σύζυγος τοῦ ἄρχοντα βρῆκε μιὰ παρηγοριὰ μέσα στὴ μαύρη μοναξιά της. Καὶ κάθε νύχτα συναντοῦσε τὸν ἀγαπημένο της σὲ μιὰ ταράτσα τοῦ πύργου. Ριχνόταν ἐκεῖ στὴν ἀγκαλιὰ του καὶ μεθοῦσε μὲ τὰ φιλιά του.

—Σὲ λατρεύω, γλυκειά μου Παριζίνα!...

—Γλυκέ μου Οὔγο, ἂς εἶνε εὐλογημένη ἡ ὥρα ποὺ σὲ γνώρισα!

Σ' ἕνα σημείωμα ποὺ ἔστειλε ὁ Οὔγος μιὰ μέρα στὴν ὡραία του τῆς ἔγραφε:

«Σὰς φιλῶ τὸ χέρι, γλυκύτερο ἀπὸ τὸ ὁποῖο δὲν ἐφίλησε ποτὲ ἄνθρωπος! Δὲν λέω ὡραιότερο, γιατὶ ὡραιότερο εἶνε ἀδύνατον νὰ ὑπάρξη!»

Μὰ οἱ ἐρωτικὲς σχέσεις τῆς Παριζίνας καὶ τοῦ Οὔγου ἀνακαλύφθηκαν. Κάποιος προδωσε τοὺς ἐρωτευμένους στὸ δὸν Νικολό. Κι' ἐκεῖνος, ἀφρίζοντας ἀπὸ τὴν ὀργή του, διάταξε νὰ πιάσουν ἀμέσως καὶ νὰ φυλακίσουν τοὺς ἐνόχους.

"Ετσι ἡ Παριζίνα ρίχτηκε σ' ἕνα σκοτεινὸ κελλί. Σ' ἕνα ἄλλο ἐκλεισαν τὸν Οὔγο καὶ τὸ φίλο του 'Αλντιμπραντίνο Ραγκόνι ποὺ βοηθοῦσε τὸν ἐρωτά του.

Δώδεκα ὧρες μόνον ἔμεινε ἡ Παριζίνα στὸ κελλί της ποὺ ἡ πόρτα του ἦταν ὅλη ἀπὸ σίδερο κι' εἶχε ἕνα μικρὸ παραθυράκι ἀπὸ τὸ ὁποῖο ἔδιναν τροφὴ καὶ νερὸ στοὺς φυλακισμένους.

Στὸ διάστημα τῆς φυλακίσεώς της ἡ ὡραία Παριζίνα προσεύχοταν στὸ Θεὸ καὶ φιλοῦσε ἕνα χρυσὸ δαχτυλίδι, δῶρο τοῦ λατρευτοῦ της Οὔγου.

"Οταν ἡ δυστυχισμένη Παριζίνα βγῆκε ἀπὸ τὸν τάφο της ἐκεῖνο, τὴν περίμενε ὁ δήμιος.

Δὲν ἔδειξε, ὡστόσο, ἡ ἄμοιρη ἀρχόντισσα καθόλου λιποψυχία. Εἶχε πάρει ἴσως τὴν ἀπόφασι νὰ πεθάνῃ. Τί τὴν ἤθελε τὴ ζωὴ ἀφοῦ ὅλα τὴν προδώσανε; 'Ο ἄντρας της τὴν στράτουσε, ὁ ἐρωτάς της ποὺ τὴν παρηγορούσε προδόθηκε. Καλύτερα ν' ἀφήνε γιὰ πάντα αὐτὸ τὸν κόσμο...

Πέρασε ἀπ' τοὺς δρόμους μὲ τὴν καρδιὰ σπαραγμένη, ἀλλὰ περήφανη. Οἱ κάτοικοι τὴν παρακολουθοῦσαν βουβοί, λυπημένοι. Εἶχαν καταλάβει ὅτι ἐπρόκειτο γιὰ μιὰ μάρτυρα.

"Εφτασε τέλος στὸν τόπο τοῦ μαρτυρίου.

Μὰ δὲν ἔχασε καθόλου τὸ θάρρος της οὔτε τὴν κρίσιμη αὐτὴ στιγμὴ ποὺ ἀντίκρυσε τὸν ἀπαίσιο δήμιο, ντυμένον στὰ κόκκινα, μὲ τὸ ὄργανο τοῦ θανάτου στὰ χέρια.

Γονάτισε μπροστά του ἀτάραχη. Σήκωσε ὁ δήμιος τὸ τσεκούρι του, καὶ τῆς ἔκοψε τὸ ὡραῖο της κεφάλι.

—Οὔγο... ἀγάπη μου!... ἦταν τὰ τελευταία της λόγια.

'Η θανατικὴ ἐκτέλεσις ἔγινε στὶς 25 Μαΐου τοῦ 1425.

'Ο Οὔγος ὑπέστη τὴν ἴδια τύχη καθὼς καὶ ὁ 'Αλντιμπραντίνο Ραγκόνι, ποὺ βοηθοῦσε, ὅπως εἴπαμε τοὺς δυὸ ἐρωτευμένους.

'Ο Οὔγος ἔδειξε ἐπίσης ὡς τὴν τελευταία του στιγμὴ ἀξιοθαύμαστη ψυχραιμία.

—Πεθαίνω εὐτυχισμένος, εἶπε. 'Αγαπήθηκα ἀπ' τὴν ὡραιότερη γυναῖκα τῆς Φερράρας καὶ χάρισα τὴν παρηγοριὰ τοῦ ἔρωτος στὴν πιὸ πονεμένη σύζυγο τοῦ κόσμου...

'Εκεῖνος ποὺ δείλιασε τὴν τελευταία στιγμὴ ὅταν ἀντίκρυσε τὸ δήμιο καὶ τὸ ἀκεφαλο πτῶμα τοῦ φίλου του Οὔγου μέσα στὸ αἷμα ποὺ τρεχε ἀκόμη θερμὸ ἀπ' τὸν κομμένο λαιμό του, ἦταν ὁ δύστυχος 'Αλντιμπραντίνο Ραγκόνι.

Τὰ γονατά του λύγισαν, ἔγινε χλωμὸς καὶ φάνηκε σὰν νὰχασε τὰ λογικά του.

—Δὲν θέλω νὰ πεθάνω!... ξεφώνισε. Γιατὶ θέλετε νὰ μὲ σκοτώσετε; Τί κακὸ ἔκανα; Εἶνε ἔγκλημα νὰ βοηθᾶῃ κανεὶς τὸ φίλο του καὶ νὰ τοῦ εἶνε πιστός;

Μάταια ὅμως παρακαλοῦσε.

'Ο δήμιος τὸν ἅρπαξε ἀπ' τοὺς ὤμους, τὸν γονάτισε καὶ τὸν ἀποκεφάλισε μ' ἕνα καὶ μόνο χτύπημα.

. . . . . .

Στὸ Πανεπιστήμιο τῆς Φερράρας σώζεται ἕνα αὐτόγραφο τῆς ὡραίας Παριζίνας ποὺ περιέχει τὰ ἑξῆς:

«Στείλατε μὲ τὸν κομίστην τῆς παρούσης δέκα χρυσᾶ δουκάτα, γιὰ κάποιο ἔξοδον τὸ ὁποῖον ἐκάμαμε».

Μετὰ τὸ θάνατο τῆς ὡραίας Παριζίνας πυρηοδέσποινα τῆς Φερράρας ἔγινε ἡ περίφημη Λουκρητία Βοργία, ἀντάξια σύντροφος τοῦ συζυγοκτόνου δὸν Νικολό.

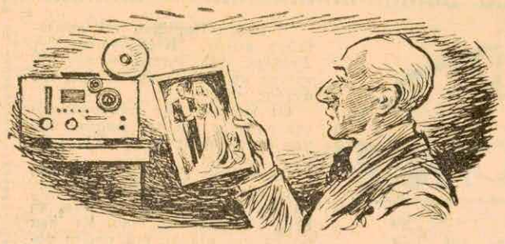

Τράβηξε μιὰ ἀρκετὰ καθαρὴ φωτογραφία τῶν γάμων του, ποὺ εἶχαν γίνει πρὸ 22 ἐτῶν!

Φωτογραφίζουν τὸ παρελθὸν καὶ τὸ μέλλον

Στὸ ἄγνωστο βασίλειο τῆς «κοσμικῆς ἐνεργείας»

Οἱ ἔρευνες ποὺ ἔγιναν ἀπ' τὴν ἐπιστημονικὴ ὁμάδα Ντὲ Λὰ Γουὼρ τῆς 'Οξφόρδης θὰ πραγματοποιήσουν ἴσως ὡρισμένα ἀπὸ τὰ ὄνειρα τοῦ Ουέλς... Οἱ ἐπιστήμονες αὐτοὶ κατώρθωσαν νὰ συλλάβουν μιὰν ἄγνωστη κοσμικὴ ἐνέργεια ἀπεριορίστου δυνάμεως. 'Ανακάλυψαν πῶς δημιουργεῖται ἡ ὕλη καὶ θὰ μποροῦν ἴσως νὰ τὴν δημιουργήσουν τεχνητά. 'Εφεύραν παράξενες συσκευὲς γιὰ τὴν διάγνωσι καὶ τὴν θεραπεία τῶν ἀσθενειῶν ἀπὸ ἑκατοντάδες χιλιόμετρα μακρυά. Καὶ κατασκεύασαν μιὰ φωτογραφικὴ μηχανὴ «κοσμικῆς ἐνεργείας», ποὺ λειτουργεῖ ἐκτὸς τόπου καὶ χρόνου καὶ μπορεῖ νὰ φωτογραφίσῃ τὸ παρελθὸν ἢ τὸ μέλλον!...

Σὰς φαίνονται ἐξωφρενικά, ὅλ' αὐτά; Μὰ πρέπει νὰ ἐξηγήσουμε ὅτι οἱ ἐπιστήμονες αὐτοὶ εἰσεχώρησαν σ' ἕνα κόσμο ἐντελῶς νέο, ποὺ βρίσκεται πέραν ἀπὸ τὸν γνωστὸ κόσμο τῶν ἀτόμων.

Ξέρομε ἤδη ὅτι τὰ ἄτομα μοιάζουν μὲ μικροσκοπικὰ ἡλιακὰ συστήματα, ὅπου τὰ ἠλεκτρόνια περιστρέφονται γύρω ἀπὸ ἕνα πυρῆνα, ὅπως οἱ πλανῆτες γύρω ἀπ' τὸν "Ηλιο. Κανεὶς δὲν ξέρει ἀκριβῶς τί εἶνε ὁ πυρῆν. Μὲ τὴ διάσπασί του ὅμως, ἐλευθερώνεται ἡ τερασ τία δύναμις τῆς ἀτομικῆς βόμβας — ποὺ προσταθοῦν τώρα νὰ τὴ χαλιναγωγήσουν γιὰ εἰρηνικοὺς σκοπούς.

'Η ὁμὰς Ντὲ Λὰ Γουὼρ ὅμως προχώρησε ἀκόμη μακρύτερα: 'Ανακάλυψε τὴ βασικὴ δύναμι ποὺ ὑπάρχει πίσω ἀπ' τὴν ἐνέργεια τοῦ ἀτόμου. Αὐτὴ ἡ «κοσμικὴ ἐνέργεια», ὅπως τὴν ὠνόμασαν, μπορεῖ νὰ αἰχμαλωτισθῇ ἀπ' εὐθείας, ἴσως δὲ σὲ προσεχὲς μέλλον νὰ χρησιμοποιηθῇ γιὰ τὴν κίνησι ἐργοστασίων, ὀχημάτων, κλπ.

Εἶνε κάτι περισσότερο ἀπ' τὴν κοινὴ ἐνέργεια. Εἶνε ἡ πηγὴ ἀπ' τὴν ὁποία προέρχονται ὅλα τὰ γνωστὰ εἴδη ἐνεργείας καὶ ὕλης, ὅλα τὰ σχήματα καὶ οἱ μορφές. Εἶνε τὸ «κάτι» ποὺ ὑπαινίσσεται ὁ 'Αϊνστάϊν στὴν τελευταία θεωρία τῆς σχετικότητος. 'Ενῶ ὅμως ἐκεῖνος τὸ παρουσιάζει μὲ μαθηματικοὺς τύπους, οἱ "Αγγλοι ἐπιστήμονες τὸ ἔκαμαν κάτι «χειροπιαστό», ποὺ μπορεῖ νὰ ἐπηρεάσῃ τὴ ζωή μας.

Εἴμαστε ὅλοι συνηθισμένοι νὰ ζοῦμε σ' ἕνα κόσμο μὲ τόπο καὶ χρόνο ἔτσι ποὺ δυσκολευόμεθα νὰ φαντασθοῦμε κάτι τι ἔξω ἀπ' αὐτόν. Μόνον ἡ σκέψι μας βρίσκεται ἔξω ἀπ' αὐτὸν τὸν κόσμο καὶ μπορεῖ νὰ ταξιδέψῃ ὁπουδήποτε, στὸ παρελθὸν ἢ στὸ μέλλον. Τὸ ἴδιο λοιπὸν κι' ἡ «κοσμικὴ ἐνέργεια». Εἶναι κι' οἱ δυὸ «κάτοικοι» ἑνὸς κόσμου ποὺ βρίσκεται πέραν ἀπ' τὸ ἄτομον.

Πρὸ ἑνὸς ἔτους περίπου οἱ ἐπιστήμονες ἐπέτυχαν νὰ κατασκευάσουν μιὰ φωτογραφικὴ μηχανή, ποὺ παίρνει φωτογραφίες τοῦ ἀγνώστου αὐτοῦ κόσμου. Μπορεῖ νὰ εἰσχωρήσῃ στὸ παρελθὸν ἢ στὸ μέλλον. ἀλλὰ μέσα σ' ὡρισμένα ὅρια. Μπορεῖ ἐπίσης νὰ φωτογραφίσῃ τοὺς «κατοίκους» αὐτοῦ τοῦ κόσμου, ὅπως π. χ. τὶς σκέψεις, τὶς ἀκτινοβολίες σπόρων καὶ φυτῶν, τὶς παλμικὲς δονήσεις τοῦ καρκίνου κι' ἄλλων ἀσθενειῶν, καὶ πολλὰ ἄλλα παράξενα πράγματα.

Ἂς ὑποθέσωμε π. χ. ὅτι ἡ Φύσις πρόκειται νὰ δημιουργήσῃ ἕνα δένδρο, μιὰ καστανιά. Στὸν ἀόρατο κόσμο ἡ «κοσμικὴ ἐνέργεια» σχηματίζει ἕνα πολύπλοκο σύμπλεγμα ἀκτινοβολιῶν ποὺ ἀνταποκρίνονται στὶς ρίζες, τὰ κλαδιά, τὰ φύλλα καὶ τὰ λουλούδια τοῦ ἀνυπάρκτου ἀκόμη δένδρου, σὰν τὰ σχεδιαγράμματα μιᾶς οἰκοδομῆς ποὺ πρόκειται νὰ γίνῃ. Κι' ἡ εἰδικὴ φωτογραφικὴ μηχανὴ φωτογραφίζει αὐτὰ τὰ «σχεδιαγράμματα» δηλαδὴ τὸ δέντρο ὅπως θὰνε στὸ μέλλον!

Κατὰ τὸν ἴδιο τρόπο, ἡ μηχανὴ φωτογραφίζει τὰ περασμένα γεγονότα. "Ενας ἐπιστήμων π. χ. τράβηξε μιὰ ἀρκετὰ καθαρὴ φωτογραφία τῶν γάμων του, ποὺ εἶχαν γίνει πρὸ 22 ἐτῶν!

"Οχι μόνον ὁ χρόνος, ἀλλὰ κι' ἡ ἀπόστασις δὲν ἀποτελεῖ διόλου ἐμπόδιο στὴ λειτουργία αὐτῆς τῆς μηχανῆς. Τράβηξαν π. χ. στὴν 'Οξφόρδη τὴ φωτογραφία μιᾶς ἐγκύου γυναίκας ποὺ βρισκόταν στὴν 'Ιρλανδία, καὶ σ' αὐτὴ φαινόταν καθαρὰ ἕνα ἔμβρυον 24 ἡμερῶν!

'Η φωτογραφικὴ αὐτὴ μηχανὴ μπορεῖ νὰ δώσῃ ἀκριβῆ εἰκόνα τῆς ὑγιεινῆς καταστάσεως ἑνὸς ἀνθρώπου. Κάθε μέρος τοῦ σώματος μπορεῖ νὰ φωτογραφηθῇ χωριστὰ καὶ νὰ φανῇ ὁποιαδήποτε ἀνωμαλία του.

Πρέπει μόνο νὰ «συντονισθῇ» ἡ μηχανὴ μὲ τὸν ἄρρωστο, ὅπως ἕνα ραδιόφωνο. Αὐτὸ γίνεται συνήθως μὲ μιὰ σταγόνα αἵματος, ποὺ χρησιμεύει σὰν ζωτικὸς κρίκος.

Δὲν ἀπέχει λοιπὸν ἡ ἡμέρα ποὺ ὁ κάθε γιατρὸς θὰ μπορῇ νὰ διαγνώσῃ τὴν ἀρρώστεια τοῦ πελάτου του ἀπὸ μακρυά. Μόλις πάρῃ ἕνα τηλεφώνημά του, θὰ βρίσκῃ στὸ ἀρχεῖον του τὸ δεῖγμα τοῦ αἵματός του, θὰ συντονίζῃ κατ' ἀλήλως τὸ μηχάνημα καὶ θὰ φωτογραφίζῃ τὴν ἀρρώστεια του!

"Οπως ἀνακάλυψαν οἱ "Αγγλοι ἐπιστήμονες, ὅλες οἱ ἀσθένειες ὀφείλονται σ' ἐλαττωματικὲς παλιὲς δονήσεις, ποὺ δημιουργοῦνται στὸν κόσμο πέραν ἀπ' τὸ ἄτομον. Καὶ βρῆκαν τὶς συσκευὲς ποὺ τὶς διορθώνουν σὲ κάθε περίπτωσι, καὶ συνεπῶς ἐπιτυγχάνουν τὴ θεραπεία τοῦ ἀρρώστου μὲ τὴν «κοσμικὴ ἐνέργεια». Οἱ συσκευὲς αὐτὲς χοησιμοποιοῦνται ἤδη ἀπὸ μερικοὺς γιατροὺς σὲ περιπτώσεις ποὺ θεωρήθηκαν ἀνίατες ἀπ' τὴ συνηθισμένη ἐπιστήμη, σημειώνουν δὲ καταπληκτικὲς ἐπιτυχίες.

"Αλλοτε πίστευαν ὅτι, ἂν εἶχε κανεὶς μιὰ σταγόνα αἷματος ἑνὸς ἀνθρώπου, μποροῦσε νὰ τὴ μετεχειρισθῇ γιὰ νὰ τὸν θεραπεύσῃ ἢ γιὰ νὰ τὸν σκοτώσῃ ἀπὸ μακρυά. Τὰ πειράματα λοιπὸν τῶν "Αγγλων ἐπιστημόνων τὸ ἐπιβεβαίωσαν. Μιλήσαμε πιὸ πάνω γιὰ τὶς θεραπεῖες ποὺ ἐπιτυγχάνουν. "Εχουν ὅμως ἐπίσης ἐφεύρει καὶ συσκευές, ποὺ μποροῦν νὰ μεταβληθοῦν σὲ τρομερώτατα ὅπλα καὶ νὰ σκοτώσουν ἕναν ἄνθρωπο ἀπὸ μακρυά. Τὶς κρατοῦν ὅμως ἀκόμη μυστικές.

Θάλεγε δηλαδὴ κανεὶς ὅτι γίνονται στὸν εἰκοστὸν αἰῶνα ἐπιστημονικὲς πραγματικότητες οἱ βροῦλοι γιὰ μαγγανεῖες καὶ γιὰ θεραπεῖες ἢ θανάτους ποὺ ἐπιτυγχάνονται ἀπὸ μακρυά, μὲ μιὰ στανόνα αἵματος...

Ο,ΤΙ ΕΝΔΙΑΦΕΡΕΙ ΚΑΘΕ ΙΥΝΑΙΚΑ

Περμανάντ καὶ βαφὲς τελείως φυσικὲς ἐκτελοῦνται εἰς τὸ

ΚΟΜΜΩΤΗΡΙΟΝ

«ΛΟΥΞ»

'Απὸ εἰδικευμένους τεχνίτας. Διὰ τὴν ἐκτέλεσιν τῆς βαφῆς ἰδιαίτερα διαμερίσματα.

Α)ΦΟΙ ΟΙΚΟΝΟΜΟΠΟΥΛΟΙ

'Οδὸς 'Ελ. Βενιζέλου (πρώην Πανεπιστημίου) 59Α. Τηλέφωνον: 23-776.

ΤΟ ΧΙΟΥΜΟΡ σὲ εἰκόνες

«Δάσκαλε ποὺ δίδασκες...»
(Τοῦ Β. Χριστοδούλου)

—Πίσω βρέ!... Δὲν τῆς ἔριξα ἐγὼ τὴν σοῦπα γιὰ νὰ τὴ... σκουπίσετε ἐσεῖς!...

(Τοῦ 'Αρχέλαου)

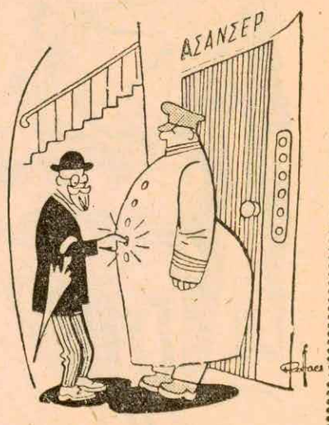

ΜΥΩΠΙΑ

—Πρῶτο πάτωμα!

Οἱ πνευματικὲς σχέσεις ΕΛΛΑΔΟΣ - ΑΙΓΥΠΤΟΥ

Μιὰ συνομιλία μὲ τὸν Πρύτανιν τοῦ Φαρουκείου Πανεπιστημίου

"Ενα τέταρτο ἀπὸ τὸ κέντρο τῆς 'Αλεξανδρείας καὶ λίγες δεκάδες μέτρα ἀπὸ τὴν περίφημη Κορνίς, κοντὰ στὸ γραφικὸ προάστειο τοῦ Ράμλι, τριγυρισμένο ἀπὸ ἕναν πανέμορφο κῆπο, γεμάτο ἀπὸ τροπικὰ ἄνθη, βρίσκεται τὸ μέγαρο ὅπου στεγάζεται τὸ Πρυτανεῖο τοῦ Φαρουκείου Πανεπιστημίου τῆς καλοκαιρινῆς αἰγυπτιακῆς πρωτευούσης.

Τὸ Φαρούκειο Πανεπιστήμιο ἀποτελεῖται ἀπὸ ἕνα συγκρότημα κτιρίων καὶ βρίσκεται στὸ κέντρο τῆς πόλεως. Μέχρις ὅτου τερματισθοῦν οἱ ἐργασίες γιὰ τὴ συγκέντρωσι ὅλων τῶν Σχολῶν κάτω ἀπὸ τὴν ἴδια πανεπιστημιακὴ στέγη, ἡ πρυτανεία τοῦ Πανεπιστημίου τῆς 'Αλεξανδρείας θὰ βρίσκεται σὲ ἀρκετὴ ἀπόστασι ἀπὸ αὐτές, στὸ μικρὸ παλατάκι τοῦ Ράμλι μὲ τὸν μεγάλο κῆπο καὶ τὶς πλατεὲς βεράντες.

Τὸ Φαρούκειο Πανεπιστήμιο ποὺ πῆρε τὴν ὀνομασία του ἀπὸ τὸν φιλοπρόοδο σημερινὸ ἡγεμόνα τῆς Αἰγύπτου, ἔχει γιὰ πρύτανι ἐδῶ καὶ δυὸ χρόνια τὸν διακεκριμένο Αἰγύπτιο σοφὸ Μουσταφὰ 'Αμὲρ Μπέην. 'Ο 'Αμὲρ Μπέης θεωρεῖται ὡς αὐθεντία, ἀνεγνωρισμένη καὶ στὸ ἐξωτερικό, στὸν κλάδο τῆς ἱστορικῆς γεωγραφίας.

Οἱ ἔρευνές του καὶ οἱ ἐργασίες του γύρω ἀπ' τὰ ζητήματα τὰ τόσον ἐνδιαφέροντα ποὺ παρουσιάζει ἡ ἐπιστήμη του εἶνε πολυποίκιλες καὶ πάντοτε ὁσάκις δημοσιεύθηκαν προκάλεσαν ζωηρότατο τὸ ἐνδιαφέρον τῶν σοφῶν ὅλου τοῦ κόσμου.

Τὸ Φαρούκειο Πανεπιστήμιο ἀποκτᾶ σήμερα ἰδιαίτερη σημασία γιὰ τὴν 'Ελλάδα, δεδομένου ὅτι ἡ ἑλληνικὴ κυβέρνησις, μετὰ τὴν ἐπίσκεψι, ποὺ μᾶς ἔκαμε τὸν περασμένο Μάϊο ὁ Αἰγύπτιος ὑπουργὸς τῆς Παιδείας Τάχα Χουσεῖν πασᾶς, ἀποφάσισε νὰ ἱδρύσῃ μιὰ ἕδρα 'Αραβικῆς Φιλολογίας ἐναντι τῆς ἕδρας 'Ελληνικῆς Φιλολογίας, ποὺ θὰ ἱδρυθῇ στὸ Πανεπιστήμιο 'Αλεξανδρείας.

'Η σημασία τῆς ἀποφάσεως αὐτῆς τῶν δύο φιλικώτατα συνδεομένων κυβερνήσεων εἶνε πολὺ μεγάλη καὶ ἀσφαλῶς θὰ ἐνθουσιάσῃ τὸν ἑλληνικὸ κσὶ τὸν αἰγυπτιακὸ λαό, ποὺ συνδέονται μὲ τόσα κοινὰ ἰδανικά.

Μὲ τὴν εὐκαιρία τῆς ἀναγγελίας τῆς ἀποφάσεως αὐτῆς καὶ μέσα στὰ πλαίσια τῆς ἐρεύνης μας γύρω ἀπὸ τὸ 'Ελληνο-αἰγυπτιακὰ προβλήματα, ἐζήτησα νὰ ἐπισκεφθῶ τὸν Μουσταφὰ 'Αμὲρ Μπέην. 'Ο Διευθυντὴς τοῦ ἰδιαιτέρου γραφείου τοῦ πρυτάνεως κ. Μισὲλ Μπούτρος, ἕνας λαμπρὸς νέος Αἰγύπτιος ἐπιστήμων καὶ ἐξαίρετος φιλέλλην μὲ διευκόλυνε μὲ προθυμία κι' εὐγένεια καὶ δυὸ μέρες ἀργότερα βρισκόμουν καθισμένος ἀντίκρυ ἀπὸ τὸν 'Εξοχώτατο Μουσταφὰ 'Αμὲρ Μπέην.

Πρέπει νὰ σημειωθῇ ὅτι στὸ Πανεπιστήμιο τοῦ Φαρούκ, σπουδάζουν σήμερα 95 'Ελληνες φοιτηταί, ἀπόφοιτοι τῶν 'Ελληνικῶν σχολείων τῆς 'Αλεξανδρείας. Οἱ φοιτηταὶ αὐτοὶ μόλις τελειώσουν τὰ σχολικὰ μαθήματα δίνουν εἰδικὲς ἐξετάσεις μπροστὰ σὲ μιὰ ἐπιτροπὴ μικτὴ ἀπὸ καθηγητὰς τῶν Σχολῶν τῆς Αἰγύπτου καὶ καθηγητὰς προερχομένους ἀπὸ τὸ Κέντρον, γιὰ νὰ διαπιστωθῇ ἡ ἐπίδοσίς τους στὰ μαθήματα σὲ τρόπον ὥστε νὰ ἐκλεγοῦν οἱ ἄριστοι γιὰ νὰ φοιτήσουν στὸ Πανεπιστήμιο τῆς 'Αλεξανδρείας.

Τὸ ἐπιτελεῖο τῶν καθηγητῶν ποὺ διδάσκουν στὸ Φαρούκειο Πανεπιστήμιο ἀποτελεῖται ἀπὸ τοὺς ἀρίστους ἐπιστήμονας τῆς Αἰγύπτου καὶ οἱ σπουδασταὶ ποὺ εἶνε ἐφοδιασμένοι μὲ τὸ δίπλωμα τοῦ Πανεπιστημίου αὐτοῦ ἀναγνωρίζονται ἀπὸ ὅλο τὸν Διεθνῆ ἐπιστημονικὸ κόσμο ὡς ἄριστοι ἐπιστήμονες στὸν κλάδο ποὺ ἐδιάλεξαν.

'Ο 'Αμὲρ Μπέης μοῦ ἔδωκε τὶς πληροφορίες αὐτὲς μὲ κάθε προθυμία, παρουσία μιᾶς ὁμάδας φοιτητῶν τοῦ Πανεπιστημίου τῆς Βαγδάτης, ποὺ εἶχανε ἔρθει γιὰ νὰ ὑποβάλουν τὰ σέβη τους στὸ σοφὸ ἐπιστήμονα, τὸν ὁποῖο ἄκουγαν μὲ εὐλαβικὴ προσοχή.

'Ανάμεσα στὰ τόσα ἐνδιαφέροντα θέματα ποὺ ἔθιξεν ὁ πρύτανις τοῦ Φαρουκείου Πανεπιστημίου ἦτανε καὶ ἐκεῖνο τῶν πνευματικῶν σχέσεων μεταξὺ τῆς 'Ελλάδος καὶ τῆς Αἰγύπτου. 'Ο Μουσταφὰ 'Αμὲρ Μπέης μοῦ εἶπε σχετικῶς:

—'Η χώρα μου πρόσφερε στὴν ἀνθρωπότητα ἕναν πανάρχαιο πολιτισμό. 'Αλλὰ καὶ ἡ ἰδική σας χώρα, ἡ περίλαμπρος 'Ελλάς, ἔδωκε σ' ὁλόκληρο τὸν κόσμο ἕναν πολιτισμό, ποὺ ἔφθασε στὸ ἀπόγειο του κατὰ τὴν ἀρχαιότητα, καὶ τοῦ ὁποίου ἡ ἐπιρροὴ εἶνε μέχρι σήμερα ἔκδηλη σ' ὅλες τὶς ἐκφάνσεις τοῦ ἀνθρωπίνου πνεύματος. 'Ο δικός μας πολιτισμὸς λάμπει στὰ τεράστια μνημεῖα, στοὺς τάφους τῶν Βασιλέων, στοὺς ναοὺς τῶν προγόνων μας, καθὼς καὶ στὰ τεμένη τῶν 'Αράβων. 'Ο πολιτισμὸς τῆς ἀρχαίας 'Ελλάδος ζῆ πάντοτε μέσα στὴν ψυχὴ καὶ τὴ σκέψι τῶν ἀνθρώπων τοῦ πνεύματος, σὰν μιὰ πολύτιμη κληρονομία ἀπεράντου σημασίας καὶ ἀξίας.

»Κάθε ἄνθρωπος θὰ πρέπει νὰ θεωρῇ τὸν ἑαυτό του τέκνον τῆς κλασσικῆς 'Ελλάδος. Κάθε ἐκδήλωσις πνευματικῆ ἀντλεῖ ἀπὸ τὰ νάματα τῆς ἀρχαίας ἑλληνικῆς σοφίας, τὴ σαφήνεια, τὸ κάλλος, τὸ ρυθμό.

»'Η Αἴγυπτος καὶ ἡ 'Ελλάς, ἀδελφὲς χῶρες τῆς Μεσογείου, συνδέονται ἀπὸ τῶν παναρχαίων χρόνων. Καὶ οἱ δεσμοὶ αὐτοὶ ἐσφυρηλατήθησαν διὰ νὰ μείνουν ἄρρηκτοι διὰ παντός. Σήμερον μάλιστα μὲ τὴν ἵδρυσιν τῆς ἕδρας τῆς 'Ελληνικῆς στὸ Πανεπιστήμιό μας καὶ τῆς 'Αραβικῆς ἕδρας στὸ Πανεπιστήμιο τῶν 'Αθηνῶν, οἱ δεσμοὶ αὐτοί, εἶμαι βέβαιος, θὰ γίνουν πλέον θερμοὶ καὶ ἐγκάρδιοι διὰ τὰς δύο πατρίδας μας, ἀδελφὰς χθὲς σήμερον καὶ πάντοτε...»

'Ο Μουσταφὰ 'Αμὲρ Μπέης, τοῦ ὁποίου ὁ ἀκρατος φιλελληνισμὸς εἶνε τόσον ἐμφανὴς ἀπὸ τοὺς λόγους του αὐτούς, δὲν θὰ ξεχασῃ ποτὲ πὼς ὅταν πρὸ ἐτῶν ἐφθασεν στὸν Πειραιά, ἐπισκεπτόμενος τὴν 'Ελλάδα γιὰ πρώτη φορά, κατώρθωσε νὰ συνεννοηθῇ μὲ τοὺς ἀχθοφόρους στὴν 'Αραδικὴ.

—Οὔτε γαλλικὰ οὔτε ἀγγλικά. Μόνον ἀραβικά!... μοῦ τονίζει χαμογελῶντας ὁ σεβαστὸς πρύτανις καὶ συνεχίζει: 'Ο ἀχθοφόρος ποὺ μοῦ πῆρε τὶς βαλίτζες μου, μοῦ δήλωσε ὅτι στὴν 'Αλεξάνδρεια εἶχε ζήσει χρόνια καὶ χρόνια. Σύμπτωσις ἴσως θὰ πῆτε. Μπορεῖ νὰ ἔχετε δίκιο. Γιὰ μένα ὅμως ἦταν σὰν ἀποκάλυψις ν' ἀκούσω στὴν 'Ελλάδα τὴ γλῶσσα μου καὶ μάλιστα νὰ προφέρεται ἀπὸ τὰ χείλη τοῦ πρώτου ἀνθρώπου τοῦ λαοῦ ποὺ συνάντησα...

'Ο 'Αμὲρ Μπέης πιστεύει ὅτι ἂν γενικευθῇ στὸ μέλλον τὸ σύστημα τῆς στενῆς πνευματικῆς ἐπαφῆς μεταξὺ 'Ελλάδος καὶ Αἰγύπτου, θὰ προκύψουν πολλὰ ἀγαθά.

—"Εχομεν τόσον πλοῦτον πνευματικόν, μοῦ ἐτόνισε, ὥστε μὲ τὴν «ἀνταλλαγὴν» καθηγητῶν καὶ σπουδαστῶν, ἀνθρώπων γενικὰ τοῦ πνεύματος εἶμαι βέβαιος ὅτι ἡ κατανόησις μεταξὺ τῶν δύο λαῶν μας καὶ ἡ ἐπίλυσις τῶν ἀμοιβαίων προβλημάτων τους θὰ ἐπιτευχθῇ πλέον μὲ τὸν καλύτερον τρόπον.

ΑΛ. Γ. ΠΩΠ.

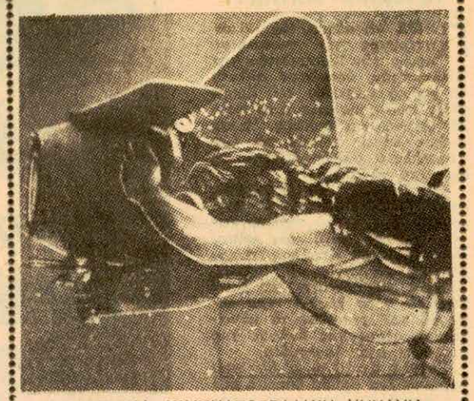

ΥΠΟΒΡΥΧΙΑ ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΙΚΗ ΜΗΧΑΝΗ

Τὸ ἀμερικανικὸ ναυτικὸ χρησιμοποιεῖ τὴ νέα αὐτὴ ὑποβρύχιο φωτογραφικὴ καὶ κινηματογραφικὴ μηχανὴ γιὰ τὴν χαρτογράφησι τῶν ἀκτῶν. Κάτω ἀπ' τὸ νεαρὸ ἡ μηχανὴ αὐτή, χάρις στοὺς στεγανοὺς θαλάμους της δὲν ἔχει καθόλου βάρος. "Ετσι μπορεῖ νὰ τὴ χειρίζεται ἕνας καὶ μόνο δύτης. χωρὶς κόπο.

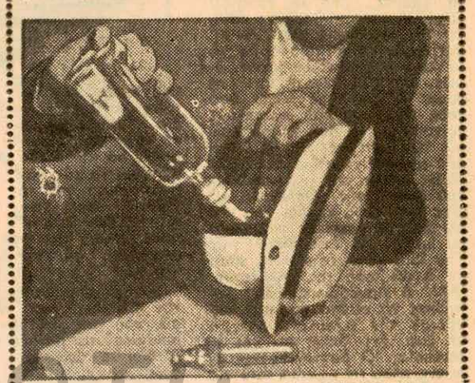

ΣΙΔΕΡΟ ΠΟΥ ΛΕΙΤΟΥΡΓΕΙ ΜΕ ΟΙΝΟΠΝΕΥΜΑ

Στὴ μεγάλη Βιομηχανικὴ "Εκθεσι τοῦ Μπίρμινγχαμ ἐκτίθεται τὸ σίδερο αὐτὸ τοῦ σιδερώματος προοριζόμενο γιὰ μέρη ὅπου δὲν ὑπάρχει ἠλεκτρικὸ ρεῦμα ἢ ὅπου οἱ διακοπὲς τοῦ ἠλεκτρικοῦ εἶνε συχνές. Τὸ ρεζερβουὰρ χωρᾶει 200 γραμμάρια οἰνοπνεύματος ποὺ ἐξασφαλίζουν στὸ σίδερο ἀδιάκοπη λειτουργία 4 ὡρῶν.

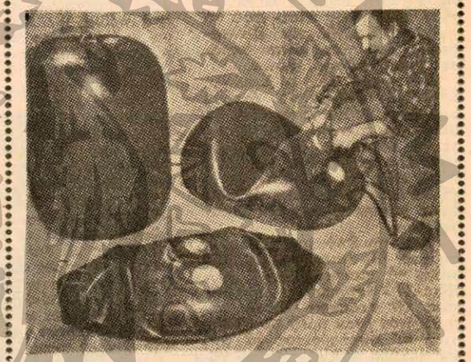

ΛΑΣΤΙΧΕΝΙΑ ΒΑΡΕΛΙΑ

Τὰ νέα αὐτὰ λαστιχένια βαρέλια πρόκειται ν' ἀντικαταστήσουν τὰ συνήθη σιδερένια. Κατασκευάζονται σὲ μεγάλη κλίμακα ἀπὸ τὴν Ἑταιρεία Ἐλαστικοῦ τῆς 'Αμερικῆς. Οἱ γνωμικοὶ τῆς ἑταιρείας, χρειάσθηκε νὰ πειραματισθοῦν ἐπὶ τρία χρόνια, γιὰ νὰ ἐπιτύχουν τὸ καταλληλότερο μίγμα ἐλαστικοῦ ποὺ δὲν θὰ ἐπρόκειτο ἀπὸ τὰ διάφορα καυστικὰ ὑγρὰ ποὺ περιέχουν πολλὲς φορὲς τὰ βαρέλια. Στὴ φωτογραφία μας βλέπετε ἕνα τέτοιο βαρέλι σὲ τρεῖς φάσεις: "Αδειο, μισογεμισμένο, γεμάτο.

Ἱστορικὸ διήγημα

Ἡ ἀπροσδόκητη ἀποκάλυψις

ΠΡΟΣ τὸ μέρος τῆς νότιας πτέρυγος τῆς γυναικείας μονῆς τῶν Καρμηλιτῶν τῆς Βιλλεμπράν, ὑψωνόταν ἄλλοτε τὸ παληὸ καστέλλι τοῦ Ζουρντάν, ποὺ χρησίμευε ἀπὸ πολλὰ χρόνια γιὰ φυλακή. Ἕνας μικρὸς κῆπος χώριζε τὰ δύο παμπάλαια οἰκοδομήματα, τὸ ἕνα ἀπὸ τὸ ἄλλο.

Οἱ μοναχές, ἀπορροφημένες ἀπὸ τὶς νηστεῖες καὶ τὶς προσευχές τους, πολὺ σπάνια κατέβαιναν σ' αὐτὸ τὸν κῆπο. Μόνο ἡ μικρὴ Καμίλλη, ἡ κόρη τοῦ μαρκησίου ντ' Ἐβρέ, εὕρισκε εὐχαρίστησι νὰ βοηθάη τὸ γέρο Μαθιό, τὸν κηπουρὸ καὶ περνοῦσε τὸ μεγαλύτερο μέρος τῆς ἡμέρας της ἀνάμεσα στὰ λουλούδια.

Γιατὶ ἡ Καμίλλη, μ' ὅλο ποὺ φοροῦσε ἕνα μαῦρο φόρεμα καὶ μιὰ λευκὴ καλύπτρα στὸ κεφάλι, δὲν ἦταν μοναχὴ καὶ δὲν ὑπαγόταν στοὺς αὐστηροὺς περιορισμοὺς ποὺ ἴσχυαν γιὰ τὶς ἄλλες. Ἦταν μιὰ ἁπλὴ φιλοξενουμένη, ποὺ εἶχε ζητήσει καταφύγιο σ' αὐτὴ τὴ μονή, ἐπειτα ἀπὸ τὰ τρομερὰ δυστυχήματα ποὺ εἶχαν πλήξει τὴν οἰκογένειά της. Ἂν κι' ἀντίκρυζε μὲ κάποιο φόβο τὸ μέλλον, ἀπὸ τ' ἄλλο μέρος, ὅμως, δὲν εἶχε σκεφτῆ ποτὲ νὰ θάψη τὴ ζωή της πίσω ἀπὸ τοὺς γκρίζους καὶ σιωπηλοὺς τοίχους αὐτοῦ τοῦ μοναστηριοῦ. Ὁ πατέρας της, ὁ ἰσχυρὸς μαρκήσιος ντ' Ἐβρέ, εἶχε λάβει μέρος στὴ συνωμοσία τοῦ δούκα τῆς Ὀρλεάνης κι' εἶχε σκύψει τὸ κεφάλι του κάτω ἀπὸ τὸ τσεκοῦρι τοῦ δημίου μετὰ τὴν ἀποκάλυψί της. Τὴν ἴδια τύχη ἐπρόκειτο νἄχη κι' ὁ ἀδελφός της Ἀλβέρτος. Ἀλλ' ὁ Λουδοβίκος 13ος λυπήθηκε τὰ νειάτα του καὶ τοῦ χάρισε τὴν τελευταία στιγμὴ τὴ ζωή, ὄχι, ὅμως καὶ τὴν ἐλευθερία. Ὁ δυστυχισμένος ἔλυωνε τώρα σὲ κάποια ἀπὸ τὶς βασιλικὲς φυλακές. Λίγο καιρὸ ἐπειτα ἀπὸ τὰ δραματικὰ αὐτὰ γεγονότα, ἡ μαρκησία ντ' Ἐβρέ, ἡ μητέρα τῆς Καμίλλης, πέθανε ἀπὸ τὴ λύπη της.

Ἡ νέα ἔβλεπε πιὰ μόνον ἐχθροὺς νὰ τὴν περιστοιχίζουν καὶ γι' αὐτὸ ἀποφάσισε νὰ ζητήση καταφύγιο πίσω ἀπὸ τὰ τείχη τῆς μονῆς τῆς Βιλλεμπράν. Ἀπὸ τότε εἶχαν περάσει δυὸ ὁλόκληρα χρόνια.

Μιὰ μέρα ποὺ ἡ Καμίλλη βρισκόταν στὸν κῆπο, ἄκουσε μιὰ φωνὴ ποὺ ἐρχόταν ἀπὸ τὸ μέρος τοῦ πύργου. Σήκωσε τότε τὰ μάτια της κι' εἶδε στὸ ψηλότερο μέρος τῶν ἐπάλξεων πίσω ἀπὸ τὰ σιδερένια κάγκελλα ἑνὸς παραθύρου, ἕνα ἀνδρικὸ πρόσωπο ποὺ τῆς χαμογελοῦσε.

Ἀπὸ τὴν ἀπόστασι ποὺ βρισκόταν, δὲν μποροῦσε νὰ διακρίνη τὰ χαρακτηριστικά του. Εἶχε τὴν ἐντύπωσι, ὡστόσο, πὼς τὸ πρόσωπο αὐτοῦ τοῦ ἀνθρώπου ἦταν πολὺ συμπαθητικὸ κι' ὑπακούοντας σὲ μιὰ ἐνστικτώδη παρόρμησι, τοῦ χαμογέλασε κι' αὐτή.

Θὰ ἦταν χωρὶς ἀμφιβολία, κάποιος ἀπὸ τοὺς φυλακισμένους ποὺ βρίσκονταν σ' αὐτὸ τὸν πύργο, θύματα τῶν πολιτικῶν παθῶν τῆς ἐποχῆς.

Ἀπὸ κεῖνη τὴν ἡμέρα μιὰ μυστηριώδης συμπάθεια δημιουργήθηκε ἀνάμεσα στὴν Καμίλλη καὶ τὸ φυλακισμένο. Ἡ νέα ἔτρεχε κάθε φορὰ ποὺ τῆς δίνοταν ἡ εὐκαιρία στὸν κῆπο καί, κρυμμένη ἀνάμεσα στὰ λουλούδια, προσπαθοῦσε νὰ κάμη τὸ φυλακισμένο νὰ καταλάβη μὲ νοήματα πὼς τὸν συμπονοῦσε γιὰ τὴ σκληρὴ τύχη του. Κι' αὐτός, ἀπὸ τ' ἄλλο μέρος τῆς ἀπαντοῦσε μὲ τὸν ἴδιο τρόπο.

Εἶχαν δημιουργήσει ἔτσι μιὰ δική τους γλῶσσα, ποὺ τοὺς ἐπέτρεπε νὰ συνεννοοῦνται μεταξύ τους, μ' ὅλη τὴν ἀπόστασι, ποὺ τοὺς χώριζε.

Ἀλλά, σιγὰ-σιγά, ἄρχισαν νὰ καταλαβαίνουν πὼς ἡ παρουσία τοῦ ἑνὸς ἦταν ἀπαραίτητη στὸν ἄλλον. Τί κρίμα, ὅμως, ποὺ δὲν μποροῦσαν νὰ ἰδωθοῦν ἀπὸ κοντά!

Μιὰ μέρα, ἕνα μικρὸ κομμάτι ἀπὸ τοῦβλο ἔπεσε κοντὰ στὰ πόδια τῆς Καμίλλης. Ἕνα χαρτάκι ἦταν δεμένο γύρω σ' αὐτὸ μὲ μιὰ κλωστή. Ἡ νέα ἄνοιξε ἀμέσως αὐτὸ τὸ χαρτάκι καὶ διάβασε:

«Ἄγγελέ μου, ἂν ποτὲ οἱ δήμιοι ποὺ μὲ κρατᾶνε ἐδῶ μέσα σοῦ ἐναδώσουν τὴν ἐλευθερία μου θὰ τρέξω νὰ πέσω στὰ πόδια σοῦ, γιὰ νὰ σοῦ πῶ πόσο σὲ λατρεύω».

Ἡ καρδιὰ τῆς Καμίλλης σκίρτησε ἀπὸ χαρά. Γιατὶ κι' αὐτὴ ἀγαποῦσε τὸ φυλακισμένο. Χωρὶς νὰ διστάση λοιπόν, ἁπλώσε τὰ χέρια της καὶ προσπάθησε νὰ τὸν κάμη νὰ καταλάβη πὼς κι' αὐτὴ τὸν ἀγαποῦσε καὶ πωὸῦσε νὰ βρεθοῦν κι' οἱ δυὸ ἐλεύθεροι γιὰ νὰ χαροῦν τὴν ἀγάπη τους.

Ἀπὸ τότε ζοῦσαν πιὰ ὁ ἕνας μὲ τὴ σκέψι τοῦ ἄλλου. Ὁ φυλακισμένος εἶχε ἀρχίσει νὰ βρίσκη λιγώτερο σκληρὴ τὴ ζωή του μέσα στὸ κελλὶ τῆς φυλακῆς του κι' ἡ Καμίλλη ἀπὸ τ' ἄλλο μέρος παρηγοριόταν μὲ τὴν ἐλπίδα πὼς ἡ μοῖρα ἴσως τὶς χαμογελοῦσε μιὰ μέρα.

Ἀλλά, σιγὰ σιγά, μιὰ σκέψις ἄρχισε νὰ ριζώνεται μέσα στὸ μυαλό της. Γιατὶ ἔποεπε νὰ περιμένη τὰ πάντα ἀπὸ τὴ μοίρα; Δὲν μποροῦσε τάχα νὰ βοηθήση τὸν ἄνθρωπο ποὺ ἐλάτρευε νὰ ξαναβρῆ τὴν ἐλευθερία του;

Ξεκινῶντας ἀπ' αὐτὴ τὴ σκέψι ἄρχισε νὰ προμηθεύεται διάφορα πράγματα. Καὶ μιὰ μέρα, πῆρε ἕνα κομμάτι ἀπὸ κεραμύδι, τύλιξε ὁλόγυρα ἕνα χοντρὸ σπάγγο, ἔχωσε ἀνάμεσα ἕνα χαρτάκι καί, πηγαίνοντας στὴν ἄκρη τοῦ κήπου, ἄρχισε νὰ τὸ πετάη στὸ παράθυρο τοῦ φυλακισμένου.

Μὰ δὲν μπόρεσε νὰ πετύχη ἐπὶ τοεῖς μέρες στὴ σειρά.

Ἀλλ' ἡ Καμίλλη δὲν ἀπελπίσθηκε καὶ συνέχισε αὐτὴ τὴν ἀχάριστη προσπάθεια. Τὸ ἀπογευμα τῆς τέταρτης ἡμέρας τέλος, τὸ κεραμύδι μὲ τὸ σπάγγο πέρασε ἀπὸ τὰ κάγκελλα.

Ὁ φυλακισμένος ξεδίπλωσε τότε τὸ σπάγγο, βρῆκε τὸ χαρτάκι καὶ διάβασε:

«Ξαναρρίχτε μου τὸ σπάγγο. Θὰ δέσω στὴν ἄκρη του δυὸ καλὲς λίμες. Ἀφοῦ λιμάρετε τὰ κάγκελλα θὰ δέσω στὴν ἄκρη τοῦ σπάγγου μιὰ σχοινένια σκάλα ποὺ φαντάζομαι ὅτι θ' ἀνεβάσετε χωρὶς δυσκολία. Ἡ ἀγάπη μου εἶνε τόσο μεγάλη ποὺ θὰ σπάση τὰ κάγκελλα τῆς φυλακῆς σας καὶ θὰ σᾶς δώση τὴν ἐλευθερία».

Ἔπειτα ἀπὸ μιὰ βδομάδα.

Ἡ Καμίλλη σήκωσε τὰ μάτια της κι' εἶδε πίσω ἀπὸ τὰ σιδερένιο κάγκελλα ἑνὸς παραθύρου ἕνα ἀνδρικὸ πρόσωπο . . .

εἶχαν φτιάξει μέσα στὶς καρδιές τους, εἶχε σβύσει

—Ἔπειτα ἀπὸ λίγη ὥρα, ὁ Ἀλβέρτος ἔφυγε μόνος του μέσα στὴ σκοτεινὴ νύχτα.

Τὴν ἄλλη μέρα, ἡ Καμίλλη εἶπε στὴν ἡγουμένη:

—Πῆρα τὴν ἀπόφασί μου. Θὰ φορέσω ὅποτε μὲ κρατᾶνε ἄξια γι' αὐτὸ τὸ ράσο τῆς μοναχῆς. Δὲν πρόκειται νὰ ξαναφύγω ποτὲ πιὰ ἀπὸ δῶ! . . .

ΛΕΩΝ ΤΡΕΚ

Ὁ καρκῖνος τῆς μήτρας

Μιὰ "σωπηλή" καὶ ὕπουλη ἀσθένεια

Μ οικοὶ ἀριθμοί, ποὺ ἔδωσε τελευταῖα στὴ δημοσιότητα τὸ γαλλικὸ Ἀντικαρκινικὸ Ἰνστιτοῦτο δείχνουν ὅτι μεταξὺ ὅλων τῶν μορφῶν καρκίνου ποὺ παρατηροῦνται στὶς ἡμέρες μας, ὁ περισσότερον διαδεδομένος εἶνε τῆς μήτρας κι' ὅτι αὐτὸς ἐπίσης παρουσιάζει ἀναλογικὰ τὴ μεγαλύτερη θνησιμότητα.

Οἱ θάνατοι ἀπὸ καρκῖνο τῆς μήτρας, σύμφωνα μὲ τοὺς ἐν λόγω ἀριθμούς, ἀντιπροσωπεύουν τὰ 24% τῆς γενικῆς θνησιμότητος μεταξὺ τῶν γυναικῶν ἀπὸ ὅλες τὶς μορφὲς αὐτῆς τῆς ἐπάρατης ἀσθενείας.

Κάθε γυναῖκα, ἔπειτα ἀπὸ τὰ 35, παρατηροῦν οἱ εἰδικοί, μπορεῖ νὰ προσβληθῆ ἀπὸ καρκῖνο τῆς μήτρας. Ἐλάχιστες, ὅμως, εἶνε ἐκεῖνες ποὺ τὸ ἀντιλαμβάνονται ἐγκαίρως. Κι' αὐτὸς εἶνε ὁ λόγος γιὰ τὸν ὁποῖον αὐτὴ ἡ ἀσθένεια δημιουργεῖ τόσα θύματα.

Πραγματικά, ὁ καρκῖνος τῆς μήτρας εἶνε ἀπὸ τὶς μορφὲς τῆς τρομερῆς αὐτῆς ἀσθενείας ποὺ θεραπεύονται εὐχερέστατα καὶ ριζικά, ἐφ' ὅσον διαγνωσθῆ ἐγκαίρως, εἴτε μὲ ἐφαρμογὲς ραδίου, εἴτε μὲ ἀφαίρεσι τῆς μήτρας. Ἡ ἀφαίρεσις αὐτὴ δὲν ἔχει καμμιὰ δυσάρεστη ἐπίδρασι στὴ γενικὴ ὑγεία τῆς ἀσθενοῦς. Μοναδική της συνέπεια θὰ εἶνε ἡ ἀνικανότης πρὸς τεκνοποίαν στὸ μέλλον. Ἀλλ' ἡ ἀφαίρεσις αὐτὴ μπορεῖ νὰ γίνη μόνο στὴν ἀρχή. Γιατί, ἀργότερα, ὁ καρκῖνος δὲν περιορίζεται μόνο στὴ μήτρα. Ἐπεκτείνεται βαθμιαῖα στὰ γειτονικὰ γάγγλια κι' ἀπὸ κεῖ μὲ διαδοχικὲς «μεταστάσεις» φθάνει σ' ἄλλα ὄργανα.

Ὁ καρκῖνος τῆς μήτρας ἐξελίσσεται στὴν ἀρχὴ μὲ τρόπο ὕπουλο, χωρὶς νὰ προκαλῆ καμμιὰ διαταραχή. Τὸ πρῶτο στάδιο τῆς καρκινώδους ἐξελίξεως εἶνε ἀπολύτως «σιωπηλό». Οὔτε ἡ ἀσθενής, οὔτε ὁ γιατρὸς ποὺ τὴν ἐξετάζει μποροῦν ν' ἀντιληφθοῦν τὸ παραμικρό. Αὐτὸ τὸ στάδιο μπορεῖ νὰ διαρκέση πολλὰ χρόνια.

Τὰ πρῶτα συμπτώματα ἀρχίζουν νὰ ἐμφανίζωνται ἀπὸ τὸ δεύτερο στάδιο. Ἀλλ' εἶνε ἀκόμη ἀσήμαντα καὶ περνοῦν συνήθως ἀπαρατήρητα. Ἡ ἐμφάνισις μερικῶν σταγόνων αἵματος κατὰ τὸ μεταξὺ τῆς ἐμμήνου ροῆς διάστημα δὲν προκαλεῖ συνήθως σοβαρὲς ἀνησυχίες. Πολλὲς γυναῖκες, ἐξ ἄλλου, ποὺ ἔχουν περάσει τὰ 45, βλέποντας αὐτὲς τὶς σταγόνες, νομίζουν ὅτι ξαναγύρισε ἡ ἔμμηνος ροή των καὶ παραπονοῦνται μόνον γιατὶ εἶνε κάπως ἀκανόνιστη.

Ὁ βλεννογόνος τῆς μήτρας ἐκκρίνει συνεχῶς ἕνα γαλακτώδες ὑγρό, ποὺ περιέχει μεγάλο ἀριθμὸ κανονικῶν κυττάρων. Ἂν, ὅμως, ἕνα καρκίνωμα ἔχει σχηματισθῆ σ' αὐτὸ τὸ ὄργανο, π.χ. στὸ σημεῖο Κ, οἱ ἐκκρίσεις τῆς μήτρας θὰ περιέχουν κύτταρα μὴ κανονικὰ (Ε). Αὐτὲς οἱ ἐκκρίσεις συλλέγονται (Σ) κατὰ τὴν ἔξοδο τῶν ἀπὸ τὴ μήτρα καὶ ὑποβάλλονται σὲ εἰδικὴ μικροσκοπικὴ ἐξέτασι.

Ἡ ἀσθενὴς δὲν ἀνησυχεῖ ἐπίσης γιὰ τοὺς πόνους στὸ κάτω μέρος τῆς κοιλιάς. Γιατὶ ὅλες οἱ γυναῖκες ἔχουν συνηθίσει στὴν ἰδέα ὅτι τὰ γεννητικά των ὄργανα (ὠοθήκες μήτρα κτλ.) εἶνε ἐξαιρετικὰ εὐαίσθητα.

Ἀλλὰ κι' ὁ γιατρὸς ἐπίσης ποὺ ἐξετάζει τὴν ἀσθενῆ δὲν μπορεῖ νὰ ὑποπτευθῆ τὴν ὕπαρξι καρκίνου τῆς μήτρας. Γιατὶ τὰ συμπτώματα ποὺ ἀναφέραμε εἶνε κοινὰ σὲ πολλὲς ἄλλες ἀσθένειες τῶν γεννητικῶν ὀργάνων.

Κατὰ τὸ τρίτο καὶ τέταρτο στάδιο, οἱ ἐνοχλήσεις ἐντείνονται, οἱ αἱμορραγίες γίνονται πιὸ συχνὲς καὶ πιὸ ἄφθονες κι' οἱ πόνοι καταντοῦν ἀφόρητοι.

Σύμφωνα μὲ τοὺς ἀριθμοὺς τοῦ γαλλικοῦ Ἀντικαρκινικοῦ Ἰνστιτούτου, ἐπὶ 1000 ἀσθενῶν ἀπὸ καρκῖνο τῆς μήτρας, ποὺ παρουσιάσθηκαν σ' αὐτό, 48 μόνον βρίσκονταν στὸ πρῶτο στάδιο καὶ θεραπεύθηκαν ριζικά, 151 βρίσκονταν στὸ δεύτερο στάδιο, 583 στὸ τρίτο καὶ 218 στὸ τέταρτο!

Οἱ ἀριθμοὶ αὐτοὶ ἐξηγοῦν γιατὶ ἡ θνησιμότης ἀπὸ καρκῖνο τῆς μήτρας εἶνε τόσον μεγάλη μεταξὺ τῶν γυναικῶν.

Ὡς προχθές, ὁ μόνος τρόπος ἀσφαλοῦς διαγνώσεως τοῦ καρκίνου τῆς μήτρας ἦταν ἡ ἱστολογικὴ ἐξέτασις. Ἀλλὰ γιὰ νὰ πραγματοποιηθῆ ἔπρεπε ἡ ἀσθενὴς νὰ ὑποβληθῆ σὲ μιὰ μικρὴ ἐγχείρησι. Ἀλλοίμονο, ὅμως, ἂν ὅλες οἱ γυναῖκες ποὺ παραπονοῦνται γιὰ πόνους στὴ μήτρα ὑποβάλλοντο σὲ παρομοία ἐγχείρησι!

Οἱ γιατροὶ τὴν συμβουλεύουν μόνον ὅταν ἔχουν σοβαρὲς ὑπόνοιες. Ἀλλὰ ὅταν ἀρχίσουν νὰ ἔχουν σοβαρὲς ὑπόνοιες σημαίνει ὅτι ἡ ἀσθένεια ἔχει προχωρήσει πιὰ κι' ὅτι, συνεπῶς, οἱ ἐλπίδες θεραπείας ἔχουν μειωθῆ σὲ μεγάλο βαθμό. Σημαντικὴ συμβολὴ στὴν ἔγκαιρο διάγνωσι τοῦ καρκίνου τῆς μήτρας ἀπετέλεσε ἡ παρατήρησις τοῦ εἰς τὸ ἐξωτερικὸν ἐργαζομένου Ἕλληνος ἰατροῦ Παπανικολάου, ποὺ πρόσεξε ὅτι οἱ ἐκκρίσεις τῆς μήτρας τῶν γυναικῶν ποὺ εἶχαν προσβληθῆ ἀπὸ καρκῖνο αὐτοῦ τοῦ ὀργάνου περιεῖχαν κύτταρα ἀνωμάλως ἀνεπτυγμένα καὶ κατέληξε στὸ συμπέρασμα ὅτι ἡ παρουσία των ἦταν ἀσφαλὴς ἔνδειξις τῆς ἀσθενείας.

Ἡ μέθοδος Παπανικολάου ἐφαρμόσθηκε κατὰ πρῶτον στὶς Ἡνωμένες Πολιτεῖες καὶ κατόπιν στὴ Γαλλία κι' ἄλλες χῶρες. Ἀπαιτεῖ, ὅμως, μεγάλη πεῖρα ἐκ μέρους τοῦ μικροβιολόγου ποὺ κάνει τὴν ἐξέτασι.

Χάρις σ' αὐτὴ τὴ μέθοδο, ἡ διάγνωσις τοῦ καρκίνου τῆς μήτρας εἶνε δυνατὴ ἀπὸ τὴν πρώτη στιγμὴ τῆς ἐμφανίσεώς του.

Καὶ ὅπως εἴπαμε, ἡ ἔγκαιρος διάγνωσις ἀποτελεῖ τὴν ἀπαραίτητη προϋπόθεσι τῆς θεραπείας καὶ τῆς σωτηρίας τῆς ἀσθενοῦς.

Πρέπει νὰ εἴμαστε περήφανοι γιὰ τὸν ἐπιστήμονα συμπατριώτη μας ποὺ ἔρχεται νὰ λυτρώση τὶς γυναῖκες ἀπὸ ἕναν τρομερὸ κίνδυνο.

Ἀριστερά: Πῶς φαίνεται ἀπὸ μικροσκόπιο μιὰ συνήθης ἔκκρισις τῆς μήτρας. Τὰ κύτταρα ποὺ διακρίνονται στὸ κέντρον προέρχονται ἀπὸ τὸν βλεννογόνο αὐτοῦ τοῦ ὀργάνου, ποὺ «ἀπολεπίζεται» συνεχῶς. Τὰ ἀποβαλλόμενα κύτταρα ἀντικαθιστῶνται μὲ ἄλλα. Δεξιά: Καρκινώδη κύτταρα ποὺ περιέχονται μέσα στὶς ἐκκρίσεις τῆς μήτρας. Πλάι στὰ κανονικὰ κύτταρα, ποὺ διακρίνονται στὸ κάτω μέρος τῆς εἰκόνος, ὑπάρχουν ἀρκετὰ μὲ ἀκανόνιστα σχήματα καὶ δυὸ πυρῆνες. Κι' ἄλλα ποὺ εἶνε ἐκλεπτυσμένα ἢ ἔχουν μικρὲς ρωγμὲς κ.τ.λ. Τὰ κύτταρα αὐτὰ δείχνουν τὴν ὕπαρξι καρκίνου τῆς μήτρας.

Ο Σφυριχτής

ΓΚΑΓΚΣΤΕΡΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

Η τυφλή γριούλα, η Μαμὰ "Ανταμς, ὅπως τὴν ἔλεγαν στὸ χωριό, ἦταν καθισμένη στὸ χώλ τοῦ μοναχικοῦ ἑξοχικοῦ σπιτιοῦ της κι' ἄκουγε τὸ ραδιόφωνο. Δίπλα της ἦταν καθισμένη ἡ Μαίρη, ἕνα κορίτσι εἴκοσι χρονῶν, ποὺ ἐκτελοῦσε χρέη οἰκονόμου καὶ συνοδοῦ ἀπὸ τὸν καιρὸ ποὺ ὁ Μπέν, ὁ μοναχογυιὸς τῆς Μαμᾶς "Ανταμς, εἶχε φύγει ἀπὸ τὸ σπίτι, δυὸ χρόνια πρίν.

«Χτὲς τὸ μεσημέρι — ἔλεγε ὁ ἐκφωνητὴς τοῦ ραδιοφώνου — ὁ Σ φ υ ρ ι χ τ ή ς, ἕνας ἀπὸ τοὺς τρομερώτερους γκάγκστερς τῆς τελευταίας δεκαετίας, ἐλήστεψε, μὲ τὴ βοήθεια ἑνὸς συνεργάτου του, τὴν Ἀγροτικὴ Τράπεζα τῆς Καλιφορνίας, σκοτώνοντας δυὸ φρουροὺς κι' ἕναν ὑπάλληλο. Εἶναι ἡ πέμπτη ληστεία, ποὺ διέπραξε ὁ Σφυριστὴς στὸ διάστημα τῶν τελευταίων ἕξη μηνῶν!...

Καὶ ξέρετε, βέβαια, γιατὶ ἔχει πάρει τὸ παρατσούκλι Σ φ υ ρ ι χ τ ή ς, ὁ γκάγκστερ αὐτός; Γιατὶ σφυρίζει ἀδιάκοπα, ἀκόμα καὶ τὴ στιγμὴ ποὺ σκοτώνει τὸ θύματά του, τὸ γνωστὸ τραγούδι «Λιλὴ Μαρλέν!» "Οταν, λοιπόν, ἀκούσετε κάποιον νὰ σφυρίζη τὸ τραγούδι αὐτό, νὰ ἔχετε τὸ νοῦ σας, γιατί...».

—Κλεῖσε τὸ ραδιόφωνο, Μαίρη! εἶπε ξαφνικὰ ἡ Μαμὰ "Ανταμς. Σοῦ ἔχω πῆ ὅτι δὲν εἶνε πράγματα αὐτὰ γιὰ ἕνα κορίτσι τῆς ἡλικίας σου!

Ἡ Μαίρη γύρισε τὸ διακόπτη τοῦ ραδιοφώνου καὶ ἡ φωνὴ τοῦ ἐκφωνητὴ ἔπαψε ν' ἀκούγεται. Ἡ γριούλα εἶπε πάλι:

—Ξέρεις τί θυμήθηκα τώρα δά, Μαίρη; Εἶνε δυὸ χρόνια που ἔχει φύγει ὁ Μπὲν ἀπὸ τὸ σπίτι. Δὲν τὸν ἀδικῶ. "Θελε νὰ πάη στὶς μεγάλες πόλεις καὶ νὰ σταδιοδρομήση. Εἶμαι ὅμως σίγουρη πὼς μιὰ μέρα θὰ γυρίση πίσω κοντὰ στὴ μητέρα του...

Τὴν ἴδια στιγμή, ἀκούστηκε ἔξω τὸ μουγγητὸ ἑνὸς αὐτοκινήτου. Φρένα ἔτριξαν μπροστὰ στὸ σπίτι. Βαρειὰ βιαστικὰ βήματα ἀκούστηκαν στὴ βεράντα, κάποιος ἄρχισε νὰ χτυπᾶ τὴν πόρτα.

Ἡ Μαίρη ἔτρεξε ν' ἀνοίξη. Ἡ Μαμὰ "Ανταμς ἄκουσε τὴν πόρτα ν' ἀνοίγη καὶ μιὰ ἀντρικὴ φωνὴ νὰ λέη:

—Ποιὰ εἶσαι ἐσύ; Ἡ γριὰ εἶνε μέσα;

Τὰ ἴδια βήματα ἀντήχησαν στὸ διάδρομο, ἔφτασαν στὸ χώλ. Ἦταν ὁ Μπέν.

Ἡ γριούλα σηκώθηκε ὄρθια τρέμοντας.

—Μπέν, μουρμούρισε μὲ πνιγμένη φωνή. Παιδί μου!

—Ποιὰ εἶνε αὐτὴ ποὺ μένει μαζί σου; ρώτησε ἀπότομα ὁ Μπέν.

—Ἡ Μαίρη! Ψυχοκόρη μου. Τὴν πῆρα μιὰ ἑβδομάδα μετὰ ἀφοῦ ἔφυγες.

—Ὑπάρχει ἀκόμα τὸ γκαράζ πίσω ἀπὸ τὸ σπίτι;

—Ναί...

—Ὡραῖα! Πάω νὰ κρύψω τὸ αὐτοκίνητο. Δὲν πρέπει νὰ τὸ δοῦν στὸ δρόμο!

Νέα βαρειὰ βήματα ἀντήχησαν στὴν εἴσοδο

—Μείνετε ἐκεῖ ποὺ εἴσαστε! φώναξε ἡ Μαμὰ "Ανταμς.

—Να σοῦ συστήσω τὸν Μπὶλ Τζόνσον, εἶπε πάλι ἡ φωνὴ τοῦ Μπέν. Εἶνε... εἶνε... συνεταῖρος μου. Θὰ μείνουμε ἐδῶ μερικὲς μέρες κι' ἔπειτα θὰ φύγουμε πάλι. Πάω τώρα νὰ βάλω τὸ αὐτοκίνητο στὸ γκαράζ.

"Ενα κρύο χέρι ἔσφιγγε τώρα τὴν καρδιὰ τῆς Μαμᾶς "Ανταμς. Ὁ γυιός της ὁ Μπέν εἶχε γυρίσει στὸ σπίτι, μὰ ἦταν ἀλλόκοτος. Δὲν τὴν εἶχε πῆ κἀν «μητέρα»! Ἐξ ἄλλου ἦταν φανερὸ πὼς δὲν εἶχε ἔρθει γιὰ νὰ δῆ τὴ μητέρα του, ἀλλὰ γιὰ νὰ κρυφτῆ! Νὰ κρυφτὴ ἀπὸ ποιόν; Ἀπὸ τὴν ἀστυνομία;

Ὁ Μπὲν γύρισε ἀπὸ τὸ γκαράζ λίγα λεπτὰ ἀργότερα. Φαίνόταν εὐχαριστημένος, γιατὶ σιγοσφύριζε ἕνα τραγούδι. Τὸ κρύο χέρι ἔσφιξε τώρα πιὸ ὀδυνηρὰ τὴν καρδιὰ τῆς γριούλας. Ὁ Μπὲν σφύριζε τὴ «Λιλὴ Μαρλέν»! Ἦταν δυνατόν; Ἦταν δυνατὸν ὁ Μπὲν νὰ ἦταν... ὁ Σ φ υ ρ ι χ τ ή ς;

★

Ἡ Μαμὰ "Ανταμς ἔστειλε τὴ Μαίρη νὰ κοιμηθῆ.

Ἡ ἴδια ἔμεινε λίγο ἀκόμα στὸ χώλ μὲ τοὺς δυὸ ἄντρες κι' ἔπειτα προσποιήθηκε τὴν κουρασμένη, τοὺς καληνύχτησε καὶ ἀνέβηκε ἐπάνω. Δὲν πῆγε ὅμως στὸ δωμάτιό της ἀμέσως. Κρύφτηκε κοντὰ στὸ κεφαλόσκαλο κι' ἔστησε τ' αὐτί της, θέλοντας νὰ βεβαιωθῆ ἂν οἱ τρομερές ὑποψίες της ἦσαν ἀληθινές.

"Ετσι ἄκουσε τὸν Μπὲν νὰ λέη:

—Θὰ μείνουμε μερικὲς μέρες ἐδῶ κι' ἔπειτα θὰ φύγουμε. Μποροῦμε ὅμως φεύγοντας νὰ ληστέψουμε τὴν τοπικὴ Τράπεζα τῆς περιφέρειας. Εὔκολη δουλειὰ καὶ πολλὰ λεφτά.

—Ἐν τάξει, εἶπε ὁ Μπίλ. Δὲ θὰ κάνω ὅμως ἄλλη δουλειὰ μαζί σου, ἂν δὲν κόψης αὐτὴ τὴν καταραμένη συνήθεια νὰ σφυρίζης τὴ «Λιλὴ Μαρλέν»!

Ὁ Μπὲν γέλασε.

—Δὲν μπορῶ νὰ τὴν κόψω τὴ συνήθεια αὐτή, εἶπε.

Τρέμοντας, ἡ γριούλα κλείστηκε στὸ δωμάτιό της. Δὲν εἶχε πιὰ γυιό! Δὲν ἦταν ὁ γυιός της, τὸ παιδί της, τὸ τέρας ἐκεῖνο ποὺ σκότωνε ἀνθρώπους σφυρίζοντας καὶ ποὺ σκόπευε τώρα νὰ ληστέψη τὴ τοπικὴ τοάπεζα. Ἔπρεπε νὰ τὸν ἐμποδίση! Ἔπρεπε νὰ σταματήση τὴν αἱματηρὴ σταδιοδρομία τοῦ Σφυριχτῆ!

Ἄκουσε τοὺς δυὸ ἄντρες νὰ ἀνεβαίνουν τὴ σκάλα, νὰ καληνυχτίζονται καὶ νὰ κλείνωνται στὰ δωμάτιά τους. Ἄφησε νὰ περάση μισὴ ὥρα, πρὶν βγῆ στὸ διάδρομο. Βεβαιώθηκε ἀπὸ τὰ ροχαλητά τους ὅτι κι' οἱ δυὸ κοιμόνταν βαθειὰ καὶ μπῆκε ἀθόρυβα πρῶτα στὸ δωμάτιο τοῦ Μπὲν κι' ἔπειτα στὸ δωμάτιο τοῦ Μπίλ. Ἔμεινε λίγα λεπτὰ σὲ κάθε δωμάτιο καὶ ὅταν βγῆκε εἶχε δυὸ πιστόλια, τὰ πιστόλια τῶν γκάνγκστερς μέσα στὴ μεγάλη τσέπη τῆς ποδιᾶς της. Τὰ εἶχε βρῆ πασπατεύοντας στὰ κομοδίνα, πλάϊ στὰ κρεββάτια τους. Κλειδωσε ἀπ' ἔξω τὶς πόρτες τῶν δυὸ δωματίων κι' ἔτρεξε στὸ δωμάτιό της Μαίρης.

—Ντύσου ἀθόρυβα κι' ἔλα κάτω! Θὰ σὲ περιμένω στὴ βάσι τῆς σκάλας, τῆς ψιθύρισε.

Ὅταν ἡ νέα κατέβηκε, ἡ γριούλα τῆς εἶπε:

—Ἄκουσε, Μαίρη. Θὰ γυρίσης πρῶτα τὸ γενικὸ διακόπτη τοῦ ἠλεκτρικοῦ. Ἔπειτα θὰ πάρης τὸ αὐτοκίνητο ἀπὸ τὸ γκαράζ καὶ θὰ πᾶς νὰ εἰδοποιήσης τὴν ἀστυνομία. Θὰ τοὺς πῆς ὅτι ὁ γυιός μου εἶνε ἐδῶ κι' ὅτι ὁ γυιός μου εἶνε ὁ... Σ φ υ ρ ι χ τ ή ς!

—Μὰ ὁ Μπέν... εἶνε γυιός σας!

—Θέλω νὰ πάρη τὸν ἴσιο δρόμο. ἀπάντησε ἡ Μαμὰ "Ανταμς. Δὲν θέλω νὰ σκοτώνη πιὰ ἀνθρώπους! Πήγαινε τώρα!

Τὸ κορίτσι βγῆκε ἔξω κι' ἔπειτα ἀπὸ λίγο ἡ γοηούλα ἄκουσε τὸ αὐτοκίνητο νὰ βγαίνη στὸ δρόμο.

Ἐπάνω, στὰ δωμάτια τῶν δυὸ γκάνγκστερς, ἀντήχησαν βαρειὰ βήματα.

—Μπέν! φώναξε ὁ Μπίλ. Μ' ἔχουν κλειδώσει μέσα! Μοῦ πῆραν τὸ πιστόλι καὶ τὸ φῶς δὲν ἀνάβει!

—Καὶ μένα τὸ ἴδιο! γρύλλισε ὁ Μπέν. Κάποιος μᾶς πῆρε τὸ αὐτοκίνητο! Πρέπει νὰ φύγουμε. Σπάσε τὴν πόρτα!

Τρομακτικοὶ κρότοι συγκλόνισαν τὸ σπίτι. Ἡ γριούλα, ὀρθια στὴ βάσι τῆς σκάλας μὲ τὰ πιστόλια στὰ χέρια, περίμενε.

Οἱ πόρτες δὲν ἄνθεξαν περισσότερο ἀπὸ δέκα λεπτά. Οἱ δυὸ γκάνγκστερς βγῆκαν στὸ διαδρομο κι' ἔτρεξαν πρὸς τὴ σκάλα. Ἡ φωνὴ τοῦ Μπὶλ εἶπε:

—Δὲν μοῦ πῆραν εὐτυχὼς τὸ μικρὸ πιστόλι, ποὺ βάζω πάντα κάτω ἀπὸ τὸ μαξιλάρι μου! Εἶνε κι' αὐτὸ κάτι! Ἂς φύγουμε τώρα...

—Μείνετε ἐκεῖ ποὺ εἴσαστε!, φώναξε ἡ Μαμὰ "Ανταμς. "Εχω δυὸ πιστόλια καὶ εἶμαι στὸ τέρμα τῆς σκάλας! Ἂν δοκιμάσετε νὰ κατεβῆτε, θὰ πυροβολήσω. Εἶμαι τυφλή, μὰ δὲν θ' ἀστοχήσω...

Ἕνα σπίρτο ἔτριξε. Ὁ Μπὶλ εἶπε τραχειά:

—Πέταξε τὰ πιστόλια χάμω, γριά, πρὶν σὲ ξεκάνω!

—Μή! φώναξε ὁ Μπέν. Εἶνε τυφλή, εἶνε μητέρα μου!

Ἀκούστηκε μιὰ βλαστήμια. Κάτι σκληρὸ ἔπεσε στὰ σκαλοπάτια καὶ κατρακύλησε ὡς τὰ πόδια τῆς γριᾶς. Ἦταν τὸ πιστόλι τοῦ Μπίλ! Ὁ Μπὲν τὸν εἶχε χτυπήσει ἐαφνικὰ στὸ χέρι καὶ τοὔπεσε.

Ἡ σκάλα ἔτριξε τώρα. Οἱ δυὸ κακοῦργοι εἶχαν ἔρθει στὰ χέρια καὶ πάλευαν ἄγρια. Ἡ Μαμὰ "Ανταμς ἔτρεμε ἀπὸ χαρὰ καὶ περηφάνεια. Ὁ γυιός της ἀγωνιζόταν γι' αὐτήν!

Μιὰ κραυγὴ πόνου ἀντήχησε. "Ενα κορμὶ κύλησε στὰ σκαλοπάτια κι' ἔμεινε ἀσάλευτο.

"Επειτα, βαρειὰ βήματα ἄρχισαν νὰ κατεβαίνουν τὴ σκάλα. Μὲ τὴν ψυχὴ στὸ στόμα καὶ τὰ πιστόλια ἑτοιμα, ἡ Μαμὰ "Ανταμς περίμενε. Ποιὸς εἶχε νικήσει; Ὁ γυιός της ἢ ὁ ἄλλος;

Καὶ τότε ἕνα σιγανὸ σφύριγμα ἔφτασε ὡς τ' αὐτιά της. Κάποιος σφύριζε τὴ «Λιλὴ Μαρλέν»! Μιὰ ἀνέκφραστη εὐτυχία πλημμύρισε τὴ γριούλα. Τὰ χέρια, ποὺ κρατοῦσαν τὰ πιστόλια χαμήλωσαν. Τὰ βήματα πλησίασαν. Κάποιος πέρασε γοργὰ δίπλα της καὶ βγῆκε ἀπὸ τὴν πόρτα τῆς εἰσόδου.

Δὲν δοκίμασε νὰ τὸν ἐμποδίση. "Ηξερε τώρα πὼς ὁ γυιὸς θάπαιρνε τὸν ἴσιο δρόμο. Ἡ φωνὴ τῆς καρδιᾶς της τὸ ἔλεγε αὐτό.

Λίγα λεπτὰ ἀργότερα τὸ χώλ γέμισε ἀπὸ ἀστυνομικούς. Κάποιος τὴν ρώτησε:

—Ὁ ἕνας ἀπ' αὐτοὺς ἔφυγε, ἔ; Ποιό δρόμο πῆρε;

—Δὲν μπορεῖ νὰ ξέρη, εἶπε κάποιος ἄλλος. Εἶνε τυφλή!

—Ξέρω!, ἀπάντησε ἡ γριούλα. Πῆρε τὸν ἴσιο δρόμο!

Καὶ παραμέρισε γιὰ νὰ κουβαλήσουν ἔξω τὸ νεκρό.

—Πῆρε τὸν ἴσιο δρόμο! μουρμούρισε πάλι χαμογελῶντας νεμάτη ἱκανοποίησι.

ΚΟΡΝΕΛ ΓΟΥΛΡΙΤΣ

Σοφία Παλαιολογίνα

Βυζαντινὲς Πριγκήπισσες

Στὶς 19 Ἰανουαρίου 1421 ἔγιναν οἱ γάμοι τοῦ Ἰωάννου Παλαιολόγου, διαδόχου τοῦ βυζαντινοῦ θρόνου, καὶ τῆς Σοφίας, κόρης τοῦ Γενοβέζου μαρκησίου Ἰωάννου τοῦ Β' τοῦ Μομφερρατικοῦ. Πέρασαν, ὅμως, πέντε περίπου χρόνια ἀπὸ τότε καὶ ἡ Σοφία δὲν εἶχε ἀκόμα καταλάβει ποιὰ οὐσιαστικὴ διαφορὰ ὑπάρχει μεταξὺ ἀγάμου καὶ ἐγγάμου βίου. Ὁ ἄνδρας της δὲν ἔδειξε ποτὲ ἔστω καὶ τὴν παραμικρὴ διάθεσι νὰ τὴν κατατοπίση σχετικῶς.

Ὁ Ἰωάννης Παλαιολόγος εἶχε σοβαρὰ δικαιολογητικὰ καὶ ἐλαφρυντικὰ γιὰ τὴν ἀσυγχώρητη, ἐκ πρώτης ὄψεως διαγωγή του.

Ἡ Σοφία ἦταν πλούσια σὲ ψυχικὰ καὶ πνευματικὰ προτερήματα, ποὺ μποροῦν νὰ στολίσουν μιὰ κόρη: σὲ μόρφωσι, καλωσύνη, ἠθικὴ, ἀβροὺς τρόπους καὶ ὡραῖο χαρακτῆρα. Τὰ ξανθὰ μαλλιὰ της ἔπεφταν, ποτάμι χρυσαφένιο, σχεδὸν ὡς τοὺς ἀστραγάλους της. Ὁ λαιμός της ἦταν ποίημα λευκότητος καὶ ἁρμονικῶν γραμμῶν. Καὶ εἶχε παράστημα

Ἡ Σοφία ἦρθε σ' ἐπαφὴ μὲ τοὺς πατριώτες της, τοὺς Γενουησίους γιὰ νὰ τὴ βοηθήσουν.

πριγκηπικό, βάδισμα περήφανο.

Ἐνῶ, ὅμως, ἡ φύσις τὴν φιλοδώρησε μὲ τόσα ἰδανικὰ χαρίσματα, ποὺ θὰ τὴν ἔκαναν περιζήτητη νύφη, τὴν ἀδίκησε σ' ἕνα σημεῖο, τὸ πιὸ σπουδαῖο γιὰ μιὰ γυναῖκα: "Ηταν ἀσχημη στὸ πρόσωπο, ἀφάνταστα ἄσχημη, ἀποκρουστικὰ ἄσχημη.

Τὸ εἶχε πάρει καὶ ἡ ἴδια ἀπόφασι ὅτι τῆς ἦταν γραφτὸ νὰ ἐνταφιάση τὴν ἀχρηστη νεότητά της σ' ἕνα ἀπ' τὰ πολλὰ μοναστήρια τῆς πατρίδας της, τῆς Γένουας, ὅταν ξαφνικὰ παρουσιάσθηκε ἕνας ἀνέλπιστος γαμπρός. Καί, μάλιστα, γαμπρὸς ὄχι κοινός: κληρονόμος ἑνὸς στέμματος, ποὺ, ὅσο κι' ἂν εἶχε χάσει τὴν παληά του λαμπρότητα, δὲν ἔπαψε νὰ θεωρῆται ἀπ' τὰ καλύτερα τοῦ κόσμου.

Μὲ γλυκό, λοιπόν, χτυποκάρδι, ἀλλὰ καὶ μὲ κάποιο ἀόριστο φόβο, — εἶχε ὁδυνηρὴ συναίσθησι τῆς ἀτελείας της, — ξεκίνησε ἡ Σοφία ἀπ' τὸν τόπο της, μὲ πολυπληθῆ ἀκολουθία εὐγενῶν καὶ θεραπαινίδων. Ἕνα καράβι, καταστόλιστο μὲ κόκκινα μεταξωτὰ ὑφάσματα τὴν ἀπεβίβασε στὸ Βυζάντιο, ἕνα μελαγχολικὸ ἀπόγευμα τοῦ Νοεμβρίου, στὰ 1420.

★

Ὁ αὐτοκράτωρ Μανουὴλ Β' ὁ Παλαιολόγος καὶ ὁ γυιός του ὁ Ἰωάννης ἤξεραν, ἀπ' ὅσα εἶχαν ἀκούσει, ὅτι ἡ νύφη δὲν ἐπροκειτο νὰ λαμπρύνη τ' ἀνάκτορα τῶν Βλαχερνῶν μὲ τὴν ἐξαιρετικὴ καλλονή της. Ὑποθέτουμε, ὅμως, πὼς ὅταν τὴν προτείδανε ἀπὸ κοντά, θὰ ἔφριξαν καὶ οἱ δυό. Ἡ ἀσχήμια τῆς Σοφίας ἦταν κάτι ἀνώτερο ἀπ' ὅ,τι εἶχαν προβλέψει. Ὁ Ἰωάννης θὰ ἔρριξε στὸν πατέρα του βλέμματα ἀπελπισίας, ἐνῶ ἐκεῖνος, διαφορετικὰ σκεπτόμενος, θὰ προσπαθοῦσε νὰ τοῦ δώση θάρρος μὲ νοήματα.

Καὶ παραμέρισε γιὰ νὰ κουβαλήσουν ἔξω τὸ νεκρό.

—Πῆρε τὸν ἴσιο δρόμο! μουρμούρισε πάλι χαμογελῶντας νεμάτη ἱκανοποίησι.

"Εγιναν, λοιπόν, οἱ ἀρραβῶνες τοῦ Ἰωάννου καὶ τῆς Σοφίας, τὸ Νοέμβριο τοῦ 1420, μὲ τὴ συνηθισμένη μεγαλοπρέπεια καὶ σπατάλη. Ἡ ἀλήθεια εἶνε ὅτι τὸ Κράτος ἀντιμετώπιζε τότε ἀφάνταστη ἀνέχεια. Ὡστόσο, ἡ αὐλὴ ἦταν ὑποχρεωμένη νὰ κάνη θυσίες, σὲ μιὰ τέτοια ἐπίσημη περίστασι, γιὰ νὰ κρατήση τὴν ἀξιοπρέπειά της ἀπέναντι τῶν ξένων.

Τοὺς ἀρραβῶνας δὲν τοὺς ἀκολούθησαν ἀμέσως οἱ γάμοι.

Φαίνεται, ὅτι ὁ Ἰωάννης, πειραγμένος ἀπ' τὰ εἰρωνικὰ σχόλια ποὺ ἄκουε τριγύρω του γιὰ τὴ νύφη, θὰ προσπάθησε νὰ πείση τὸν πατέρα του νὰ ματαιωθῆ ὁ γάμος. Μὰ ἀπέτυχε κι' ὁ γάμος ἔγινε στὶς 19 Ἰανουαρίου 1421. Μὲ τὴν εὐκαιρία αὐτήν, ὁ αὐτοκράτωρ ἀπένειμε στὴν «ἐπιφανεστάτη» (πριγκήπισσα) τὸ ἐπώνυμο τῆς Παλαιολογίνας, ποὺ δὲν τὸ εἶχε πάρει καμμιὰ ἄλλη ξένη ὡς τότε. Ἦταν, μάλιστα, τόσο ζωηρὴ ἡ ἐπιθυμία τοῦ Μανουὴλ νὰ φανῆ εὐάρεστος στοὺς Γενουησίους γιὰ νὰ ἐξασφαλίση τὴν συνεργασία τους, ὥστε ἐπέτρεψε στὴ Σοφία νὰ διατηρήση καὶ τὸ θρήσκευμά της.

Γιὰ πρώτη φορὰ τὸ Βυζάντιο δεχότανε τέτοια ταπείνωσι: ν' ἀνέχεται μιὰ σχισματικὴ ὡς σύζυγο διαδόχου, βασίλισσα ἴσως μιὰ μέρα.

Μετὰ τὸ γάμο ὁ Ἰωάννης ἀγνόησε τὴ σύζυγό του. Κι' ἔτσι πέρασαν ἑβδομάδες, μῆνες, χρόνια καὶ ἡ ἐπιφανεστάτη ἐξακολουθοῦσε νὰ γνωρίζη γιὰ τὸν ἔρωτα μονάχα ὅσα εἶχε πληροφορηθῆ ἀπ' τὴν ἀνάγνωσι ἱπποτικῶν μυθιστορημάτων. Ὁ Ἰωάννης ἦταν λεπτὸς καὶ περιποιητικὸς ἀπέναντί της, τῆς ἀπένειμε στὶς τελετὲς ὅλες τὶς τιμὲς ποὺ ἁρμόζανε στὴ θέσι της, μὰ τίποτα περισσότερο.

Ἡ Σοφία ἤξερε βέβαια πὼς δὲν ἦταν ὡραία. "Ω, πόσες φορές, ἀπὸ μικρὸ κορίτσι, δὲν θ' ἀντίκρυσε μὲ δάκρυα ἀνίσχυρης ἀπελπισίας τὸ πρόσωπό της σ' ἕνα δενετσιάνικο καθρέφτη! Εἶχε, ὅμως, συναίσθησι καὶ ὅλων τῶν ἄλλων προτερημάτων της, ποὺ τὴν ἔκαναν ἀξιόλογη γυναῖκα, πολὺ πιὸ ἐνδιαφέρουσα ἀπ' τὰ φτειασιδωμένα «νινιὰ» (κοὺκλες), ποὺ τριγυρνούσανε σὰν παγώνια στοὺς διαδρόμους τῶν ἀνακτόρων τῶν Βλαχερνῶν. Καί, ἐπὶ πλέον, εἶχε τὴ δίκαιη καὶ λογικὴ ἀξίωσι, ἀφοῦ βρέθηκε ἕνας ἄνθρωπος ποὺ τὴν εἶδε ἀπὸ κοντὰ καὶ δέχθηκε νὰ ἔλθη μαζί της «εἰς γάμου κοινωνίαν», νὰ μάθη ἐπὶ τέλους κι' αὐτὴ τί πρᾶγμα εἶνε ὁ γάμος.

Μάταια ὅμως τὸ περίμενε αὐτό. Κι' ἀπὸ τὴ μέρα, ποὺ κατάλαβε ὅτι τὸ θλιβερὸ μυστικό της ἔγινε γνωστὸ στ' ἀνάκτορα, δὲν εἶχε πιὰ τὸ θάρρος νὰ βγῆ ἀπ' τὰ ἰδιαίτερα διαμερίσματά της. Δὲν εἶχε τὴ δύναμι ν' ἀντικρύση χαμόγελα εἰρωνείας ἢ οἴκτου.

Καὶ τὸ πιὸ φοβερὸ γιὰ τὴ Σοφία ἦταν ὅτι εἶχε ἀγαπήσει μὲ ἀπελπισμένο πάθος τὸν ἄντρα ποὺ μονάχα ἀποστροφὴ ἔνοιωθε γι' αὐτήν!

★

Οἱ μέρες κυλοῦσανε πιὰ γιὰ τὴν πριγκήπισσα πικρές, φαρμακωμένες, σ' ἕνα παραμυθένιο παλάτι.

Κάποτε, ὅμως, τὸ ποτῆρι ξεχείλισε. Ἡ ἀπόγνωσις χτύπησε τὰ φρένα τῆς Σοφίας. Κατάλαβε πὼς δὲν μποροῦσε πιὰ νὰ ὑποφέρη περισσότερο μιὰ κατάστασι τόσο ταπεινωτική, ἕνα μαρτύριο τόσο φρικτό. "Επρεπε νὰ δοθῆ τέλος στὴν ἱστορία αὐτήν. Πῶς; Μὲ τὴ φυγή; Μὲ τὴν ἀπόδρασι;... "Θελε νὰ φύγη, νὰ βρεθῆ μακρυὰ ἀπὸ ἕναν τόπο ὅπου ἐγνώρισε τόσους ἐξευτελισμούς.

Οἱ θεραπαινίδες ποὺ εἶχε φέρει μαζί της ἀπ' τὴν Ἰταλία, τὴν βοήθησαν στὴν περίπτωσι αὐτήν. Κατώρθωσαν, μὲ μύρια τεννάσματα, νὰ τὴν φέρουν σ' ἐπαφὴ μὲ τοὺς πατριώτες της, τοὺς Γενουησίους, ποὺ εἶχαν ἐγκαταστήσει ὁλόκληρη ἐμπορικὴ παροικία ἀπέναντι στὸ Βυζάντιο, στὴν παραλία τοῦ Γαλατᾶ. Τοὺς ἐξήγησε ὅτι πολλοὶ καὶ διαφόροι λόγοι τὴν ἀνάγκαζαν νὰ θέλη νὰ ἐγκαταλείψη τὴ συζυγικὴ στέγη καὶ νὰ ἐπιστρέψη στοὺς γονεῖς της, στὴν πατρίδα της, κι ἐκεῖνοι ἀφάνταν πρόθυμοι νὰ τὴν ἐξυπηρετήσουν. Ἀντιπαθοῦσαν τόσο πολὺ ὅλους τοὺς βυζαντινοὺς βασιλεῖς, ὥστε δὲν ἀφηναν νὰ πάη χαμένη καμμιὰ εὐκαιρία νὰ τοὺς βλάψουν, κατὰ τὸν ἕνα ἢ τὸν ἄλλον τρόπο!

Μιὰ μέρα, λοιπόν, ἡ Σοφία δγῆκε ἐκδρομὴ σὲ μιὰ ἀπὸ τὶς κατατρασίνες τοποθεσίες ποὺ περιβάλλουν ἀπὸ παντοῦ τὸ Βυζάντιο. Στὸν περίπατο αὐτόν, ποὺ θὰ διαρκοῦσε ὡς τὸ βράδυ, ὅπως εἶπε στὶς κυρίες ἐπὶ τῶν Τιμῶν, γιὰ νὰ μὴν ἀνησυχήσουν καὶ ψάχνουν νὰ τὴν βροῦν, τὴν συνώδευσαν μονάχα οἱ Γενοβέζες θεραπαινίδες της καὶ οἱ εὐγενεῖς ποὺ εἶχαν ἀποτελέσει τὴ νυμφικὴ της συνοδεία ὅταν ξεκινοῦσε — μὲ τόσες γλυκειὲς ἐλπίδες! — ἀπ' τὴν πατρίδα της.

Ἐδιάλεξαν ἕνα κατάλληλο μέρος, ἀπέναντι στὸ Γαλατᾶ, καὶ πέρασαν ὅλη τὴ μέρα μὲ γέλια καὶ τραγούδια, γιὰ νὰ μὴ δώσουν καμμιὰ ὑπόνοια στοὺς περιέργους.

Ἐβράδυασε, καὶ ἡ πριγκήπισσα δὲν εἶχε ἀκόμα καμμιὰ ἐπιθυμία νὰ γυρίση στ' ἀνάκτορα. Καὶ ὅταν ἡ νύχτα σκέπασε τὰ παράλια τοῦ Χρυσοῦ Κέρατος, ἕνα μικρὸ καράβι ξεκίνησε ἀπ' τὸ προκυμαίο τοῦ Γαλατᾶ, ἀπ' τὴν περιοχὴ τῶν Γενουησίων. Ἕνα σύνθημα, ποὺ τοῦ ἔδωθη ἀπ' τὴν ἀντικρυνὴ ὄχθη τὸ κατηύθυνε πρὸς τὴν τοποθεσία ὅπου τὸ περίμεναν ἡ Σοφία καὶ ἡ ἀκολουθία της.

Μέσα στὸ καράβι αὐτὸ ἦταν ὅλοι οἱ προύχοντες τῶν Γενοβέζων, ποὺ τὸ θεώρησαν ζήτημα τιμῆς νὰ βοηθήσουν μιὰ συμπατριώτισσά τους. Καί, χωρὶς νὰ σκεφθοῦν τί συνέπειες θὰ μποροῦσε νὰ ἔχη ἡ πρᾶξι τους, παρέλαβαν τὴ σύζυγο τοῦ διαδόχου καὶ τὴν μεταφεραν στὴ συνοικία τους.

Τὴν ἴδια νύχτα, ἕνα ἄλλο καράβι, πιὸ μεγάλο, σήκωσε πανιὰ καὶ ξεκινοῦσε γιὰ τὴ Γένουα, παίρνοντας μαζί του μιὰ γυναῖκα μὲ μάτια δακρυσμένα, μὲ τὴν καρδιὰ βαρειὰ τραυματισμένη. Ἡ Σοφία ἔφευγε ἀπ' τὸ Βυζάντιο πλημμυρισμένη ἀπ' τὸ ἐπιδηλητικὸ δράμα τῆς μεγάλης πολιτείας κι' ἀπ' τὴν πικρία μιᾶς ἀνικανοποίητης ἀγάπης.

Τὴν ἄλλη μέρα τὸ πρωί, οἱ κατοικοι τῆς πόλεως πληροφορήθηκαν μὲ κατάπληξι καὶ ὀργὴ τὴν ἐξαφάνισι τῆς ἐπιφανεστά-

('Η συνέχεια ὀπισθεν)

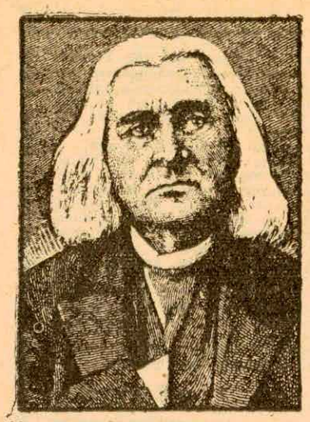

Ὁ μουσικοσύνθετης καὶ περίφημος πιανίστας Φράντς Λίστ.

Οἱ δύο ἔρωτες τοῦ Λίστ

Ἕνα φωτεινὸ μετέωρο στὸν οὐρανὸ τῆς Τέχνης

Ὁ πρῶτος ποὺ ἐγκαινίασε τὰ ἀτομικὰ μουσικὰ ρεσιτάλ, ἦταν ὁ Φράντς Λίστ, ὁ καλύτερος ἀπ' ὅσους πιανίστες ἐγνώρισε ὁ κόσμος, καὶ συγχρόνως ἕνας ἄντρας ὡραῖος, καλόκαρδος, πάντα εὐδιάθετος, ἀξιοπρεπὴς καὶ μετριόφρων μαζί. Σ' ὅλη του τὴ ζωή, δὲν παρέλειψε ποτὲ νὰ ἐνθαρρύνῃ, νὰ ἐνισχύσῃ οἰκονομικὰ καὶ νὰ διαφημίσῃ μὲ θερμοὺς ἐπαίνους τοὺς ἀντιζήλους του μουσικούς.

Ἦταν ἐπίσης ὁ πιὸ καλοντυμένος ἄντρας τῆς ἐποχῆς του. Εἶχε στὴ γκαρνταρόμπα του 60 «ἐπενδύτες» ὡραιότατα κεντημένους, καὶ φοροῦσε διαφορετικὴ γραβάτα κάθε μέρα τοῦ ἔτους! Ὅπου κι' ἂν πήγαινε νὰ δώσῃ συναυλία, ὅλες οἱ θέσεις τοῦ θεάτρου διατίθονταν προκαταβολικά. Ἑκατομμύρια θαυμασταί του ἀγόραζαν ἀντίτυπα τοῦ πορτραίτου του, ἢ κοσμήματα μὲ πέτρες ποὺ εἶχαν σκαλισμένη ἀπάνω τὴ μορφή του.

Οἱ δρόμοι ἀπ' ὅπου περνοῦσε τ' ἀμάξι του, γέμιζαν ἀπὸ ἐνθουσιασμένο πλῆθος, ποὺ ξέζευε πολλὲς φορὲς τ' ἄλογα καὶ τραβοῦσε μόνο του τ' ἀμάξι!

Στὶς δημόσιες δεξιώσεις, οἱ ἀμέτρητες θαυμάστριές του τὸν πολιορκοῦσαν γιὰ νὰ φιλήσουν τὰ χέρια του, νὰ μαζέψουν τ' ἀποτσίγαρά του καὶ τὰ κατακάθια τοῦ καφὲ του ἢ νὰ κόψουν κρυφὰ λίγες τρίχες ἀπ' τὰ μαλλιά του...

Στὰ 1833 ὅταν ἦταν 22 ἐτῶν καὶ διάσημος ἤδη, γνώρισε σὲ κάποιο κοσμικὸ σαλόνι τὴν κόμησσα Μαρία ντ' Ἀγκούλ, μιὰ παντρεμένη μὲ παιδιά, 6 χρόνια μεγαλύτερή του. Κι' αἰχμαλωτίσθηκε ἀμέσως ἀπ' τὴ γοητεία της.

Δυὸ χρόνια ἀργότερα, τοὺς βρίσκομε μαζὶ στὴ Γενεύη ὅπου συζοῦσαν φανερὰ κι' εἶχαν ἀποκτήσει μάλιστα ἕνα κοριτσάκι, τὴ Μπλαντίν. Ἀκολούθησε ἕνα εἰδυλλιακὸ ταξεῖδι στὴν Ἰταλία, ὅπου καὶ πρωτοεκοπηλώθηκε τὸ συνθετικὸ ταλέντο τοῦ Λίστ. Τὸ Δεκέμβριο τοῦ 1837, ἦρθε στὸν κόσμο ἡ δεύτερη κόρη τους, ἡ Κοζίμα.

Μὰ ἡ κόμησσα εἶχε ἀρχίσει πιὰ νὰ φανερώνῃ διάφορα ἐλαττώματά της, ποὺ ἔκαναν τὸ Λίστ νὰ τὴ βαρυέται. Ἐξ ἄλλου, τὸν εἶχαν κουράσει τὰ ἀτελείωτα ταξεῖδια κι' ἡ ὑστερικὴ λατρεία τοῦ πλήθους. Ἐπειδὴ εἶχε κερδίσει τόσο εὔκολα τὴν ἐπιτυχία, δὲν τὴν ἐκτιμοῦσε. Εὗρισκε τώρα τὴ ζωή του ἀδειανὴ κι' ἀνούσια. Κι' ἔστρεφε συχνὰ τὴ σκέψι του στὴ θρησκεία.

Εἶχε δώσει μιὰ σειρὰ ρεσιτὰλ στὸ Κίεβο τῆς Ρωσσίας, τὸ 1847, ὅταν ἔλαβε ἕνα θερμὸ συγχαρητήριο γράμμα ἀπ' τὴν πριγκήπισσα Καρολίνα Σάϋν - Βιτγκενστάϊν. Ἐξέτασε τότε κι' ἔμαθε ὅτι ἐπρόκειτο γιὰ μιὰ βαθύπλουτη χήρα Πολωνέζα, 28 ἐτῶν, μικροκαμωμένη, ὄχι ὁμορφη, διψασμένη ὅμως γιὰ ἔρωτα.

Ἡ πριγκήπισσα τὸν κάλεσε νὰ περάσῃ μερικὲς μέρες στὰ ἀπέραντα κτήματά της, στὸ Βορονίντς. Ἐκεῖ, κατάφερε νὰ κερδίσῃ τὴν καρδιά του. Τὸ γεγονὸς ὅτι ἦσαν κι' οἱ δυὸ εὐλαβεῖς καθολικοί, τοὺς φάνηκε σὰν θέλημα τῆς Μοίρας νὰ ἑνωθοῦν γιὰ πάντα.

Ὁ Λίστ δέχθηκε τὴ θέσι τοῦ καλλιτεχνικοῦ διευθυντοῦ καὶ μαέστρου τῆς Ὄπερας τῆς Αὐλῆς τῆς Βεϊμάρης. Ἐκεῖ πῆγε νὰ τὸν βρῇ σὲ λίγο κι' ἡ Καρολίνα. Τὸ σπίτι της ἔγινε τόπος συγκεντρώσεως τῶν περιφημοτέρων μουσικῶν τῆς ἐποχῆς τους.

Στὴ Βεϊμαρη συνέθεσε ὁ Λίστ τὴν πασίγνωστη «Οὐγγρικὴ Ραψῳδία» του, καθὼς καὶ τὶς συμφωνίες του «Φάουστ» καὶ τοῦ «Δάντη».

Στὸ μεταξύ, ἡ κομησσα Μαρία εἶχε παρασυρθῇ ἀπ' τὴ δίνη τῆς παρισινῆς ζωῆς κι' ἀπ' τοὺς ἐφήμερους ἔρωτες κι' εἶχε παραμελήσει τελείως τὰ παιδιὰ του Λίστ. Δὲν δυσκολεύθηκε λοιπὸν πολὺ ἡ Καρολίνα νὰ τῆς πάρῃ τὴ Μπλαντὶν καὶ τὴν Κοζίμα καὶ νὰ τὶς φέρῃ στὴν Βεϊμάρη.

Ὅσο περνοῦσαν ὅμως τὰ χρόνια, ἡ πριγκήπισσα γινόταν ὁλοένα πιὸ ἐκκεντρική. Κάπνιζε ἀδιάκοπα, σάν... φουγάρο! Ἀδιαφοροῦσε τόσο γιὰ τὴν ἐμφάνισί της, ὥστε φαινόταν 50 χρονῶν, ἐνῶ ἦταν μόλις 38. Περνοῦσε τὶς μέρες καὶ τὶς νύχτες της γράφοντας φιλοσοφικὲς πραγματεῖες περὶ Χριστιανισμοῦ καὶ Βουδισμοῦ!

Ἐπειδὴ εὗρισκε ὅτι ὁ καθαρὸς ἀέρας καὶ τὸ φῶς τῆς ἡμέρας δὲν τῆς ἐπέτρεπαν νὰ συγκεντρωθῇ, ἔπαψε τελείως νὰ βγαίνῃ ἀπ' τὸ σπίτι της. Περνοῦσε ὅλο τὸν καιρὸ της σ' ἕνα δωμάτιο μέσα σὲ μιὰ ἀτμόσφαιρα γεμάτη καπνούς, ἀποπνικτική...

Ὁ Λίστ της ἦταν πιὰ τελείως ἀδιάφορος. Ἔτσι καὶ κείνος ξαναζητησε ἀνακούφισι στὴ θρησκεία. Εἶχε πάντα κλίσι πρὸς τὸ ἱερατικὸ στάδιο. Στὶς 25 Ἀπριλίου 1865 λοιπόν, στὸν Ἅγιο Πέτρο τῆς Ρώμης, ὁ δώσιμος συνθέτης καὶ πιανίστας χειροτονήθηκε ἀββᾶς.

Ἦταν τότε 54 ἐτῶν. Πέρασε πολλὰ χρόνια ἀκόμα, ἀφοσιωμένος ἐξ ἴσου στὰ θρησκευτικά του καθήκοντα ὅπως καὶ στὴ μουσική.

Στὰ 72 χρόνια του, εἶχε πιὰ καταντήσει ἀνάπηρος, κι' εἶχε χάσει σχεδὸν τὸ φῶς του. Ἡ κόρη του Κοζίμα εἶχε παντρευτῇ μὲ τὸ Ριχάρδο Βάγνερ κι' εἶχε χηρέψει. Ὅταν ἔμαθε τὸ θάνατο τοῦ Βάγνερ, ὁ Λίστ εἶχε φιθυρίσει:

—Σήμερα αὐτός, αὔριο ἐγώ...

Ἔπειτα ἀπὸ ἕνα προσκύνημά του στὰ μέρη τῆς Εὐρώπης ὅπου εἶχε περάσει τὶς ὡραιότερες ἡμέρες, κατέληξε τὸ 1886, στὸ Μπεϋρούτ. Ὁ Βάγνερ εἶχε ἱδρύσει στὴν πόλι αὐτὴ τῆς Γερμανίας, μὲ ἐράνους καὶ συνεισφορές, ἕνα περίφημο θέατρο μελοδράματος. Μετὰ τὸ θάνατό του, τὸ διηύθυνε ἡ Κοζίμα, ποὺ ἦταν μιὰ γυναῖκα φιλόγυνη κι' αὐταρχική.

Ὅταν ἔμαθε ἡ Κοζίμα ὅτι ὁ πατέρας της εἶχε πάθει διπλὴ πνευμονία, ἔδειξε ἀδιαφορία. Ἦταν τόσο ἀπασχολημένη, τὸν καιρὸ ἐκεῖνο, μὲ τὸ «Φεστιβαλ» τοῦ Βάγνερ ποὺ εἶχε προσελκύσει χιλιάδες ξένους στὸ Μπεϋρούτ!...

Κι' ἔτσι, τὸ βράδυ τῆς 31ης Ἰουλίου 1886, ὁ Λίστ ξεψύχησε ὁλομόναχος, δίχως νἄχῃ κανένα κοντά του γιὰ νὰ τοῦ δώσῃ ἕνα ποτήρι νερό, τὴν ἴδια ὥρα ποὺ ἡ κόρη του προήδοευε σ' ἕνα ἐπίσημο νεῦμα...

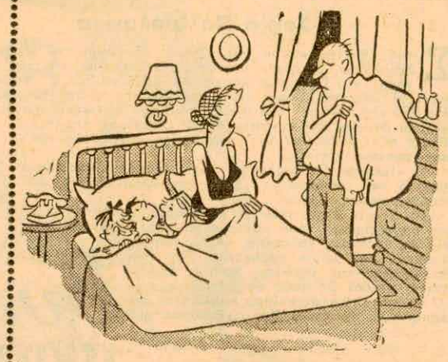

—Μὴ γδύνεσαι... Θὰ κοιμηθῆς ἔξω, ἀπόψε, γιατὶ ἡ κόρη μας ἔχει πάρτυ!...

—Ἐδῶ, κύριοι, βλέπετε τὸν περιφημότερο φουτουριστικὸ πίνακα τῆς ἐποχῆς μας!..

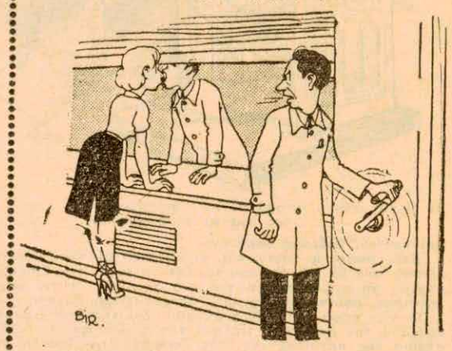

—Ἄντε, τελειώνετε, γιατὶ κλείνουμε!...
«France - Dimanche»

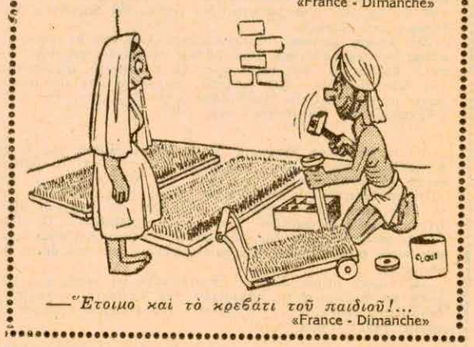

—Ἕτοιμο καὶ τὸ κρεβάτι τοῦ παιδιοῦ!...
«France - Dimanche»

τῆς. Κι' ἐπειδὴ δὲν ἤξεραν τὸ δράμα της, — οἱ λεπτομέρειες τῆς παράξενης συμβιώσεώς της μὲ τὸν Ἰωάννη δὲν εἶχαν γίνει ἀκόμα γνωστὲς στὸ λαό — νόμισαν ὅτι οἱ Γενουήνσιοι ἔκλεψαν τὴν πατριώτισσά τους γιὰ νὰ προσβάλουν τὴ βασιλικὴ οἰκογένεια.

Οἱ πιὸ θερμόαιμοι ἀπ' αὐτοὺς ἦταν ἕτοιμοι νὰ ἐκστρατεύσουν ἀπέναντι, γιὰ νὰ ξεπλύνουν μέσα στὸ αἷμα τῶν ἀπαγωγέων, τὴ θανάσιμη ὕβρι. Ὁ Μανουὴλ ἀναγκάσθηκε τότε νὰ ἐξαντλήσῃ ὅλη του τὴν ἐπιρροὴ γιὰ νὰ ἐμποδίσῃ τὸ παράτολμο κι' ἐπικίνδυνο ἐγχείρημα. Ὅσο γιὰ τὸ διάδοχο... τὰ λόγια εἶνε ἀνίκανα νὰ περιγράψουν τὴ χαρά του γιὰ τὴ λύτρωσί του ἀπ' τὴν ἀνεπιθύμητη σύζυγό του!

Καὶ τί ἀπέγινε ἡ Σοφία;

Ἀπογοητευμένη ἀπ' τὴ ζωή, κλείστηκε σ' ἕνα μοναστήρι.

ΠΕΤΡΟΣ ΑΡΓΥΡΟΣ

Η ΜΑΡΤΥΡΙΚΗ ΖΩΗ ΤΟΥ ΤΖΟΚΕΥ

Σκληρὲς στερήσεις καὶ μικρὰ κερδη

Πολὺς κόσμος ἐνδιαφέρεται συστηματικὰ γιὰ τὸν Ἱππόδρομο. Ξέρει τὰ ἄλογα, γνωρίζει τοὺς τζόκεϋ, τὶς ἱκανότητες καὶ τὶς ἐπιτυχίες τους, ἀλλὰ δὲν ξέρει πόσο περίεργη καὶ πόσο ἐνδιαφέρουσα εἶνε ἡ ζωὴ τῶν ἀνθρώπων αὐτῶν, ἀπὸ τοὺς ὁποίους ἐξαρτᾶται τὸ μεγαλύτερο μέρος μιᾶς ἱπποδρομιακῆς νίκης.

Ἡ ζωὴ λοιπὸν τοῦ τζόκεϋ εἶνε πραγματικὰ μαρτυρική.

Ὁ ἀσπονδότερος ἐχθρὸς τοῦ τζόκεϋ εἶνε τὸ βάρος του. Αὐτὸ εἶνε αὐστηρὰ καθωρισμένο καὶ δὲν πρέπει νὰ ξεπεράσῃ ὡρισμένα ὅρια. Ὅταν ὑπερβῇ τὸ ὅριο αὐτό, ὁ τζόκεϋ πρέπει ν' ἀλλάξῃ ἐπάγγελμα, ἂν μπορῇ ἢ νὰ γίνῃ ἱπποκόμος.

Τὸ βάρος τοῦ τζόκεϋ ποικίλλει ἀνάμεσα στὰ 45—60 κιλά. Μόνο οἱ τζόκεϋ ποὺ τρέχουν στὶς κοῦρσες μετ' ἐμποδίων μποροῦν νὰ φτάσουν τὰ 75 κιλά.

Ἐπίσης ὁ τζόκεϋ πρέπει ν' ἀντέχῃ στοὺς κόπους καὶ νὰ ἔχῃ εὐστροφία στὶς κινήσεις του. Δὲν μπορεῖ ἐπίσης νὰ ὑπερβῇ ὡρισμένο ἀνάστημα καὶ ὡρισμένες διαστάσεις. Δὲν πρέπει πάλι νὰ κοιμᾶται πολύ. Ἕνας ὕπνος ποὺ ὑπερβαίνει τὸ ἐξάωρο, εἶνε πάντα ἐπικίνδυνος γιὰ τὸν καλὸ τζόκεϋ. Δὲν πρέπει ἀκόμη νὰ τρώῃ πολὺ οὔτε νὰ ἔχῃ προτιμήσεις στὸ φαγητό του. Οἱ λιπαρὲς καὶ ἀμυλώδεις οὐσίες ἀποκλείονται! Τὰ κρέατα ἐπίσης! Τὰ ποτὰ ἀπαγορεύονται αὐστηρῶς. Φθείρουν τὸ νευρικὸ σύστημα κι' ἔπειτα ἀπὸ μιὰ παροδικὴ ἔξαψι φέρνουν γενικὴ χαλάρωσι στὸ σῶμα.

Γιὰ τὸν ἴδιο λόγο δὲν ἐπιτρέπονται οἱ διασκεδάσεις καὶ ἰδιαιτέρως κάθε κατάχρησις.

Ἕνας καλὸς τζόκεϋ λοιπὸν ἔχει ἕνα ὡρισμένο πρόγραμμα στὴ ζωή του καὶ τὸ ἀκολουθεῖ παντοῦ καὶ πάντα: ὡρισμένες ὧρες ὕπνου, ὡρισμένη δίαιτα, ὡρισμένες διασκεδάσεις.

Ὅλα δηλαδή, ὅσα θὰ μποροῦσαν νὰ βοηθήσουν τὸν τρομερὸ του ἐχθρό, τὸ βάρος του, καὶ νὰ καταστρέψουν τὴ «φόρμα» του.

Τὸ μαρτύριο ὅμως τοῦ τζόκεϋ δὲν περιορίζεται μόνο σ' αὐτά.

Γιατὶ ὅσο αὐστηρὴ κι' ἂν εἶνε ἡ δίαιτά του κι' ὅσο ἐγκρατὴς κι' ἂν εἶνε ἡ ζωή του ἔρχονται πάντα στιγμὲς ποὺ ἡ ἰσορροπία καταστρέφεται κι' ὁ κίνδυνος παρουσιάζεται τότε ἄμεσος καὶ χρειάζονται δραστικὰ μέτρα γιὰ ν' ἀποσοβηθῇ.

Τὰ δραστικὰ αὐτὰ μέτρα συνίστανται συνήθως στὴν αὔξησι τῶν ὡρῶν τῆς ἀσκήσεώς του — τοῦ «ἀντραινιμὰν» ὅπως λέγεται στὴν Ἱπποδρομιακὴ γλῶσσα — καὶ σὲ συχνὰ ἀτμόλουτρα, ποὺ κρατοῦν ἀρκετὴ ὥρα.

Τὰ λουτρὰ αὐτὰ ἔχουν καταστρέψει πολλοὺς τζόκεϋ καὶ πολλὲς κοῦρσες ἔχουν χαθῆ ἐξ αἰτίας τους. Παρατηρήθηκε δηλαδὴ ὅτι, ἐνῶ ὡρισμένα ἄλογα ἦσαν ἀνώτερα ἀπὸ ἄλλα, μὲ τὰ ὁποῖα συναγωνίζονταν, οἱ τζόκεϋ ποὺ τὰ ἱππευαν ἦσαν τόσο κουρασμένοι, ἔπειτα ἀπὸ τὰ ἐξαντλητικὰ λουτρά τους, ὥστε ἦσαν ἀνίκανοι πιὰ νὰ τὰ ὁδηγήσουν στὴ νίκη.

Κάποτε οἱ τζόκεϋ μπροστὰ στὸν κίνδυνο ποὺ τοὺς ἀπειλεῖ, καταφεύγουν σ' ἄλλα δραστικώτερα μέσα, ποὺ δὲν εἶνε ὡστόσο λιγώτερο καταστρεπτικά. Ἀπομακρύνουν ὅμως τὸν κίνδυνο προσωρινῶς κι' αὐτὸ εἶνε τὸ πιὸ σημαντικό... Τὸ οὖζο καὶ τὸ εὖδι εἶνε ἀπὸ αὐτὰ τὰ «φάρμακα». Ἀδυνατίζουν βέβαια τὸ σῶμα, ἀλλὰ στεγνώνουν τοὺς μῦς καὶ τὰ καταστρεπτικά τους ἀποτελέσματα δὲν ἀργοῦν νὰ φανοῦν.

Τὸ ἀσκητικὸ μαρτύριο λοιπὸν τῶν τζόκεϋ δὲν παύει ποτέ. Ἀρχίζει ἀπὸ τὴ μικρή τους ἡλικία καὶ τελειώνει μόνο ὅταν ἀποσυρθοῦν ἀπ' τὸ ἐπάγγελμα...

Δὲν γίνεται κανεὶς τζόκεϋ σὲ μεγάλη ἡλικία. Ἡ πιὸ κατάλληλη ἡλικία εἶνε μεταξὺ τῶν 12 καὶ 14 χρόνων. Ἀπὸ τότε ἀκριβῶς πρέπει ν' ἀρχίσῃ γιὰ νὰ μπορέσῃ νὰ «ντεμπουτάρῃ» σὲ ἡλικία 20 ἢ 25 περίπου χρόνων ὡς ἐπαγγελματίας.

Στὴν ἀρχὴ οἱ ὑποψήφιοι τζόκεϋ προσλαμβάνονται ὡς σταυλίτες ἀπὸ τοὺς προπονητάς. Περιποιοῦνται τὰ ἄλογα, τὰ καθαρίζουν καὶ τὰ γυμνάζουν. Ἡ καθημερινὴ αὐτὴ ἄσκησις τῶν ἀλόγων τοῦ ἱπποδρομίου, ποὺ δὲν διαρκεῖ ποτὲ λιγώτερο ἀπὸ 3 ὧρες, ἀρχίζει τὸ πρωῒ μὲ τὴν ἀνατολὴ τοῦ ἡλίου.

Ἔτσι τὸ μαρτύριο τῶν ὑποψηφίων τζόκεϋ ἀρχίζει ἀπὸ τὴν ἡλικία αὐτή.

Γιατί, ἐκτὸς ἀπ' τὴ φροντίδα καὶ τὴν ἐγύμνασι τῶν ἀλόγων, ὑποβάλλονται ἐπίσης στὴν ἴδια δίαιτα ποὺ ἀκολουθεῖ κι' ἕνας ἐπαγγελματίας, τζόκεϋ. Οἱ σταυλίτες αὐτοὶ— σεΐζηδες ὅπως ἀποκαλοῦνται συνήθως — προάγονται ἔπειτα σὲ μαθητευόμενους τζόκεϋ κι' ἔχουν τότε χάρι δύο κιλῶν, ὅταν τρέχουν στὶς κοῦρσες.

Γιὰ νὰ γίνουν τέλος τζόκεϋ καὶ ν' ἀναγνωριστοῦν ὡς ἐπαγγελματίες, πρέπει νὰ κερδίσουν ὡρισμένο ἀριθμὸ ἀπὸ πρῶτες νίκες, ποὺ καθορίζεται ἀπ' τὴ διεύθυνσι τοῦ Ἱπποδρόμου.

Θὰ νομίσετε βέβαια ὅτι ἡ μαρτυρικὴ αὐτὴ ζωὴ τοῦ τζόκεϋ ἀμείβεται πλουσιοπάροχα.

Δὲν συμβαίνει ὅμως πάντα αὐτό. Ἕνας ἐπαγγελματίας τζόκεϋ παίρνει ἕνα χρηματικὸ ποσὸν γιὰ κάθε κοῦρσα ποὺ τρέχει. Παίρνει ἐξ ἄλλου κάτι παραπάνω, ἂν ἔρθῃ «πλασὲ» καὶ τὰ τριπλά, ἂν ἔρθῃ «γκανιάν».

Καταλαβαίνετε λοιπὸν ὅτι ἡ ἀμοιβὴ αὐτὴ δὲν εἶνε καθόλου ἡγεμονική, ἀφοῦ ἄλλωστε δὲν γίνονται κάθε μέρα ἱπποδρομίες.

Γι' αὐτὸ ἀκριβῶς κανεὶς σχεδὸν ἀπ' τοὺς τζόκεϋ — κυρίως τοὺς Ἕλληνες — δὲν εἶνε πλούσιος, ἂν καὶ μερικοὶ ἀπ' αὐτοὺς παίρνουν κι' ἕνα μηνιαῖο «πουρμπουάρ» ἀπ' τὸν ἰδιοκτήτη τοῦ ἀλόγου ἢ τοῦ σταύλου στὸν ὁποῖον ἀνήκουν.

Στὸ ἐξωτερικὸ πολλοὶ τζόκεϋ εἶνε πραγματικὰ Κροῖσοι. Ἀλλ' αὐτοὶ εἶνε οἱ τυχεροί. Οἱ ἄλλοι ποὺ δὲν ἐμαοτύρησαν λιγώτερο ἀπ' αὐτούς, ἐξακολουθοῦν μέχρι τέλους τὴν ἀσκητικὴ ζωή τους χωρὶς τὴν ἐλπίδα, τὶς περισσότερες φορές, ὅτι θὰ ἐξασφαλίσουν ὅταν γεράσουν, μιὰ ἥσυχη καὶ ξεκούραστη ζωή.

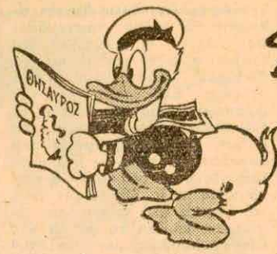

Ἐνθυμητὰ ΙΣΤΟΡΙΟΥΛΑ

Ἡ «ἀργομισθία»

Τὸ δρᾶμα μου ἄρχισε τὴν ἡμέρα ποὺ κατέπλευσα στὸ σπίτι τοῦ βουλευτοῦ κ. Μυτζηθρόπουλου, ἔχοντας ἕνα δυνατὸ χτυποκάρδι καὶ μιὰ συστατικὴ ἐπιστολή. Τὸ χτυποκάρδι προερχότανε ἀπὸ τὴν ἀγωνία ποὺ αἰσθανόμουνα γιὰ τὸ ἀποτέλεσμα αὐτῆς τῆς ἐπισκέψεως, καὶ ἡ συστατικὴ ἐπιστολὴ ἀπὸ τὸ θεῖο μου Ἀριστομένη Τζιτζιφιογκόπουλο, τέως δυναμικὸ κομματάρχη τῆς περιφερείας Γαργαλιάνων.

Δὲν χρειάζεται καὶ μεγάλη ἐξυπνάδα γιὰ νὰ καταλάβετε ὅτι ὁ βουλευτὴς ἤτανε φίλος τοῦ θείου μου, ὅτι ἐγὼ ἔψαχνα γιὰ δουλειὰ κι' ὅτι ὁ πονόψυχος ὁ μπάρμπας μου μοῦ ἔδωσε ἕνα συστατικὸ γράμμα, στὸ ὁποῖον ἔγραφε ἐπὶ λέξει — μοῦ τὸ διάβασε πρὶν κλείσῃ τὸ φάκελλο — τὰ ἑξῆς :

«Φίλτατε Πάτροκλε. Ὁ φέρων τὴν παροῦσαν τυγχάνει ἀνεψιός μου καὶ σὲ παρακαλῶ θερμότατα νὰ τὸν βουλέψῃς εἰς ἐργασίαν τινα, διότι, παρὰ τὴν ὄχι καὶ τόσον νεαρὰν ἡλικίαν του, παραμένει ἀπὸ ἐτῶν ἄνεργος καί, προκειμένου νὰ ἐξασφαλίσῃ τὰ ἀπαραίτητα πρὸς τὸ ζῆν, τὸ καπνίζειν, τὸ πίνειν καφέ, τὸ κυκλοφορεῖν δὶς λεωφορείου καὶ τὸ ἐνδύεσθαι, κινδυνεύει νὰ καταστῇ ἡ μᾶλλον κατέστη μάστιξ τῶν συγγενῶν του, τῶν φίλων του καί, γενικώτερον, τῆς κοινωνίας.

Ἀριστ. Τζιτζιφιογκόπουλος».

Δὲν μοῦ πολυάρεσε βέβαια τὸ περιεχόμενο τῆς ἐπιστολῆς, ἀλλὰ ὁ θεῖος μου μοῦ ἐξήγησε ὅτι τάγραψε «λίγο χοντρὰ» γιὰ ν' ἀναγκάσῃ τὸν κ. Μυτζηθρόπουλο νὰ ἐνδιαφερθῇ εἰλικρινῶς.

★

Καὶ πραγματικά, ὁ χριστιανὸς ἔδειξε μεγάλο ἐνδιαφέρον.

—Σὰν τί δουλειὰ προτιμᾶς; μὲ ρώτησε, ἀφοῦ διάβασε τὸ γράμμα.

—Ὅ,τι νάνε, κ. Μυτζηθρόπουλε, τοῦ εἶπα. Δουλειὰ νάνε κι' ὅ,τι νάνε κι' ὅπως νάνε.

— Καλά, δὲν ἔχεις εἰδικευθῆ καθόλου σὲ κανένα ἐπάγγελμα;

—Πῶς, σὲ ἀρκετά.

—Γιὰ πές μου μερικά.

—Γιατὶ μερικά; Νὰ σᾶς τὰ πῶ ὅλα, κύριε βουλευτά μου. Ἐγὼ ποὺ λέτε εἶμαι αὐτὸ ποὺ λένε πολυτεχνίτης κι' ἐρημοσπίτης. Συγχρόνως ὅμως εἶμαι καὶ πολὺ ἄτυχος.

—Δηλαδή, ἔχεις ἀσχοληθῆ μέχρι τώρα στὰ σοβαρὰ μὲ καμμιὰ δουλειά;

—Μὰ σᾶς εἶπα. Ἀπὸ λίγο καὶ μὲ πολλές.

—Δηλαδή;

—Νά... Ἔχω κάνει διαδοχικὰ δύο μῆνες στὴ σχολὴ Ἐμποροπλοιάρχων, μισὸ χρόνο ὑφαντουργός, ὀκτὼ μῆνες καραγκιοζοπαίκτης, ἄλλο μισὸ χρόνο ἀκροβάτης καὶ πέντε μῆνες ἀγροφύλακας.

—Μπᾶ! μπᾶ! μπᾶ!, ἔκανε ξαφνιασμένος ὁ κ. Μυτζηθρόπουλος καὶ χώθηκε ἀναπαυτικώτερα στὴν πολυθρόνα του. Τί περίεργες ἀλλαγὲς ἐπαγγελμάτων εἶν' αὐτές. Γιὰ κάν-

Ὁ ἐφιάλτης τοῦ εἰσπράκτορος!...
(Τοῦ Β. Χριστοδούλου)

λα μου πιὸ λιανὰ γιὰ νὰ καταλάβω καλύτερα.

—Θέλετε, μ' ἄλλα λόγια, νὰ σᾶς πῶ τὴν ἱστορία τῆς ζωῆς μου; τὸν ρώτησα δειλά.

—"Αν δὲν σοῦ κάνει κόπο.

—Κάθε ἄλλο, κύριε βουλευτά μου. 'Ακοῦστε λοιπόν, ἀφοῦ τὸ θέλετε, τὴν παράξενη ἱστορία μου. "Οταν ἤμουν 17 χρονῶν παλληκαράκι, ἀγάπησα μὲ ὅλη τὴ φλόγα τῆς ἄδολης καρδιᾶς μου τὴ Διαμάντω, μιὰ ὄμορφη γειτονοπούλα μου. 'Εκείνη ὅμως δὲν μοῦ ἔδινε σημασία. Κι' ὅταν μιὰ μέρα τὴν ἔπιασα μὲ δάκρυα στὰ μάτια καὶ τὴν παρακάλεσα νὰ μοῦ ἐξηγήση γιατὶ δειχνότανε τόσο σκληρὴ ἀπέναντί μου, ἡ Διαμάντω μοῦ τὸ ξέκοψε:

»—'Εμένα μ' ἀρέσουν οἱ ναυτικοί. Πάρτο ἀπόφασι! Γίνε ναυτικὸς γιὰ νὰ σ' ἀγαπήσω.

»"Ετσι ἀναγκάστηκα νὰ γραφτῶ στὴ Σχολὴ 'Εμποροπλοιάρχων. Μόλις μὲ εἶδε ἡ Διαμάντω μὲ τὴ στολὴ — ποὺ ὄχι νὰ τὸ παινευτῶ, ἀλλὰ μοῦ πήγαινε μούρλια — ἔπεσε ξερὴ στὴν ἀγκαλιά μου. "Εζησα ἔτσι λίγες εὐτυχισμένες μέρες. 'Αλλὰ ἡ κακὴ μοῦρα ἔρριξε στὸ δρόμο τῆς ζωῆς μου τὴ Χαρίκλεια. Τὴν ἀγάπησα μόλις τὴν εἶδα μὲ ὅλη τὴ φλόγα τῆς ἄδολης καρδιᾶς μου. 'Αλλὰ ἡ Χαρίκλεια δὲν ἤτανε ἀπ' τὶς κοπέλλες ποὺ ἐξετάζανε τὸ περίβλημα. Κι' ὅταν τῆς παράγινα φόρτωμα, μοῦ εἶπε:

»—"Ακου παιδάκι μου. 'Εγὼ εἶμαι ἐργάτρια, δουλεύω σ' ἕνα ἐργοστάσιο ὑφαντουργίας. Κι' ὁ ἄντρας ποὺ θὰ παντρευτῶ, πρέπει ὁπωσδήποτε νὰ εἶνε κι' αὐτὸς ἐργάτης.

»Γιὰ νὰ μὴν σᾶς τὰ πολυλογῶ σὲ καμιὰ δεκαριὰ μέρες τὰ κατάφερα κι' ἔπιασα δουλειὰ ὡς μαθητευόμενος στὸ ἴδιο ἐργοστάσιο ποὺ ἐργαζότανε κι' ἡ Χαρίκλεια. "Ολη τὴν ἡμέρα τραβολογιόμαστε μὲ τὰ «ἔρια» καὶ τὰ «νήματα» καὶ τὰ βραδάκια φεύγαμε μαζὶ πιασμένοι χεράκι-χεράκι καὶ πλέκοντας γιὰ τὸ μέλλον μας χίλια ὄνειρα. Κάποια Κυριακὴ βράδυ πῆρα τὴν Χαρίκλεια στὸν Καραγκιόζη. Μὴν τὰ ρωτᾶτε τὰ γέλια ποὺ κάναμε. Δυὸ σειρὲς πιὸ μπροστὰ ἀπὸ μᾶς καθόταν μιὰ γυναίκα μὲ σπάνια ὁμορφιὰ καὶ μὲ τσιγγάνικα μάτια. Καὶ κάθε τόσο γύριζε καὶ μὲ κύτταζε. Θεωρῶ περιττὸ νὰ σᾶς πῶ ὅτι τὴν ἀγάπησα μὲ ὅλη τὴ φλόγα τῆς ἄδολης καρδιᾶς μου.

»Κι' ἔτσι παράτησα τὰ ὑφαντουργιλίκια κι' ἔγινα καραγκιοζοπαίκτης, γιατὶ αὐτὸ τὸ ἐπάγγελμα προτιμοῦσε ἡ Αὐγούλα, ἡ καινούργια ἀγάπη μου. Γιὰ νὰ τὴν εὐχαριστήσω μάλιστα περισσότερο, εἰδικεύτηκα στὶς φωνὲς τοῦ Χατζηαβάτη, τοῦ Πεπόνια καὶ τοῦ Σιόρ-Διονύση, ποὺ ἔκαναν τὴν ἀγαπημένη μου νὰ ξεκαρδίζεται στὰ γέλια.

»'Ασφαλῶς ὅμως θἄχετε ἀκούστὰ τὸ παληὸ τραγουδάκι ποὺ λέει: «Ἡ εὐτυχία δὲν διαρκεῖ σ' αὐτὸ τὸν κόσμο τὸν θλιβερό». Τὸ ἴδιο συνέβη καὶ σὲ μένα. "Ενα βράδυ πῆρα τὴν ἀγαπημένη μου καὶ πήγαμε σ' ἕνα βαριετέ, ὅπου μεταξὺ τῶν ἄλλων χειροκροτήσαμε κι' ἕνα ἀκροβατικὸ τρίο — δυὸ μαντράχαλους καὶ μιὰ κοπέλλα σὰν τὰ κρύα νερά. Μόλις τὴν εἶδα νὰ βγαίνη στὴ σκηνή, τὴν ἀγάπησα μὲ ὅλη τὴ φλόγα τῆς ἄδολης καρδιᾶς μου. Καὶ τὴν ἄλλη μέρα κι' ὅλας τῆς ἐκμυστρεύθηκα τὸν ἔρωτά μου.

»—Μὲ συγκινοῦν τὰ εὐγενικὰ σου αἰσθήματα, μου εἶπε. 'Αλλὰ καταλαβαίνεις ὅτι ὁ ἄνθρωπος ποὺ θ' ἀγαπήσω, πρέπει νὰ εἶνε ἀκροβάτης.

»—"Ε, καὶ δὲν γίνομαι; φώναξα.

»Κι' ἔγινα. Καὶ σήμερα θὰ ἤμουνα ἕνας ἀπὸ τοὺς καλύτερους ἀκροβάτες τῆς Εὐρώπης, ἂν σὲ μιὰ τουρνὲ δὲν γνωριζόμουνα μὲ τὴν Σταμάτα, μιὰ πεντάμορφη χωριατοπούλα ποὺ τὴν ἀγάπησα μὲ ὅλη τὴ φλόγα τῆς ἄδολης καρδιᾶς μου καὶ ποὺ τρελλαινότανε γιὰ τοὺς ἀγροφύλακες. "Ετσι - να κι' ἀγροφύλακας. 'Αλλὰ δὲν μπόρεσα νὰ στεργιώσω καὶ σ' αὐτὴ τὴ δουλειά, γιατὶ φοβᾶμαι τους σκύλους. Ἡ ἱστορία μου, κύριε βουλευτά.

—Ἱστορία, κατάλαβα, κατάλαβα, μουρμούρισε χαμογελῶντας ὁ κ. Μυτζηθρόπουλος. Θέλεις νὰ σοῦ βρῶ μιὰ δουλειὰ σχετικὴ μ' αὐτὲς ποὺ ἔχεις κάνει ὡς τώρα.

Ξεροκοκκίνισα, ξεροκατάπια καὶ τοῦ εἶπα:

—"Αν εἶνε δυνατόν, κύριε βουλευτά μου, θὰ προτιμοῦσα νὰ μὲ διορίζατε στὴν 'Εταιρία Μεταφορῶν, γιατὶ τώρα τελευταῖα ἔχω σχετισθῆ μὲ κάποια Λίτσα πού...

—... Ποὺ τὴν ἀγαπᾶς μὲ ὅλη τὴ φλόγα τῆς ἄδολης καρδιᾶς σου, μ' ἔκοψε

—'Ακριβῶς. Καὶ ἡ Λίτσα, ξέρετε, τρελλαίνεται γιὰ τραμβαγέρηδες.

—Καλά, καλά, εἶπε γελῶντας ὁ κ. βουλευτής. Πέρασε αὔριο τὸ πρωῒ-πρωῒ, κι' ἂν ἀν ὄχι αὐτὸ ποὺ ζητᾶς, πάντως κάτι καλὸ θἄχω καταφέρει γιὰ σένα.

★

Τὴν ἄλλη μέρα στὶς 8 ἀκριβῶς ἔμπαινα στὸ γραφεῖο τοῦ κ. Μυτζηθρόπουλου.

—Τὰ κατάφερα νὰ σὲ διορίσω σὲ μιὰ περίφημη θέσι, μοῦ φώναξε χαρούμενος. Θὰ πᾶς νοσοκόμος σὲ μιὰ κλινική.

Καὶ πρόσθεσε, δείχνοντάς μου δύο ὑποπτα μοῦτρα ποὺ ἔστεκαν πλάϊ μου:

—Οἱ κύριοι ἀπὸ δῶ θὰ σὲ συνοδεύσουν.

★

'Η κλινικὴ ὅπου μὲ συνωδεύσανε ἦτανε νευρολογική. Κι' ἀπὸ δουλειὰ πέρναγα ζωὴ χαρισάμενη. 'Αργομισθία κανονική. Στενοχωριέμαι ὅμως γιατὶ δὲν μ' ἀφήνουν νὰ βγῶ ἔξω κι' ἐγὼ θέλω νὰ σπουδάσω ἐντομολόγος ποὺ ἀρέσει στὴν Καίτη, τὴν ὁποίαν ἐγνώρισα ἐδῶ μέσα, καὶ τὴν ὁποίαν ἀγάπησα μὲ ὅλη τὴ φλόγα τῆς ἄδολης καρδιᾶς μου...

Γ. ΓΙΑΝ.—

Η ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΜΑΣ

Μιχαλάκην Ρουστομτζῆν, Λευκωσία-Κύπρου: Τὸ σταυρόλεξό σας «"Εφτασε τὸ καλοκαίρι» ἐκτὸς τοῦ ὅτι δὲν ἔχει συμμετρία ἀπὸ ἀπόψεως σχεδίου, περιέχει καὶ ἀρκετὲς ἀνύπαρκτες λέξεις. Φτιάξετε κανένα πιὸ περιποιημένο μὲ τελείως συμμετρικὸ σχέδιο, γνῶρίς φράσεις καὶ στεῖλτε το στὰ γραφεῖα μας. "Αν εἶνε πράγματι καλό, θὰ τὸ δημοσιεύσουμε εὐχαρίστως. Στὴν ἐρώτησί, ποὺ μᾶς κάνετε θὰ σᾶς ἀπαντήσωμε σὲ προσεχὲς τεῦχος μας. Νικόλαον Γιωργᾶν, Μάλωνα-Ρόδου: Καὶ τὰ δυό σας σταυρόλεξα μέτρια. "Αν κατορθώνατε ν' ἀποφύγετε τὶς λέξεις ΤΑΩΝΙ, ΝΑΒΑΤΗΣ, ΑΡΝΙΣ, ΡΙΚ, ΣΑΒΟΣ, ΣΟΡ, ΑΟΝ καὶ μερικὲς ἄλλες, θὰ ἦσαν πολὺ καλύτερα. Κ. Λουκήν, 'Ενταῦθα: 'Η διεύθυνσις ποὺ ζητᾶτε εἶνε ἡ ἑξῆς: Greek Archidiocese of America, 10 East 79th Street, New York 21, N. Y. U. S. A. Λέν Νικολαΐδην, Λονδίνον καὶ Μάκην Πράσινον, Πειραιά: Δυστυχῶς, ἀγαπητοί μας φίλοι, ὁ «Θησαυρὸς» δὲν δημοσιεύει συνεργασία ἀναγνωστῶν. Ζαχαρίαν, Τρίπολιν: Τὸ γράμμα σας θὰ τὸ στεῖλετε στὰ γραφεῖα μας, σημειώνοντας πάνω στὸ φάκελλο: «Διὰ τὸν 'Ιατρόν». Κωνστίνον Παπαγεωργίου, Λαμία: 'Η διεύθυνσις τῆς Esther Williams εἶνε: Merto-Goldwyn-Mayer Studios 10202 W. Washington Bird. Culver City, Calif. U. S. A. Τοῦ δὲ Gene Kelly: Rodeo Drive 723, Beverly Hills, Los Angeles Calif. U. S. A. Θὰ τοὺς γράψετε ἀγγλικὰ ἢ γαλλικά. Σπύρον 'Ασλαμτζίδην, 'Ενταῦθα: 'Η διεύθυνσις τῆς Metro-Goldwyn-Mayer εἶνε: 1540 Broadway, New York 19, M. Y. U. S. A. 'Αγνοοῦμε τὴ διεύθυνσι τοῦ "Ορσον Οὐέλλες, ποὺ βοίσκεται πότε στὴ Ρώμη, πότε στὸ Παρίσι καὶ πότε στὸ Βερολῖνο. Ερικέτη Λαοιδιάνου, Θεσ)νίκην: 'Η διεύθυνσις τοῦ Clark Gable εἶνε: 4525 Petit Avenue Encino Los Angeles Calif. U. S. A. Τοῦ Douglas Fairbanks: 1515 Amalfi Drive, Pacific Palisades, Hollywood, Calif U. S. A. Τέλος τῆς Claudette Colbert: 615 North Faring Road, Bel Air-Hornby Hills, Los Angeles Ca'if. U. S. A. Λουκία: Γνωρίζουμε πολλοὺς "Ελληνας ἐκπατρισθέντας στὴν "Αμερική, γιὰ νὰ σᾶς δώσωμε ὅμως τὴ διεύθυνσί τους θὰ ἔπρεπε νὰ ξέρωμε πῶς εἶνε διατεθειμένοι ν' ἀλληλογραφήσουν μὲ 'Ελληνίδες τῆς πατρίδας των. Β. Βοιωτίαν: 'Η παράλυτη ἠθοποιός, ποὺ ἀναφέρετε εἶνε ἡ Sujan Peters: St. Cloud Road 605, Bel Air, Los Angeles, Calif U. S. A. 'Απελπισμένη φυματική: Δὲν γνωρίζουμε, δυστυχῶς, καμμιὰ ἀπὸ τὶς διευθύνσεις, ποὺ μᾶς ζητᾶτε. Μὶς Γκόστ: 'Η διεύθυνσις εἶνε: Φιλοπ. Φῖνος-Κινηματογραφικαὶ ἐπιχειρήσεις, Στουντνάρα 27, 'Αθῆναι. Ἐμμανουὴλ Ἰσιδώρου, Σ.Τ.Γ. 914Β: Κοινὰ πολὺ τὰ ποιήματά σας. 'Ἰδοὺ ἕνα τετράστιχο ἀπὸ τὴν «"Ανοιξη»:

Μᾶς ἤρθε πάλ' ἡ "Ανοιξη — σὰν νύφη ποὺ τὸ ταῖρι της
κι' ἡ φύση στολισμένη — γιὰ νάρθη περιμένη.

'Ολμιστήν, Σ.Τ.Γ. 917α. Κώστα Βιεννέζου Β.Σ.Τ. 901 καὶ Σπ. Ζουρν., 'Ενταῦθα: Δὲν δημοσιεύουμε συνεργασία ἀναγνωστῶν. Νάκην Βεραντζέρον, 'Ενταῦθα: "Αποφεύγοντας κάθε κριτικὴ μεταφέρουμε ἐδῶ δυὸ τετράστιχα. Τὸ ἕνα ἀπὸ τὴν «Πονεμένη "Ανοιξη» καὶ τὸ ἄλλο ἀπὸ τὸ «Γίθοι»:

Τὰ στήθη μου γεμάτα παγωνιὰ — "Ηθελα νάμουνα κοντὰ
τὰ μάτια μου θολὰ καὶ βουρκωμένα — πολὺ κοντὰ στὴ κάμαρά σου
πονῶ, γιατὶ μὲ τόση ἀπονιὰ — νὰ σοῦ γαϊδεύω τὰ μαλλιὰ
μὲ πίκραναν δύο νείλη ἀναπνοές — καὶ νὰ φιλῶ τὰ μάγουλά σου.

'Ο δ. Λάγγαν, Γεώργιον Σπυρόπουλον, Σπύρον Δημόπουλον, καὶ "Αρην Σειταρίδην, 202 Μ. Συντηρήσεως. Β. Σ. Τ. 904, 'Ανδρέαν Μπραουδάκην, 594 Τ. Π. Σ. Τ. Γ. 919Β, Χαράλαμπον Γκοτσίναν, Παναγ. Δημάκην, καὶ Μιχαὴλ Χονδρόν. Σ. Τ. Γ. 919, 'Αθανάσιον Κοντογιώργον, Νικόλαον Βουργιώτην καὶ 'Ιωάννην Κοττέν, 217 Τ. Προκ. Σ. Τ.Γ. 914Β, Λυκοῦργον Πασχαλίδην καὶ Νικόλαον Οἰκονομίδην, Μπρος Dakota, Σ. Τ. Γ. 925: Λυπούμεθα ποὺ δὲν θὰ πραγματοποιήσωμε τὴν ἐπιθυμία σας. ἀλλὰ δὲν δημοσιεύομε ἀγγελίες αὐτοῦ τοῦ εἴδους. Γ. Τ., Χανιά: 'Η διεύθυνσις τῆς κ. Σοφίας Βέμπο εἶνε: «Γέατρον Βέμπο», Καρόλου 18, 'Αθῆναι. Εἶνε τόσα πολλὰ τὰ γράμματα, ποὺ περιμένουν ἀπάντησι ἀπ' αὐτὴ τὴ στήλη, ὥστε μιὰ μικρὴ καθυστέρησις εἶνε τελείως δικαιολογημένη. 'Αθανάσιον Τσαλέζαν. 'Ενταῦθα: 'Αγνοοῦμε τὴ διεύθυνσι ποὺ μᾶς ζητᾶτε. Μίμην. Φρουρὸν τῆς 'Ελλάδος: Πραγματικὰ συγκινητικὸ τὸ γράμμα σας. "Εχομε ἀσχοληθῆ κατ' ἐπανάληψιν μὲ τὰ φανταράκια μας καὶ μὲ τοὺς ἡρωϊσμούς τους. Καὶ οἱ γελοιογράφοι μας δὲν γάνουν ποτὲ τὴν εὐκαιρία νὰ σατυρίσουν τοὺς νεοσυλλέκτους. Ἐπειδὴ δὲν δημοσιεύομε συνεργασία ἀναγνωστῶν, μεταφέρομε ἐδῶ ἕνα τετράστιχο ἀπὸ τὸ ποίημά σας «Τί κακό»:

Μὴν ξεννᾶς ὅμως καὶ κάτι, φανταράκο μου λεβέντη,
ἡ ζωὴ μας δὲν εἶν' μόνο τὸ ξενύχτι καὶ τὸ γλέντι.
Καὶ μιὰ εἶν' ἡ ἀμοιβή σου:
Εἶσαι "Ελλην στρατιώτης. Λίγη τάνα εἶν' ἡ τιμή σου:

Σοφία Πάντζου: 'Η διεύθυνσις τῆς Margaret O' Brien παραμένει πάντοτε ἡ ἴδια: Metro-Goldwyn-Mayer Studios, 10202 W. Washington Blrd, Culver City, Calif, U. S. A. Νὰ τῆς γράψετε χρησιμοποιῶντας ἀγγλικὴ ἢ γαλλικὴ γλῶσσα. Μαραμένο Τριαντάφυλλο: Δὲν ξέρομε τί πρόκειται νὰ γράψετε στὸν Πρόεδρο Τροῦμαν, πάντως γράψετέ του σὲ ὁποιαδήποτε ἄλλη γλῶσσα ἐκτὸς ἀπ' τὴν 'Ελληνική. 'Η διεύθυνσίς του εἶνε: Harry S. Truman, President, Washington, D. C. U. S. A. Κάποιον "Ελληνα: Προσπαθεῖτε μὲ τὸ γράμμα σας νὰ κάνετε πολὺ ὑψηλὴ φιλοσοφία καί, δυστυχῶς δὲν τὸ κατορθώνετε. Γεώργιον Δ. Ξανθουδάκην καὶ 'Ελευθέριον Εὔστο. Ξανθουδάκην, Παλαιοχώρα-Χανίων: Εὐχαρίστως θὰ σᾶς ἐγγράψωμε συνδρομητάς μας, γιὰ νὰ γίνη ὅμως αὐτό, πρέπει νὰ μᾶς στείλετε κατὰ τὸ ἀντίτιμο. Ρίξτε μιὰ ματιὰ στὶς συνδρομὲς στὴν τελευταία πρὸ τοῦ ἐξωφύλλου σελίδα μας.

ΖΗΤΕΙΤΑΙ δεσποινὶς νεαρά, εὐπαρουσίαστη, μὲ σνετικὴ μόρφωσι γιὰ νὰ μάθη πρακτικὴ αἰσθητική, μασσὰζ τοῦ προσώπου κ.λ.π. καὶ νὰ βοηθῆ εἰς τὸ ἰατρεῖον τῆς αἰσθητικῆς ἰατροῦ Λυδίας Δούκα, Στουρνάρα 30. Πληροφορίαι 5 — 7 μ.μ.

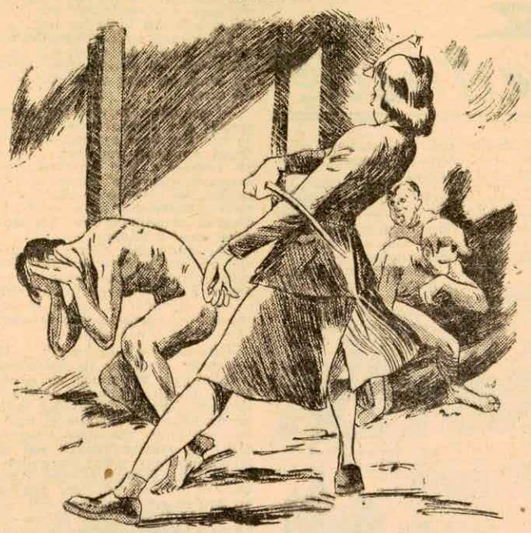

'Αναλόγως τῆς ἀπαντήσεως τοῦ καθενὸς τοὺς ἔδινε δέκα χτυπήματα μ' ἕνα ραβδί...

ΔΡΑΚΟΙ καὶ ΔΡΑΚΑΙΝΕΣ

'Η "συνταγματοργίνα Μώντ,,

ΠΟΣΟ ἄχρωμη κυλοῦσε ἡ ζωὴ τῆς Μπὼντ Σαμπετιὲ στὴν πανσιὸν τοῦ Μορζὸν, ὅπου τὴν εἶχε στείλει ὁ γιατρὸς τῆς οἰκογενείας της γιὰ νὰ δυναμώσουν οἱ πνεύμονές της μὲ τὸν ἀέρα τοῦ Βουνοῦ! Τὸ μικρὸ ἐκεῖνο γαλλικὸ χωριὸ δὲν τῆς πρόσφερε καμμιὰ ψυχαγωγία. "Οπως καὶ τὰ ἄλλα κορίτσια τῆς ἡλικίας της — 24 ὡς 25 ἐτῶν — περνοῦσε κι' αὐτὴ τὸν καιρὸ της φλυαρώντας, πλέκοντας ἢ ἀκούοντας δίσκους γραμμοφώνου. 'Η Μώντ, μιὰ φλογερὴ μελαχροινή, ἔνοιωθε μιὰ ἀνυπόφορη πλήξι, στὸ μονότονο ἐκεῖνο περιβάλλον. Τὴν ἴδια πλήξι εἶχε δοκιμάσει σ' ὅλη της τὴ ζωή, γιατὶ τὴν ἔπνιγε ἡ τυπικότης τοῦ ἀστικοῦ περιβάλλοντος ὅπου εἶχε γεννηθῆ (ἀνῆκε σὲ μιὰ οἰκογένεια βουλευτῶν τραπεζιτῶν καὶ βιομηχάνων) καὶ εἶχε συχαθῆ τὶς σπουδὲς ποὺ τῆς ἐπέβαλλαν. Δὲν μποροῦσε ποτὲ νὰ διασκεδάση πραγματικά, ἀπὸ τὴν αὐστηρὴ μητέρα της. Κι' ὅταν εἶχε ἀρχίσει νὰ ὀνειρεύεται τὸν ἔρωτα, εἶχε αἰσθανθῆ περιφρόνησι γιὰ τοὺς πολὺ «καθὼς πρέπει» νεαροὺς τοῦ κύκλου της.

'Αδιαφορώντας γιὰ τὰ πλούτη, διψοῦσε μόνο νὰ ζήση ὅπως καταλάβαινε αὐτὴ τὴ ζωή...

"Ενα πρωῒ τοῦ Φεβρουαρίου τοῦ 1944, ἀκρύστηκαν δυνατὰ χτυπήματα στὴν πόρτα τῆς πανσιόν. Τρεῖς ἄντρες, μὲ τὴ μπλὲ στολὴ τῆς πολιτοφυλακῆς, ζήτησαν νὰ ἰδοῦν τὴ διευθύντρια. 'Η Μὼντ εἶχε μείνει μὲ τὰ μάτια καρφωμένα στὸν πιὸ ἡλικιωμένο ἀπ' αὐτοὺς ἕναν ἄντρα ὡς 45 ἐτῶν, μὲ πονηρὴ καὶ τραχεῖα ἔκφρασι. Κύτταξε τὰ χέρια του, καθὼς ἄναβε τὸ τσιγάρο του. Δὲν ἦσαν τὰ λεπτὰ ἄσπρα χέρια τῶν νέων ποὺ τῆς προσέφεραν στὸν «κόσμο» της ἕνα λουλοῦδι ἢ ἕνα ἀναπτῆρα. "Ησαν φτιαγμένα γιὰ ν' ἁρπάξουν, νὰ σφίξουν, νὰ συντρίψουν...

'Ο ἄγνωστος αὐτὸς ἦταν ὁ ἀξιωματικὸς τῆς πολιτοφυλακῆς Νταγκοστίνι. Βρισκόταν ἐκεῖ γιὰ νὰ συλλάβη δυὸ κοπέλλες τῆς πανσιόν, ποὺ ὑπῆρχε ἡ ὑποψία ὅτι ἀνῆκαν σὲ μιὰ ὀργάνωσι 'Αντιστάσεως. Ἐνῶ ἔδινε ἐξηγήσεις στὴ διευθύντρια, κύτταζε κι' αὐτὸς ἐπίμονα τὴ Μώντ... Μερικὲς ὧρες ἀργότερα, ἡ ἀνικανοποίητη Μὼντ δειπνοῦσε μαζὶ μὲ τὸ Νταγκοστίνι, ποὺ τῆς ἔμαθε τὴ βία, τὴ δράσι καὶ τὸν ἔρωτα...

"Ετσι, ἡ Μὼντ Σαμπετιέ, ἡ νέα τοῦ καλοῦ κόσμου, κατέληξε νὰ γίνη ἡ «συνταγματαργίνα Μώντ», κατάσκοπος καὶ δήμιος τῶν συμπατριωτῶν της!

"Ηταν τόσο γρήγορη ἡ μεταμόρφωσί της, ὥστε σάστισε κι' ὁ ἴδιος ὁ Νταγκοστίνι. Δὲν περίμενε νὰ βρῆ μιὰ τόσο ἐνεργητικὴ κι' ἐφευρετικὴ συνεργάτιδα.

Μολονότι ἦταν ἀνηψιὰ ἑνὸς Βουλευτοῦ, φανατικοῦ ἀντιπάλου τοῦ Πεταίν, ἡ Μὼντ δέχθηκε πρόθυμα νὰ βοηθήση τὸν ἐραστή της στὴν «ἐκκαθάρισι» τῶν Γάλλων πατριωτῶν. Δὲν ἔνοιωσε ποτὲ τὸ αἴσχος τῆς πράξεώς της, ὅταν παράδιδε τοὺς Γάλλους στοὺς Γερμανοὺς καὶ στὰ ὄργανά τους.

'Η γερμανικὴ διοίκησις ἤθελε νὰ μάθη τὸν ἀριθμὸ καὶ τὸν ἐξοπλισμὸ τῶν «μακὶ» τῆς περιφερείας τοῦ Βερκόρ, γιὰ νὰ ἐπιτεθῆ καὶ νὰ τοὺς συντρίψη. 'Η Μὼντ ἀνέλαβε αὐτὸ τὸ ρόλο. Εἶχε τρία σπουδαῖα ὅπλα: τὸ ὄνομά της, τὰ νειάτα της καὶ τὴν ὠμορφιά της. 'Επῆγε στὸ Βερκόρ, ἀνακατεύθηκε μὲ τοὺς ἥρωες ποὺ σκόπευε νὰ πουλήση, ἔζησε πολλὲς βδομάδες μαζί τους. "Επειτα ξαναγύρισε στὸ γενικὸ στρατηγεῖο τοῦ Νταγκοστίνι, μ' ὅλες τὶς ἀπαιτούμενες πληροφορίες. 'Η γερμανικὴ ἐπιχείρησις κατὰ τοῦ Βερκὸρ ἐπέτυχε ἀπόλυτα. Οἱ «μακὶ» ἀποδεκατίσθηκαν κι' ἡ Μὼντ κέρδισε διὰ μιᾶς τὰ γαλόνια τῆς «συνταγματαρχίνας».

Γνωρίστηκε μὲ τοὺς ἀξιωματικοὺς τῆς Γκεσταπὸ τῆς Λυών, μὲ τὸν ἀξιωματικὸ τῆς πολιτοφυλακῆς Λεκουσὰν ποὺ διασκέδαζε κόβοντας ἀπ' τὸ δέρμα τῶν 'Εβραίων κομμάτια σὲ σχῆμα ἄστρου! 'Απήλαυσε τὸ μεθῦσι τῆς πάλης, τῆς ἐνέδρας, τῆς αἱματοχυσίας... "Οταν ἦταν περαστικὴ ἀπ' τὴ Λυών, πήγαινε στὴ Γκεσταπό, γιὰ νὰ διασκεδάση βλέποντας νὰ βασανίζουν τὰ μέλη τῶν ὀργανώσεων 'Αντιστάσεως. Ζήτησε τὴ χάρι νὰ διατάξη κι' αὐτὴ μερικὲς μαστιγώσεις. "Επειτα πῆρε ἡ ἴδια τὸ μαστίγιο. Στὴν ἀρχὴ τὸ μεταχειριζόταν δειλά. "Επειτα ζωήρεψε καὶ χτυποῦσε ὡς ποὺ νὰ βγῆ αἷμα. Κατόπιν ἔφτυσε τὸ ἀνθρώπινο κουρέλι ποὺ ἀγωνιοῦσε πάνω στὸ πάτωμα.

Δοκίμαζε ἔτσι μιὰ καινούργια εὐτυχία...

'Αργότερα ἀνέλαβε τὴν «ἀνάκρισι» τῶν ὑπόπτων. Τὰ πρῶτα της θύματα ἔτυχε νάνε παιδιὰ ἀκόμη: οἱ μαθηταὶ ἑνὸς γυμνασίου, ποὺ συνελήφθησαν ὅλοι ἐνῶ ἔδιναν ἐξετάσεις γιὰ τὸ ἀπολυτήριό τους. Διάταξε νὰ τοὺς γδύσουν καὶ νὰ τοὺς παρουσιάσουν ἐμπρός της.

'Αναλόγως τῶν ἀπαντήσεων τοῦ καθενός, τοὺς ἔδινε δέκα χτυπήματα μ' ἕνα ραβδὶ ἢ εἴκοσι μ' ἕνα ρόπαλο... Τὰ δυστυχισμένα παιδιὰ οὐρλιάζαν. Πολλὰ λιποθύμησαν. Τέλος, ἡ Μὼντ τάστειλε ὅλα στὴ φυλακή, ὅπου πέθαναν δυὸ ἀπ' αὐτά. Μετὰ τὴν «ἀνάκρισι» αὐτή, ἡ σατανικὴ γυναῖκα γύρισε ἥσυχα-ἥσυχα στὸ ξενοδοχεῖο της καὶ φόρεσε τὸ πιὸ καινούργιο ἀπ' τὰ 20 φορέματά της, γιὰ νὰ πάη νὰ γλεντήση μαζὶ μὲ τὸν ἐραστή της σ' ἕνα καμπαρὲ γιὰ τὴν ἐπιτυχία τῆς ἡμέρας της...

Εἶχαν περάσει 4 μῆνες ἀφ' ὅτου εἶχε φύγει ἀπ' τὸ Μαρζόν, ὅταν ἡ μητέρα της—ποὺ ἀγνοοῦσε τὴν ἐξέλιξί της — τῆς ἔγραψε ζητώντας ἐπίμονα νὰ τὴν ἰδῆ. 'Η Μὼντ ἔφυγε γιὰ τὸ Παρίσι. "Οταν ξαναγύρισε, μιὰ ἄλλη γυναίκα τὴν εἶχε ἀντικαταστήσει κοντὰ στὸ Νταγκοστίνι. Κυνήγησε τότε τὸν ἄπιστο ἐραστή της, οὐρλιασε σὰν σκύλα ἔξω ἀπ' τὴν πόρτα του. Μὰ ἐκεῖνος τὴν εἶχε βαρεθῆ καὶ τὴν ἔδιωξε μὲ περιφρόνησι καὶ ἀηδία.

Σὰν νὰ μὴν ἀρκοῦσε αὐτό, ἡ Γκεσταπὸ κι' ἡ πολιτοφυλακὴ ἐγκατέλειψαν βιαστικὰ τὴ Λυών, γιατὶ πλησίαζαν οἱ ἐλευθερωταί της. Κι' ἀδιαφόρησαν τελείως γιὰ τὸ ὄργανό τους, γιὰ τὴ Μὼντ, τὸ τέρας μὲ τὴ γυναικεία μορφή.

'Εκεῖνο τὰ εἶχε χαμένα, ἐμπρὸς στὸ ἀπότομο αὐτὸ καὶ τρομερὸ ξύπνημα ἀπ' τὸ μεθῦσι τοῦ αἵματος καὶ τοῦ ἔρωτος... Δὲν ἤξερε ποῦ νὰ κρυφτῆ! Σὲ λίγες μέρες εἶχε συλληφθῆ κι' ἔδινε λόγο γιὰ τὰ ἐγκλήματά της ἐμπρὸς στὸ στρατοδικεῖο. Δὲν εὑρῆκε παρὰ δυὸ μόνον δικαιολογίες:

«Ἀγαποῦσα τὸ Νταγκοστίνι» καὶ «'Η ζωὴ αὐτὴ ἦταν μεθυστική».

Τὸ στρατοδικεῖο τὴν καταδίκασε σὲ θάνατο.

"Ακουσε τὴν ἀπόφασι χωρὶς νὰ δείξη καμμία συγκίνησι. Περίμενε ἴσως ὅτι οἱ στρατοδίκες θὰ ἦσαν ἀμείλικτοι ἀπέναντί της, ὕστερα ἀπὸ τόσες προδοσίες, τόση αἱματηρὴ δράσι.

Μὲ τὴν ἴδια ἀταραξία βάδισε πρὸς τὸ θάνατο καὶ τὴν ἡμέρα ποὺ τὴν ὁδηγοῦσαν στὸν τόπο τῆς ἐκτελέσεως. "Ηταν μιὰ τρελλή, μιὰ πωρωμένη. Τίποτε δὲν τὴν συγκινοῦσε πλέον, ἐπειτα ἀπὸ τόσα φρικτὰ κακουργήματα ποὺ εἶχε διαπράξει.

"Οταν τὴ σώριασαν νεκρὴ οἱ σφαῖρες τοῦ ἐκτελεστικοῦ ἀποσπάσματος, χαμογελοῦσε, χαμένη ἀκόμη ἀπ' τὸ μεθῦσι τῆς ἀγαλίωτης ἐκείνης ζωῆς, ποὺ εἶχε χορτάσει τὴ δίψα της γιὰ ἔρωτα καὶ γιὰ αἷμα...

Η ΣΕΛΙΣ της Γυναίκας

Κουβεντούλες

Χαμένη ελπίδα: Τίποτα δεν χάθηκε, καλή μου φίλη. Μιά καί ζήσατε δέκα πέντε ολόκληρα χρόνια μαζί, μιά καί ανεγνώσθηκατε ό ένας τον άλλον, τώρα πού άποντήσατε παιδί θέλετε νά χωρίσετε; Τό βρίσκω τρέλλα! Δέν φαίνει κανείς τον σύντροφό της ζωής του γιατί μιλαει κάποτε λιγάκι άπότομα, γιατί κάνει μερικές σκηνές ζηλοτυπίας.

Δέν είνε σοβαρή λόγοι αύτοί πού νά δικαιολογούν μιά τόσο παράλογη άπόφασι.

"Οταν φέση κανείς στον κόσμο μιά ύπαρξι άναλαμβάνει καί ώρισμένες ύποχρεώσεις.

Στή θέσι σας θά έπεδίωκα μιά έξήγησι μέ τον άντρα μου. Θά τού μιλούσα γιά τό παιδί καί γιατί σκηνές αύτε παράπονα θά προσπαθούσα νά τού δώσω νά καταλάβη ότι πρέπει καί οί δύο νά κάνουμε άμοιβαίες ύπονοώσεις γιά τήν εύτυχία τού παιδιού μας.

Δοκιμάστε αύτό τό φάρμακο καί θά ίδήτε πόσο είνε άποτελεσματικό. Οί άντρες κάποτε είνε σάν μεγάλα παιδιά πού καταλαβαίνουν τό λάθος τους όταν τούς μιλήση κανείς μέ καλωσύνη.

Ή μοδα στό Παρίσι

ΠΑΡΙΣΙ, Ἰούνιος. (Τής είδικής άπεσταλμένης μας). — Γιά νά παρακολουθήση κανείς τή μόδα στό Παρίσι πρέπει νά βοηθή έδώ ή σθινόπωρο ή άνοιξι, πού οί μεγάλοι Οίκοι Μόδας δείχνουν τίς συλλογές τους. Τότε θά παρακολουθήση τίς διάφορες έκθέσεις, τήν παρέλασι τών μανεκέν, τά μουντέλα μέ τίς παράξενες όνομασίες.

Άλλά τό φετεινό καλοκαίρι έχει κάτι τό έξαιρετικό: Τό Παρίσι γιορτάζει τίς δυό χιλιάδες χρόνια του κι' είνε κάτι αύτό. Ένας σταθμός.

Άπ' όλα τά μέρη τού κόσμου έχουν έλθει έπισκέπτες. Συναντά κανείς στούς δρόμους όλες τίς έθνικότητες, όλες τίς φυλές καί άκούει τοιγύρω του όλες τίς γλώσσες.

Οί βιτρίνες είνε έκθαμβωτικές, όνειρώδεις. Μόδες καί φορεσιές τών παλιών έποχών, κρινολίνα. Ίππεῖς άμάξια... Καί όλα αύτά μέ καλαισθησία καί γούστο έξαιρετικό. Όλόκληρες ούσές στέκουν μπρός άπό κάθε βιτρίνα καί τά κέντρα στά Βουλεβάρτα βοίθουν κόσμου.

Κι' έχομαστε στή μόδα πού ένδιαφέρει τίς άναγνώστριές μας. Θά τίς κάνωμε, λοιπόν, νά δοκιμάσουν μεγάλη έκπληξι γιατί θά τούς πούμε ότι οί έξωφρενισμοί πού παρουσιάζουν τά διάφορα φιγουρίνια βρίσκονται μονάχα... στίς βιτρίνες καί όχι σέ ό,τι φορούν οί Παριζιάνες.

Είνε όλες κομψές, γαοιτωμένες άλλά τίποτα στό ντύσιμό τους δέν δείχνει πώς ή παρακολούθησις τής πιό έξωφρενικής μόδας είνε τό μοναδικό τους μέλημα. Τίποτα τό έπιτηδευμένο. τίποτε τό φτιαχτό. Τούς βλέπετε νά τσιγκρινούν, στά Βουλεβάρτα καί λέτε: «Αύτές είνε οί Παριζιάνες πού μάς παρουσιάζουν τά φιγουρίνια;»

Άν συναντήστε ξαφνικά στούς δρόμους έξωφρενικές τουαλέττες ή γούνες μπορείτε νά είσθε βεβαία πώς πρόκειται γι' Άμερικάνες, γιά Ίσπανίδες, γιά Ίταλίδες καί πολύ σπάνια γιά Παριζιάνες.

Μ' αύτό δέν θέλουμε νά πούμε πώς τό ντύσιμό τους δέν είνε γαοιτωμένο. Άλλά φαίνεται πώς τά γρόνια τού πολέμου καί οί στεροήσεις είταν μεγάλη έπίδοσι πάνω τους καί όλα άπλοποιήθηκαν.

Στά θέατρα σπανίως θά ίδήτε τουαλέττες.

Άκόμα καί στίς πωτες σειρές τής πλατείας συναντάτε τό πιό άπλό ντύσιμο.

Άπ' ό,τι είδαμε ώς τώρα καί στά Βουλεβάρτα καί στό Δάσος τής Βουλώνης καί στά πιό σίκ κέντρα ή Παριζιάνα παρουσιάζει ντύσιμο πολύ άπλό καί διόλου, μά διόλου έξεζητημένο.

Βλέπετε πολλές ύπλοΰζες, φουστίτσες, βέστες φορεματάκια έμπριμέ καί τήν άπαραίτητη δυπρέλλα κρεμασμένη στό νέρι γιά τίς αίφνίδιες μεταβολές τού καιρού, πού είνε τόσο συνηές σ' αύτο τον τόπο.

Τά σπορτίφ ύποδήματα δίνουν καί παίρνουν. γαυνλα τακούνια, στογγυλές καί τετράγωνες σχε-

Ώραία έμπριμέ γιά τό καλοκαίρι.

δόν φόρμες. Μπερεδάκια σέ διάφορα σχήματα. Μικρά ψαθινα καπέλλα, τόκες καί πολύ λίγα σέ μεγάλα σχήματα.

Οί όμπρέλλες πήσαν μάκρος καί οί τσάντες έπίσης έχουν διαστάσεις κάπως έξωφρενικές.

Τά ταγιέρ φοιτούνται έπίσης πολύ σέ όλα τά γρώματα. σέ όλα τά ύφάσματα καί κάτι πολύ τής μόδας είνε οί ζακέττες άπό βελούδο κοτλέ πού φοριούνται σέ διάφορα γρώματα. Φυσικά ή Παριζιάνικη άτμόσφαιρα τίς εύνοει. Πού νά διανοηθούμε στήν Άθήνα νά φορέσωμε τό καλοκαίρι βελούδινη βέστα!...

Γιά τήν όμορφιά σας

Τώρα τό λιόκαμμα δέν είνε πιά τής μόδας γιατί κατάλαβαν οί γυναίκες ότι μέ τό νά έκθέτουν πολύ τά πρόσωπά τους στόν ήλιο, δέν έκαναν τίποτε άλλο παρά νά καταστρέψουν τήν έπιδερμίδα τους. Άν ό ήλιος είνε ώφέλιμος στήν ύγεία μας, άν δυναμώνη τούς μύς καί ζωογονή έν γένει τον όργανισμό μας γιά τήν έπιδερμίδα έχει όλεθρια άποτελέσματα. Νά κάνωμε λοιπόν. ήλιοθεραπεία, άλλά νά προστατεύωμε τό πρόσωπό μας. τό λαιμό μας, τά μπράτσα μας.

Τά μεγάλα ψάθινα καπέλλα θά προφυλάξουν τό πρόσωπό μας. άλλά δέν θά προφυλάξουν ούτε τά μπράτσα μας ούτε τον λαιμό μας.

Ή γονησιοποίησις μιάς καλής κρέμας είνε άπαραίτητη. Βάλετε, λοιπόν, ένα παγούστρωμα καί στό λαιμό καί στά μπράτσα. Έτσι θά έμποδίστε τίς καυστικές άκτίνες νά έρθουν σ' έπαφή μέ τήν έπιδερμίδα. "Οταν γυρίστε στό σπίτι σκουπίζεστε καλά καί θά ίδήτε μέ εύγαρίστησι ότι δέν πάθατε καμμιά βλάβη.

Άν όμως δέν λάβετε τά μέτρα σας καί πάθετε λιόκαμα γονησιοποιήστε. γυρίζοντας στό σπίτι λίγη λανολίνη τουαλέττας ή λίγο άστραδι αύγού γτυπημένο. πού τό άφήνετε στό λιοκαμένο μέρος 2—3 ώρες.

Τά ηλιόλουτρα: Ή καλύτερη ώρα γιά τά θαλάσσια μπάνια όταν πρόκειται νά κάνετε τήν ηλιοθεραπεία είνε οί πρωϊνές ώρες μεταξύ 10—11½. Άπό τό μεσημέρι καί ύστερα οί άντίδες τού ήλίου είνε πολύ καυστικές. Άν φορήτε γυαλιά τού ηλίου προσέξετε γιατί θά σγηματισθή ένας άσπρος κύκλος γύρω άπό τά μάτια σας. Άν μαδάτε τά φρύδια σας κάμετέ το ποιν άπό τά ηλιόλουτρα εί δ' άλλως άν βγάλετε μετά τίς τρίγες θά μείνη μιά άσπρη γραμμή πολύ άντιαισθητική.

"Οταν κάνετε ηλιόλουτρα νά

προσέγετε τό σηκότι σας: Τώτε έλαφρά μή πίνετε διόλου οίνοπνευματώδη καί κρασί πολύ λίγο.

Μήν τοιφθήτε ποτέ μέ κολώνια ποίν έκτεθήτε στον ήλιο καί άποφεύγετε τά μέση πού ύπάρνει άντανάκλασις άπό λευκό τοίγο.

Μήν ξεγνάτε. τέλος ότι ένα λιόκαμμα μπορεί κάποτε νά ένη πολύ δυσάρεστες συνέπειες. Μπορεί νά φέση έγκεφαλική συμφόρησι στούς αίματώδεις νά πειράξη τό σηκότι καί άλλα παρόμοια. Γι' αύτό μή κάνετε ποτέ ηλιόλουτρα άν δέν ζητήστε τήν συμβουλή τού γιατροΰ σας.

Ή ίδεώδης σιλουέττα

Δέν ύπάρνει γοντοή γυναίκα, πού νά είνε εύγαριστημένη άπό τό πάγος της. "Ολες θέλουν ν' άδυνατίσουν καί δέν έγουν διόλου άδικο, γιατί τό ύπερβολικό πάγος προκαλεί διάφορα δυσαρέστα: ταγυπαλμία, έξάψεις, λαγανισμα. βαρεία πόδια κτλ.. κλπ.

Τό νά άδυνατίση όμως κανείς μέ φάρμακα είνε κάποτε έπικίνδυνο, γιατί κάτι πού μπορεί νά ταιριάξη σ' έναν όργανισμό δέν ταιριάζει σ' έναν άλλον. Γι' αύτο είνε προτιμότερο νά έπιδιώκουμε ένα κανονικό άδυνάτισμα μέ συστηματική δίαιτα στήν τροφή καί μέ κατάλληλη γυμναστική.

Μιά καλή δίαιτα συνιστά ένας Άμερικανός γιατρός. Καί δέν είνε ούτε δύσκολη, ούτε δαπανηρή καθώς θά ίδήτε:

Τό πρωϊνό: Πίνετε μιά λεμονάδα μέ λίγη ζάγαρη, τρώτε 1 αύγό ά λά κόκ μέ 1 φετίτσα ψωμί ψημένο καί πίνετε ένα καφέ μέ λίγη ζάγαρη.

Τήν Δευτέρα τό μεσημέρι: Τώτε ένα μπιφτέκι στη σχάρα ή παϊδάκια καί μία σαλάτα μόνον μέ ξύδι ή λεμόνι, μία κομπόστα γωρίς ζάγαρη καί ένα καφέ μέ λίγη ζάγαρη.

Τό βράδυ: Τώτε ένα ψάρι βραστό, όγι παγύ, μιά ντομάτα μέ άλάτι, ένα φλυτζάνι γάλα καί ένα μήλο ή άγλάδι.

Τήν Τρίτη τό μεσημέρι: Τώτε ένα ψητό ψάρι, μέ λεμόνι, καρότα βραστά, ένα φρούτο καί καφέ.

Τό βράδυ: Ένα ζουμί άπό γόρτα, μιά ντομάτα, ένα φλυτζάνι γάλα, κομπόστα μήλου γωρίς ζάγαρη.

Τήν Τετάρτη μεσημέρι: Ένα ζουμί άπό γόρτα, μιά μποιζόλα μοσγαρίσια ψητή, σαλάτα-ποικιλία, μήλο, καφέ.

Τό βράδυ: Ένα αύγό ποσέ μέ σπανάκι βραστό, ένα φλυτζάνι γάλα, ένα άγλάδι.

Τήν Πέμπτη τό μεσημέρι: Μπιφτέκι στή σχάρα άπό κρέας κιμά, γόρτα μέ λεμόνι, φρούτο, καφέ.

Τό βράδυ: Άγγούρι καί τυρί γάλα, μήλο κομπόστα.

Τήν Παρασκευή τό μεσημέρι: Βραστό ψάρι μέ σπανάκια βραστά ή ντομάτες, κομπόστα μήλου, καφέ.

Τό βράδυ: Τυρί, γάλα, φρούτα.

Τό Σάββατο τό μεσημέρι: Χορτόζουμο, παϊδακια ψητά, σαλάτα, ένα άγλάδι ή μήλο, καφέ.

Τό βράδυ: Σαλάτα γόρτα μέ λεμόνι, κομπόστα, γάλα.

Τήν Κυριακή τό μεσημέρι: Ένα κομμάτι βραστό πουλί ή κρέας μαρούλι, ντομάτα, ένα ποοτοκάλλι ή μήλο, καφέ.

Τό βράδυ: Καρότα βραστά, γάλα, κομπόστα.

Καθώς θά άντιληφθήκατε λείπει έντελώς άπό τήν τροφή σας ή ζάγαρη καί κάθε λίπαρα ούσία. Οί σαλάτες τσώγονται γωρίς λάδι, οί κομπόστες γωρίς ζαγαρη (ξύνουμε μήλο ή άγλάδι καί τό βράζουμε μέ νερό νά γίνη πολτός) καί μόνο στον καφέ βάζουμε λίγη ζάγαρη. Έπίσης γιά ψωμί τρώμε μόνο μία φουγνιά σέ κάθε μας γεύμα.

"Υστερα άπό μιά βδομάδα θά γάσετε 1½—2 κιλά καί τίς άλλες βδομάδες άπό 1 κιλό, γωρίς τήν παραυσιακή γενική άδυναμία.

Η άλληλογραφία μου

Άπογοητευμένην Β. Ζ.: Δέν ύπάρχει δυστυγώς τίποτε πού νά μπορή νά έξαλείψη αύτό τό σπυάδι. Άλλά μή τό συλλογίζεσθε τόσο πολύ, δέν είνε τόσο τραγικό.

Ζάν 133: Οί τιμές είνε οί έξής σήμερα: No 1: 50.000. No 2: 70 000. No 3: Δέν ύπάρνει. No 4: 85.000.

Φιλοθέην, Χο.: Δέν σάς συνιστώ νά συνενίσετε τό βάψιμο άφού πειράντηκαν τά μάτια σας. Είνε πολύ έπικίνδυνο. Προσέζετε!...

ΕΣΜΕΡΑΛΔΑ

Μικρό άριστούργημα

ΟΛΗ ή γλύκα είγε χαθή άπ' τό ήρεμο πρόσωπο τής Εύας όταν συνάντησε, όπως συνήθως στίς έννιά, τό νεαρό της φίλο.

—Ξέρεις, Πέτρο, είπε μέ κάποια άγωνία στή φωνή, μού συμβαίνει κάτι τό άπίστευτο: κέρδισα μισό έκατομμύριο φράγκα στό λαγείο!

—Διάβολε! ψιθύρισε ό Πέτρος, μ' έκπληξι. Τά συγγαρητήρια μου.

—Εύγαριστώ, Πέτρο. Σκέφτηκα όμως, είπε ή Εύα, νά μήν πάω έγώ νά είσπράξω τά γρήματα γιά νά μήν προκαλέσω την περιέργεια. Θ' άρχίσουν τίς έρωτήσεις, θά βάλουν τ' όνομά μου ίσως καί τή φωτογραφία μου στίς έφημερίδες καί στήν πανσιόν πού μένω δέν θά μ' άφήσουν ήσυγη. Γι' αύτό σκέφτηκα νά πάς νά τά είσπράξης έσύ, Πέτρο, γιά λογαριασμό μου.

—"Οπως θέλεις, Εύα, άπάντησε αύτός κάπως στενογωρημένος.

Άκολούθησε μικρή σιωπή ένώ τραβούσαν μαζί, καθένας γιά τή δουλειά του.

Ό Πέτρος καί ή Εύα γνωρίζονταν άπό καιρό, συμπαθούσαν ό ένας τον άλλο, μά δέν είγαν μιλήσει ποτε γιά τό μέλλον. Δέν μποροΰσε νά πή κανείς πώς ήταν έρωτευμένοι, έπειδή πήγαιναν στον κινηματογράφο ή σέ κανένα γορό ή έπειδη άκολουθοΰσαν πρωϊ καί βράδυ τον ίδιο δρόμο γιά νά πάνε στά γραφεία τους.

—Έγώ πηγαίνω στό γραφείο μου, είπε σέ λίγο ή Εύα. Θά μποροΰσες λοιπόν, νά πεταγτής νά είσπράξης τά λεφτά;

—Φυσικά. Θά σού τηλεφωνήσω μόλις ξεμπερδέψω.

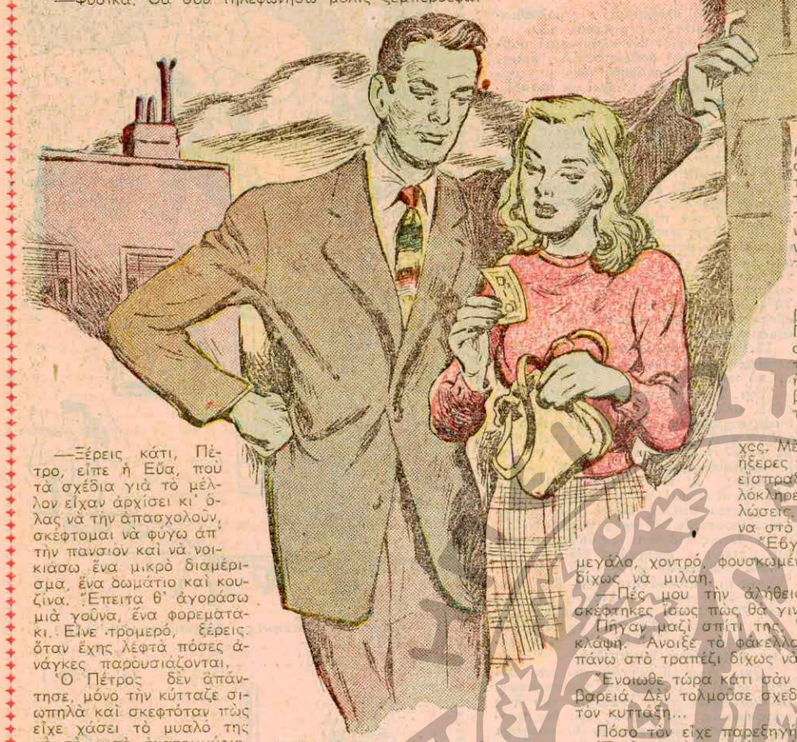

Ή Εύα έβγαλε άπ' την τσάντα της τό πολύτιμο λαγείο καί το παρέδωσε στον Πέτρο . . .

—Ξέρεις κάτι, Πέτρο, είπε ή Εύα, πού τά σγέδια γιά τό μέλλον είγαν άρχίσει κι' όλας νά την άπασγολοΰν, σκέφτομαι νά φύγω άπ' την πανσιόν καί νά νοικιάσω ένα μικρό διαμέρισμα, ένα δωμάτιο καί κουζίνα. Έπειτα θ' άγοράσω μιά γούνα, ένα φορεματάκι. Είνε τρομερό, ξέρεις. όταν έγης λεφτά πόσες άνάγκες παρουσιάζονται.

Ό Πέτρος δέν άπάντησε, μόνο την κύτταζε σιωπηλά καί σκεφτόταν πώς είγε γάσει τό μυαλό της μέ τό μισό έκατομμύριο, πού θά είσέπραττε άπ' τό λαγείο.

Όταν έφτασε μπροστά στό γραφείο της, ή Εύα έβγαλε άπ' την τσάντα της τό πολύτιμο λαγείο καί τό παράδωσε στον Πέτρο μέ ύφος σοβαρό. Κι' όταν βρέθηκε μπροστά στή γραφομηγανή της άρχισε νά κυτταζη όλη την ώρα τό τηλέφωνο καί τό ρολόι.

Πέρασε όλο τό πρωϊ, μά ό Πέτρος δέν τηλεφώνησε. "Θά μέ περιμένη στην έξοδο» σκέφτηκε ή κοπέλλα, μέ κάποια άνησγία.

Όταν βγήκε άπ' τό γραφείο της, είδε ότι ό Πέτρος δέν την περίμενε. Προσπάθησε τότε νά διώξη τίς κακές σκέψεις, πού της τριβέλιζαν τό μυαλό, γιατί τό λαγείο ήταν «άνώνυμο»: Τό έξαργύρωναν σ' έκείνον πού τό παρουσίαζε. Βέβαια ό Πέτρος ήταν έρωτευμένος μαζί της, μά κι' αύτός ήταν, σάν κι' έκείνη τό ίδιο φτωγός. Άφού ή Εύα είγε κάνει την κουταμάρα νά τού έμπιστευθή τό λαγείο, θά πλήρωνε ίσως τώρα τίς συνέπειες.

Τή νύγτα έμεινε σγεδόν άγρυπνη καί τό πωϊ σηκώθηκε μέ φοβερό πονοκέφαλο. Έκείνη τή μέρα ούτε νά φάη μπορεσε, ούτε νά δουλέψη στό γραφείο. Μάταια κύτταζε τό τηλέφωνο καί τό ρολόϊ. Ό Πέτρος δέν τηλεφώνησε.

"Ετσι κι' αύτή ή μέρα πέρασε όλη μέσα σέ μιά άγωνία. Στό δρόμο, σά γαμένη, κύτταζε τούς διαβάτες, προσπαθώντας ν' άνακαλύψη τον Πέτρο, πού θάγε είσπράξει τά γρήματά της. Τά γρήματά της. Άντίο μελλοντικά όνειρα! Μέσα σ' όλο τον κόσμο ή άμοιρη κοπέλλα ήταν αύτή τή στιγμή τό πιό δυστυγισμένο πλάσμα.

Σκέφτηκε νά πάη στά γραφεία τού Λαγείου. Μά τί θάκανε δίγως νάγη τό πολύτιμο «γαρτάκι»; Θά την κοροϊδευαν. Τηλεφώνησε στό γραφείο τού Πέτρου, μά της άπάντησαν πώς είγε δυό μέρες νά πατήση καί φαντάζονταν πώς ήταν άρρωστος.

Δίγως άλλο, σκέφτηκε ή Εύα, ό Πέτρος πήρε τά λεφτά κι'

"Ενα δάκρυ εκατομμύριο"

έξαφανίστηκε. Ένα τρομερό βάρος πίεζε την ψυγή της. Έτσι, πέρασε μιάν άκόμα νύγτα σγεδόν άγρυπνη. Δέν θυμόταν πιά τίποτα άπ' τό παρελθόν, άπ' τούς μήνες πούγε περάσει μαζί μέ τον Πέτρο, άπ' τή συντροφιά του, άπ' τίς συναντήσεις τους, άπ' τά γλυκόλογά τους. Τίποτα. Ή όργή, ή μνησικακία έπαιρναν τή θέσι τους. «Άν κι' αύριο δέν φανή, σκέφτηκε ή Εύα, πρέπει νά ένεργήσω» Νά ένεργήση τί; Ούτε ή ίδια τό ήξερε.

★

Ή άγωνία της την άλλη μέρα βάσταξε ώς τό βράδυ, στίς έφτά. Παίρνοντας τό δρόμο γιά την πανσιόν, μετά τό γραφείο της, συνάντησε τον Πέτρο, πού τή σταμάτησε ήρεμος καί γελαστός. Μά τάγασε βλέποντάς την: τό πρόσωπό της ήταν γλωμό, τά μάτια της κομένα.

—Εύα, τί έγεις; ρώτησε άνήσυγος. Μέ συγγωρείς, μά δέν σταλα έγώ. Άν ήξερες τί διατυπώσεις γρειάστηκαν γιά την είσπραξη τού λαγείου σου. Έγασα δυό όλόκληρες μέρες. Ύπέγραψα άποδείξεις, δηλώσεις. Σού τηλεφώνησα γτές μά δέν ήσουνα στό γραφείο σου. Νάτα τά λεφτά σου!

Έβγαλε άπ' το γαρτοφύλακά του ένα μεγάλο, γοντρό, φουσκωμένο φάκελλο. Μά κείνη τον κύτταζε, δίγως νά μιλαη.

—Πές μου την άλήθεια, Εύα, φοβήθηκες μήπως;... Θά σκέφτηκες ίσως πώς θά γινόμουνα κλέφτης;

Πήγαν μαζί σπίτι της. Ή Εύα ήταν γλωμή καί θάθελε νά κλάψη. Άνοιξε τό φάκελλο, είδε τά λεφτά καί τά παράτησε πάνω στό τραπέζι δίγως νά τά μετρήση.

Ένοιωθε τώρα κάτι σάν γτοπή, αίσθάνοταν την καρδιά της βαρειά. Δέν τολμούσε σγεδόν νά σηκώση τά μάτια της καί νά τον κυττάξη...

Πόσο τον είγε παρεξηγήσει, πόσο τον είγε άδικήσει!...

Έκείνος μάντευε τίς σκέψεις της.

—Μέ συγγωρείς, Πέτρο, γιά τον κόπο που έκανες γιά μένα, τού είπε ή Εύα.

Ό Πέτρος γέλασε μέ καλωσύνη καί τής άπάντησε:

—Μήν άπασγολήσαι μ' αύτό, σκέψου καλύτερα τά σγέδιά σου.

"Ήξεραν πώς δέν θά βλέπονταν πιά, γιατί κάτι είγε πεθάνει μέσα τους: Ή άμοιβαία έμπιστοσύνη, το μόνο πράγμα, που έπιτρέπει σέ δυό άνθρώπους νά καταλαβαίνουν καί νά συγγωρούν ό ένας τον άλλο.

Φτωγή μικρούλα! Είδε τον Πέτρο νά φεύγη μέ σκυμμένα κεφάλι. Ήταν βουβός κι' άπελπισμένος. Μά το ίδιο καί ή Εύα. Τί νά τά κάνη τά λεφτά δίγως τον έρωτα, "Έλεπε τά γαρτονομίσματα καί δέν σκεφτόταν αύτή τή στιγμή ούτε τή γούνα, ούτε το διαμέρισμα, τίποτα. Τίποτα. Το μοναδικό, το μεγάλο, το ύπέρογο πράγμα στή γωή, — ό έρωτας — είγε κάνει φτερά γιά πάντα. Το γρήμα, το μισό έκατομμύριο, τον είγε σκοτώσει!...

ΜΑΞ ΟΡΜΟΥΑ

Τὸ παιδὶ ποὺ θὰ φέρετε ΣΤΟΝ ΚΟΣΜΟ

Τί πρέπει να ξέρετε γι' αὐτὸ

Πόσες ερωτήσεις δὲν βασανίζουν τὸ μυαλὸ ἑνὸς μέλλοντος πατέρα καὶ μιᾶς μελλούσης μητέρας σχετικὰ μὲ τὸ παιδί, ποὺ πρόκειται νὰ φέρουν στὸν κόσμο! Ἀλλὰ καὶ πόσες πλανες δὲν ἐπικρατοῦν πάνω σ' αὐτὸ τὸ θέμα! Μὲ τὶς κατωτέρω ἐρωταποκρίσεις, ὁ διάσημος Ἄγγλος βιολόγος Ἄμραμ Σέιφελντ τοποθετεῖ τὰ ζητήματα στὴν πραγματικὴ θέσι τους, γιατὶ στηρίζεται στὰ σημερινὰ δεδομένα τῆς ἐπιστήμης καὶ διευκρινίζει ὡρισμένα σημεῖα, ποὺ θὰ μποροῦσαν νὰ ὁδηγήσουν σε παρανοήσεις καὶ παρερμηνειες.

1. Μποροῦμε νὰ ξέρωμε ἀπὸ πρὶν τὸ φῦλο τοῦ παιδιοῦ, ποὺ πρόκειται νὰ γεννηθῆ;

Ὄχι. Μερικοὶ σύγχρονοι ἐπιστήμονες ἐπρότειναν διάφορες μεθόδους, ποὺ ἐπιτρέπουν τὴν ἐξακρίβωσι τοῦ φύλου τοῦ ἐμβρύου. Ἀλλὰ καμμιὰ ἀπ' αὐτὲς δὲν παρέχει ἀσφαλῆ συμπεράσματα πρὶν ἀπὸ τὸν 4ον ἢ τὸν 5ον μήνα καὶ μὲ τὴν προϋπόθεσι πάντα ὅτι ἡ σχετικὴ ἔρευνα θὰ γίνῃ μὲ τὴν ἀπαιτουμένη εὐσυνειδησία καὶ προσοχή. Ἡ ἀντίληψις ὅτι, τὸ ἀρσενικὸ ἔμβρυο ἀναταράσσεται μέσα στὴν κοιλιὰ τῆς μητέρας του περισσότερο ἀπὸ τὸ θηλυκὸ εἶνε σφαλερή.

2. Μποροῦμε νὰ φέρωμε στὸν κόσμο κατὰ βούλησιν ἀγόρι ἢ κορίτσι;

Ὄχι. Τὸ φῦλον καθορίζεται κατὰ τὴ στιγμὴ τῆς συλλήψεως καὶ ἐξαρτᾶται ἀπὸ τὸ εἶδος τοῦ σπερματοζωαρίου (ὑπάρχουν δυο), ποὺ γονιμοποίησε τὸ ὠάριο. Οἱ γονεῖς δὲν μποροῦν, λοιπὸν νὰ κάμουν τίποτε γιὰ νὰ τροποποιήσουν τὸ φῦλον τοῦ παιδιοῦ. Οὔτε κι' ἡ ἐπιστήμη πρὸς τὸ παρόν, παρὰ τὸ γεγονὸς ὅτι διάφορα πειράματα, ποὺ ἔγιναν σὲ κατώτερα ζῶα ἀπέδωσαν ἱκανοποιητικὰ ἀποτελέσματα.

3. Ποιὸ χρῶμα θὰ ἔχουν τὰ μάτια τοῦ παιδιοῦ μας;

Ἂν κι' οἱ δυο γονεῖς ἔχουν γαλανὰ μάτια, ὑπάρχουν μεγάλες πιθανότητες νάχῃ καὶ τὸ παιδὶ γαλανὰ μάτια. Ἐπίσης ἂν ὁ ἕνας ἀπὸ τοὺς γονεῖς ἔχει γαλανὰ μάτια κι' ὁ πατέρας, ἡ μητέρα, ὁ ἀδελφὸς ἢ ἡ ἀδελφὴ τοῦ ἄλλου ἔχουν ἐπίσης γαλανὰ μάτια, ὑπάρχουν πιθανότητες 50 τοὶς 100 νὰ γεννηθῆ καὶ τὸ παιδὶ μὲ μάτια γαλανά. Ἀλλὰ καὶ στὴν περιπτωσι ποὺ κι' οἱ δυο γονεῖς ἔχουν μαῦρα μάτια ἢ καστανά, ὑπάρχουν πιθανότητες 25 τοὶς 100 νὰ γεννηθῆ τὸ παιδὶ μὲ γαλανὰ μάτια, ἂν μερικὰ μέλη ἀπὸ τὶς οἰκογένειες καὶ τῶν δύο συζύγων ἔχουν γαλανὰ μάτια. Ἂν κανεὶς ἀπὸ τὴν οἰκογένεια δὲν ἔχῃ γαλανὰ μάτια, τὸ παιδὶ θὰ γεννηθῆ μὲ μάτια μαῦρα ἢ καστανά (οἱ ἀποχρώσεις τῶν μπορεῖ νὰ ποικίλλουν σὲ μεγάλο βαθμό).

4. Εἶνε ἀλήθεια ὅτι τὸ παιδὶ ἔχει μεγαλύτερες πιθανότητες νὰ μοιάσῃ μὲ κεῖνον ἀπὸ τοὺς δυο γονεῖς, ποὺ τὰ χαρακτηριστικὰ του εἶνε πιὸ ἔντονα;

Ναί, ὑπὸ ὡρισμένες προϋποθέσεις. Ἂν κι' οἱ δυο γονεῖς ἔχουν ἕνα ἰδιαίτερο χαρακτηριστικὸ (π. χ. μακρυὰ μύτη πλατειὰ αὐτιά, μεγάλα μάτια ἢ μακρυὰ ματοτσίνορα), ὑπάρχουν πολὺ μεγάλες πιθανότητες ὅτι θὰ ξαναβροῦμε τὰ ἴδια χαρακτηριστικὰ στὸ παιδί. Ἂν, ἐξ ἄλλου, ὁ ἕνας ἀπὸ τοὺς δυο γονεῖς παρουσιάζῃ ἕνα ἰδιαίτερο χαρακτηριστικό, ποὺ ἐπαναλήφθηκε στὴν οἰκογένειά του ἐπὶ πολλὲς γενεές, ὑπάρχουν ἐπίσης πολὺ μεγάλες πιθανότητες νὰ ἐπανεμφανισθῆ καὶ στὸ πόδι του.

5. Ἂν οἱ δυο σύζυγοι ἀνήκουν στὸν κοινὸ τύπο, δὲν εἶνε, δηλαδή, οὔτε ὁμορφοι, οὔτε ἀσχημοι, ὑπάρχουν πιθανότητες νὰ φέρουν στὸν κοσμο ὁμορφα παιδιά;..

Ναί. Καὶ μεγάλη μάλιστα! Οἱ ὁμορφοι γονεῖς ἔχουν, βέβαια μεγάλες πιθανότητες ν' ἀποχτήσουν πολὺ ὁμορφα παιδιά. Ἀλλ' εἶνε δυνατὸν δύο γονεῖς μὲ κοινὰ χαρακτηριστικὰ νὰ ἔχουν μέσα τους κληρονομικοὺς παράγοντες ὡραιότητος, ποὺ συνενούμενοι στὸ παιδί, δημιουργοῦν ἕνα πλάσμα μὲ ἐξαιρετικὴ ὁμορφιά.

6. Ἂν οἱ δύο γονεῖς ἀγαπιοῦνται, ὑπάρχουν μεγαλύτερες πιθανότητες ν' ἀποχτήσῃ τὸ παιδὶ καλὸ χαρακτῆρα;

Ναί. Ἡ ἀτμόσφαιρα ὅπου ζῇ τὸ παιδὶ ἐπιδρᾶ στὸν χαρακτῆρα του.

7. Οἱ συγκινήσεις τῆς μητέρας ἐπηρεάζουν τὸ ἔμβρυο;

Ὄχι. Δὲν ὑπάρχει ἄμεση σχέσις μεταξὺ τοῦ νευρικοῦ συστήματος τῆς μητέρας καὶ ἐκείνου τοῦ παιδιοῦ. Οὔτε οἱ σκέψεις, οὔτε οἱ δοκιμασίες τῆς μητέρας μποροῦν νὰ ἐπηρεάσουν τὸ παιδί.

8. Τὸ παιδὶ ἀποχτᾶ τὸ χαρακτῆρα ἐκείνου ἀπὸ τοὺς γονεῖς του ποὺ ἔχει ἰσχυρότερη προσωπικότητα;

Ὄχι. Τὸ παιδὶ δὲν κληρονομεῖ τὸ χαρακτῆρα τοῦ ἑνὸς ἢ τοῦ ἄλλου ἀπὸ τοὺς γονεῖς του. Ἔρχεται στὸν κόσμο μὲ μερικὲς κληρονομικὲς τάσεις, ποὺ προκύπτουν ἀπὸ τὴ συγχώνευσι τῶν «γεννητῶν» τῶν γονέων του, ἀλλ' ὁ χαρακτῆρας του θὰ διαμορφωθῇ κυρίως ἀπὸ τὴν πεῖρα καὶ τὴ μόρφωσι ποὺ θ' ἀποχτήσῃ.

9. Τὸ παιδὶ κληρονομεῖ τὶς μολυσματικὲς ἀσθένειες τῆς μητέρας του;

Ὄχι. Τὸ παιδὶ δὲν κληρονομεῖ καμμιὰ μολυσματικὴ ἀσθένεια. Ἂν, ὅμως, ἡ μητέρα ἔχει προσληφθῆ ἀπὸ μιὰ μολυσματικὴ ἀσθένεια μπορεῖ νὰ μεταδώσῃ τὰ παθογόνα σπέρματά της καὶ στὸ παιδὶ ποὺ θὰ φέρῃ στὸν κόσμο.

10. Ἀπὸ ἀμόρφωτους γονεῖς μποροῦν νὰ γεννηθοῦν ἔξυπνα παιδιά;

Ἡ μόρφωσις δὲν ἔχει καμμιὰ σχέσι μὲ τὴν εὐφυΐα.

11. Τὸ παιδὶ ἔχει στὶς φλέβες του περισσότερο αἷμα ἀπὸ τὴ μητέρα του παρὰ ἀπὸ τὸν πατέρα του;.

Ὄχι. Οὔτε σταγόνα ἀπὸ τὸ μητρικὸ αἷμα δὲν μεταβιβάζεται σὰν τέτοιο στὸ ἔμβρυο. Τὸ μητρικὸ αἷμα ἀποσυντίθεται σὲ διάφορες οὐσίες, ποὺ φιλτράρονται διὰ μέσου τοῦ πλακοῦντος. Τὸ ἔμβρυον χρησιμοποιεῖ αὐτὲς τὶς οὐσίες γιὰ νὰ παρασκευάσῃ μόνο του τὸ αἷμα του.

12. Τὸ τελευταῖο παιδὶ μιᾶς οἰκογενείας ἔχει διαφορετικὸ χαρακτῆρα ἀπὸ τὸ πρωτότοκο;

Ὄχι. Δὲν ὑπάρχει κανεὶς λόγος γι' αὐτό, ἀλλὰ τὸ περιβάλλον παίζει βέβαια, σημαντικὸ ρόλο. Τὸ τελευταῖο ἀπὸ τὰ παιδιὰ βρίσκει τοὺς γονεῖς του μὲ μεγαλύτερη πεῖρα κι' ἴσως σὲ καλύτερη οἰκονομικὴ κατάστασι. Περιβάλλεται, ἐξ ἄλλου, ἀπὸ τὴ στοργὴ τῶν μεγαλυτέρων του ἀδελφῶν. Γι' αὐτὸ γίνεται πολλὲς φορὲς πιὸ ἔξυπνο καὶ παρουσιάζει κάποιαν πρωϊμότητα.

13. Ποιὲς πιθανότητες στὶς 90 περίπου. Ἔχετε μιὰ πιθανότητα στὶς 8.000 νὰ φέρετε στὸν κόσμο τρίδυμα καὶ μιὰ στὶς 700.000 νὰ φέρετε τετράδυμα.

14. Οἱ ἀναπηρίες, ἡ κατάστασις τῆς ὑγείας, ἡ ἡλικία κλπ. τῶν γονέων ἐπηρεάζουν τὰ παιδιά;

Ὄχι. Ἀπὸ τὴ στιγμὴ ποὺ ἕνας ἄνθρωπος εἶνε ἱκανὸς νὰ τεκνοποιήσῃ, οἱ ἀναπηρίες του, ἡ ἡλικία του ἢ ἡ κατάστασις τῆς ὑγείας του δὲν πρόκειται νὰ ἐπηρεάσουν τὴν διαμόρφωσι τοῦ παιδιοῦ. (Ἐξαίρεσις ὑπάρχει ὅταν οἱ γονεῖς πάσχουν ἀπὸ ὡρισμένες κληρονομικὲς ἀσθένειες, ποὺ μεταδίδζονται καὶ στὰ παιδιά).

✿✿

Τὰ φροῦτα στὴν παιδικὴ διάρροια

Ἡ χρῆσις φρούτων γιὰ τὴ θεραπεία τῆς παιδικῆς διαρροίας εἶνε πολὺ παληά. Οἱ σημερινοὶ παιδίατροι τὴν ἐπαναφέρουν καὶ πάλι ἐν ἰσχύι καὶ τὴν ἐφαρμόζουν σὲ μεγάλη κλίμακα. Γιὰ τὸ σκοπὸ αὐτὸ χρησιμοποιοῦνται κυρίως τὰ ὠμὰ μῆλα κι' οἱ μπανάνες. Οἱ Ἀμερικανοὶ ἰατροί, ἐπειδὴ οἱ μπανάνες στὴ φυσική τους κατάστασι δὲν γίνονται ἀνεκτὲς ἀπὸ πολλὰ παιδιά, χρησιμοποιοῦν ἀφυδατωμένη σκόνη αὐτοῦ τοῦ καρποῦ. Ἡ διάλυσις της γίνεται μέσα σὲ ζαχαρωμένο νερὸ ἢ γάλα.

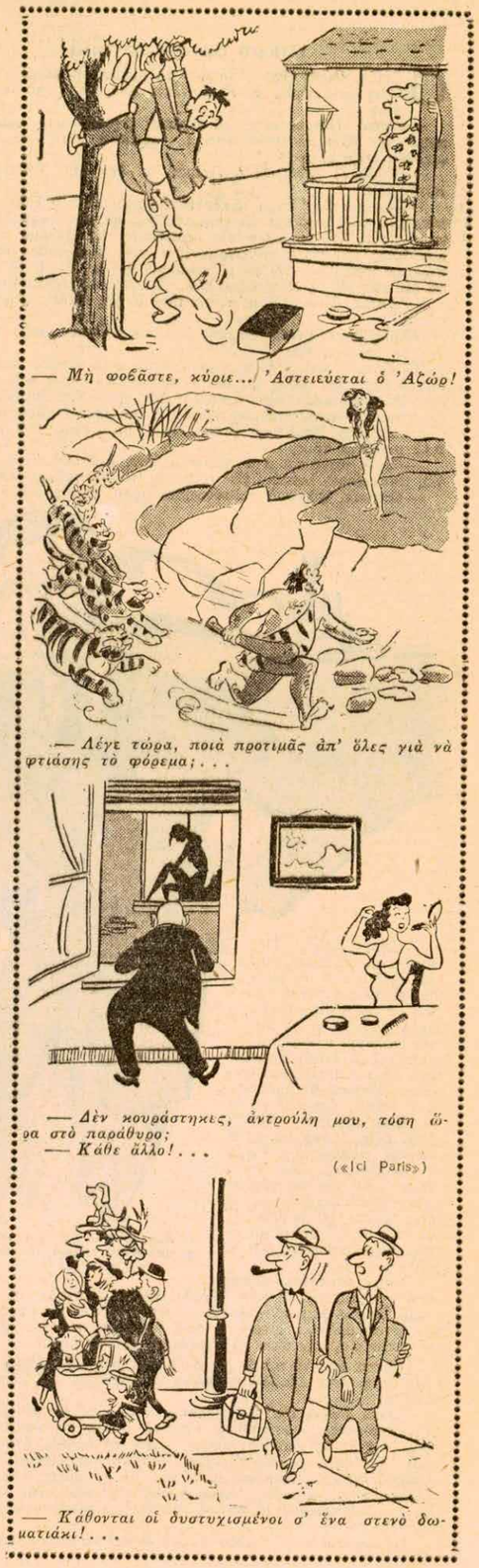

ΠΕΡΜΑΝΑΝΤ

Μὲ τὰ τελευταῖα σύγχρονα μέσα στοῦ

Μ. ΛΑΜΠΡΟΠΟΥΛΟΥ

ΑΓ. ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥ 12

γνωστοῦ γιὰ τὶς ΦΑΡΔΕΙΕΣ ΣΚΑΛΕΣ ΚΑΙ ΧΟΝΤΡΕΣ ΜΠΟΥΚΛΕΣ. Τὸ κατάστημά μας ἀνεκαινίσθη ΡΙΖΙΚΩΣ καὶ ἐπλουτίσθη μὲ τὰ τελειότερα μέσα καὶ ΣΥΓΧΡΟΝΑ μηχανήματα. Ἐπισκεφθῆτε μας καὶ θὰ εὑρητε ἐκεῖνο ποὺ θὰ σᾶς ἐνθουσιάσῃ.

ΓΚΥ ΝΤΕ ΤΕΡΑΜΟΝ

Ο ΑΟΡΑΤΟΣ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΗΣ ΣΥΝΕΧΕΙΑΣ

Ἡ Μπιάνκα ὑποπτεύεται τὸν Φούλτων καὶ τὸν φυλακίζει σ' ἕνα ὑπόγειο τοῦ μεγάρου της. Κατόπιν συναντᾶται μὲ τὸν Χουὰν Ναβάρος, τοῦ μιλάει γιὰ τὴν ἔγγραφη ὁμολογία ποὺ τόσο τὸν ἐνδιαφέρει καὶ τὸν καλεῖ στὸ μέγαρό της γιὰ νὰ συνεννοηθοῦν. Ἡ συζήτησις γίνεται μετὰ τὴν παράστασι τοῦ θεάτρου «Ἀλάμπρα». Ἡ Ἔδελιν τὸ ἀντιλαμβάνεται, παρακολουθεῖ τὸν σύζυγό της καὶ μπαίνει κι' αὐτὴ στὸ μέγαρο, ὅπου ἔχει ἀφήσει τὸ παιγνίδι. Ἕνας νέος παίκτης νάνει τὰ χρήματά του κι' αὐτοκτονεῖ. Ἡ Ἔδελιν παρακολουθεῖ τὸ καθετὶ μὲ περιέργεια.

9ον

—Στὰ διαμερίσματα τῆς κυρίας, ἀπάντησε ὁ συνομιλητής του. Οἱ ἀστυνομικοὶ θὰ ἐγκατασταθοῦν ἐκεῖ γιὰ νὰ κάμουν τὴν ἔρευνά τους. Ἔτσι τὸ παιχνίδι θὰ μπορέσῃ νὰ συνεχιστῇ...

Οἱ ἄλλοι συμφώνησαν μαζί του.

Μιὰ ξαφνικὴ σκέψις πέρασε τότε ἀπὸ τὸ μυαλὸ τῆς Ἔδελν. Καί, τὴ στιγμὴ ποὺ δύο ἀπὸ τοὺς Κινέζους ὑπηρέτες ἔσκυβαν γιὰ νὰ σηκώσουν τὸ πτῶμα τοῦ νέου ἅπλωσε τὰ χέρια της στὸ κενό, ἄφησε μιὰ σπαρακτικὴ κραυγὴ καὶ σωριάστηκε στὸ πάτωμα.

—Ὡραία δουλειά! μουρμούρισε μὲ ἀγανάκτησι ἕνας γκρουπιέρης. Τοὺς κάμαμε δύο τώρα.

Κι' ἔκαμε νεῦμα σὲ δυὸ ἄλλους ὑπηρέτες νὰ σηκώσουν καὶ τὴ νεαρὴ γυναίκα ποὺ εἶχε λιποθυμήσει.

Τὸ τέχνασμα τῆς Ἔδελιν εἶχε πετύχει.

Μιὰ περίεργη πάλη

Ἡ Μπιάνκα εἶχε ὁδηγήσει, στὸ μεταξύ, τὸ Χουὰν Ναβάρος σ' ἕνα κομψὸ σαλόνι τῶν ἰδιαιτέρων διαμερισμάτων της.

Ἀλλ' ὁ Κουβαῖος ἑκατομμυριοῦχος δὲν βρισκόταν πιὰ κάτω ἀπὸ τὴν ἐπίδρασι τῆς γοητείας της. Τὸ φοβερὸ δράμα τῆς ζωῆς του εἶχε ξαναγυρίσει στὸ μυαλό του.

—Κυρία, εἶπε, μοῦ μιλούσατε στὸ σημείωμά σας γιὰ κάποιο ἔγγραφον, ποὺ ἔχει ἰδιαίτερη σημασία γιὰ μένα. Μπορῶ νὰ μάθω ποιοὶ εἶνε οἱ ὅροι σας γιὰ νὰ μοῦ τὸ δώσετε;

—Ἀγαπητὲ κύριε, ἀπάντησε ἡ σειρήνα, θὰ μιλήσωμε γι' αὐτὸ ἀργότερα. Ἀπόψε εἴσαστε ὁ φιλοξενούμενός μου...

Χτύπησε ἀμέσως ἕνα κουδούνι καὶ στὸν Κινέζο ὑπηρέτη, ποὺ ἐμφανίσθηκε ἔδωσε ἐντολὴ νὰ τοὺς σερβίρῃ νὰ φᾶνε μέσα στὸ σαλόνι.

Ἀλλ' ἔπειτα ἀπὸ μερικὰ λεπτά, ὁ Σέργιος Ρωμανὼφ ἄνοιξε μὲ ὁρμὴ τὴν πόρτα καὶ μπῆκε μέσα.

—Ἕνας παίκτης αὐτοκτόνησε κι' οἱ ὑπηρετες τὸν ἔφεραν ἔδῶ, εἶπε.

—Ἂς τὸν ἀποθέσουν στὸ διάδρομο, ἀπάντησε ἀτάραχη ἡ Μπιάνκα.

Καὶ σηκώθηκε ἀμέσως ἀπὸ τὴ θέσι της.

—Συγχωρέστε με, εἶπε στὸ Ναβάρος. Πηγαίνω νὰ δώσω τὶς ἀπαραίτητες ὁδηγίες... Δὲν μ' ἀρέσει νὰ ἔχω ἱστορίες μὲ τὴν ἀστυνομία... Ἀλλά, βέβαια, δὲν εἶμαι ὑπεύθυνη γιὰ ὅ,τι ἔγινε...

Ὁ Ναβάρος σηκώθηκε κι' αὐτὸς ἀπὸ τὴ θέσι του.

—Ἐπιτρέψετέ μου νὰ σᾶς συνοδεύσω, κυρία, εἶπε.

Βγῆκαν μαζὶ στὸ χώλ.

Οἱ Κινέζοι ὑπηρέτες ἐμπαιναν ἐκείνη τὴ στιγμή, φέροντας τὸ πτῶμα τοῦ νέου ποὺ εἶχε αὐτοκτονήσει.

Ἀλλὰ πίσω ἀπ' αὐτοὺς μπῆκαν δυὸ ἄλλοι, ποὺ κρατοῦσαν στὰ χέρια τους μιὰ νεαρὴ γυναίκα.

Μὲ τὴν πρώτη μάτια, ὁ Χουὰν ἀναγνώρισε τὴ γυναίκα του.

—Ἔδελιν! φώναξε, χάνοντας ἀμέσως τὸ χρῶμα του.

Ἡ καρδιὰ του χτυποῦσε δυνατὰ καθὼς ἔσκυβε πάνω της.

Ἀλλά, ξαφνικά, ἡ νεαρὴ γυναίκα ἄνοιξε τὰ μάτια της κι' ἀνασηκώθηκε στοὺς ἀγκῶνες.

—Ἡσύχασε, Χουάν, εἶπε μὲ εἰρωνικὸ ὕφος. Ὅπως βλέπεις, δὲν εἶμαι πεθαμένη.

Ἡ Μπιάνκα ἔτρεξε κοντά της.

—Τί σημαίνει αὐτὴ ἡ κωμωδία καὶ πῶς βρισκόσαστε ἐδῶ, κυρία; ρώτησε.

—Δὲν εἶχα ἄλλο μέσον γιὰ νὰ φτάσω ὡς τὰ ἰδιαίτερα διαμερίσματά σας, ἀπάντησε ἡ Ἔδελιν, ἐνῶ σηκωνόταν ὄρθια. Ἄκουσα ὅτι ἐπρόκειτο νὰ μεταφέρουν ἐδῶ τὸν παίχτη, ποὺ αὐτοκτόνησε... Σκέφτηκα, λοιπόν, ὅτι οἱ ἄνθρωποί σας θὰ ἔκαναν τὸ ἴδιο καὶ γιὰ μιὰ λιπόθυμη γυναῖκα.

Ἔδειξε μὲ τὸ νέρι της τὸ Σέργιο Ρωμανώφ, ποὺ στεκόταν λίγο πιὸ πέρα.

—Κυρία, εἶπε, ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς κατέχει κάποιο ἔγγραφο, ποὺ μοῦ ἀνήκει. Ἤρθα, λοιπόν, γιὰ νὰ σας παρακαλέσω νὰ τὸν διατάξετε νὰ μοῦ τὸ ἐπιστρέψῃ...

—Τὸ ἔγγραφο αὐτὸ βρίσκεται στὰ χέρια μου καὶ δὲν πρόκειται νὰ φύγῃ ἀπ' αὐτά, ἀπάντησε ἡ Μπιάνκα.

Λέγοντας αὐτά, ἔβγαλε ἀπὸ τὸ κορσάζ της τὴ γνωστὴ ἔγγραφη ὁμολογία τοῦ Μάλκορν καὶ τὴν σήκωσε ψηλά.

—Τὸ βλέπετε; εἶπε μὲ θριαμβευτικὸ ὕφος. Τὸ ἔγγραφο αὐτὸ βρίσκεται στὴν κατοχή μου καὶ τὸ κρατῶ.

Ἀλλά, τὴ στιγμὴ ἐκείνη, ἔγινε κάτι, ποὺ μόνο σὰν ὑπερφυσικὸ φαινόμενο θὰ μποροῦσε νὰ χαρακτηρισθῆ.

Ἕνα χέρι, ποὺ ἐμφανίστηκε στὸ κενό, ἅρπαξε τὸ φάκελλο ἀπὸ τὰ χέρια τῆς Μπιάνκας καὶ τὸν παρέδωσε στὴν Ἔδελιν.

Ὅλοι ἔμειναν κατάπληκτοι. Τί ἐσήμαινε αὐτὸ τὸ ὑπερφυσικὸ φαινόμενο;

Πάντως ἡ ἐπιθυμία τῆς Ἔδελιν εἶχε ἐκπληρωθῆ. Τὸ μόνο, ποὺ σκεπτόταν τώρα ἦταν νὰ βγῇ τὸ συντομώτερο ἀπὸ τὸ σπίτι αὐτὸ τοῦ αἵματος καὶ τοῦ μυστηρίου. Καί, χωρὶς νὰ χάνῃ καιρό, διευθύνθηκε πρὸς τὴν πόρτα.

Ἀλλ' ἡ Μπιάνκα ἔκαμε ἕνα νεῦμα στοὺς δυὸ Κινέζους, ποὺ εἶχαν μεταφέρει προτήτερα τὴν Ἔδελιν. Αὐτοὶ ἔτρεξαν ἀμέσως νὰ σταθοῦν μπροστὰ στὴν πόρτα. Τὸ μυστηριῶδες χέρι, ὅμως, ἐμφανίσθηκε καὶ πάλι καὶ κατέφερε δυὸ τρομερὰ χτυπήματα στὰ πρόσωπα τῶν δύο ὑπηρετῶν, ποὺ κυλίσθηκαν ἀναίσθητοι στὸ πάτωμα.

Ἡ Ἔδελιν ἔτρεξε ἀμέσως πρὸς τὴν πόρτα.

Ἀλλ' ὁ Χουὰν Ναβάρος τὴν ἔφτασε μὲ μερικὰ πηδήματα καὶ τὴν ἅρπαξε βίαια ἀπὸ τὸ χέρι.

Τὴ στιγμὴ ἐκείνη, ὅμως, ἕνα κινέζικο βάζο, ποὺ βρισκόταν πάνω σὲ μιὰ ἑταζέρα, πέταξε στὸν ἀέρα καὶ πῆγε νὰ σπάσῃ πάνω στὸ κεφάλι του.

Ὁ Ναβάρος κυλίσθηκε στὸ πάτωμα ἀναίσθητος.

Ὁ Σέργιος Ρωμανὼφ κι' ἕνας ὑπηρέτης προσπάθησαν ἐπίσης νὰ ἐμποδίσουν τὴν Ἔδελιν νὰ φύγῃ. Ἀλλὰ σωριάστηκαν κι' αὐτοὶ στὸ πάτωμα, μὲ τὰ πρόσωπα καταματωμένα.

Θάλεγες πὼς κάποιος ἀόρατος πυγμάχος σκόρπιζε γύρω του τρομερὰ γρονθοκοπήματα.

Ἡ ἔξοδος ἦταν τώρα ἐλεύθερη. Ἡ Ἔδελιν ἔφυγε τρέχοντας, χωρὶς νὰ γυρίσῃ καθόλου τὸ κεφάλι πίσω της.

Ὅπου ἐμφανίζεται ὁ Μονόφθαλμος

Μεταξὺ ἐκείνων ποὺ σύχναζαν στὸ σπίτι τῆς Μπιάνκας ἦταν ἀπὸ μερικὲς ἡμέρες κι' ὁ Μάλκορν ὁ Μονόφθαλμος.

Μετὰ τὴν καταστροφὴ τοῦ Μπράμτον - Σίτυ, εἶχε φύγει ἀπὸ τὴν ἐρειπωμένη πόλι, ὅπως κι' οἱ ἄλλοι χρυσοθῆρες κι' εἶχε γυρίσει στὴ Νέα Ὑόρκη. Μαζί του εἶχε πάρει κι' ὁλόκληρο τὸ θησαυρό του, ποὺ τοῦ ἐπέτρεπε νὰ ζῇ τώρα σὰν μεγιστάν.

Ἀλλ' ἡ ζωὴ τοῦ φαινόταν πολὺ μονότονη. Κι' εἶχε ριχτῆ στὰ χαρτιά, ὄχι γιατὶ τὸν παρακινοῦσε ὁ πόθος τοῦ κέρδους, ἀλλὰ γιατὶ εὕρισκε ἐξαιρετικὴ εὐχαρίστησι στὶς συγκινήσεις τοῦ παιχνιδιοῦ.

Κεῖνο τὸ βράδυ, βρισκόταν στὸ σπίτι τῆς Μπιάνκας κι' εἶχε ἰδῆ τὴν Ἔδελιν νὰ μπαίνω μέσα στὶς αἴθουσες.

Ἡ φυσιογνωμία της τοῦ φάνηκε γνωστή. Ἀλλά, μ' ὅλο ποὺ ἔσπαζε τὸ κεφάλι του, δὲν κατάφερνε νὰ θυμηθῇ ποιὰ ἦταν.

Μεσολάβησε κατόπιν τὸ ἐπεισόδιο τῆς αὐτοκτονίας τοῦ νεαροῦ παίκτου κι' ἀπὸ κείνη τὴ στιγμὴ τὴν ἔχασε ἀπὸ τὰ μάτια του.

Ὁ Μάλκορν ξαναρίχτηκε τότε στὸ παιχνίδι.

Ἀλλ' ἡ γυναῖκα αὐτὴ δὲν ἔφευγε ἀπὸ τὸ μυαλό του. Κι' ὅταν, ἔπειτα ἀπὸ μερικὰ λεπτά, τὴν εἶδε νὰ ξαναπερνᾶη τρέχοντας ἀπὸ τὸ διάδρομο, τινάχτηκε ἀπὸ τὴ θέσι του κι' ὥρμησε πίσω της.

Βρέθηκαν σὲ λίγο στὸ δρόμο.

Ὁ Μάλκορν βάδιζε πίσω της σὰν ὑπνωτισμένος. Δὲν ἤξερε γιατὶ τὴν ἀκολουθοῦσε. Ἀλλὰ μιὰ ἀκατανίκητη δύναμις τὸν ἔσπρωχνε σ' αὐτό.

Μπερέζι Ἱστορίες

Πρῖμα - κόντρα

Τρεῖς ἄνεργοι ναῦτες, γνωστοὶ τεμπέληδες καὶ φαρσέρ παρουσιάζονται στὸν Πειραιὰ σ' ἕναν πλαίαρχο μεγάλου ἱστιοφόρου ποὺ εἶνε ἕτοιμος νὰ σαλπάρῃ καὶ τοῦ ζητάνε νὰ τοὺς πάρῃ μαζί του.

—Τί ξέρεις ἐσύ; ρωτάει ὁ καπετὰν Σταμάτης τὸν πρῶτο.

—Ἐγώ, καπετάνιε, ξέρω τί ἄνεμος προκειται νὰ φυσήξῃ...

—Σύμφωνοι. Σὲ πῆρνω, τοῦ ἀπάντησε ὁ καπετάνιος. Κι' ἐσὺ τί ξέρεις; ρωτάει τὸ δεύτερο.

—Ἐγώ, καπετάνιε, ξέρω νὰ κουμαντάρω τὸ καράβι.

—Σύμφωνοι. Σὲ πάρνω καὶ σένα, τοῦ λέει ὁ καπετάνιος. Κι' ἐσὺ τί ξέρεις νὰ κάνῃς; ρωτάει τὸν τρίτο.

—Ἐγώ, καπετάνιε, ξέρω... νὰ βλαστημάω.

Ὁ καπετάνιος παρατενεύτηκε ἀπὸ αὐτὴ τὴν ἀπάντησι. Ὕστερα τὸν πῆρε κι' αὐτὸν στὸ τσουρμό... Κοντὰ τὸ βράδυ, ποὺ βρίσκονταν ἀνοιχτὰ στὸ πέλαγος, μέσα σὲ μπουνάτσα, ὁ καπετάνιος φώναξε τὸν πρῶτο ναύτη καὶ τὸν ρώτησε:

—Ἐσὺ ποὺ ξέρεις τὸν ἀνεμους γιὰ πές μου θ' ἀργήσῃ νὰ φυσήξῃ; Κι' ἂν φυσήξῃ, τί ἄνεμο θὰ βγάλῃ;...

—Ἄνοιξε τὸ τσιμπούκι σου, καπετάνιο, καὶ κάπνιζε ἀράδα, τοῦ ἀπάντησε αὐτός. Ἂν φυσήξῃ, θὰ δοῦμε κατὰ ποῦ θὰ πάῃ ὁ κάπνος καὶ θὰ καταλάβουμε...

—Μᾶς φώτισες! γκρινιάσε ὁ καπετάνιος. Γκρεμίσου ἀπὸ δῶ. Ὕστερα κάλεσε τὸ δεύτερο ναύτη.

—Ἐσὺ ποὺ ξέρεις νὰ κυβερνᾶς, τοῦ εἶπε, μπορεῖ νὰ μᾶς βγάλῃς ἀπὸ τοῦτη τὴ μπουνάτσα;

—Καὶ βέβαια μπορῶ τοῦ ἀπάντησε ὁ ναύτης. Βάλε τὰ πλήρωμα στὰ κουπιὰ καὶ θὰ δῆς!

Οἱ ἄλλοι ναῦτες ἀρχισαν λοιπὸν νὰ τραβοῦν νερὸ κουπὶ κι' ὁ ναύτης ἅπλωσε τὸ τιμόνι. Μὰ ἔτσι ποὺ κυβερνοῦσε, τὸ καράβι πήγαινε νὰ πέσῃ πάνω σὲ μιὰ ξέρα.

—Τί κάνεις ἐκεῖ, βρὲ θεόστελλε! του φώναξε ὁ καπετάνιος.

—Πᾶμε πάνω, καπετάνιο!

—Βρὲ τί πᾶμε, ποὺ θὰ μᾶς σίξῃς ἔξω!...

—Τί τσαμπουνᾶς, καπετάνιο. Ἐμένα θὰ μάθῃς ἀπὸ μανοῦβρες καραβιοῦ. Κατάπιε τὴ γλῶσσα σου κι' ἄσε με ἥσυχο.

Ἄφρισε ὁ καπετάνιος. ἅναψε, κοκκίνισε, ἔτριξε τὰ δόντια του...

Ἐκεῖνη τὴ στιγμὴ, ξεπετάντηκε στὴ μέση ὁ τοῖτος ναύτης.

—Νὰ βλαστημήσω, καπετάνιε; φώναξε.

—Βλαστήμα, μωρὲ παιδί μου... βλαστήμα ὅσο μπορεῖς. γιατὶ θὰ σκάσω! Ἐσὺ μονάχα ξέρεις κάτι ἐδῶ μέσα!...

Ἡ ὥρα ἦταν περασμένη, οἱ διαβάτες ἀραιοὶ καὶ κανένα αὐτοκίνητο δὲν περνοῦσε ἀπὸ τὸ δρόμο.

Ἡ Ἔβελιν ἦταν ἀναγκασμένη, λοιπόν, νὰ γυρίση πεζὴ στὸ σπίτι της.

Ἀλλὰ μιὰ σκέψις τάραξε, ξαφνικά, τὸ μυαλό της. Ἡ σκηνὴ ποὺ εἶχε ζήσει ἦταν πραγματική, ἡ μήπως ἦταν θύμα κάποιου ἀλλόκοτου ἐφιάλτου; Κι' ἡ ἐπιστολή, ποὺ τῆς εἶχε δώσει τὸ μυστηριῶδες χέρι ἦταν ἐκείνη ποὺ ζητοῦσε ἡ κάποιο κουρελόχαρτο χωρὶς ἀξία;

Εἶχε φτάσει τώρα μπροστὰ στὴ φωτισμένη προθήκη ἑνὸς καταστήματος καί, ὑποκύπτοντας στὸν πειρασμό, ἔβγαλε τὴν ἐπιστολὴ ἀπὸ τὸ κορσὰζ τοῦ φορέματός της, ὅπου τὴν εἶχε ρίξει καὶ σταμάτησε γιὰ νὰ τὴν διαβάση.

Ἀπορροφημένη, ὅμως, ὅπως ἦταν ἀπὸ τὸ διάβασμα αὐτῆς τῆς ἐπιστολῆς, δὲν ἄκουσε τὰ βήματα τοῦ Μάλκορν ποὺ πλησίαζαν.

Ὁ Μονόφθαλμος προσποιήθηκε ὅτι κύτταζε τὴ βιτρίνα, ἀλλά, μὲ τὴν ἄκρη τοῦ ματιοῦ του, παρακολουθοῦσε τὴν Ἔβελιν. Καὶ τὸ βλέμμα του ἔπεσε πάνω στὸ χαρτὶ ποὺ κρατοῦσε στὰ χέρια της.

Ἔνοιωσε τότε ἕνα ρίγος σ' ὅλο του τὸ σῶμα. Δὲν ἤξερε τί περιεῖχε αὐτὸ τὸ χαρτί, ἀλλ' ἀναγνώρισε ἀμέσως τὸ γραφικό του χαρακτῆρα.

«Διάβολε ! σκέφτηκε. Αὐτὸ τὸ χαρτὶ προέρχεται ἀπὸ μένα. Τί γυρεύει στὰ χέρια αὐτῆς τῆς γυναίκας;»

Ὁ Μάλκορν, ὅπως ὅλοι οἱ κακοποιοί, δὲν εἶχε ἡσυχη τὴ συνείδησί του. Κι' αἰσθάνθηκε ἕναν ἀλλόκοτο τρόμο ἐκείνη τὴ στιγμή. Χωρὶς νὰ σκεφτῆ περισσότερο, ἅπλωσε τότε τὸ χέρι του κι' ἅρπαξε τὴν ἐπιστολή.

Ἡ Ἔβελιν ξαφνιάστηκε. Κι' ὥρμησε ἐναντίον τοῦ ἀγνώστου γιὰ νὰ τοῦ πάρη τὸ πολύτιμο ἔγγραφο ἀπὸ τὰ χέρια.

Ἐπακολούθησε τότε μιὰ σύντομη πάλη μεταξύ τους. Τὸ χαρτὶ πέρασε διαδοχικὰ στὰ χέρια πότε τοῦ ἑνὸς καὶ πότε τοῦ ἄλλου καί, τελικά, ἔγινε κομμάτια, ποὺ τὰ παρέσυρε ὁ ἄνεμος.

Ὁ Μάλκορν γελοῦσε ἐνθουσιασμένος.

—Εἶνε καλύτερα ἔτσι, εἶπε τὴν ἐπιστολὴ αὐτὴ τὴν εἶχα γράψει ἐγώ...

—Σεῖς;ρώτησε ἡ Ἔβελιν.

—Ἐγώ, ἀπάντησε ὁ Μάλκορν. Δὲν ξέρω ποῦ καὶ πότε, ἀλλ' ἦταν δική μου... Μπορεῖτε νὰ μοῦ ἐξηγήσετε πῶς βρέθηκε στὰ χέρια σας;...

Τὰ βλέμματά τους διασταυρώθηκαν. Ἡ Ἔβελιν ἄφησε τότε μιὰ διαπεραστικὴ κραυγὴ κι' ἔφυγε τρέχοντας. Εἶχε ἀναγνωρίσει τὸ συνομιλητή της.

Ὁ Μάλκορν ὁ Μονόφθαλμος τὴν κύτταζε σαστισμένος. Σὲ λίγο τὴν ἔχασε ἀπὸ τὰ μάτια του. Ἄρχισε τότε νὰ γελᾶη σὰν τρελλός... Ἡ νυχτερινὴ αὐτὴ περιπέτειά του τοῦ φαινόταν πολὺ διασκεδαστική.

. . . . . .

Ἡ Ἔβελιν, ὅταν ἔφτασε στὸ σπίτι της, κλειδώθηκε μέσα στὸ δωμάτιό της καί, πέφτοντας πάνω σ' ἕνα ντιβάνι, ξέσπασε σὲ λυγμούς. Εἶχε χάσει τώρα τὸ πολύτιμο ἔγγραφο ποὺ ἀποδείκνυε τὴν ἀθωότητα τοῦ Χάρρυ Πράϊς. Καὶ τὸ εἶχε χάσει ἀνεπανόρθωτα. Αὐτὸ τὸ ἔγγραφο δὲν ὑπῆρχε πιά!

Ἀλλ' ἡ ἀπογοήτευσις, ποὺ ἔνοιωθε ὑποχώρησε σιγὰ-σιγά. Ἡ ἀπώλεια αὐτοῦ τοῦ ἐγγράφου δὲν ἦταν τόσο σημαντική, γιατὶ ἤξερε τώρα ποιὸς τὸ εἶχε γράψει καὶ ποιὸς ἦταν, συνεπῶς, ὁ συνένοχος τοῦ συζύγου της.

Ἀπὸ τὴ στιγμὴ ἐκείνη, ὅλα ἔγιναν καθαρὰ μέσα στὸ μυαλό της. Καταλάβαινε πιὰ ποῦ ὠφείλετο ὁ παράξενος δεσμὸς μεταξὺ τοῦ Χουὰν Ναβάρος καὶ τοῦ Μάλκορν. Ἐκεῖνο ποὺ τοὺς συνέδεε ἦταν τὸ ἔγκλημα, ποὺ εἶχαν διαπράξει.

Ἡ Ἔβελιν εἶχε ἀνακαλύψει, λοιπόν, ἐκεῖνο ποὺ ἤθελε. Εἶχε χάσει τὴν ἀπόδειξι τοῦ ἐγκλήματος, ἀλλ' ἤξερε τώρα τοὺς ἐνόχους.

Ἕνα κουμπὶ μανικετιοῦ

Ὁ Χουὰν Ναβάρος, ἀφοῦ ἡ Μπιάνκα τοῦ ἐπέδεσε πρόχειρα τὸ τραῦμα, ποὺ εἶχε στὸ κεφάλι, ἔφυγε ἀπὸ τὸ σπίτι της, λυσσώντας ἀπὸ τὸ κακό του, στὴ σκέψι ὅτι τὸ ἐνοχοποιητικὸ γι' αὐτὸν ἔγγραφο βρισκόταν καὶ πάλι στὰ χέρια τῆς συζύγου του.

Κι' ὁ Ρωμανὼφ ἐπίσης εἶχε συνέλθει. Χρειάστηκε μόνο νὰ πλύνη τὸ πρόσωπό του, ποὺ ἦταν καταματωμένο, ἀπὸ τὸ χτύπημα, ποὺ εἶχε δεχτῆ.

Ἡ Μπιάνκα κι' οἱ σύντροφοί της σκέφτηκαν τότε τὸν ἄνθρωπο, ποὺ κρατοῦσαν φυλακισμένον στὰ ὑπόγεια.

Μετὰ τὴν ἀποτυχία τῆς ἀποπείρας των, δὲν εἶχαν πιὰ λόγους γιὰ νὰ παρατείνουν τὴν ἐγκάθειρξί του. Τὸ φρονιμότερο ἦταν, μάλιστα, νὰ τοῦ ξαναδώσουν τὴν ἐλευθερία του. Αὐτὸ ὑποστήριξε ἡ Μπιάνκα.

Ἀλλ' ὁ Ρωμανὼφ εἶχε διαφορετικὴ γνώμη.

—Ἂν τὸν ἀφήσωμε ἐλεύθερο, εἶπε, θὰ τρέξη νὰ μᾶς καταγγείλη στὴν ἀστυνομία. Μᾶς φτάνει γιὰ σήμερα ἡ αὐτοκτονία αὐτοῦ τοῦ ἠλιθίου...

—Καὶ τί θὰ πήγαινε νὰ πῆ στὴν ἀστυνομία ; παρατήρησε ἡ Μπιάνκα. Ὅτι στὸ σπίτι μου παίζουν χαρτιά; Ἀλλ' αὐτὸ γίνεται σὲ ἀναρίθμητα σπίτια στὴ Νέα Ὑόρκη. Κι' ἔπειτα οἱ ἀστυνομικοὶ τὸ ξέρουν. Ἐκτὸς ἀπὸ κείνους ποὺ βρίσκονται στὰ ἀνώτερα σκαλοπάτια τῆς ἱεραρχίας παίρνουν ἡγεμονικὲς ἀμοιβὲς κάθε μῆνα γιὰ νὰ κλείνουν τὰ μάτια... Τί ἄλλο μπορεῖ νὰ πῆ; Ὅτι τὸν φυλακίσαμε μέσα σ' ἕνα ὑπόγειο; Μπορεῖ, βέβαια, νὰ τὸ ἰσχυρισθῆ, ἀλλὰ δὲν θὰ ἔχη στοιχεῖα γιὰ ν' ἀποδείξη πὼς ὁ ἰσχυρισμός του εἶνε σωστός. Γι' αὐτὸ νομίζω πὼς τὸ καλύτερο ποὺ ἔχομε νὰ κάμωμε εἶνε νὰ τοῦ ξαναδώσωμε τὴν ἐλευθερία του.

Τὰ ἐπιχειρήματα αὐτὰ ἔκαμαν τοὺς συντρόφους της νὰ συμφωνήσουν μαζί της.

—Ἂς τελειώνωμε τότε, εἶπε ὁ Ρωμανώφ. Οἱ ἀστυνομικοὶ θὰ φτάσουν ἀπὸ τὴ μιὰ στιγμὴ στὴν ἄλλη ἐδῶ γιὰ νὰ πιστοποιήσουν τὴν αὐτοκτονία αὐτοῦ τοῦ ἠλιθίου... Ἴσως νὰ ἐρευνήσουν ὅλο τὸ σπίτι. Εἶνε καλύτερο, λοιπόν, νὰ μὴν βροῦν ἐδῶ τὸ Φούλτων.

Κατέβηκαν τότε ὅλοι μαζὶ στὸ ὑπόγειο.

Ὁ Φούλτων καθόταν πάντα πάνω στὴν ἀχυροστρωμνή του καὶ κάπνιζε ἤρεμα.

—Σᾶς εἶχα προειδοποιήσει ὅτι θὰ ξαναγύριζα, τοῦ εἶπε ἡ Μπιάνκα μὲ καλωσύνη. Ἀποφασίσατε, λοιπόν, νὰ φανῆτε πιὸ λογικός;

—Ἀλλά, τώρα, ἀπάντησε ὁ φυλακισμένος, δὲν ὑπάρχει πιὸ λογικὸς ἄνθρωπος ἀπὸ μένα. Μοῦ ζητήσατε νὰ σᾶς παραδώσω τὸ ὅπλο, ποὺ εἶχα καὶ τὸ ἔκαμα. Μὲ κλείσατε μέσα σ' ἕνα ἄβλιο ὑπόγειο κι' ἐγὼ οὔτε διαμαρτύρομαι, οὔτε κάνω καμμιὰ προσπάθεια γιὰ νὰ δραπετεύσω. Τί ἄλλο ζητᾶτε ἀπὸ μένα;

—Νὰ μοῦ δώσετε τὸ λόγο τῆς τιμῆς σας ὅτι, βγαίνοντας ἀπὸ δῶ, δὲν θὰ ἐπιχειρήσετε νὰ μὲ βλάψετε εἶπε ἡ Μπιάνκα.

Ὁ Φούλτων ἔκαμε ἕνα μορφασμό.

—Μοῦ ζητᾶτε περισσότερα ἀπὸ ὅ,τι μπορῶ νὰ σᾶς ὑποσχεθῶ, ἀπάντησε.

Τὰ μάτια τῆς γκαγκστερίνας ἔλαμψαν ἀπὸ ὀργή.

—Καὶ γιατὶ δὲν μπορεῖτε νὰ μοῦ τὸ ὑποσχεθῆτε, ρώτησε.

—Κυρία, ἀπάντησε ὁ φυλακισμένος, κανεὶς δὲν ξέρει τί τοῦ ἐπιφυλάσσει τὸ μέλλον. Σήμερα εἴμαστε φίλοι. Ἀλλ' αὔριο μπορεῖ νὰ γίνωμε ἐχθροί. Πῶς θέλετε νὰ σᾶς ὑποσχεθῶ ὅτι δὲν θὰ χρησιμοποιήσω τὰ ἀτοῦ ποὺ ἔχω ἐναντίον σας;

—Καὶ γιατὶ δὲν θὰ μείνωμε πάντα φίλοι; ρώτησε ἡ γκαγκστερίνα. Ἐγὼ τούλάχιστον μπορῶ νὰ τὸ ὑποσχεθῶ καὶ — πρόσθεσε μ' ἕνα γοητευτικὸ χαμόγελο — θὰ ἤμουν εὐτυχὴς ἂν μοῦ δίνατε τὴν εὐκαιρία νὰ σᾶς ἀποδείξω τὴ φιλία μου.

Ἐκείνη τὴ στιγμή, κατέβηκε στὸ ὑπόγειο ὁ Σέργιος Ρωμανώφ.

Ὁ γκάνγκστερ πῆγε κοντὰ στὴ Μπιάνκα καὶ τῆς ἔδωσε ἕνα μικρὸ ἀντικείμενο, ἐνῶ ταύτοχρονα τῆς ψιθύρισε μερικὲς λέξεις.

Κάποιος ἀπὸ τοὺς Κινέζους ὑπηρέτες εἶχε βρῆ στὸ διάδρομο τὸ μισὸ ἑνὸς ἀδαμαντοκόλλητου κουμπιοῦ μανικετιῶν. Αὐτὸ φανέρωνε ὅτι ὁ μυστηριώδης κι' ἀόρατος πυγμάχος, ποὺ κατετρόπωσε ὅλους μὲ τὶς τρομερὲς γροθιές του, ἦταν πραγματικὸ ὄν, μὲ σάρκα καὶ ὀστᾶ.

—Περίεργο! ἀπάντησε ἡ γκανγκστερίνα. Θὰ προσπαθήσωμε νὰ διαλευκάνωμε ἀργότερα αὐτὸ τὸ σημεῖο, Σέργιε.

Ξαναγύρισε κατόπιν στὸ φυλακισμένο. Ἀλλά, ξαφνικά, πρόσεξε κάτι ποὺ τῆς ἔκαμε μεγάλη ἐντύπωσι. Ἀπὸ τὸ δεξὶ μανικέτι τοῦ ἀνθρώπου, ποὺ βρισκόταν μπροστά της εἶχε φύγει τὸ μισὸ κουμπί. Κι' αὐτὸ ποὺ εἶχε μείνει ἦταν ὅμοιο μὲ κεῖνο ποὺ τῆς εἶχε φέρει ὁ Ρωμανώφ.

Κι' ὁ τελευταῖος ἐπίσης εἶχε κάμει τὴν ἴδια παρατήρησι.

Μόνον ὁ Φούλτων δὲν ὑποπτευόταν τίποτε. Κι' ἀναρωτιόταν γιατὶ τάχα αὐτοὶ οἱ δυο ἄνθρωποι κύτταζαν μὲ τόση προσοχὴ τὸ δεξὶ μανικέτι του.

—Κύριε, εἶπε ἡ Μπιάνκα, προσπαθώντας νὰ κρύψη τὴν ταραχή της, αὐτὸ ἐδῶ τὸ κομμάτι τοῦ κουμπιοῦ εἶνε, ἂν δὲν κάνω λάθος, δικό σας.

Ὁ Φούλτων δὲν ἔδειξε καμμιὰ ταραχή.

—Ἔχετε δίκηο, κυρία εἶπε.

—Καὶ τὸ λέτε μὲ τόση ἀφέλεια;

—Μήπως χρειάζεται νὰ πάρω ἰδιαίτερο ὕφος γιὰ νὰ σᾶς πῶ ὅτι αὐτὸ τὸ κομμάτι τοῦ κουμπιοῦ εἶνε δικό μου;

—Ἀλλὰ σεῖς δὲν κινηθήκατε καθόλου ἀπὸ τὸ ὑπόγειο, παρατήρησε ἡ γκανγκστερίνα.

—Δὲν τὸ ἔκαμα γιατί, φεύγοντας, εἴχατε τὴν πρόνοια νὰ γυρίσετε δυὸ φορὲς τὸ κλειδὶ μέσα στὴν κλειδαριὰ τῆς πόρτας, ἀπάντησε μὲ εἰρωνικὸ ὕφος ὁ φυλακισμένος.

—Τότε πῶς ἐξηγεῖτε τὸ ὅτι ἕνας ἀπὸ τοὺς ὑπηρέτες μου βρῆκε τὸ κομμάτι τοῦ κουμπιοῦ, ποὺ λείπει ἀπὸ τὸ μανικέτι σας μέσα στὸ διάδρομο.

—Ἀγνοῶ, ἀπάντησε ὁ Φούλτων. Ἀλλά, πρόσθεσε, ὀφείλω νὰ σᾶς δώσω κάποια ἐξήγησι. Εἶχα τὴν τιμὴ νὰ διαπληκτισθῶ στὸ διάδρομο μ' ἕναν ἀπὸ τοὺς ἀξιοτίμους ὑπηρέτες σας. Δὲν εἶνε ἀπίθανο, λοιπόν, νὰ μοῦ ἔφυγε κατὰ τὴ διάρκεια τῆς πάλης αὐτὸ τὸ κομμάτι τοῦ κουμπιοῦ. Σᾶς ἱκανοποιεῖ αὐτὴ ἡ ἐξήγησις;... Ἂν ὄχι, μπορῶ νὰ προσθέσω κι' ἕνα ἄλλο ἐπιχείρημα, ποὺ μοῦ φαίνεται ὅτι εἶνε ἀκαταμάχητο. Δὲν μποροῦσα νὰ βρισκόμουν ταυτόχρονα στὸ ὑπόγειο τοῦ σπιτιοῦ σας καὶ στὸν προθάλαμο τῶν ἰδιαιτέρων διαμερισμάτων σας.

—Τὸ κομμάτι αὐτὸ τοῦ κουμπιοῦ δὲν ὑπῆρχε προτύτερα στὸ διάδρομο, παρατήρησε ὁ Σέργιος Ρωμανώφ. Γυαλίζει τόσο πολὺ ποὺ εἶνε ἀδύνατο νὰ μὴν τὸ βλέπαμε.

Ὁ Φούλτων τὸν ἐλεεινολόγησε μὲ τὸ βλέμμα του.

—Ἀγαπητὲ κύριε, εἶπε, τὸ κεφάλι σας φαίνεται ὅτι εἶνε πολὺ χοντρὸ καὶ πὼς δὲν μπορεῖ νὰ καταλάβη αὐτὸ τὸ ἁπλούστατο πραγματάκι, ὅτι, δηλαδή, ἕνας ἄνθρωπος, ποὺ εἶνε φυλακισμένος σ' ἕνα ὑπόγειο δὲν μπορεῖ νὰ κάνη τὴν ἴδια στιγμὴ βόλτες στὸν προθάλαμο μιᾶς βασίλισσας τῆς ὁμορφιᾶς. Ὁπωσδήποτε, σᾶς ἔδωσα τὴ μόνη λογικὴ ἐξήγησι αὐτοῦ τοῦ γεγονότος. Ἂν σεῖς κατοθώσετε νὰ βρῆτε καμμιὰ ἄλλη, θὰ σᾶς ἤμουν βαθύτατα ὑπόχρεος. ἂν εἴχατε τὴν καλωσύνη νὰ μοῦ τὴν κάμετε γνωστή.

Ἡ Μπιάνκα φαινόταν διστακτική. Ὁ Ρωμανώφ ἔσκυψε πρὸς τὸ μέρος της.

—Νομίζω πὼς πρέπει ν' ἀλλάξετε γνώμη, τῆς εἶπε σιγά, Ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς δὲν πρέπει νὰ φύγη ζωντανὸς ἀπὸ δῶ μέσα.

—Ὄχι, ἀπάντησε ἡ γκαγκστερίνα. Τίποτε δὲν θὰ μὲ κάμη ν' ἀλλάξω τὴν ἀπόφασι ποὺ πήραμε πρωτήτερα. Τὰ γεγονότα μιλοῦν, βέβαια, ἐναντίον αὐτοῦ τοῦ ἀνθρώπου. Κι' ὡστόσο, ἔχω τὴν πεποίθησι πὼς λέει τὴν ἀλήθεια...

—Νίττω τὰς νεῖρας μου, εἶπε ὁ Ρωμανώφ. Ἡ προσωπική μου γνώμη, ὅμως, εἶνε ὅτι πρέπει ν' ἀσφαλισθοῦμε μιὰ γιὰ πάντα ἀπ' αὐτὸν τὸν ἄνθρωπο, πού, ὅσο ζῆ, ἀποτελεῖ μιὰ ἀπειλὴ γιὰ ὅλους μας.

Ἡ Μπιάνκα βυθίστηκε σὲ σκέψεις.

—Ὄχι, εἶπε ἔπειτα ἀπὸ μερικὲς στιγμές. Δὲν πρέπει νὰ διαπράξουμε ἕνα ἔγκλημα, χωρὶς νἄχουμε σοβαροὺς λόγους γι' αὐτό.

Καί, χωρὶς νὰ δώση τὸν καιρὸ στὸν Ρωμανὼφ νὰ τῆς ἀπαντήση, στράφηκε πρὸς τὸν φυλακισμένο :

—Κύριε, τοῦ εἶπε, λόγοι προνοίας μοῦ ἐπιβάλλουν νὰ σᾶς κρατήσω γιὰ λίγον καιρὸ ἀκόμη μέσα σ' αὐτὸ τὸ στενόχωρο δωμάτιο. Μὴν ἀνησυχῆτε, ὅμως ! Πολὺ γρήγορα θὰ σᾶς ξαναδώσω τὴν ἐλευθερία σας.

Βγῆκε κατόπιν ἀπὸ τὸ ὑπόγειο κελλὶ μαζὶ μὲ τοὺς ὁπαδούς της.

Τὸ περιδέραιο τοῦ Μαχαραγιᾶ

Ἀπὸ τὴν ἡμέρα τῶν δραματικῶν γεγονότων ποὺ ἀφηγήθηκαμε, ὁ Χουὰν Ναβάρος τοῦ κάκου ἀναζητοῦσε κάποια πρόφασι γιὰ νὰ μπορέση νὰ ξαναμιλήση μὲ τὴ γυναῖκα του.

Καταλάβαινε τώρα πολὺ καλὰ ὅτι ἡ Ἔβελιν τὸν θεωροῦσε ἔνοχο κι' ὅτι τίποτε δὲν θὰ τὴν ἔκανε ν' ἀλλάξη τὶς ἀντιλήψεις της πάνω σ' αὐτὸ τὸ ζήτημα.

Ὁ Ναβάρος πίστευε ὅτι ἡ γυναῖκα του εἶχε στὴν κατοχή της τὸ σημείωμα τοῦ Μάλκορν. Κι' εἶνε, βέβαια, ἀλήθεια πὼς αὐτὸ τὸ σημείωμα δὲν εἶχε ὑπογραφή, πρᾶγμα ποὺ καθιστοῦσε ἀδύνατη τὴ χρησιμοποίησί του ὡς ἐνοχοποιητικοῦ γι' αὐτὸν στοιχείου. Ἀποτελοῦσε, ὅμως, μιὰ ἀναμφισβήτητη ἀπόδειξι τῆς ἐνοχῆς του στὰ μάτια τῆς γυναίκας του κι' αὐτὸ ἦταν τὸ σημαντικότερο.

Ἔπειτα ἀπὸ πολλὲς σκέψεις, νόμισε, τέλος, πὼς βρῆκε τὸ μέσον ποὺ ζητοῦσε. Πλησίαζαν τὰ γενέθλια τῆς Ἔβελιν κι' ὁ Ναβάρος νόμισε πὼς ἔπρεπε νὰ ἐπωφεληθῆ ἀπ' αὐτὴ τὴν εὐκαιρία γιὰ νὰ μετριάση τὴν ὀργή καὶ τὸ μῖσος της. Ἀπευθύνθηκε, λοιπόν, σὲ μεγαλύτερο κοσμηματοπώλη τῆς Νέας Ὑόρκης κι' ἀγόρασε, πληρώνοντας ἕνα κολοσσιαῖο ποσόν, τὸ «περιδέραιο τοῦ μαχαραγιᾶ», ποὺ ἦταν τὸ πολυτιμότερο κόσμημα ποὺ ὑπῆρχε στὴν ἀγορὰ ἐκείνη τὴν ἐποχή.

Ἀλλὰ καὶ τί δὲν θἄδινε ὁ Ναβάρος γιὰ νὰ μπορέση νὰ συγκινήση τὴν Ἔβελιν;

Τὸ περιδέραιο αὐτὸ ἀπετελεῖτο ἀπὸ ἑπτὰ μεγάλα διαμάντια καὶ ἄλλους πολυτίμους λίθους, ποὺ σχημάτιζαν ἁρμονικὰ συμπλέγματα.

Τὸ πρωῒ, λοιπόν, τῆς ἡμέρας τῶν γενεθλίων τῆς Ἔβελιν, ὁ Ναβάρος χτύπησε τὴν πόρτα τοῦ δωματίου της, κρατῶντας στὰ χέρια του τὸ κουτὶ μὲ τὸ πολύτιμο περιδέραιο.

Ἡ νεαρὴ γυναῖκα ἄφησε μιὰ τρομαγμένη φωνή, ὅταν τὸν εἶδε μπροστά της. Ἀλλ' ἀμέσως ἔπειτα, ἡ ἀποστροφή κι' ἡ ἀγανάκτησις ζωγραφίστηκαν στὸ πρόσωπό της.

— Πῶς πήρατε τὸ θάρρος νὰ ἐμφανισθῆτε μπροστά μου; φώναξε.

— Ἀγαπητὴ φίλη, ἀπάντησε μὲ ταπεινὸ ὕφος ὁ Χουάν, σκέφτηκα πὼς σήμερα εἶνε ἡ ἡμέρα τῶν γενεθλίων σου. Ἤρθα, λοιπόν, μαζὶ μὲ τὶς εὐχές μου, νὰ σὲ παρακαλέσω νὰ δεχτῆς αὐτὸ τὸ μικρὸ δῶρο...

Λέγοντας αὐτὰ εἶχε ἀνοίξει τὸ κουτί. Τὰ διαμάντια καὶ τὰ ἄλλα πολύτιμα πετράδια σκόρπισαν γύρω ἐκτυφλωτικὴ λάμψι.

Ἡ Ἔβελιν δὲν μπόρεσε νὰ συγκρατήση ἕνα ἐπιφώνημα θαυμασμοῦ. Ἀλλ' ἀμέσως ἔπειτα σκυθρώπασε.

— Ξέρεις καλά, εἶπε στὸν ἄντρα της, ὅτι δὲν μπορῶ νὰ δεχτῶ αὐτὸ τὸ δῶρον. Καταλαβαίνω, ἄλλωστε, ποιὸς εἶνε ὁ σκοπός σου. Θέλεις νὰ μὲ κάνης νὰ ξεχάσω ὅ,τι ἔγιναν μεταξύ μας κατὰ τὸν τελευταῖο καιρό. Ἀλλ' αὐτὸ δὲν μπορεῖ νὰ γίνη ποτέ!

Ὁ Χουὰν διαμαρτυρήθηκε.

— Ὀρκίζομαι, εἶπε, ὅτι δὲν εἶχα καμμιὰ τέτοια σκέψι. Τὸ μόνο ποὺ θέλησα ἦταν νὰ σοῦ ἐκδηλώσω τὴν ἀφοσίωσί μου καὶ τὸ στοργικὸ ἐνδιαφέρον μου. Ἂν σὺ τὸ πιστεύης, δὲν ἔχω καμμιὰ δυσκολία νὰ παραδεχτῶ πὼς εἶμαι ἔνοχος. Ἐλπίζω, ὡστόσο, ὅτι ὁ χρόνος θὰ μ' ἐξιλεώση στὰ μάτια σου καὶ τότε θὰ μπορέσωμε νὰ συζητήσωμε γι' αὐτὴ τὴν ὑπόθεσι.... Ἀγαπητή μου Ἔβελιν, μὴν ἐπηρεάζεσαι ἀπὸ ὡρισμένα γεγονότα, ποὺ φαίνονται νὰ μὲ καταδικάζουν. Μιὰ μέρα, που δὲν θὰ εἶνε πολὺ μακρυνή, θὰ καταλάβης τὸ σφάλμα σου καὶ θὰ μετανοιώσης γιατὶ μ' ἀδίκησες... Σὲ παρακαλῶ, λοιπόν, νὰ δεχτῆς αὐτὸ τὸ κόσμημα....

— Χωρὶς ὅρους;

— Δὲν σκέφτηκα ποτὲ νὰ ἐξαρτήσω τὴν ἀποδοχὴ τοῦ δώρου μου ἀπὸ ὅρους...

Ἡ Ἔβελιν δίστασε γιὰ μερικὲς στιγμές. Ἦταν φανερὸ πὼς ἡ γυναικεία της φιλαρέσκεια πάλευε μὲ τὴν ἀποστροφὴ ποὺ ἔνοιωθε γιὰ τὸν ἄντρα της. Στὸ τέλος, εἶπε:

—Δέχομαι αὐτὸ τὸ δῶρον καὶ σ' εὐχαριστῶ, Χουάν. Ἐπιθυμῶ, ὅμως, νὰ σοῦ κάμω γνωστὸ ὅτι, παίρνοντας τὸ δῶρο σου δὲν πρόκειται νὰ σταματήσω τὶς ἔρευνές μου γιὰ νὰ ἐξακριβώσω τὴν ἀλήθεια.

— Δὲν ζητῶ τίποτε καλύτερο, ἀπάντησε ὁ Ναβάρος.

Ὑποκλίθηκε κατόπιν μπροστά της καὶ βγῆκε ἀπὸ τὸ δωμάτιο.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Ἡ συνέχεια.

ΦΑΚΙΔΕΣ Ριζικὴ θεραπεία. Ἀντιμετωπίζετε τὸν ἥλιον ἄνευ φόβου. Πληροφορίαι δωρεάν. Πατήσια, Πιπίνου 38. Τηλ. 85-089.

ΕΠΙΠΛΑ ΜΕ ΔΟΣΕΙΣ
Γ. ΚΕΖΙΡΗΣ
Μενάνδρου 75. Τηλ. 55 - 638.

ΙΑΤΡΟΣ
ΡΟΥΣΑ ΠΛΑΤΗ - ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΟΥ
Γυναικολόγος - Μαιευτήρ. Δέχεται 9—12 καὶ 4—6 ὡς καὶ ἐπὶ συνεντεύξει. Χαρ. Τρικούπη 113. Τηλ. 63-885.

1.895.000
Κουζίνες ἠλεκτρικές
3 μάτια, φοῦρνο
καὶ τὰ μαγειρικὰ σκεύη
900.000
Ραδιόφωνα
Παγκοσμίου λήψεως
Εὐκολίαι πληρωμῆς
ΚΩΤΣΟΒΟΛΟΣ
Ἀριστείδου 1

ΜΑΝΤΑΡΙΣΜΑΤΑ
ἐνδυμασιῶν, σχίσιμο, κάψιμο, σκοροφάγωμα, ἐφθαρμένοι καβάλλαι διορθώνονται δι' ὑφάνσεως παρ' εἰδικοῦ τεχνίτου σπουδάσαντος εἰς τὸ ἐξωτερικόν. Γυρίζονται κοστούμια, παλτὰ καὶ καμπαρτίνες. Ραφεῖον «Νέα Οἰκονομία», ΔΩΡΟΥ 5γ (1ον πάτωμα). Ἀδελφοὶ ΛΩΛΗ. Τηλ. 55-314.

Κομμωτήριον
Ζέρσεϋ-Κλὸς
10.000 — 30.000
ΣΩΤΗΡΑΚΟΠΟΥΛΟΣ
52 Κολοκοτρώνη 52

ΑΙΣΘΗΤΙΚΑΙ ΘΕΡΑΠΕΙΑΙ
ΑΠΟΤΡΙΧΩΣΙΣ ΡΙΖΙΚΗ
Αἰσθητικὴ προσώπου: Ἐξαφανισις ρυτίδων, ἀνανέωσις ἐπιδερμίδος διὰ τοῦ ἐσχάτως ἐν Παρισίοις ἐφαρμοζομένου διοτικοῦ ἀρροῦ (ἔμβρυα πουλιῶν). Θεραπεία τριχοπτώσεως. Ἐφαρμογὴ ἠλεκτρικοῦ μασσὰζ (Vibrion) ὑπὸ τῆς ἀρτι ἐκ Παρισίων ἀφιχθείσης αἰσθητικοῦ κ. Α. Α. ΧΡΥΣΗ, ὁδὸς Νίκης 13. τηλ. 29.548.

Παρκετίνη ΙΑΜΒΟ

Λυδία Πουλιέζου - Δούκα
Ἰατρὸς - Δερματολόγος
Τηλ. 54203 — Στουρνάρα 30

ΑΛΜΑ.

Χείρη πού μαγεύουν
ΜΕ ΚΡΑΓΙΟΝ
Linnia

Οἱ λυπάδες τῆς Ἐφταλίας

Ὁ κλειδωνας

Καρτεροῦσε μὲ μαράζι, πέρα, ἡ 'Εφταλία αὐτὴ τὴ μέρα γιὰ νὰ ξεράση τὸ φαρμάκι τση, νὰ κογιονάρη καὶ νὰ πικάρη τὸ μαχαλά. Καὶ νά, ἐπὶ τέλους, τ' ἀξιώθηκε καὶ πάει ἀποῦντες μεσημέρι, μὲ τὸ Νικολάκη τση ἁλαμπρατσὲ ν' ἀνοίξουνε τὸν κλείδωνα στὸ ντουρσέκι.

—'Η κερὰ Φταλία ἔρχεται!

Φωνάξανε καὶ κινήθηκαν οὖλες, ὅπως τὸ ἐκκλησίασμα στὸν ἐρχομὸ τοῦ Δεσπότη. Σὲ λίγο περιμένουν μὲ χτυποκάρδι κι' ἀγωνία νὰ βγοῦν τὰ ριζικάρια ἀπ' τὸ χωματένιο κουμάρι, πούτανε σκεπασμένο μ' ἁλιγαριὲς καὶ μιὰ κόκκινη σκέπη, καὶ τόχαν οὖλη νύχτα στ' ἀγιάζι, γιὰ νὰ τὸ μοιρώσουν οἱ Μοῖρες. 'Αμέσως ἡ 'Εφταλία πῆρε πόζα κι' ἦταν ἕτοιμη στὸ κάθε ἀντικείμενο νὰ πῆ κι' ἕνα ταιριαστὸ δίστιχο νὰ βγάλη τὰ ρεζιλήκια καὶ τσοὶ μπομπές τους στὴ φόρα, γιατὶ ἤξερε ποιανοῦ εἶνε τὸ κάθε πρᾶμα.

Μ' ἀνήσυχη ἀπαντοχὴ οὖλα τὰ μάτια καρφωθήκανε στὸ πρωτόπαιδο ποὺ θόβγαζε μὲ τὸ χεράκι του τὰ σημάδια. Οἱ ὁμιλίες ἔπαψαν μονομιᾶς. Κι' ἡ 'Εφταλία σειῶντας τὸ κεφάλι τση εἶπε:

Νᾶχα ἀσημένια κάρδουνα
μὲ χρυσαφένια λόχη
νὰ κάψω τὰ χειλάκια σου,
π' οὖλο μοῦ λένε ὄχι!

—'Ηβοῦ τὸ δαχτυλίδι τοῦ Στάθη! Καλὲ Φταλία μάξους τόκανες; φώναξαν ἀπ' τὸ σοῖ τοῦ παλληκαριοῦ, γιατὶ ξέρανε πὼς ἀγαποῦσε μιὰ πιτσιρίκα καὶ δὲν τὸν ἤθελε ντουνιατάν.

Μὰ ἡ φαρμακόστομη 'Εφταλία ποῦθελε νὰ βγάλη τ' ἄχτι τση ξακολούθησε:

Κλαίω καλὲ τὴν νιότη σου
ποὺ σ' ἀποχαιρετάει
στὸν ἐρχομὸ τῶν γηρατειῶν
ὁ νοῦς σου πῶς κρατάει;

—"Αχου τὸ συντεφένιο σταυρουδάκι τσὴ Παρθενόπης! φώναξαν εὐθὺς οὖλες καὶ γέλασαν πονηρά.

Κι' ἡ γεροντοκόρη, στεγνὴ καὶ ντοῦρα, οὖλο φιόγκοι καὶ κόκκαλα, ἀφρίζει καὶ στριφογυρίζει.

Μὰ ἡ 'Εφταλία μ' οὖλο ποὺ ὁ κλείδωνας ἤπαιρνε ἄσκημο κατήφορο συνεχίζει:

Παζάρι, μωρὴ ἄμυαλη,
ἤκανες τὴν καρδιά σου
καὶ ντρόπιασες τὸν κύρη σου
κι' ἐμᾶς ὁλόγυρά σου!

Τὸ πρωτόπαιδο εἶχε βγάλει ἀπ' τὸν κλείδωνα τὴ φιούμπα τῆς 'Αλεξάντρας, μιᾶς μουρμουρισμένης καὶ κακονοματισμένης.

—Μωρὴ 'Εφταλία ντροπή σου! φωνάξανε ἀπ' τὸ ταράφι τσὴ 'Αλεξάντρας, κι' ἀμέσως χωριστήκανε σὲ δυὸ στρατόπεδα.

—Τώρα ἡ σειρά μας, θὰ ποῦμε καὶ μεῖς ἕνα τραγοῦδι, εἶπε μιὰ κακαβρακάτη φιλενάδα τσὴ 'Αλεξάνδρας κι' ἄρχισε:

Κουτσοδόντα περπεροῦ
πάρ' τὸν ἄντρα σου καὶ ξοῦ!

Κι' ἀπ' τὸ βυθὸ τοῦ μαντείου βγῆκε τὸ σκουλαρῆκι τσ' 'Εφταλίας, ποὺ ἀζτισμένη κι' ἀφρισμένη ξεφώνισε:

—Μωρὴ ἐμένα θὰ πῆς ξοῦ, διαβόλου μυξοῦ;

Καὶ μὲ κλωτσιές, γροθιές, καὶ κατακεφαλιὲς σὰν Μεγάλη Δύναμι ἐν δράσει, τάκανε οὖλα νταρμανταγάνι!...

ΣΩΚΡ. ΡΩΝΑΣ

ΣΤΡΑΒΟΣ...

Καλοκαιράκι ἤρθε, μπάνια ἀρχίζουν, ὑναῖκες Φάληρο πηαίνουν, ὅλα βγάζουν, μαγιὸ μόνο φορεμένες ἑκάνουν, τιρέλλα μοῦ ἔρχεται! Κάθε καλοκαῖρι, κουζούμ, καρντιά μου πατ-κιούτ, κάνει καβουρτιστήρι ἐνεται. Τί νὰ ἑκάνω; Μὰ τὸ θεὸς σοῦ λέω, χίτς ντὲν τὸ θέλω ἄμμα ἄντρωπο πολὺ θερμὸς ἐνομαι. Αἷμα μου βιράζει. Τί νὰ ἑκάνω;

"Ἅμα ὑναῖκες ὗμνες βιλέπω, βάϊ-βάϊ φουντωμένος ἔνομαι! Τί νὰ ἑκάνω; Κάθε χρόνο ἰκσύλο τιρώω. 'Εφέτος σκέδια ἑκάνω. "Ο,τι θέλω βουτηγμένος νὰ ἑκάνω, ἄμμα χίτς ἰκσύλο νὰ μὴ φάω. Πιρέπει ἕνα κόλπο νὰ ἰδρῶ, ντουλειά μου ἤσυχα-ἤσυχα νὰ κάνω.

—Μανωλάκη, λέω, τί νὰ ἑκάνω;

—Νὰ κάνης τὸ στραβό, μοῦ λέει ὁ Μανωλάκης.

—Πῶς νὰ κάνω τὸ στραβό;

—Νὰ φορέσης, ρὲ Καραμπετία, μαῦρα γυαλιὰ καὶ κατεβασμένος νὰ ἔνεσαι στὰ μπάνια. 'Εγὼ θὰ σὲ κρατάω, τάχα πὼς εἶσαι στραβός, ὕστερα θὰ σ' ἀφίνω στὴ θάλασσα. 'Εκεῖ μπλεγμένος θὰ ἔνεσαι ἀνάμεσα στὶς ὑναῖκες, θ' ἀπλώνης τὰ χέρια σου κι' ὅ,τι ἔρεθῆ μπροστά σου!...

Βάϊ-βάϊ-βάϊ! Μανωλάκη κουτὸ ἄντρωπο ἔλεγα, ἄμμα πολὺ ἔξυπνο φαίνεται. Κόλπο πολὺ μοῦ ἠρέσει, συγχαρητήρια-μιχαριτήρια δίνω, μαγαζιὰ τιρέχω, μαῦρα-πίσσα γυαλιὰ-μαλιὰ ἀγορασμένος ἑκάνω.

—Ἄντε πᾶμε, λέω στὸ Μανωλάκη. Χίτς ὑπομονὴ ντὲν ἔχω.

Διωφορεῖο ἰπαίρνουμε, Φάληρο κατεβαίνομε. Μπάνια ἰμπαίνουμε, μαῦρα γυαλιὰ φορεμένος ἔχω, Μανωλάκης ἀπὸ χέρι κρατημένος μὲ ἑκάνει.

—Βαρδᾶτε περασμένος νὰ ἔνεται ὁ καϋμένος ὁ τυφλός, λέει.

'Υναῖκες, κορίτσια, κυττᾶνε, «ἄχ τὸν καϋμένο, λένε, νέο ἄντρωπο!...» Καμπίνα ἰμπαίνουμε, μαγιὸ βάζομε, ὄξω βιγαίνουμε. Μανωλάκης ἀπὸ χέρι μὲ κρατάει, «βαρδᾶτε νὰ περάση ὁ στραβός...», λέει.

Μαῦρα γυαλιὰ φοράω, ἄμμα σιγὰ-σιγὰ κολυμπάω, χέρια μου ἁπιλώνω κοριτσόπουλος πιασμένο ἑκάνω.

—"Αχ! τὸν παληάνθρωπο! τὸ κοριτσόπουλος φωνάζει.

"Ἅμα ἄλλο ὑναῖκα λέει:

—Σῶπα! Τὸν καϋμένο! Δὲν βιλέπεις; Τυφλὸς ἔνεται!...

Τὸ ἄλλο ὑναῖκα συγκουνημένος ἔνεται.

Παραπέρα πηαίνω, χέρια μου ἁπιλώνω ἀπὸ δῶ πιάνω, ἀπὸ κεῖ πιάνω, βάϊ-βάϊ-βάϊ, παράντεισος ἔνεται, κῆπος ἔνεται, μῆλα, ροντάκινα, καρπούζια γύρω-τριγύρω ἔνονται, χέρια μου ἁπιλώνω, σ' ὅλα ἰπαφὴ ἑκάνω.

—"Αχ, φωνάζουν! Εἶνε στραβὸς ὁ καϋμένος!

Καρντιά μου, χόπλα-χόπλα ἑκάνει, βάϊ-βάϊ τόσα χρόνια χίτς νὰ μὴ βιρῶ τέτοιο ὡραῖο κόλπο! 'Αμάν, νὰ ζήσης Μανωλάκη!

'Από δῶ ἁπιλώνω, ἀπὸ κεῖ ἁπιλώνω, μπαρδὸν λέω, μὲ συγχωρεῖτε λένε, ἄμμα πολὺ-πολὺ ὡραῖα περνάω, χίτς ἀπὸ τὸ ὑναῖκες ντὲν ξεκολλάω, χίτς ἀπὸ τὸ θάλασσα ντὲν θὰ βγῶ, νά, μὰ τὸ Θεός, σοῦ λέω. Βάϊ, ἐπόγλου ἐπέκ! Κάποιος ἀπὸ τὴν παραλία γνωρισμένο μὲ ἑκάνει:

—Ρὲ Καραμπετία! φωνὴ βάζει. Τὸ στραβὸ κάνεις τώρα; Δὲν ντρέπεσαι; Κορίτσια! Προσεγμένον νὰ τὸν ἑκάνετε. Δὲν εἶνε στραβός.

'Αμμμμάν! Βάϊ τί ἔπαθα. Μιὰ ὑναῖκα γυαλιά μου τιραβάει, ντὲν εἶνε στραβός, λέει, ὅλο τὸ ὑναῖκες ἀπάνω μου πέφτουν, ἄντιρες τιρέχουν, ἰκσύλο ἰπέφτει, κολωτσιές, καρπαζές, ἰπέφτουν.

—Παληάνθρωπε!

—'Απατεῶνα!

—'Αδιάντροπε!

—Στὸ διάολο νὰ πᾶς παληοαρμένη! Νά, νά, νά!

Στὸ παραλία μὲ βγάζουνε, ἄλλο ἰκσύλο μοῦ δίνουνε, ἰστυνομία φωνάζουνε, ναῦτες-μαῦτες ἔρχονται, ἄλλο ἰκσύλο τιρώω, μοῦτρας μου, μάτιας μου, πιλάτη μου, χέρια μου, μαῦρα, μπιλὲ-μαρὲν ἑκάνανε! "Αμμα πολὺ ἰφχαριστημένος ἔνομαι. 'Ωραῖα πιράματα, πολλὰ-πολλά, μικρά, μεγάλα βουτηγμένος ἔκανα. Χαλὰλ ὁλσούν!

Ο ΚΑΡΑΜΠΕΤ

Οἱ ἰδιοτροπίες τοῦ Πελοπίδα

Διαβάσεις

Βρὲ ζῶον! Βρὲ κτῆνος! Βρὲ γελοῖε! Νὰ βρέ! Κοτζὰμ καρφιὰ ὑπάρχουν καρφωμένα στὴν ἄσφαλτο καὶ γυαλίζουν καὶ σὲ προσκαλοῦν νὰ περάσης καὶ νὰ διοχετευθῆς στὸ ἀπέναντι πεζοδρόμιο. Δυὸ βήματα εἶνε, βρὲ γάϊδαρε! Καὶ κοτζὰμ πόλισμαν σοῦ κάνει νόημα νὰ περάσης ἀπὸ κεῖ μέσα. Γιατὶ δὲν περνᾶς βρέ, ἀλλὰ ἐπιμένεις νὰ κατέβης στὸ δρόμο, σὰν μέλος ἀπειθάρχου μπουλουκιοῦ; Σὲ σένα τὸ λέω βρέ, ποὺ ἀνακατεύτηκες ἀνάμεσα στ' αὐτοκίνητα καὶ κατέπλευσες μὲ τὴν ψυχὴ στὸ στόμα στὴν ἄκρη τοῦ πεζοδρομίου; Θὰ γίνης καμμιὰ φορὰ ἄνθρωπος, ἢ ὄχι; Τί μὲ κυττᾶς καὶ χασκογελᾶς ἔτσι;

Πῶς; Τί μὲ νοιάζει ἐμένα; Μὲ νοιάζει, βρέ γουρούνι, γιατὶ ἐμένα μ' ἀρέσει ἡ τάξις καὶ ἡ πειθαρχία καὶ δὲν ἀνέχομαι νὰ βλέπω κάτι ἐξυπνάκηδες σὰν καὶ τοῦ λόγου σου, ποὺ πᾶνε τάχα «νὰ τὴ σκάσουν» στὸν πόλισμαν τῆς τροχαίας, αὐτὸν τὸν ἥρωα ποὺ στέκεται ἐκεῖ καὶ βασανίζεται γιὰ νὰ σᾶς μάθη συμπεριφορά. Τί θὰ πάθης βρέ, ἂν περάσης ἀπὸ τὰ καρφιά; Θὰ πέσῃ ἡ ὑπόληψή σου; Γιὰ σένα, βρὲ ἡλίθιε, λαμβάνονται ὅλα αὐτὰ τὰ μέτρα. Γιὰ νὰ μὴ σὲ κόψῃ καμμιὰ ρόδα, δυστυχισμένε. Τί ἔκανε, λέει; Πάλι τί μὲ νοιάζει ἐμένα, ἂν θὰ κόψῃ ἐσένα; Μὲ νοιάζει βρέ, πρῶτα-πρῶτα γιατὶ δὲν μ' ἀρέσουν τὰ αἴσματα, ἐκτὸς ἀπ' αὐτὰ ποὺ προκαλοῦνται ἀπὸ τὴ δράσι τῆς μαγγούρας μου. Κι' ἔπειτα μὲ νοιάζει γιατὶ δὲν μπορῶ νὰ βλέπω ἀνθρώπους ἀπειθάρχους, σὰν καὶ σένα καὶ μερικοὺς ἄλλους.

Τί νὰ σᾶς κάνω μωρέ! Δὲν φταῖτε σεῖς! Φταίει ἡ ἀστυνομία ποὺ ἐξακολουθεῖ νὰ σᾶς φέρεται μὲ τὸ γάντι. Ἔπρεπε νάμουν ἐγὼ τροχαία νὰ σᾶς μάθω τρόπους. Μὲ κάνεις γιὰ εἴκοσι τέσσερες ὧρες δικτάτορα τῆς κυκλοφορίας; Κάνε με καὶ θὰ ἰδῆς τάξι ποὺ θὰ τρίβουν τὰ μάτια τους.

Πῶς; Τί μέτρα θὰ λάβω; Ἂμ τάχω ὑπ' ὄψι μου καϋμένε!

Πέρασες ἔξω ἀπὸ τὰ καρφιά; Σὲ συλλαμβάνω ἀμέσως καὶ σὲ ὁδηγῶ μέσα. Σὲ κρατάω ἀπειλητικὰ 24 ὧρες καὶ σοῦ μαθαίνω τοὺς τρόπους βαδιστικῆς συμπεριφορᾶς. Σ' ἔπιασα δεύτερη φορά; Ἔλα δῶ, πουλάκι μου. Σὲ κουρεύω, σοῦ ἀφαιρῶ τὸ δελτίο τροφίμων, τὸ ἐκλογικὸ βιβλιάριο καὶ τὴν προστασία τοῦ ἐνοικιοστασίου καὶ σὲ στέλνω τρεῖς μῆνες νὰ σπᾶς χαλίκι στοὺς δρόμους τῆς ὑπαίθρου. Δὲν ἔβαλες μυαλὸ κι' ἐξακολουθεῖς νὰ περνᾶς ἀπ' ὅπου σ' ἀρέσει; Μαῦρο φίδι ποὺ σ' ἔφαγε!

Σὲ δένω πίσω ἀπὸ ἕνα αὐτοκίνητο καὶ σ' ἀφήνω νὰ σούρνεσαι τέσσερες ὧρες τὴν ἡμέρα, γιὰ νὰ βλέπουν κι' οἱ ἄλλοι καὶ νὰ παραδειγματίζωνται. Πέντε ἑξῆ τέτοιες τιμωρίες καὶ θὰ σᾶς κάνω ἐγώ, κύριοι κύριοι χαζοὶ καὶ ἀπείθαρχοι καὶ ἀτίθασσοι πεζοί, νὰ σκύβετε μὲ προσοχὴ γιὰ νὰ βλέπετε τὰ καρφιὰ καὶ νὰ προσένετε μὴν πατήσετε ἕναν πόντο ἀπ' ἔξω καὶ ξαναπέσετε στὰ χέρια μου, συχαμερὰ ζωντόβολα.

'Αλλὰ ἡ ἀστυνομία πάει νὰ σᾶς πιάσῃ μὲ τὸ καλό! Ποῦ θὰ πάῃ ὅμως; Θ' ἀπελπισθῆ καὶ τότε θὰ μὲ καλέσῃ ἐμένα ν' ἀναλάβω τὴν ὑπόθεσι τῶν καρφιῶν: «'Ορίστε, κύριε Πελοπίδα, ἀναλάβατε ὑπηρεσία». Καὶ τότε τὰ λέμε, χαζομπουλούκια!

ΠΕΛΟΠΙΔΑΣ

Ἕνα καρφὶ στὸν τοῖχο

Τραγικὸ διήγημα

ΜΑΣ χρειάζεται κάτι τὸ συγκλονιστικὸ... ἕνα «κίτρινο» διήγημα, ἐπὶ παραδείγματι, πρωτότυπο κι' ἀσυνήθιστο.

—Θὰ τόχετε μεθαύριο... ἀπάντησε μὲ κάποια δειλία ἡ Ζωρζέτα Τζόνες.

'Ηταν, ἀπὸ δύο χρόνια, συνεργάτις μιᾶς Νεοϋρκέζικης ἐφημερίδας. Καὶ τώρα ὁ ἀρχισυντάκτης τῆς εἶχε ἀναθέσει γιὰ πρώτη φορὰ νὰ γράψη ἕνα διήγημα φρίκης.

Βγαίνοντας ἀπ' τὰ γραφεῖο, συνάντησε κάποιο συνάδελφό της, τὸ διηγηματογράφο Γκρέϋ, κι' αὐτὸς τῆς ὑποσχέθηκε νὰ περάση τ' ἄλλο πρωὶ ἀπ' τὸ δωμάτιό της γιὰ νὰ τὴ βοηθήση.

—Σοῦ συνιστῶ ὅμως κάτι, μίκρη μου, πρόσθεσε. Νάχης τὰ μάτια σου ἀνοιχτὰ καὶ νὰ κυττάζης γύρω σου, γιὰ νὰ βρίσκης ὑποθέσεις στὴν ἀληθινὴ ζωή. Ξέρω πὼς ἀσχολεῖσαι ἀποκλειστικὰ μὲ τὸν ἀγαπημένο σου Τζάκ. Μὰ ἔχεις ἀνάγκη ἀπὸ περιπέτειες, ἀγαπητή μου. Πρέπει νὰ ζήσης ἔντονα... ἀλλοιῶς δὲν θὰ γίνης ποτὲ καλὴ συγγραφεύς. Ξέρω ἄλλωστε πὼς εἶσαι λογικὴ καὶ μπορεῖς νὰ φυλαχτῆς καὶ νὰ μὴν ἀπιστήσης στὸ Τζάκ... Ὡρεβουάρ, μικρή μου!

'Εβρεχε. 'Η Ζωρζέτα κύτταξε γύρω, ἀναζητῶντας ἕνα ταξί. Ξαφνικά, σταμάτησε ἐμπρός της ἕνα αὐτοκίνητο, κι' ἄνοιξε ἡ πόρτα του. 'Η κοπέλλα εἶδε πὼς ἦταν ἰδιωτικὴ κούρσα. Ὡστόσο ἀνέβηκε καὶ κάθησε δίπλα στὸν ὁδηγό.

—Ποῦ πηγαίνετε, δεσποινίς; τὴ ρώτησε ἐκεῖνος εὐγενικά.

Τοῦδωσε τὴ διεύθυνσί της. Θυμόταν τὰ λόγια τοῦ Γκρέϋ: «'Εχεις ἀνάγκη ἀπὸ περιπέτειες... πρέπει νὰ ζήσης. γιὰ νὰ γίνης καλὴ συγγραφεύς...»

Σὲ λίγο πρόσεξε πὼς τ' αὐτοκίνητο ἀκολουθοῦσε διαφορετικὴ κατεύθυνσι.

—Ποῦ μὲ πᾶτε; φώναξε. τρομαγμένη. Τί θέλετε ἀπὸ μένα;

—Μὴ φοβᾶσθε, ἀπάντησε ἤρεμα ὁ ἄγνωστος. Εἶμαι ἕνας τύπος ἐκκεντρικός. Ζῶ μόνος μου. Ἀπόψε θὰ δεχτῶ μερικοὺς φίλους. 'Εσεῖς λοιπὸν θὰ τοὺς περιποιηθῆτε, σὰν οἰκοδέσποινα. Αὐτὸ εἶν' ὅλο... Πῶς σᾶς λένε;

—Ζωρζέτα Τζόνες. Καὶ σᾶς;

—'Εμένα νὰ μὲ λέτε "Ιρβινγκ.

Τὸ αὐτοκίνητο σταμάτησε ἐπὶ τέλους. "Ενας ὑπηρέτης ἔτρεξε κι' ἄνοιξε τὴν πόρτα. 'Η Ζωρζέτα μπῆκε στὸ σπίτι, 'Ο "Ιρβινγκ ἄνοιξε ἕνα ντουλάπι.

—'Εδῶ μέσα θὰ βρῆτε διαφόρων εἰδῶν φορέματα καὶ παπούτσια, τῆς εἶπε. Μπορεῖτε νὰ διαλέξετε. Θὰ σᾶς βοηθήσῃ ἡ καμαριέρα μου νὰ ντυθῆτε.

'Η Ζωρζέτα φόρεσε μηχανικὰ μιὰ τουαλέτα. "Υστερα κάθησε νὰ μακιγιαριστῆ. "Επειτα ἀπὸ ἕνα τέταρτο τῆς ὥρας, ἔμπαινε στὸ σαλόνι, κομψὴ κι' ὑπέροχη μέσα στὸ μαῦρο φόρεμά της. στολισμένη μὲ κοσμήματα.

★

'Ο Τζὰκ Μπέτον μπῆκε στὸ δωμάτιο τῆς Ζωρζέτας κατὰ τὶς 9 τὸ βράδυ. "Ανοιξε τὸ φῶς κι' εἶδε ὅτι ἡ ἀγαπημένη του ἔλειπε. 'Απ' τὸ λεπτὸ μεσότοιχο τῆς διπλανῆς κάμαρας, ἀκουγόταν καθαρὰ τὸ τραγούδι μιᾶς ἄλλης κοπέλλας.

Σὲ λίγο χτύπησε ἡ πόρτα. 'Ο Μπέτον ἄνοιξε κι' εἶδε μιὰν ἄγνωστη νέα.

—Μὲ συγχωρεῖτε... τοῦ εἶπε ἐκείνη χαμογελῶντας. Μὲ λένε Πέτζυ. Εἶμαι γειτόνισσά σας. Σήμερα μετακόμισα... Θὰ μπορούσατε νὰ μοῦ δανεῖστε ἕνα σφυρί;

—Δὲν μένω ἐδῶ, δεσποινίς, ἀπάντησε ὁ νέος. Εἶμαι ξένος. 'Ελπίζω ὅμως νὰ βρῶ αὐτὸ ποὺ ζητᾶτε...

"Ανοιξε ἕνα ντουλάπι τοῦ τοίχου, ἔψαξε λίγο, κι' ἐπὶ τέλους ἔβγαλε στὴν κοπέλλα ἕνα μεγάλο σφυρί.

Σὲ λίγο, ἄκουσε τὴν Πέτζυ νὰ κορφώνη καρφιὰ ἀπ' τ' ἄλλο μέρος τοῦ τοίχου.

'Εκνευρισμένος ἀπ' τὸν ἐνοχλητικὸ ἐκεῖνο κρότο, ἄνοιξε τὸ ραδιόφωνο καὶ πῆρε ἕνα βιβλίο γιὰ νὰ περάσῃ ἡ ὥρα του.

"Οταν ἡ νέα τελείωσε τὴ δουλειά της, τοῦ ἐπέστρεψε τὸ σφυρὶ καὶ τὸν εὐχαρίστησε.

Πέρασαν ὧρες ὁλόκληρες... 'Ο Τζὰκ περίμενε μ' ἀνυπομονησία τὴν ἀγαπημένη του... Στὴν ἀρχὴ ἀνησυχοῦσε, φοβόταν μήπως τῆς εἶχε συμβῆ κάποιο ἀτύχημα. "Επειτα ἔγινε ἔξω φρενῶν, μὲ τὴν ὑποψία ὅτι τὸν ἀπατοῦσε κι' ὅτι γλεντοῦσε τὴν ὥρα ἐκείνη μὲ κάποιον ἄλλο!...

"Επεσε στὸ ντιβάνι καὶ πέρασε μιὰ μαρτυρικὴ νύχτα, δίχως νὰ κλείσῃ μάτι.

Τέλος, στὶς 7 τὸ πρωΐ, μπῆκε ἡ Ζωρζέτα. Φοροῦσε ἀκόμα τὴ βελουδένια τουαλέτα κομψὴ ὅπως ἦταν ἀλλὰ μὲ τὴν κούρασι στὰ μάτια.

—Ποῦ ἤσουν; τὴ ρώτησε ὁ Τζὰκ μὲ πνιγμένη φωνή.

—Πόσο κουρασμένη εἶμαι!... μουρμούρισε ἐκείνη πέφτοντας στὸ ντιβάνι. Δῶσε μου γερό... Στέγνωσε ὁ λαιμός μου...

—Ποῦ ἤσουν; ξανάπε ὁ Τζάκ, πιάνοντάς την ἀπ' τὸ λαιμὸ καὶ σπρώχνοντας δυνατὰ τὸ κεφάλι της πρὸς τὸν τοῖχο.

Ξαφνικά, ἡ Ζωρζέτα ἔμπηξε ἕνα σπαραχτικὸ οὐρλιασμα κι' ἔμεινε ἀκίνητη.

—Ποῦ ἤσουν ὅλη τὴ νύχτα; ξαναρώτησε ὁ νέος.

Μὰ ἡ Ζωρζέτα δὲν ἀπάντησε... Γιατί δὲν μιλοῦσε; Γιατί δὲν κουνιόταν πιά;... Μήπως;... Μὰ ὄχι, ἦταν ἀδύνατον! Δὲν τῆς εἶχε σφίξει πολὺ τὸ λαιμὸ ὁ Τζάκ... Μόλις τὴν εἶχε ἀγγίξει...

"Ενα χτύπημα στὴν πόρτα τὸν ἔκανε ν' ἀνασκιρτήση. Κι' ἔγινε ἀκόμα πιὸ χλωμός.

'Ο πρωϊνὸς ἐπισκέπτης ἦταν ὁ Γκρέϋ. 'Ερχόταν νὰ βοηθήση τὴ Ζωρζέτα, ὅπως τῆς εἶχε ὑποσχεθῆ.

'Η ματιά του ἔπεσε στὸ ντιβάνι, ὅπου κειτόταν ἡ κοπέλλα ἀναίσθητη. Τὴν πλησίασε καὶ ἔμεινε κατάπληκτος γιατὶ ἡ Ζωρζέτα δὲν ζοῦσε πιά!

—Εἶνε νεκρή! τοῦ εἶπε ὁ Τζὰκ μ' ἄχρωμη φωνή. 'Εγὼ τὴ σκότωσα...

—Γιατί; ρώτησε ὁ Γκρέϋ.

'Ο ἄλλος δὲν ἤξερε τί ν' ἀπαντήση.

Σὲ λίγο, ἔφτασε ἡ ἀστυνομία, "Οταν θέλησαν νὰ μετατοπίσουν τὸ πτῶμα, οἱ ἀστυνομικοὶ πρόσεξαν ὅτι τὸ κεφάλι ἦταν σὰν κολλημένο στὸν τοῖχο. Τὸ τράβηξαν δυνατά... κι' εἶδαν πὼς εἶχε τρυπηθῆ βαθειὰ ἀπ' τὴν ἄκρη ἑνὸς καρφιοῦ ποὺ ξεπρόβαλλε ἀπ' τὸ λεπτὸ μεσότοιχο. Τὸ θέαμα ἦταν τραγικὸ καὶ φρικαλέο.

"Ηταν ἕνα ἀπ' τὰ καρφιὰ ποὺχε καρφώσει ἡ Πέτζυ. Κι' ὁ Τζάκ, δίχως νὰ τὸ ἀντιληφθῆ, εἶχε πιέσει πάνω του τὸ κεφάλι τῆς ἀγαπημένης του!...

...Τὴν ἄλλη μέρα, ἡ ἐφημερίδα δημοσίευε ἕνα πραγματικὸ «διήγημα φρίκης»: τὴν περιγραφὴ τοῦ τραγικοῦ θανάτου τῆς Ζωρζέτας, γραμμένη ἀπ' τὸν συνάδελφό της Γκρέϋ.

Τὸ ἔγραψε μὲ τὴν ἴδια της τὴ ζωή, ποὺ τέλειωσε τόσο σύντομα καὶ τόσο τραγικά.

ΓΙΟΧΑΝ ΒΟΥΛΠΑΧ

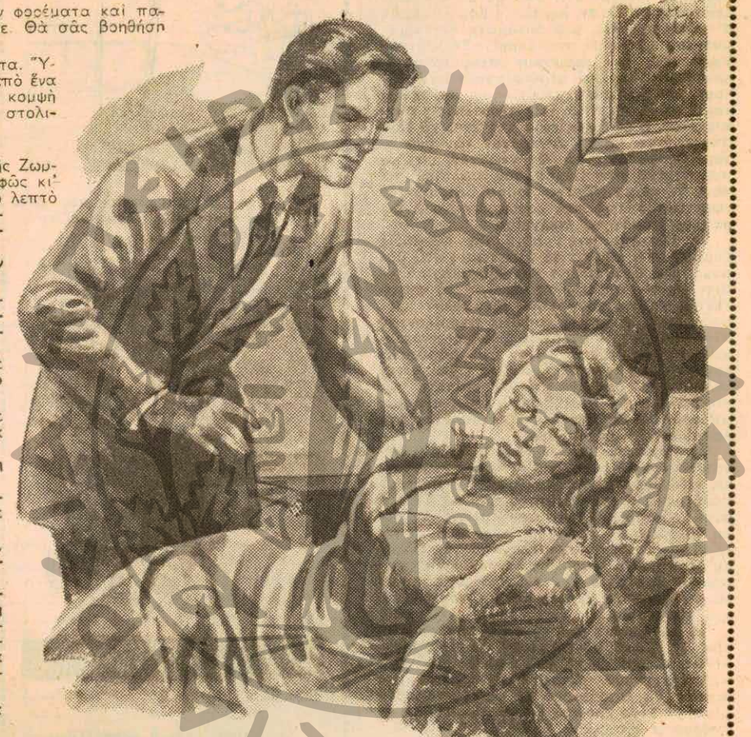

Μὰ ἡ Ζορζέτα δὲν ἀπάντησε... Γιατὶ δὲν μιλοῦσε;...

Ἡ ἀτομικὴ βόμβα ΤΗΣ ΤΣΕΠΗΣ

Τὰ πλεονεκτήματά της ἀπέναντι τῆς παλαιᾶς

Κατὰ τὸν τελευταῖο καιρό, εἶχε γίνει πολὺ λόγος γιὰ τὴν ὕπαρξι ἀτομικῶν βομβῶν τῆς τσέπης. Ἀλλ' ὡς προχθὲς δὲν ὑπῆρχε καμμιὰ ἐπίσημη ἐπιβεβαίωσις γι' αὐτές. Οἱ ἀποκαλύψεις, ὅμως, ποὺ ἔγιναν ἐσχάτως κατὰ τὴ δίκη ἑνὸς ἀτομικοῦ κατασκόπου, ἀνάγκασαν τὸ ἀμερικανικὸ ὑπουργεῖο Ἐθνικῆς Ἀμύνης νὰ ἐγκαταλείψη τὴ σιωπή του καὶ νὰ δώση στὸ κοινὸν μερικὲς πληροφορίες γι' αὐτὲς τὶς βόμβες.

Οἱ ἀτομικὲς βόμβες τῆς τσέπης, λοιπόν, παρὰ τὴν ὀνομασία τους, δὲν χωροῦν στὴν τσέπη καὶ δὲν μποροῦν νὰ μεταφερθοῦν μέσα σὲ βαλίτσες, ὅπως εἶχαν γράψει πολλὲς φορὲς οἱ «καλῶς πληροφορημένοι», ποὺ ...δὲν ἤξεραν ὅμως τίποτε. Γιατὶ ζυγίζουν περὶ τὰ 500 κιλά, δηλαδὴ μισὸ τόννο. Ἀλλ' αὐτὸ τὸ βάρος εἶνε μόλις τὸ 1/10 μιᾶς βόμβας παλαιοῦ τύπου, ποὺ ζυγίζει 5 τόννους. Μὲ ἄλλα λόγια ὁποιοδήποτε καταδιωκτικὸ ἀεροπλάνο μπορεῖ νὰ μεταφέρη μιὰ κι' ἴσως δυὸ παρόμοιες βόμβες. Μποροῦν, ἐξ ἄλλου, οἱ βόμβες αὐτὲς νὰ προσαρμοσθοῦν σὲ ὀβίδες μεγάλου διαμετρήματος, ποὺ θὰ ρίχνωνται ἀπὸ συνήθη πυροβόλα ἢ σὲ ἰπτάμενες βόμβες τοῦ τύπου V2.

Ἐκεῖνο ποὺ ἔκανε τόσο βαρειὰ τὴν παλαιὰ ἀτομικὴ βόμβα ἦταν ὁ χαλύβδινος σωλήν, μὲ τὰ παχύτατα τοιχώματά του, ὅπου ἐκινοῦντο, οἱ δυὸ ἀτομικὲς μᾶζες, ποὺ, συγκρουόμενες, προκαλοῦσαν τὴν ἀτομικὴ ἔκρηξι.

Ὁ σωλὴν αὐτὸς δὲν ἔχει καμμιὰ θέσι στὴ νέα βόμβα. Ὁ μηχανισμός της, ἀντίθετα μὲ τῆς παλαιᾶς, εἶνε πολὺ ἁπλός.

Ἡ βόμβα αὐτὴ περιλαμβάνει ἕνα ὑπερευαίσθητο ὑψόμετρο, ποὺ ρυθμίζεται κατὰ τὴ στιγμὴ τῆς ἐκσφενδονίσεώς της, δέ η ρύθμισις γίνεται στὰ 600 μέτρα ὑπεράνω τοῦ στόχου. Ὅταν, λοιπόν, ἡ βόμβα φθάση σ' αὐτὸ τὸ ὕψος, μιὰ αὐτόματη ἠλεκτρικὴ συσκευὴ προκαλεῖ τὴν ἔκρηξι 36 εἰδικῶν γομώσεων, ποὺ περιέχουν ἰσχυρότατες ἐκρηκτικὲς ὕλες καὶ περισφίγγουν στὸ κέντρον των μιὰ μᾶζα πλουτωνίου. Μὲ τὴν ἔκρηξι αὐτή, ἡ μᾶζα τοῦ πλουτωνίου συμπιέζεται, ἡ δὲ συμπίεσίς της ἔχει τὸ ἴδιο ἀποτέλεσμα μὲ τὴ σύγκρουσι τῶν δύο ἀτομικῶν μαζῶν, πού, ὡς γνωστόν, εἶνε ἀπαραίτητες στὴ βόμβα τοῦ παλαιοῦ τύπου. Τὰ συμπιεζόμενα ἄτομα διασπῶνται τότε αὐτομάτως καὶ ἀπελευθερώνουν τεραστία ποσότητα ἐνεργείας.

Ἡ τελειοποίησις αὐτὴ τῆς ἀτομικῆς βόμβας κι' ἡ σημαντικὴ ἐλάττωσις τοῦ βάρους της ἀναγκάζουν τὸ ἀμερικανικὸ ἐπιτελεῖο ν' ἀναθεωρήση τελείως τὰ στρατηγικά σχέδιά του. Ὅλοι οἱ ὑπολογισμοὶ ποὺ εἶχαν γίνει ὡς σήμερα στηρίζονταν στὴ βάσι ὅτι οἱ ἀτομικὲς βόμβες μποροῦσαν νὰ μεταφερθοῦν μόνον ἀπὸ βαρύτατα καὶ μεγάλης ἀκτίνος δράσεως ἀεροπλάνα. Ἀλλ' αὐτὸ δὲν εἶνε πιὰ ἀπαραίτητο γιὰ τὶς βόμβες τῆς τσέπης, πού, ὅπως εἴπαμε, μποροῦν νὰ μεταφερθοῦν ἀπὸ ὁποιοδήποτε καταδιωκτικὸ ἀεροπλάνο.

Ἡ σπουδαιότης τῶν νέων βομβῶν γίνεται ἔτσι πολὺ μεγάλη. Γιατί, ὡς γνωστόν, τὰ καταδιωκτικὰ ἀεροπλάνα ἀναπτύσσουν πολὺ μεγαλύτερη ταχύτητα ἀπὸ τὰ βαρειὰ βομβαρδιστικά, ἔχουν ἀσυγκρίτως ἀνώτερη εὐχέρεια ἐλιγμῶν ἀπ' αὐτὰ καί, συνεπῶς, κινδυνεύουν λιγώτερο ἀπὸ τὴν ἐχθρικὴ ἀεροπορία. Μποροῦν, λοιπόν, νὰ εἰσχωρήσουν βαθύτατα στὸ ἐχθρικὸ ἔδαφος καὶ νὰ σπείρουν σὲ μεγάλη ἔκτασι τὸν ὄλεθρο καὶ τὸν πανικό.

Ἡ κατασκευὴ τῆς βόμβας τῆς τσέπης εἶνε, ἐξ ἄλλου, εὐχερέστερη, ταχύτερη καὶ λιγώτερο δαπανηρὴ ἀπὸ τῆς βόμβας τοῦ παλαιοῦ τύπου. Ἔτσι, αἱ Ἡνωμένες Πολιτεῖες θὰ μπορέσουν νὰ συγκεντρώσουν μέσα σὲ λίγο χρονικὸ διάστημα μεγάλα ἀποθέματα ἀτομικῶν βομβῶν νέου τύπου, πρᾶγμα ποὺ δὲν μποροῦσε νὰ γίνη μὲ τὶς παλαιές, γιατὶ ἦταν πολύπλοκες καὶ ἐξαιρετικὰ δαπανηρὴ ἡ κατασκευή τους.

Ὁ τρομερὸς πόλισμαν!...

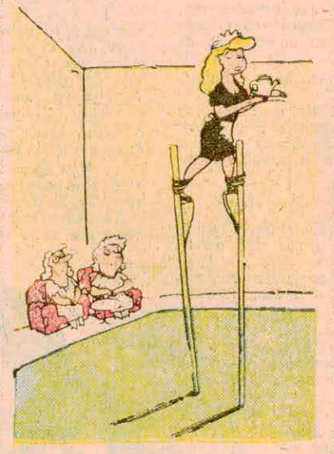

—Ἡ ὑπηρέτριά μου λέει πὼς τριγυρίζει στὴν κουζίνα ἕνα ποντίκι!...

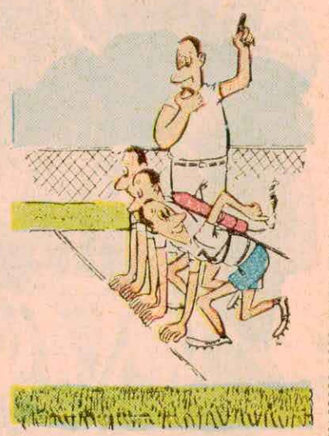

Ὁ δρομεὺς καὶ ἡ ρουκέττα...

ΜΙΚΡΑ ΜΥΣΤΙΚΑ γιὰ τὶς γυναῖκες

Ἡ καλλονή

Νὰ μιὰ κατάλληλη λοσιὸν γιὰ νὰ φρεσκαρετε τὸ δέρμα σας :

Οἰνόπνευμα 80 βαθμῶν	300	γραμ.
Ἐσσάνς ἀπὸ φλοῦδα πορτοκαλιοῦ	4	»
Ἐσσάνς ἀπὸ φλοῦδα λεμονιοῦ	4	»
Ἐσσάνς βενζόης	1	»
Ἐσσάνς δενδρολίβανου	1	»

Καὶ ἡ ἑξῆς λοσιὸν εἶνε ἐπίσης καλὴ γιὰ τὸν ἴδιο σκοπό :

Χυμὸς ἀγγουριοῦ	25	γραμ.
Ἀνθόνερο	18	»
Πορτοκαλόνερο	20	»
Βόραξ	2	»

Ἐνα ντὶν τῶν μαύρων στιγμάτων χρησιμοποιήτε τὸ ἑξῆς μίγμα :

Ρεσορκίνη	5	γραμ.
Γλυκερίνη	45	»
Διϋλισμένο νερὸ	60	»

Ἂν ἔχετε διεσταλμένους πόρους, χρησιμοποιήστε τὴν κάτωθι λοσιόν :

Καμφορούχο ἔλαιο	100	γραμ.
Ἀνθόνερο	100	»
Γάλα βραστὸ	50	»
Χαμομήλι	50	»

Τὰ λιὲρ

Ξέρετε πῶς μπορεῖτε νὰ φτιάσετε πρώτης τάξεως λικὲρ μὲ μέλι, μὲ γεῦσι πιὸ ἀπαλὴ ἀπὸ τῆς ζαχαρης ; Νὰ μερικὲς εὔκολες συνταγές :

1) Μανταρίνι : Παίρνετε τὶς φλοῦδες 3—4 καλῶν μανταρινιῶν. Τὶς ἀφήνετε νὰ μουσκέψουν 15 μέρες μέσα σὲ ἄσπρο ρούμι 45 βαθμῶν. Ἑτοιμάζετε ὕστερα ἕνα σιρόπι ἀπὸ 250 δράμια μέλι καὶ 50 δράμια νερό. Τὸ βράζετε δέκα λεπτὰ καὶ τὸ ἀφήνετε κατόπιν νὰ κρυώση. Ἀνακατεύετε ἴσες ποσότητες ἀπ' τὰ δυὸ ὑγρά. Μετὰ μιὰ ἑβδομάδα μποτιλιάρετε τὸ λικέρ.

2) Σαρτρέζ : Ἀφήνετε νὰ μουσκέψουν ἐπὶ μιὰ βδομάδα μέσα σὲ 250 δράμια λευκὸ καὶ δυνατὸ οἰνόπνευμα 10 δράμια φύλλα μέντας καὶ 5 δράμια φύλλα μελίσσης (τὰ προμηθεύεσθε ἀπ' τὸ φαρμακεῖο). Ὕστερα ἀνακατεύετε τὸ ὑγρὸ αὐτὸ μ' ἄλλο τόσο σιρόπι, ὅπως εἴπαμε πιὸ πάνω.

Τα ρυπαρὰ ἀντικείμενα

Θέλετε νὰ καθαρίσετε ἀντικείμενα ἀπὸ πορσελάνη; Σὲ 150 δράμια νερὸ προσθέσετε 40 γραμμάρια νιτρικὸ ὀξὺ (ἀκουαφορτε). Προσοχὴ γιατὶ τὸ ὀξὺ αὐτό, ὅταν εἶνε πυκνό, καίει τὸ δέρμα καὶ τὰ φορέματα. Ὕστερα, ἂν τὸ πορσελανινο ἀντικειμενο εἶνε μικρό, τὸ βουτᾶτε ὁλόκληρο μέσα στὸ ὑγρό, τὸ ξεπλένετε μὲ καθαρὸ νερὸ καὶ τ' ἀφήνετε νὰ στεγνώση, μακρυὰ ἀπὸ σκόνη. Ἂν εἶνε μεγάλο, τὸ καθαρίζετε μ' ἕνα σφουγγάρι, βουτηγμένο στὸ ἴδιο ὑγρό.

★

Τὰ παληὰ καὶ λερωμένα μάρμαρα καθαρίζουν θαυμάσια μὲ μιὰ διάλυσι 10 γραμμαρίων ὑδροχλωρικοῦ ὀξέος (σπίρτου τοῦ ἁλατος) σὲ 150 δράμια νερό. Ἂν τὸ μάρμαρο εἶνε πολὺ ἀκάθαρτο, προσθέτετε περισσότερο ὀξύ. Ἴσως τὸ μάρμαρο χάση τότε κάπως τη γυαλάδα του, ἀλλὰ την ξαναβρίσκει ἂν τὸ τρίψετε μ' ἕνα πανάκι βρεγμένο μὲ πετρέλαιο

Τὰ σπασμένα σκεύη

Γιὰ νὰ κολλήσετε σπασμένα σκεύη καὶ ἄλλα ἀντικείμενα ἀπὸ μάρμαρο ἢ πορσελάνη, ἀλείβετε τὸ μέρος τοῦ σπασίματος μὲ μίγμα 5 γραμμαρίων στυψης καὶ 50 γραμμαρίων σβυσμένου ἀσβέστη, διαλελυμένο τὴ στιγμὴ τῆς χρησιμοποιήσεώς του σὲ λίγο πυριτικὸν κάλιον. Σφίγγετε ὕστερα καλὰ τὰ κομμάτια μεταξὺ τους μ' ἕνα σπάγγο καὶ τ' ἀφήνετε ἔτσι ὥσπου νὰ στεγνώση τὸ μίγμα.

★

Πολλὲς φορὲς τὸ ρολόϊ σας σταματάει ἐπειδὴ «ἔπηξε» τὸ λάδι τῆς μηχανῆς του. Πρὶν λοιπὸν ξοδέψετε γιὰ τὴν ἐπισκευή του, δοκιμάστε τὴν ἑξῆς ἁπλὴ μέθοδο: Κρεμάστε το μ' ἕνα σπάγγο 20 πόντων πάνω ἀπὸ μιὰ ἀναμμένη σόμπα ἢ τζάκι. Σὲ λίγα λεπτά, κινῆστε το ἐλαφρά. Εἶνε πολὺ πιθανὸν ν' ἀρχίση πάλι νὰ λειτουργῆ κανονικά.

Η Κουζίνα

Ἂν εἶνε ταγγὸ τὸ βούτυρο, ζυμώστε το μὲ νερὸ ποὺ νὰ περιέχη λίγη σόδα. Ἔπειτα κάνετε τὸ ἴδιο μὲ νερὸ καθαρό, καὶ στὸ τέλος τὸ ἁλατίζετε ἢ τὸ λυώνετε. Γιὰ νὰ μὴν καλλιάη στὰ χέρια σας τὸ βούτυρο κατὰ τὴν κατεργασία του αὐτὴ τὰ βρέχετε μὲ ξύδι ἀπὸ ὅσπρο κρασί.

ΜΑΡΙ—ΚΛΑΙΡ

Ὁ ἀνθρώπινος μοχθος ΜΕΙΩΝΕΤΑΙ ΣΥΝΕΧΩΣ

Ἂν ἡ πυραμὶς τοῦ Χέοπος κατασκευαζόταν κατὰ τὰ μέσα τοῦ παρελθόντος αἰῶνος, θ' ἀπαιτοῦσε ἐργασίαν ἑπτὰ περίπου φορὲς μικρότερη καί, στὶς ἡμέρες μας, εἴκοσι ἑπτὰ φορὲς μικρότερη ἀπὸ ἐκείνην ποὺ χρειάστηκε γιὰ τὸ κτίσιμό της, σύμφωνα μὲ τὴ μαρτυρία τοῦ Ἡροδότου.

Ἡ αὔξησις τῆς βιομηχανικῆς παραγωγῆς

ΔΕΝ ἔλειψαν ποτὲ οἱ νοσταλγοὶ τοῦ παρελθόντος. Κι' εἶνε πολλοὶ σήμερα ποὺ καταδικάζουν τὴ μηχανοποίησι τῆς ἐποχῆς μας καὶ ποὺ ὑποστηρίζουν πώς, σὲ παληότερα χρόνια, οἱ ἄνθρωποι ζοῦσαν καλύτερα.

Ἀλλ' αὐτὸ δὲν εἶνε σωστό. Ἡ μηχανὴ δὲν ὑποδούλωσε τὸν ἄνθρωπο. Περιώρισε τουναντίον τὸ μόχθο του κι' ἔκαμε τὴ ζωή του πιὸ εὔκολη καὶ πιὸ ἄνετη.

Ἡ εὐημερία συνίσταται στὸ νὰ παράγωμε περισσότερα μέσα σὲ μικρότερο χρόνο καὶ μὲ λιγώτερο κόπο.

Ἀλλ' ἕνα ἀπὸ τὰ πρῶτα πλεονεκτήματα ποὺ παρέσχε ἡ μηχανὴ εἶνε ὅτι περιώρισε τὶς ὧρες τῆς ἐργασίας του. Κατὰ τὸν περασμένο αἰῶνα, οἱ ἑβδομαδιαίες ὧρες ἐργασίας ἀνέρχονταν σὲ 70, ἐνῶ σήμερα ἔχουν περιορισθῆ σὲ 47—48. Παρὰ τὸν περιορισμὸ αὐτό, ὅμως, ὁ ἐργάτης σήμερα παράγει τρεῖς φορὲς περισσότερα ἀπὸ ὅ,τι στὸ παρελθὸν χάρις στὶς μηχανές.

Ἕνα χαρακτηριστικὸ παράδειγμα μᾶς παρέχει ἡ περίφημη πυραμὶς τοῦ Χέοπος. Σύμφωνα μὲ τὴ μαρτυρία τοῦ Ἡροδότου, γιὰ τὴν κατασκευή της ἐργάσθηκαν 100.000. ἄνθρωποι, ὑπὸ ἐλεεινὲς συνθῆκες ἐργασίας, ἐπὶ 30 χρόνια. Μποροῦμε, λοιπόν, κάνοντας τὶς σχετικὲς ἀφαιρέσεις (ἡμέρες ἀργίας, κενὰ λόγω ἀσθενειῶν, θανάτων κτλ.) νὰ ὑπολογίσωμε τὸ σύνολο τῶν ἐργασίμων ὡρῶν ποὺ ἀπαίτησε ἡ κατασκευὴ αὐτοῦ τοῦ κολοσσιαίου ἔργου σὲ 2.700.000.000. Ἂν αὐτὴ ἡ πυραμὶς κατασκευαζόταν τὸ 1850, μ' ὅλο ποὺ τὰ τεχνικὰ μέσα δὲν εἶχαν προοδεύσει σὲ σημαντικὸ βαθμό, θὰ ἀπητοῦντο μόνον 400.000.000 ὧρες ἐργασίας. Καὶ σήμερα δὲν θὰ χρειάζονταν περισσότερες ἀπὸ 100.000.000.

Τὸ κυριώτερο ἐπιχείρημα τῶν ἐχθρῶν τῆς μηχανῆς εἶνε ὅτι δημιουργεῖ ἀνεργία. Ἀλλὰ τὸ ἀντίθετο εἶνε σωστό. Ἡ μηχανὴ καταργεῖ ὡρισμένα ἐπαγγέλματα. Ἀλλ' ἀπὸ τ' ἄλλο, δημιουργεῖ ἄλλα, ποὺ ἀπαιτοῦν πολὺ μεγαλύτερο ἀριθμὸ ἐργατικῶν χεριῶν ἀπὸ πρίν. Οἱ βαρκάρηδες ποὺ ἐξανέστησαν ὅταν πρωτοέκαμε τὴν ἐμφάνισί του τὸ ἀτμόπλοιο τοῦ Φούλτωνος στὰ νερὰ τοῦ Ταμέσεως κι' οἱ ἀμαξάδες ποὺ χάλασαν τὸν κόσμο μὲ τὶς διαμαρτυρίες τους, ὅταν ἐμφανίστηκαν οἱ σιδηρόδρομοι στὴν ἀρχὴ καὶ τὰ αὐτοκίνητα κατόπιν εἶχαν δίκηο γιατὶ ἔχασαν τὴν ἐργασία τους. Ἀλλὰ τὰ ἀτμόπλοια, οἱ σιδηρόδρομοι καὶ τὰ αὐτοκίνητα δημιούργησαν τεραστία κίνησι κι' ἔδωσαν ἐργασία σὲ ἀναριθμήτους ἀνθρώπους. Ἀπέναντι αὐτῶν οἱ πληγέντες ἀποτελοῦν ἐλάχιστο κι' ἀσήμαντο ποσοστόν.

Τὸ ἴδιο συνέβη μὲ τὴν ἠλεκτρικὴ ἐνέργεια. Καταδίκασε σὲ μαρασμὸ ἢ ἐξαφάνισε τελείως ἕνα σωρὸ ἐπαγγέλματα. Ἀλλ' ἀπὸ τ' ἄλλο μέρος, δημιούργησε ἀναρίθμητες βιομηχανίες, πού, χωρὶς τὸν ἠλεκτρισμὸ θὰ ἦταν ἀδύνατες καὶ ποὺ ἔδωσαν ἐργασία σὲ πλήθη ἀνθρώπων.

Εἶνε πιθανὸν ὅτι κι' ὁ ἠλεκτρισμὸς αὔριο ἢ μεθαύριο νὰ παραχωρήση τὴ θέσι του στὴν ἡλιακὴ ἢ στὴν ἀτομικὴ ἐνέργεια ἢ ποιὸς ξέρει σὲ τί ἄλλο. Μιὰ καινούργια ἀναστάτωσις θὰ ἐπέλθη τότε κι' ἑκατομμύρια ἀνθρώπων σ' ὅλο τὸν κόσμο θὰ κινδυνεύσουν νὰ χάσουν τὸ ψωμί τους. Στὴν πραγματικότητα, θὰ χάσουν τὸ ψωμί τους μόνον ὅσοι δὲν θὰ μπορέσουν νὰ προσαρμοσθοῦν στὴ νέα κατάστασι πραγμάτων. Ἀπ' αὐτήν, ὅμως, θὰ προκύψη ἕνας ὀργασμὸς ζωῆς, ποὺ θ' ἀνεβάση τὸ μέσο βιωτικὸ ἐπίπεδο καὶ θὰ μᾶς δώση ἕνα πλῆθος ἀνέσεων, ποὺ δὲν μποροῦμε οὔτε νὰ φαντασθοῦμε αὐτὴ τὴ στιγμή.

Ἡ ἀλματικὴ πρόοδος τῆς ἐποχῆς μας τείνει σ' ἕνα σκοπό, ποὺ μποροῦμε νὰ προβλέψωμε μὲ βεβαιότητα ὅτι δὲν θὰ βραδύνη νὰ πραγματοποιηθῆ: περιορισμὸ τοῦ ἀνθρωπίνου μόχθου ἀπὸ τὸ ἕνα μέρος, πολλαπλασιασμὸ τῶν ἀνέσεων ἀπὸ τὸ ἄλλο. Τὰ δυὸ αὐτὰ πράγματα θὰ κάμουν ἴσως τὴ ζωὴ μας πιὸ εὐάρεστη καὶ πιὸ εὐτυχισμένη.

Αὐτὴ εἶνε ἡ πλέον αἰσιόδοξη πλευρὰ τοῦ ζητήματος. Ἀλλὰ ὑπάρχουν — πρέπει νὰ τὸ ποῦμε—καὶ οἱ ἀπαισιόδοξοι οἱ ἐχθροὶ τῆς μηχανοκρατίας, ὅπως εἴπαμε.

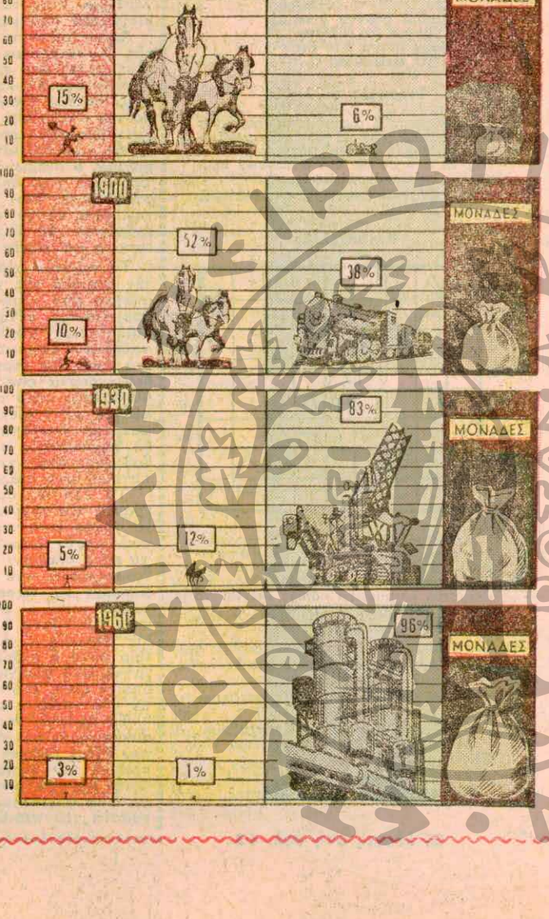

Ἡ ἀνωτέρω παράστασις δείχνει τὴν ἀπόδοσι τῆς ἐργασίας σὲ τέσσερες διαφορετικὲς ἐποχές. Ὅπως φαίνεται ἀπ' αὐτήν, οἱ μηχανὲς μειώνουν ὁλοένα καὶ περισσότερο τὸν ἀνθρώπινο μόχθο καὶ ἔχουν ἀντικαταστήσει τελείως σχεδὸν τὰ ζῶα, ποὺ κατεῖχαν τὴν πρώτη θέσι μέχρι τῶν μέσων τοῦ περασμένου αἰῶνα. Συνετέλεσαν, ἐξ ἄλλου σὲ μιὰ σημαντικὴ αὔξησι τῆς παραγωγῆς. Ἂν παραστήσωμε τὴν παραγωγὴ κατὰ τὸ 1850, ὁπότε ὁ ἄνθρώπινος παράγων ἀντιπροσώπευε τὰ 15% τῆς καταβαλλομένης προσπαθειας, τὰ ζῶα τὰ 79% καὶ οἱ μηχανὲς μόνον τὸ 6%, μὲ τὸν ἀριθμὸ 1, θὰ ἰδοῦμε ὅτι ἡ παραγωγὴ διπλασιάζεται κατὰ τὸ 1900, ὁπότε οἱ μηχανὲς ἀρχίζουν ν' ἀντικαθιστοῦν τὰ ζῶα καὶ ν' ἀντικαθιστοῦν τὸν ἄνθρωπο, τριπλασιάζεται κατὰ τὸ 1930 καὶ κατ' ὅλες τὶς προβλέψεις, θὰ ἑξαπλασιασθῆ κατὰ τὸ 1960

ΠΑΙΓΝΙΔΙΑ

Εἰκονογραφημένο σταυρόλεξο

Ἂν βρῆτε τὴ σωστὴ ὀνομασία τῶν διαφόρων προσώπων καὶ πραγμάτων, ποὺ εἰκονίζονται μέσα στὰ τετραγωνίδια τοῦ σχεδίου μας καὶ τοποθετήσετε μέσα στὸ κάθε τετράγωνο τὸ ἀρχικὸ

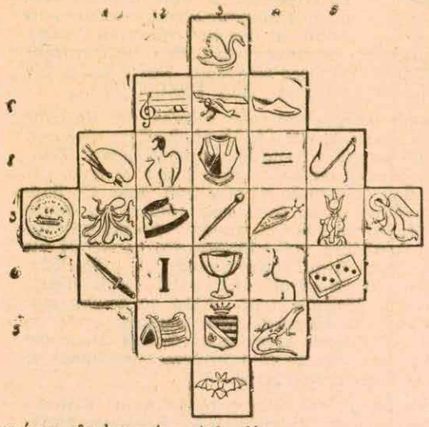

γράμμα τῆς ὀνομασίας αὐτῆς, θὰ συνματίσετε τότε ὀριζοντίως καὶ καθέτως λέξεις μὲ τὶς ἀκόλουθες σημασίες:

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ :

1) Συνήθης ἀρχὴ λόγου πολιτικοῦ ἀνδρός.
2) Περίφημη μάντισσα.
3) "Εσοδα νοσοκομείου (ἐλαφρῶς ἀνορθ.).
4) Συνοδεύει πολλὰ κείμενα.
5) Κτητικὴ ἀντωνυμία.

ΚΑΘΕΤΩΣ :

1) Ἀμερικανὸς ποιητὴς καὶ συγγραφέας.
2) Σὰς ἀπασχολεῖ αὐτὴ τὴ στιγμή.
3) Ὑποχρέωσις.
4) Δοῦλος τῆς ἀρχαιότητος.
5) Νομὸς καὶ ποταμὸς τῆς Γαλλίας.

Δ.

Μαγικὸ γράμμα

Ἀλλάζοντας ἕνα μονάχα γράμμα σὲ καθεμιὰ τῶν κάτωθι λέξεων μ' ἕνα ἄλλο, πάντοτε τὸ ἴδιο, προσπαθῆστε νὰ συνματίσετε, γιὰ τὶς κανένα ἀναγραμματισμό, ἄλλες τόσες λέξεις:

Σκάλα — Μέτρα — Βόλος — Ἄρια — Ἔτος — Ἄλλος

Λεξίγριφο

Ἐπίρρημα μαζὶ μὲ δυὸ
σύμφωνα ἂν ἑνώσῃς,
ἀπὸ τὰς πέντε ἠπείρους μας
μία θὰ φανερώσῃς.

Ποιὸς εἶνε ὁ ἀριθμὸς

Ποιὸς εἶνε ὁ ἀριθμὸς ποὺ τὸ πενταπλάσιό του πλὴν 12. ἰσοῦται μὲ τὸ διπλάσιό του σὺν 6;

Μὲ νέα ἀρχικὰ

Προσθέτοντας στὶς κάτωθι λέξεις ἕνα νέο γράμμα ὡς ἀρχικό, προσπαθῆστε νὰ συνματίσετε ἄλλες τόσες λέξεις. Τὰ νέα ἀρχικά, διαβαζόμενα στὴ σειρά, θὰ σᾶς δώσουν τὸ ὄνομα ἑνὸς σοφοῦ τῆς ἀρχαιότητος.

Ὀλς — Ἄμα — Φοῖκη — Ὥρα — Ὄν — Τάμα.

Ἐπιγραφὴ

Ο Ο Α Δ Ν Π Α
Π Σ Ι Ο Ο Σ
Ο Ο Π Υ Σ Κ
Σ Κ Λ Σ Ο Ο

Ἀκολουθῶντας μιὰ ὡρισμένη σειρά, προσπαθῆστε νὰ διαβάσετε τὴν ἀνωτέρω ἐπιγραφή.

Μὲ ἀριθμοὺς

Χωρίσετε τοὺς ἀριθμοὺς ἀπὸ 1 μέχρι 30 σὲ τρεῖς στῆλες ἀπὸ δέκα ἀριθμοὺς στὴν καθεμιά, κατὰ τρόπον ὥστε νὰ σᾶς δίνουν καὶ οἱ τρεῖς τὸ ἴδιο σύνολο.

Αἴνιγμα

Ἀταξία κι' ἀναρχία
βασιλεύουν ἐδῶ πέρα.
Πιὸ μπροστὰ κι' ἀπ' τὴν κυρία
ἔρχεται ἡ καμαρέρα.
Καὶ τοῦ στρατηγοῦ ἐπίσης
ὁ λογίας προηγεῖται!
Τέτοι' ἀλλόκοτα ἐδῶ πέρα
ἕνα πλῆθος θὲ νὰ βρῆτε.

Σωστὸ — Λάθος

1) Ἡ γραφομηχανὴ ἐφευρέθηκε τὸ 1900: ΣΩΣΤΟ—ΛΑΘΟΣ.

2) Ἡ γκαμήλα ἔχει 5 στομάχια : ΣΩΣΤΟ — ΛΑΘΟΣ.

3) Τὰ πρῶτα κανόνια χρησιμοποιήθηκαν τὸ 1311 : ΣΩΣΤΟ — ΛΑΘΟΣ.

4) Ὁ πρῶτος οὐρανοξύστης ντίστηκε στὴ Ν. Ὑόρκη : ΣΩΣΤΟ—ΛΑΘΟΣ.

5) Ὁ ἐκθρονισμένος Βασιλεὺς τῆς Ἰσπανίας, Ἀλφόνσος 13ος, κατάγεται ἀπὸ τοὺς Βουρβόνους: ΣΩΣΤΟ — ΛΑΘΟΣ.

6) Ὁ πλανήτης Ποσειδὼν ἔχει 6 δορυφόρους : ΣΩΣΤΟ — ΛΑΘΟΣ.

Ἀπροσδόκητο

Πῶς μπορῶ νὰ κουβαλῶ
μὲ τὸ κόσκινο νερό :

Μεταγραμματισμὸς

Ἂν ποσῶς δὲν μὲ πειράξῃς
νῆσος εἶμαι στὸ νερό.
Τὸ κεφάλι μου ἂν ἀλλάξῃς
ποταμὸς θὲ νὰ γενῶ.

Λεξίγριφος

Κάποιο φθόγγο μουσικὸ
μ' ὅποιο ὂν ἑνώσῃς,
σοφὸν ἄντρα στὸ λεπτὸ
θὲ νὰ φανερώσῃς

Φτερωτὲς συλλαβὲς

Παίρνοντας 3 συνεχόμενα γράμματα ἀπὸ καθεμιὰ τῶν κάτωθι λέξεων, πρέπει νὰ συνματίσετε μ' αὐτά, διαβάζοντάς τα στὴ σειρά, ἕνα ἀγώνισμα ποσφιλὲς στοὺς ἀναγίους :

ΚΑΡΜΕΝ — ΚΡΑΤΟΣ — ΑΝΔΡΟΣ — ΜΙΑΟΥΛΗΣ.

Κλιμακόλεξο

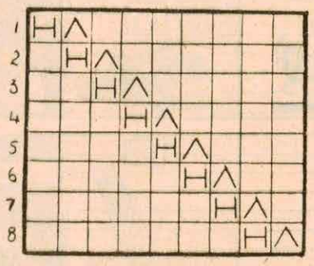

Συμπληρῶστε τὰ λευκὰ τετραγωνίδια κατὰ τρόπον ὥστε νὰ συνματιστοῦν ὁριζοντίως 8 λέξεις τῶν 9 γραμμάτων. Ἡ συλλαβὴ «ΗΛ» θὰ μετατεθῇ κλιμακωτὰ ὅπως δείχνει τὸ σχεδιό μας.

1) Ἰδεώδης κουζίνα.
2) Γυιὸς τοῦ Ὀδυσσέως.
3) Ἀνατολικὸς ἄνεμος, κοινῶς λεβάντες.
4) Μᾶς ἐξυπηρετεῖ στὶς μετακινήσεις μας.
5) Ἑορτάζει στὶς 13 Σεπτεμβρίου.
6) Ἔγραψε τὸν «Ἀναπηρικὸ τῆς Βοσκοπούλας».
7) Ἐπιτήδεια.
8) Ὄνομα τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ.

ΝΙΚ.

Οἱ λύσεις στὴ σελ. 62

ΤΑ ΕΡΠΕΤΑ δὲν εἶναι ψυχρόαιμα!

Ἔχουν τελειότερο ὀργανισμὸ ἀπὸ τοῦ ἀνθρώπου

Ὅλα τὰ ἐγχειρίδια φυσικῆς μᾶς μαθαίνουν ὅτι τὰ ἑρπετὰ εἶνε ψυχρόαιμα ζῶα. Ἀλλ' ἡ ἀντίληψις αὐτή, κατὰ τὸν δόκτορα Τσὰρλ Μπόγκερτ, διευθυντὴ τοῦ τμήματος Ἑρπετῶν καὶ Ἀμφιβίων τοῦ μουσείου Φυσικῆς Ἱστορίας τῶν Ἡνωμένων Πολιτειῶν, ἀποτελεῖ μιὰ ἀπὸ τὶς πολλὲς πλάνες, ποὺ ἐπικρατοῦν στὴν ἐπιστήμη.

Ὁ δόκτωρ Μπόγκερτ εἶνε κι' ἀρχηγὸς μιᾶς ἐπιστημονικῆς ἀποστολῆς, ποὺ ἔκαμε ἐνδιαφέρουσες παρατηρήσεις γιὰ τὴ ζωὴ τῶν ἑρπετῶν στὴν περιοχὴ τῆς Ὀνδούρα. Ἡ ἀποστολὴ αὐτὴ ἐθερμομέτρησε περισσότερα ἀπὸ 1000 φίδια καὶ σαῦρες κάθε εἴδους.

Παρατήρησε, λοιπόν, ὅτι πολλὰ ἑρπετὰ ἔχουν, κατὰ τὴν περίοδο τῆς δραστηριοτητός των, ποὺ συμπίπτει μὲ τοὺς θερινοὺς μῆνες, θερμοκρασία ἴση ἢ ἐλαφρῶς ἀνώτερη ἀπὸ ἐκείνη τοῦ περιβάλλοντός τους.

Εἰδικώτερα γιὰ τὶς σαῦρες, ἡ θερμοκρασία των τὴν ἴδια περίοδο εἶνε 37 καὶ 40 βαθμῶν.

Τὰ ἑρπετά, ὡς γνωστόν, δὲν διαθέτουν ἰδιαίτερο σύστημα ρυθμίσεως τῆς θερμοκρασίας τοῦ σώματός των καὶ παραλαμβάνουν τὴ θερμοκρασία, ποὺ τοὺς χρειάζεται ἀπ' εὐθείας ἀπὸ τὸ ἔδαφος, τὸν ἥλιο καὶ τὸν ἀέρα.

Μόνο τὰ θηλαστικὰ καὶ τὰ πουλιὰ ἔχουν τέτοιο σύστημα ἐσωτερικῆς ρυθμίσεως τῆς θερμοκρασίας. Ὄχι ὅμως ὅλα. Μερικὰ θηλαστικὰ δὲν ἱδρώνουν καὶ ἀγνοοῦν τὸ ρίγος, ἐνῶ σὲ ἄλλα τὸ σύστημα ρυθμίσεως τῆς θερμοκρασίας λειτουργεῖ μ' ἕνα ὑποτυπώδη τρόπο.

Ὁ δόκτωρ Μπόγκερτ ὑποστηρίζει ὅτι αὐτὸ τὸ σύστημα δημιουργήθηκε κατὰ τὴν ἐποχὴ τῆς μεταβάσεως ἀπὸ τὰ ἑρπετὰ στὰ θηλαστικὰ καὶ ὑπαγορεύθηκε ἀπὸ τὴν ἀνάγκη τῆς προσαρμογῆς τῶν τελευταίων στὶς νέες συνθῆκες ζωῆς, ποὺ εἶχαν δημιουργηθῆ στὸ μεταξύ.

Χωρὶς αὐτὸ τὸ πολύπλοκο σύστημα ρυθμίσεως τῆς θερμοκρασίας, θεωρεῖται βέβαιο ἀπὸ τοὺς ἐπιστήμονες ὅτι τὰ ἀνώτερα θηλαστικὰ κι' ὁ ἄνθρωπος δὲν θὰ κατώρθωσαν νὰ ἐπιζήσουν!...

Ὁ δόκτωρ Μπόγκερτ παρατηρεῖ, ὡστόσο, ὅτι ἀπὸ τὴν ἄποψι τῆς καταναλώσεως θερμότητος, ὁ ὀργανισμὸς τῶν ἑρπετῶν εἶνε πολὺ ἀνώτερος ἀπὸ ἐκεῖνον τῶν θηλαστικῶν καὶ τοῦ ἀνθρώπου. Πραγματικά, ὁ ἄνθρωπος πληρώνει πολὺ ἀκριβὰ τὸ πλεονέκτημά του, δηλαδή, ὅτι διαθέτει ἰδιαίτερο σύστημα ρυθμίσεως τῆς θερμοκρασίας τοῦ σώματός του. Μιὰ σαῦρα π.χ., ἂν εἶχε τὶς διαστάσεις τοῦ ἀνθρώπου, θὰ δαπανοῦσε 40 φορὲς μικρότερη ἐνέργεια ἀπ' αὐτὸν γιὰ νὰ διατηρηθῇ στὴ ζωή.

Τὸ γεγονὸς αὐτὸ ἐξηγεῖ γιατὶ τὰ ἑρπετά, κατὰ τὴν περίοδο τῆς χειμερίας νάρκης τους, δὲν ἔχουν ἀνάγκη ἀπὸ τροφή. Αὐτὸ ὀφείλεται στὸ ὅτι προσαρμόζονται αὐτόματα στὴ θερμοκρασία τοῦ περιβάλλοντος, χωρὶς νὰ παρίστανται ἀνάγκη νὰ καταβάλουν καμμιὰ προσπάθεια γιὰ νὰ διατηρήσουν μιὰ ὡρισμένη θερμοκρασία στὸ σῶμα των. Εἴτε ἡ θερμοκρασία εἶνε 10 βαθμῶν ὑπὸ τὸ μηδέν, εἴτε 40 βαθμῶν ὑπὲρ τὸ μηδέν, ὁ ἄνθρωπος εἶνε ὑποχρεωμένος μὲ κίνδυνο θανάτου ἢ τοὐλάχιστον σοβαρωτάτων διαταραχῶν νὰ διατηρήσῃ τὴν ἐσωτερικὴ θερμοκρασία τοῦ σώματός του γύρω στοὺς 37 βαθμούς. Καί, γιὰ νὰ τὸ κατορθώσῃ, πρέπει νὰ καταναλίσκῃ διαρκῶς ἕνα ποσὸν ἐνεργείας.

Τὰ ἑρπετά, ὅμως, προσαρμόζονται στὴ θερμοκρασία τοῦ περιβάλλοντος, ποὺ τὴν κάνουν κατὰ ἕνα τρόπο δική τους κι' ἔτσι κατέχουν ἕνα σημαντικὸ ποσὸν ἐνεργείας, πού, διαφορετικά, θάπρεπε νὰ καταναλώσουν γιὰ νὰ διατηρήσουν μιὰ ὡρισμένη θερμοκρασία στὸ σῶμα τους. Μερικὰ φίδια π.χ. μποροῦν νὰ παραμείνουν ἐπὶ τρία χρόνια χωρὶς τροφή, γιατὶ οἱ ἀνάγκες τῆς ζωῆς τους εἶνε ἐλάχιστες. Ἀντίθετα ὁ ἄνθρωπος καὶ τὸ θηλαστικὸ μόλις μποροῦν ν' ἀνθέξουν μερικὲς ἡμέρες. Γιὰ τὸν ἴδιο λόγο ὁ ἄνθρωπος καὶ τὰ θηλαστικὰ ἔχουν ἀνάγκη ἀπὸ συνεχῆ ἀνανέωσι τοῦ ἀέρος, μέσα στὸν ὁποῖον ζοῦν, ἐνῶ τὰ ἑρπετὰ μποροῦν νὰ ζήσουν ὑπὸ ὑποτυπώδεις συνθῆκες ἀερισμοῦ.

Τὰ ἑρπετά, λοιπόν, εἶνε ψυχρόαιμα μόνο ἂν τὰ συγκρίνωμε μὲ τὸν ἄνθρωπο καὶ τὰ θηλαστικά, ποὺ ἔχουν ἀνάγκη νὰ διατηροῦν σταθερὴ τὴ θερμοκρασία τοῦ σώματός τους σὲ ὡρισμένο ἐπίπεδο. Στὴν πραγματικότητα, ὅμως, δὲν εἶνε οὔτε θερμόαιμα οὔτε ψυχρόαιμα, γιατὶ ἔχουν πάντοτε τὴ θερμοκρασία τοῦ περιβάλλοντος ὅπου ζοῦν.

Τὰ ἀσυλλόγιστα ποντικάκια

Τὸ παραμυθάκι σας

Μιὰ φορὰ κι' ἕναν καιρὸ ζοῦσε σ' ἕναν ἀχυρῶνα μιὰ γρηὰ ποντικίνα, ἡ κυρὰ Λιγνή, μαζὶ μὲ τὰ πέντε παιδιά της. Ἐκεῖ μέσα δὲν τὴν πείραζε κανεὶς κι' ἦταν πολὺ εὐχαριστημένη. Οὔτε παγίδες ὑπῆρχαν, οὔτε γατες. Ὅσο ὅμως ἦταν ἡ κυρὰ Λιγνὴ φρόνιμη, τόσο τὰ παιδιὰ της δὲν τῆς ἔμοιαζαν. Ἦσαν ἀχάριστα καὶ θερμοκέφαλα. Ὀνειρευόντουσαν νὰ μεγαλώσουν λίγο καὶ ν' ἀρχίσουν τὶς ἐπιδρομὲς καὶ τοὺς μακρυνοὺς περιπάτους.

Μιὰ μέρα λοιπόν, ἅμα ξύπνησαν, εἶπαν στὴν μητέρα τους πὼς βαρέθηκαν νὰ ζοῦν στὸν ἀχυρῶνα κι' ὅτι εἶχαν πάρει τὴν ἀπόφασι νὰ πᾶν καὶ σ' ἄλλους τόπους.

Ἡ κακομοίρα ἡ κυρὰ Λιγνή, τοῦ κάκου τὰ συμβούλευε νὰ κάτσουν στ' αὐγά τους, τοῦ κάκου τοὺς παράστησε τοὺς κινδύνους ποὺ ἔχουν τὰ ταξείδια καὶ πὼς στὸ δρόμο τους μποροῦσαν νὰ συναντήσουν τὴν Αὐτὴς Ἐξοχότητα τὴ Γάτα. Αὐτά, σὰν πεισματάρικα ποὺ ἦσαν, δὲν ἤθελαν ν' ἀκούσουν τίποτε.

Ἀφοῦ λοιπὸν ζήτησαν τὴν εὐχή της, ξεκίνησαν νὰ φύγουν.

Ἡ κυρὰ Λιγνή, στενοχωρημένη, συνώδευσε τὰ παιδιὰ της πάρα ἔξω καὶ γύρισε πάλι στὴν τρύπα της.

Ὁ πρῶτος ποντικὸς λεγόταν Συνετός. Ἦταν ὁ πιὸ φρόνιμος ἀπ' ὅλους καὶ οἱ ἄλλοι τέσσερες τὸν ἔκαναν ἀρχηγό τους.

Ὁ Τυροφάγος κι' ὁ Τρυπανοίχτης ἦσαν δίδυμοι κι' ἀκολουθοῦσαν τὶς συμβουλὲς τοῦ Συνετοῦ.

Μὰ ὁ τέταρτος, ὁ Κουτούλης κι' ὁ πέμπτος, ὁ Στενοκέφαλος, ἦσαν ἀνόητοι, λαίμαργοι κι' ἀσυλλόγιστοι. Δὲν ἄκουγαν κανέναν κι' ἔκαναν τοῦ κεφαλιοῦ τους.

Ἔφυγαν λοιπὸν καὶ τὰ πέντε ἀδέλφια, πέρασαν κάμαρες, κουζίνες, σκάλες, ἀνοίξαν τρύπες, μπῆκαν σὲ μιὰν ἀποθήκη γεμάτη ἀλεύρι.

—"Α! ἐδῶ θὰ μείνω γιὰ ὅλη μου τὴ ζωή! φώναξε ὁ Κουτούλης τρελλὸς ἀπὸ χαρά.

—Ἐδῶ εἶνε ὁ παράδεισος! φώναξε κι' ὁ Στενοκέφαλος. Ζήτω ἡ ἐλευθερία καὶ καλὴ ἀρχή!

Κι' ἀμέσως τρύπησαν ἕνα σακκὶ μὲ ἄλευρι κι' ἄρχισαν νὰ τρῶνε.

Ὁ Συνετὸς ὅμως τριγυρίζει σ' ὅλες τὶς γωνίες ἀνήσυχος. Κι' ἄξαφνα βλέπει στὸ σκοτάδι δυὸ πράσινα μάτια. Στέκει τότε καὶ κρυφακούει.

—Μιάου, μιάου!... Ποντικίσιο κρέας μοῦ μυρίζει! λέει ἡ μιὰ φωνή.

—Τί λές Ποντικοφάγο; λεει μιὰ ἄλλη φωνή. Προχτὲς φάγαμε τὸ τελευταῖο ποντίκι. Δὲν ὑπάρχει ἄλλο.

—Μά, φίλη μου Ποντικοπνίχτρα, ποτὲς δὲν μ' ἐχέλασε ἐμένα ἡ μυρουδιά. Νὰ κύτταξε ἐκεῖ στὸ σακκὶ μιὰ οὐρίτσα!...

Ὁ Συνετὸς τρέχει ἀμέσως καὶ εἰδοποιεῖ τὸν Τρυπανοίχτη καὶ τὸν Τυροφάγο. Ὁ Στενοκέφαλος ὅμως κι' ὁ Κουτούλης δὲν θέλουν ν' ἀκούσουν τίποτε.

—"Οχι, δὲν θὰ φύγω! φωνάζει ὁ ἕνας.

—Μπά! δὲν ὑπάρχει γάτα ἐδῶ! λέει ὁ ἄλλος. Ἡ γάτα εἶνε ζῶο φανταστικό, ποὺ τὸ βρῆκαν οἱ ποντικομητέρες γιὰ νὰ φοβερίζουν τὰ παιδιά τους.

Ὁ Συνετὸς ἀναγκάστηκε νὰ κρυφτῇ μαζὶ μὲ τὰ δίδυμα σ' ἕναν ἀδειανὸ σάκκο. Σὲ λίγο ὅμως μὲ λύπη τους ἔβλεπαν τὸν Κουτούλη καὶ Στενοκέφαλο νὰ κυλιοῦνται στὰ δόντια τῆς Ποντικοπνίχτρας καὶ τ' αὐτὶ τοῦ Στενοκέφαλου μισοφαγωμένο, γιατὶ αὐτὸς κατώρθωσε νὰ ξεφύγῃ, ἀφήνοντας στὰ δόντια τοῦ Ποντικοφάγου ἕνα κομμάτι τοῦ αὐτιοῦ του.

Τὰ ποντικάκια κλαῖνε τώρα τὸ φτωχό τους ἀδελφάκι. Τὸ ἀγαποῦσαν μ' ὅλες τὶς ἀνοησίες του.

Τὸ πρωῒ ἀποφασίζουν νὰ βροῦν ἕνα ἀσφαλὲς καταφύγιο. Τρέχουν ἀπὸ δῶ, τρέχουν ἀπ' ἐκεῖ καὶ φτάνουν σὲ μιὰν ἀποσκηκ γεμάτη βιβλία.

—Καλὰ εἴμαστε ἐδῶ! φωνάζει ὁ Συνετός.

Κι' ἀρχίζουν νὰ ροκανίζουν τόμους ὁλόκληρους.

—Πιὸ καλὰ εἴμαστε μέσα στ' ἀλεῦρι! λέει ὁ Στενοκέφαλος, μ' ὅλο τὸν πόνο τοῦ φαγωμένου αὐτιοῦ του.

Πέρασαν ἡμέρες. Ἀπ' τὸ φόβο τους ὅμως, γιατὶ καθε τόσο ἔβλεπαν τὰ μάτια τῆς Ποντικοπνίχτρας καὶ τοῦ Ποντικοφάγου, τὰ τέσσερα ἀδέλφια ἀδυνάτισαν.

Τότε ὁ Συνετὸς παίρνει ὕφος σοβαρὸ καὶ λέει στ' ἀδέλφια του:

—Ἡ γνώμη μου εἶνε νὰ γυρίσουμε στὴ μάνα μας. Ἤρθαμε νὰ ζητήσουμε τὴν εὐτυχία, φύγαμε μακρυὰ καὶ δὲν βρήκαμε παρὰ φροντίδες καὶ τρομάρες. Ἀφησαμε τὴν καλὴ μας μανοῦλα, αὐτὴ νὰ τὴν στηρίξουμε στὰ γεράτειά της, καὶ ὁ Θεὸς μᾶς τιμώρησε! Μᾶς πῆρε τὸν πιὸ ἀγαπημένο ἀδελφό. Ἂς ἀφήσουμε λοιπὸν τὴν περηφάνεια κι' ἂς γυρίσουμε νὰ ζητήσουμε συγγνώμην ἀπὸ τὴ μητέρα μας καὶ νὰ μὴ ξαναφύγωμε ἀπὸ κοντά της. Ἀρκετὰ πληρώσαμε τὴν ἀνυπακοή μας.

—Ἔχεις δίκηο, Συνετέ! φώναξαν οἱ ἄλλοι τρεῖς. Νὰ γυρίσουμε!...

Τὰ τέσσερα ποντικάκια παραφύλαξαν καὶ τὴν ὥρα ποὺ οἱ γατες δὲν ἦσαν ἐκεῖ, τόκοψαν λάστιχο.

Ὑστερα ἀπὸ περιπέτειες, γύρισαν στὸν ἀχυρῶνα.

—Ποῦ εἶνε ὁ Κουτούλης, ἅμυαλα παιδιά; ρώτησε μὲ λαχτάρα ἡ κυρὰ Λιγνή.

—Ἄχ, μανοῦλα, συχώρα μας, δὲν τὸ ξανακάνουμε πιά. Δὲν θὰ φύγουμε ποτὲ ἀπὸ κοντά σου.

Καὶ κάθισαν καὶ διηγήθηκαν τὶς περιπέτειές τους κι' ἀπὸ τότε ζοῦσαν εὐχαριστημένα μ' ὅ,τι εἶχαν, γιατὶ πιὸ ἀσφαλὲς καὶ πιὸ ἥσυχο μέρος ἀπὸ τὴ μητρικὴ φωλιά, καὶ γιὰ τὰ ζῶα, καὶ γιὰ τοὺς ἀνθρώπους δὲν ὑπάρχει, παιδιά μου.

Η ΓΙΑΓΙΑ ΣΑΣ

Συμβουλὲς

Τὸ ποιηματάκι σας

Δὲν ἀρκεῖ μονάχα ἡ συμβουλὴ
τῶν γονέων, οὔτε τῶν δασκάλων,
ἀπ' τὰ λόγια πλειότερ' ὠφελεῖ
τὸ καλὸ παράδειγμα τῶν ἄλλων.

★

Ἂν συχνοπηγαίνῃς μὲ κακούς,
τὰ καλὰ ποὺ ἄκουσες τὰ χάνεις,
γιατὶ ὅ,τι βλέπεις κι' ὅ,τι ἀκοῦς
θὰ τὸ λὲς κι' ἐσὺ καὶ θὰ τὸ κάνῃς.

★

Ἔχε πάντα μέσα στὸ μυαλό
καὶ μιὰ παροιμία ἀποδειγμένη:
«Ὅποιος συντροφέψῃ μὲ χωλό,
δίχως νὰ τὸ θέλῃ θὰ χωλαίνῃ!».

Ι. ΠΟΛΕΜΗΣ

Ἡ θαυματουργὴ πομάδα

Ἡ ἱστοριούλα σας

Ὁ μικρὸς Ἀλέκος βλέπει τὸ θεῖο του ν' ἀλείφῃ μὲ μιὰ πομάδα τὰ μαλλιά του.

—Γιατὶ τὸ κάνεις αὐτό, θεῖε Ἀριστείδη; τὸν ρωτᾶ μ' ἀπορία.

—Γιατὶ εἶμαι φαλακρός, παιδί μου καὶ θέλω νὰ ξαναβγοῦν τὰ μαλλιά μου...

—Καὶ φυτρώνουν τὰ μαλλιά, θεῖε Ἀριστείδη, μ' αὐτὴ τὴν ἀλοιφή;

—Φυτρώνουν, παιδί μου... Ἔτσι μοῦ εἶπε ὁ γιατρός.

Τὴν ἄλλη μέρα τὸ πρωῒ ὁ θεῖος Ἀριστείδης ἀνοίγει τὸ βαζάκι τῆς πομάδας καὶ τὸ βρίσκει ἀδειανό.

—Μαρία, λέει στὴν ὑπηρέτρια, τί ἔγινε ἡ πομάδα μου; Μήπως τὴν πέρασες γιὰ κρέμα τοῦ προσώπου;

—Ὄχι, κύριε, ἀπαντάει ἡ Μαρία, μιὰ μικρούλα ποὺ μόλις τὴν ἔχουν φέρει ἀπ' τὸ χωριό.

Ὁ μικρὸς Ἀλέκος ἄκουσε ὅλη αὐτὴ τὴ συζήτησι καὶ λέει τότε στὸ θεῖο του:

—Τὴν ἀλοιφή σου ζητᾶς, θεῖε Ἀριστείδη;

—Ναί, παιδί μου, τί ἔγινε;

—Ἐγὼ τὴν πῆρα, θεῖε!

—Καὶ τί τὴν ἔκανες;

—Ἄλειψα τὴ γοῦνα τῆς γιαγιᾶς ποὺ ἦταν μαδημένη γιὰ νὰ βγάλῃ καινούργιες τρίχες!...

ΜΙΚΥ ΜΑΟΥΣ

Χιοῦμορ

Ἡ Ντίνα κι' ὁ Γιωργάκης ἔβγαλαν ἀπ' τὸ κουμπαρά τους μερικὲς οἰκονομίες τους κι' ἀγόρασαν κάτι μικροπράγματα γιὰ τὴ μαμά τους ποὺ ἔχει τὴν ἄλλη μέρα τὴ γιορτή της.

Τὸ βράδυ τῆς παραμονῆς τοὺς λέει ἡ μαμά τους:

—Παιδιά μου, ξέρετε πῶς ἔχω αὔριο τὴ γιορτή μου; Τὸ καλύτερο δῶρο ποὺ μπορεῖτε νὰ μοῦ κάνετε εἶνε νὰ γίνετε φρόνιμα παιδιὰ κι' ἐπιμελῆ.

—Μά, μαμά, αὐτὸ ἔπρεπε νὰ μᾶς τὸ πῆς πιὸ μπροστά. Τώρα πιὰ βγάλαμε τὰ λεφτά μας ἀπ' τὸν κουμπαρά. Δὲν γίνεται τίποτε!

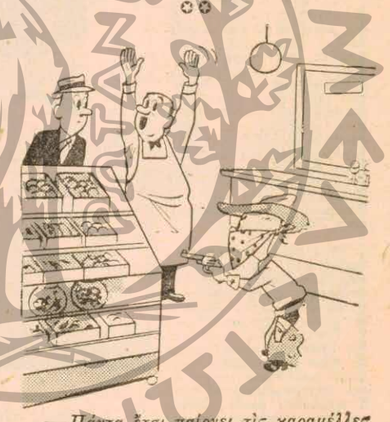

—Πάντα ἔτσι παίρνει τὶς καραμέλλες του... Ἔρχεται ὅμως κάθε βδομάδα ἡ μητέρα του καὶ μὲ πληρώνει!...

Ο Διεθνής μας ΣΥΝΔΕΣΜΟΣ

Τζέϊμς Φούκς

Ο σφαιροβόλος των 18 μέτρων!

Ένα από τα αθλητικά φαινόμενα, που κατέπληξαν τους παγκόσμιους αθλητικούς κύκλους είνε και ο Αμερικανός σφαιροβόλος Τζέϊμς Εμμανουέλ Φούκς. Η προσωπικότης του γίνεται πιο ενδιαφέρουσα όσο πλησιάζουν οι Ολυμπιακοί Αγώνες του 1952 στο Ελσίνκι της Φινλανδίας και όσο οι επιδόσεις του τείνουν να φτάσουν τα δεκαεχτώ (18) μέτρα. Όσο και αν το τελευταίο ρεκόρ φαίνεται φανταστικό, ο Φούκς το έπέτυχε με μιά ύπεράνθρωπη δυνάμεων και με συνδυασμό τελείας συναισμονίης κινήσεων, με μιά, δηλαδή, επιστημονική και συστηματική προπόνησι, συνδυασμένη με τελειοποίησι της αθλητικής τεχνικής του, τού παλμού του στη σφαιροβολία.

Πού όμως πρωτοφάνηκε ο μεγάλος αυτός παγκόσμιος αθλητικός άστέρας και πώς έπεισε τους αθλητικούς κριτικούς πώς θα καταπλήξη τον κόσμο με τα κατορθώματά του;

Ο Φούκς γεννήθηκε στο Σικάγο στις 6 Δεκεμβρίου τού 1927. Παιδί ακόμα, στο σχολείο, έδειξε τις ικανότητές του...στους δρόμους ταχύτητος και όχι στη σφαιροβολία, που μεταγενέστερα διέπρεψε. Το 1942, σε ηλικία μονάχα δεκαπέντε ετών ο Φούκς κέρδισε δυό έπίζηλους τίτλους: Του πρωταθλητού των Έφήβων στους δρόμους ταχύτητος 100 και 220 γυαρδών στο Πρωτάθλημα τού Σικάγο (Τζούνιορ Τσάμπιον-σίπ). Τότε έλαβε μέρος και στη σφαιροβολία. Αλλά καταπλάγηκε μόλις τέταρτος, με σφαίρα μάλιστα των 12 λιβρών.

Το 1944, ο Φούκς, έκανε μεγάλες προόδους. Αφού κέρδισε σε πολλούς αγώνες δευτερευούσης σημασίας, κατέκτησε τον τίτλο του πρωταθλητού στους δρόμους ταχύτητος της Πολιτείας Ιλλινόις. Ταυτόχρονα διακρίθηκε και στο αμερικανικό ποδόσφαιρο. Μεγάλη του επιτυχία θεωρήθηκε ότι έξελέγη ως μέλος της αντιπροσωπευτικής ομάδος της Πολιτείας Ιλλινόις στο Πανευρωπαϊκό Ποδόσφαιρικό Πρωτάθλημα.

★

Η εϊσοδος του Τζέϊμς Φούκς στο Πανεπιστήμιο του Γέιλ έξάσκησε μεγάλη επίδρασι στην αθλητική σταδιοδρομία του. Αν και ως δρομεύς ταχύτητος με 9"7 στις 100 γυάρδες, δέν ήταν περίφημος μεταξύ των έκατοντάδων δρομέων του Πανεπιστημίου, που έπιτυγχάναν καλύτερο ή παρόμοιο ρεκόρ, ωστόσο ήταν έξαίρετος ποδοσφαιριστής. Γι' αυτό και εύθύς αμέσως διέπρεψε και έγινε δημοφιλής στους πανεπιστημιακούς κύκλους.

Δυστυχώς η εύτυχώς έγκατέλειψε γοήγορα το έπικίνδυνο αυτό άθλημα γιά να έπιδοθή στη σφαιροβολία.

«Αγαπούσα το ποδόσφαιρο, έκμυστηρεύθηκε τότε ο Φούκς. Αλλ' ήταν πολύ σκληρό γά παίζω και συγχρόνως γά πονώ. Η ταχύτης μου είχε μειωθή άπ' τους άλλεπάλληλους τραυματισμούς και κάθε έπιθετική μου ένέργεια μού γεννούσε το φόβο μή τυχόν πάθω καμμιά άνεπανόρθωτη βλάβη. Ήταν φανερό, πώς έπρεπε να έγκαταλείψω την πορεία μου στο ποδοσφαιρικό στερέωμα. Και μιά που δεν μπορούσα νά έαναγυρίσω στο άγαπημένο μου άγώνισμα, το δρόμο ταχύτητος, άποφάσισα νά γίνω... σφαιροβόλος».

★

«Ο «μεγαλοπρεπής ναναγός», όπως τον βάπτισαν οι συμπατριώτες του, άρχισε άπό τότε να μελετά συστηματικά τον παλιό της σφαιροβολίας και να άσκήται καθημερινά. Πανύψηλος, 1.87 μ. στο άνάστημα, γιγαντόσωμος, 215 λίμπρες στο Βάρος, ήταν ο κατάλληλος «τύπος» γιά τα βασικά άθλήματα και ίδιαίτερα γιά τη σφαιροβολία, στην οποία συνδυάζε, άνάστημα, Βάρος εύκινησία και ταχύτητα. Μέρα με τη μέρα βελτίωνε τις έπιδόσεις του και στο Αμερικανικό Πανεπιστημιακό Πρωτάθλημα κλεισιού στίβου του 1948 έκανε την πρώτη του έμφάνισι ως σφαιροβόλος κλάσεως. Έφτιε 16.09 μέτρα και ήλθε τρίτος στους αγώνες άνοικτού στίβου του Μαΐου τού 1948.

Ο Φούκς έβαλε τότε στο μυαλό του να έπιτύχη θέσι στην Αμερικανική Ολυμπιακή ομάδα, που θά άντιπροσώπευε τη χώρα του στο Λονδίνο. Παρ' όλες τις φιλότιμες προσπάθειές του όμως έρχεται πέμπτος στους α' προκριματικούς άγώνες της 18ης Ιουνίου 1948 με 15.86 μ. και έκτος στους β' προκριματικούς. Επόμενος δέν είνε έλπίδες...

Στην Αμερική όμως έπικρατεί η συνήθεια να μετέχουν όλοι οι υποψήφιοι γιά τους Ολυμπιακούς σε μιά τελική δοκιμή. Κι' εκείνοι που θά καταλάβουν τις τοεις πρώτες θέσεις δικαιούνται να άντιπροσωπεύουν τα έθνικά τους χρώματα στους Ολυμπιακούς Αγώνες. Όσοι άποτύχουν την ημέρα αυτή της «Τελικής δοκιμής» άποκλείονται, έστω και άν έχουν κερδίσει τους προηγουμένους προκριματικούς αγώνες ή έχουν καταρρίψει πού όλίγων ημερών παγκόσμια ρεκόρ.

Ο Φούκς, λοιπόν, ήταν ο μεγάλος τυνεφός. Την ημέρα της «τελικής δοκιμής» έρριξε γιά πρώτη φορά στη ζωή του 16.66 μ. ήλθε τρίτος και άνάγκασε τον περίφημο Τσάρλς Φόυβίλ, πρωταθλητή τότε του κόσμου στη σφαιροβολία, να περιορισθή στην τέταρτη θέσι με διαφορά έφτά ίντσών. Έτσι άποκλείσθηκε ο παγκόσμιος άσσος Φόυβίλ και ο Φούκς σε ηλικία 20 έτών πήγε στο Στάδιο Γουέμπλεϋ του Λονδίνου και ήλθε τρίτος στους Ολυμπιακούς με έπίδοσι 16,42 μ. Όπως θά θυμόσαστε, δεύτερος ήλθε ο συμπατριώτης του Ντελανέ με 16,68 μ. και πρώτος ο έπίσης Αμερικανός Θόμπσον με 17,12 μ.

★

Η μεγάλη έξέλιξις του Φούκς πραγματοποιήθηκε το 1949. Στους Αγώνες Σκυταλοδρομιών του Πανεπιστημίου της Πενσυλβανίας ο Φούκς έλαβε μέρος στη σφαιροβολία και έπέτυχε στις 29 Απριλίου έπίδοσι 17,03 μ. Ένα μήνα άργότερα νίκησε στο Πανεμερικανικό Πανεπιστημιακό Πρωτάθλημα και εύθύς άμέσως στο Αμερικανικό Πρωτάθλημα έπέτυχε μιά έπίδοσι 17, 43 μ.

Την έπομένη έκείνη έπιλεκτοι Αμερικανοί πρωταθληταί έπεχείρησαν το γύρο της Ευρώπης. Ο Φούκς άντιπροσώπευε τη χώρα του στις 27 Ιουλίου στον άγώνα Αμερικής—Σκανδιναβικών χωρών στο Όσλο. Δέν αίσθανόταν καί τόσο καλά πού τού άγώνες. Και όμως άπ' την πρώτη βολή του έδειξε πώς κάτι το ύπέροχο θά παρουσιάζε. Έφτιε με την πρώτη 17, 44. Στη δευτέρα του προσπάθεια, με μιά «υπερατομική έκοπή» ο Φούκς κατέρριψε το παγκόσμιο ρεκόρ της σφαιροβολίας με 17.79 μ. Το παλαιό το κατείχε άπό τον Άπρίλη τού 1948 ο Νέγρος Τσάρλς Φουβίλ με 17.68 μ.

«Μού φάνηκε πώς ένα άπίθαγο δνειρο έγινε πραγματικότης. Έξομολογήθηκε κατόπιν στους φίλους του. Οι φίλαθλοι ώωμησαν έξαλλοι μέσα στο στάδιο καί με σηκώσαν στά χέρια. Ήταν η εύτυχέστερη ημέρα της ζωής μου».

Από τότε ο Φούκς βελτίωσε την έπίδοσι καί πλησίασε τα δεκαεχτώ μέτρα. Αλλά δέν τα πέρασε. Φιλοδοξία του είνε νά φτάση τα 60 πόδια, που σημαίνει 18.30 μέτρα. Χαρά στο κουράγιο του, άλήθεια!

Τ. Γ. ΣΑΚΕΛΛΑΡΙΟΥ

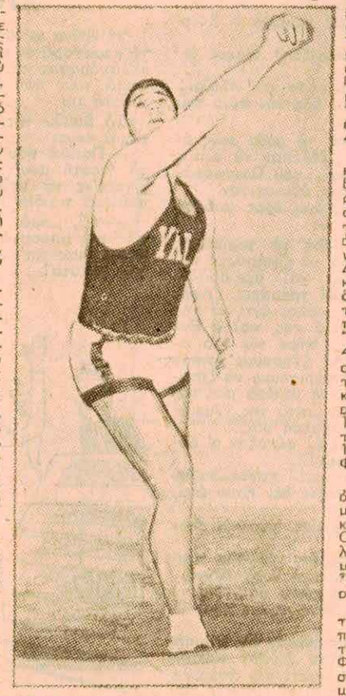

Ο Αμερικανός γίγας της σφαιροβολίας, παγκόσμιος πρωταθλητής Τζέϊμς Φούκς.

ΛΥΣΕΙΣ ΠΑΙΧΝΙΔΙΩΝ

Εικονογραφημένο σταυρολέξο

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ:

1) ΛΑΕ. 2) ΠΥΘΙΑ. 3) ΝΟΣΗΛΙΑ. 4) ΕΙΚΩΝ. 5) ΣΟΣ.

ΚΑΘΕΤΩΣ:

1) ΠΟΕ. 2) ΛΥΣΙΣ. 3) ΚΑΘΗΚΟΝ. 4) ΕΙΛΩΣ. 5) ΑΙΝ.

Οι λέξεις αύτές συνιστίζονται με τα άρνικά των άκολούθων όνομασιών.

Κύκνος. 1) Λά — Άεροπλάνον — Εμβάς. 2) Παλέττα — Ύδος — Θώραξ — Ίσον — Άγκύστοι. 3) Νόμισμα — Οκτάπους — Σίδερο — Ήλος — Λεΐμαξ — Ίσις — Άγγελος. 4) Εγχειρίδιον — Ίώτα — Κύπελλον — Ώμος — Ντόμινο. 5) Σάγμα — Οικόσημον — Σαύρα. και Νυντερίδα.

Μαγικό γράμμα

Το μαγικό γράμμα είνε το «Π» γάρις στο οποίο άποτύχμε τις έξής νέες λέξεις: Σπάλα — Πέτρα — Πόλος — Άρπα — Έπος — Άπλός.

Λεξίγριφος

Εύρώπη (ΕΥ—ΡΩ—ΠΙ).

Ποιός είνε ο άριθμός

Έχουμε την άκόλουθη έξίσωσι:

5Χ — 12 = 2Χ + 6

που άπλοποιουμένη μάς δίνει Χ=6. Άρα ο άριθμός είνε το 6.

Με νέα άρχικά

Πούς — Λάμα — Άφρική — Τώρα — Ώών — Ντάνα. Και με τα νέα άρνικά έχουμε το όνομα «ΠΛΑΤΩΝ».

Επιγραφή

Άσκοπος ο νούς. διπλάς ο κόπος.

Με άριθμούς

Α' στήλη: 1, 6, 7, 12, 13, 18, 19, 24, 25, 30=155.

Β' στήλη: 2, 5, 8, 11, 14, 17, 20, 23, 26, 29=155.

Γ' στήλη: 3, 4, 9, 10, 15, 16, 21, 22, 27, 28=155.

Αίνιγμα

Το λεξικό.

Σωστό — Λάθος

1) ΛΑΘΟΣ (το 1837). 2) ΣΩΣΤΟ. 3) ΣΩΣΤΟ. 4) ΛΑΘΟΣ (στο Εδιμβούργο της Σκωτίας). 5) ΣΩΣΤΟ. 6) ΛΑΘΟΣ (μόνον 1).

Απροσδόκητο

Όταν είνε παγωμένο.

Μεταγραμματισμός

ΤΗΝΟΣ — ΡΗΝΟΣ

Λεξίγριφος

Σόλων (Σόλ - ών)

Φτερωτές συλλαβές

κΑΡΜεν — κρΑΤΟς — άνΔΡΟς — ΜΙΑούλης. Με τα 3 αύτά γράμματα άπό κάθε λέξι γίνεται η λέξι «Αρματοδρομία».

Κλιμακόλεξο

1) ΗΛΕΚΤΡΙΚΗ. 2) ΤΗΛΕΜΑΧΟΣ. 3) ΑΠΗΛΙΩΤΗΣ. 4) ΠΟΔΗΛΑΤΟΝ. 5) ΚΟΡΝΗΛΙΟΣ. 6) ΚΟΡΟΜΗΛΑΣ. 7) ΚΑΤΑΛΗΛΑ. 8) ΕΜΜΑΝΟΥΗΛ.

Η λύσις του 333 σταυρολέξου

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ:

1) ΤΙΜΟΛΕΩΝ — ΜΠΟΥΚΑΛ. 2) ΙΛΗ — ΑΑΣΑΤΙΑ — ΠΑΓΟΣ. 3) ΜΑΛΟ—ΑΙΝΟΣ — ΚΑΣΑ. 4) ΟΡΑΜΑ—ΣΟΣ—ΤΑΣΙΣ 5) ΘΑ — ΑΛΣ — ΣΟΚΑΚΙΑ—ΚΚ. 6) ΕΛΒΑΣ—ΣΑΠΩΝ — ΝΑΙ. 7) ΟΣ — ΑΑΡΩΝ — ΤΗΝ — ΚΙΑΟ. 8) ΣΑΞ — ΝΟΜΙΚΟΣ — ΦΩΚΑΣ. 9) ΜΕΡΙΣ — ΟΡΣΟΝ. 10) ΧΑΝΙΑ — ΚΗΦΙΣΙΑ — ΣΤΑ. 11) ΩΡΟΣ — ΜΑΤ — ΣΑΝΟΣ — ΑΜ. 12) ΡΑΣ — ΤΑΛΑΣ — ΣΟΥΠΑ. 13) ΙΣ — ΛΙΓΟΣΤΑ — ΙΑΑ—ΑΡ. 14) ΜΙΣΟΣ — ΟΛΑ — ΑΤΙΜΑ. 15) ΤΑΠΑ — ΟΜΙΛΩ — ΑΡΩΝ. 16) ΗΔΟΝΗ — ΛΙΑΚΑΔΑ — ΕΝΤ. 17) ΣΑΡΑΝΤΗΣ — ΑΣΗΜΕΝΙΑ.

ΚΑΘΕΤΩΣ:

1) ΤΙΜΟΘΕΟΣ — ΧΩΡΙΑΤΗΣ. 2) ΙΛΑΡΑ — ΣΑΜΑΡΑΣ — ΑΔΑ. 3) ΜΗΑΑ — ΞΕΝΟΣ — ΜΠΟΡ. 4) ΟΜΑΛΑ — ΡΙΣ — ΛΙΑΝΑ. 5) ΛΑ — ΑΛΒΑΝΙΑ — ΤΙΣ — ΗΝ. 6) ΕΛΑ — ΣΑΡΟΣ — ΜΑΓΟΣ. 7) ΩΣΙΣ — ΣΩΜ — ΚΑΛΟΣ — ΑΗ. 8) ΝΑΝΟΣ — ΝΙΚΗΤΑΣ — ΟΙΣ. 9) ΤΟΣΟΣ — ΣΤΟΜΑ. 10) ΜΙΣ — ΚΑΤΟΨΙΣ — ΑΛΙΚΑ. 11) ΠΑ — ΤΑΠΗΣ — ΣΑΣ — ΑΛΑΣ. 12) ΒΑΚΩΝ — ΟΙΝΟΙ — ΩΔΗ. 13) ΥΠ — ΣΙΝ — ΦΡΑΟΥΛΑ — ΑΜ. 14) ΚΑΚΙΑ — ΚΩΣ — ΣΠΑΤΑ. 15) ΑΓΑΣ — ΝΙΚΟΣ — ΙΡΕΝ. 16) ΛΟΣ — ΚΑΛΑΝΤΑ — ΑΜΟΝΙ. 17) ΙΣΑΑΚΙΟΣ — ΑΜΑΡΑΝΤΑ.

Ερωτικό Γραμματοκιβώτιο

Πρέπει νά την καταλάβετε

Χαμένα όνειρα: Τό ότι η μικρούλα είνε έπιφυλακτική γιά το ραντεβού, το βρίσκω δικαιολογημένο, γιατί άπό ένα μικρό καί άφώρ ραντεβού ποσκύπτουν —κι' αύτό το διαπιστώνω άπό πάρα πολλά γράμματα πού μού στέλνουν — μενάλα καταρκυλίσματα. Γι' αύτό, άν την άγαπάτε πρέπει νά την καταλάβετε. Μού λέτε ότι έτσι δέν γίνεται άγάπη. Καί βέβαια δέν γίνεται! Γιατί η άγάπη πρέπει νάνη σκοπό ιερό. Καί έφ' όσον σείς δέν έχετε δημιουργηθή. Βέβαια. δέν άποβλέπετε καί σέ νόμιμη κατάληξι. Μη την Βασανίζετε λοιπόν!

Στρατιώτην-Φοιτητήν: Μού φαίνεται ότι δέν πρέπει νά σκέπτεσθε άκόμα την κοπέλλα αύτή, πού με τή συμπεριφορά της δείννει ότι δέν ένδιαφέρεσθε ποτέ γιά σας. Αύτό άκριβώς πρέπει νά σάς κάνη νά την ξεγάσετε. Δέν τής άξίζει η εύγενική σας άγάπη.

Ρίτσαν (Poste Restante): Έφ' όσον οι γιατροί έγνωμάτευσαν ότι ο νέος έχει θεραπευθή πλέον μπορεί καί νά παντρευτή, άν άκολουθήση βέβαια αύστηρόν κανόνα στην μετέπειτα ζωή του. Το πρόβλημα όμως. άφού ο νέος είνε φτωχός, είνε πώς θά τα βγάλη πέρα. Έσείς έσείς προίκα; Άλλα ώς πότε θά ζήτε με τα έτσιμα; Σκεφθήτε καλά τα ζητήματα κι' έπειτα άποφασίζετε.

Άλίκην Ρ. Κ. Καλλιθέαν: Αύτό πού σείς όνομάζετε άγάπη πρός τους καλλιτέχνας είνε ένα αίσθηματικό καπρίτσιο, πού δέν έχει κανένα ούσιαστικό κέρδος. Δέν καταλαβαίνετε ότι ο άνθρωπος ούτε σάς άγαπάει. ούτε ένδιαφέρεται γιά σας: Γιατί λοιπόν τού γίνεσθε όληπρ με κίνδυνο νά σάς κακοναοακτηρίση: Φαντήτε σεμνή κι' άφήστε τις άνοησίες αύτές.

Σπαραγμένο Ναυτάκι. Πειραιά: Έκτιμώ. άγαπητέ μου, την είλικρινή σας άγάπη γιά την κοπέλλα καί δέν άμφιβάλλω γιά τις προθέσεις σας. Μά άν την παντρευτήτε σίγουρα θά δυστυνήσετε. άφού τα οίκονομικά σας δέν είνε άνθηρά. Άφήστε την λοιπόν νά παντρευτή. έφ' όσον ύπάρνει μιά τόσο καλή εύκαιρία γι' αύτήν. Τούλάχιστον θά έχετε την ικανοποίησι, ότι δέν την πήρατε στο λαιμό σας..

Πονεμένην μικρούλα Ε. Γ.: Είνε έξώφρενικό αύτό πού κάνετε —μικρό κορίτσι έσείς— νά συνδέεσθε μ' έναν παντρεμένο καί μάλιστα μπρός στά μάτια τής μητέρας σας! Μά κανένας άπό τους τρείς σας δέν καταλαβαίνει ότι ο δεσμός αύτός είνε παράνομος κι' ότι όσο κι' άν σάς εύναριστή σήμερα. μιά μέρα θά φθαρή κι' ότι έσείς θά πληρώσετε τις κακές του συνέπειες; Γιατί ο παντρεμένος θά γυρίση στά παιδιά του. στη γυναίκα του. η κυρία μητέρα σας θ' άφοσιωθή στο σπιτικό της κι' έσείς θά κλαίτε γιά τον άδικα

ΣΟΒΑΡΑ κυρία, διδασκάλισσα ζητεί έργασίαν. Δέχεται όπως συνοδεύει καί παραδίδει μαθήματα εις μικρά παιδιά. Πληροφορίαι εις το γραφείον μας (Σύνταξις).

χαμένο καιρό σας. Χάθηκε κανένας τίμιος καί καλός νέος της γειτονιάς σας νά σάς συμπαθήση καί νά τον συμπαθήσετε; Γιατί νά καταλήξετε σ' αύτή τη φοβερή περιπέτεια: Είνε ντροπή καί είνε κοίμα νά γκρεμίζετε την εύτυνία σας καί την εύτυνία ένος άλλου σπιτιού!...

Σπαραγμένην καρδιά ν. Κορέαν: Σάς άγαπά: "Ισως νά ζήσουν όνι. Πάντως άφού τον άγαπάτε σείς μπορείτε νά έλπίζετε. νά τού γράφετε καί νά τον περιμένετε. Η άντίζηλός σας δέν πρέπει νά σάς άνησυνή. Είνε, όπως καλά μαντέψατε. άπ' τις γυναίκες. πού κινούν τη ένδιαφέρον ένός νέου γιά πολύ λίγο καιρό. Πρόκειται όστόσο νιά νέο πούγει την έπιπολαιότητα τής ηλικίας του. Νά είσαστε βέβαιη ότι θά γυρίση άπ' την Κορέα άλλος άνθρωπος. Η μενάλη αύτή περιπέτεια θά τον κάνη τέλειον άντρα. Έτσι θά σάς έκτίμήση, θ' άντιληφθή τη μενάλη σας άγάπη καί θά φροντίση νά σάς κάνη εύτυνισμένην. Παντως γράφετέ του. Τα γράμματά σας. έκεί πού βρίσκεται, θάνε γι' αύτόν λίνες ήλιος άπ' την Ελλάδα. λίγο φώς καί λίνα άρωμα άπ' την Άθήνα. Λίνη ζεστασιά θναλμένη άπ' την καρδιά σας.

Νέον πού βρίσκεται σέ δίλημμα: Άγαπητό μου παιδί — πώς άλλοιώς νά σάς πώ. άφού μέ άποκαλείτε μητέρα;— το γράμμά σας μέ λύπησε. Γιατί θέλετε νά σταματήσετε τις σπουδές σας; Η άντίληψις. ότι δέν μπορείτε νά συνκεντοώθήτε καί νά μελετήσετε. είνε σφαλερή. Την υποβάλλετε σείς ο ίδιος στον έαυτό σας. Μην άγριεύετε. Δέν είσαι καθυστερημένη. Συνετώς θά σάς μιλήσω μ' άπόλυτη ειλικρίνεια. Το έπάγγελμα τού ηθοποιού κάθε άλλο, παρά όπως το φαντάζονται οι γονείς σας, είνε. Γι' αύτό, άφού ο πόθος σας είνε νά γίνετε ηθοποιός, γίνετε ηθοποιός. Άλλά — νά έηγούμεθα — γωρίς πεμούδες. Δέν έέρω δυστυνώς ώς ποιό φτάνει το ταλέντο σας. Άλλοίμονο, άν όσα μού γράφετε γι' αύτό, είνε κάποκυμπασα νοσούσης φαντασίας! "Αν το ταλέντο σας είνε γνήσιο, συνενίστε τις σπουδές σας. μελετάτε συννοόνως κι' έξασκείσθε στην ηθοποιία, γωρίς βέβαια η μιά νά βλάφτη την άλλην. κι' όταν πάρετε το δίπλωμά σας —μόνον τότε— κάνετε το μενάλο σάλτο στη σκηνή. Με το δίπλωμα στην τσέπη όμως. Γιατί θά σας γοριασθή το δίπλωμα αύτό κι' άν άκόμα μεσουρανήσετε ώς καλλιτέχνης. Αύτή είνε η μητοική συμβουλή μου κι' εύνοημαι νά την προσέξετε καί νά την σεβασθήτε.

Στρατιώτην αθε λα έρωτευμένον: Υπαγορεύσις σας είνε ν' άγαπήσετε τη νέα ήσυνη. Τί ζητάτε σείς στη ζωή μιας άγνής γοριατοπούλας; Άφίστε την νά βοη την εύτυνία της σ' έναν συγγνωσιανό της. Έκτός άν οι σγέσεις σας προνώρησαν πολύ, πολύ πέραν των άσπασμών. Γιατί μού είνε άδύνατον νά πιστέψω πώς παίζατε το ρόλο άθώου βρέφους καί πώς η κοπέλλα —μιά γλώσα γοριατοπούλα— είνε την πρωτοβουλία σ' όλα! Τέλος, γιά νά μήν πολυλογώ σάς έαναλέω: Σταματήστε. Δέν σάς σηκώνει το κλίμα του γωριού.

Γιανπαλ-Άγάγια: Άπό το έκτενέστατο γράμμα σας προκύπτει ένα γεγονός: Ότι προσπαθείτε νά έξαπατήσετε τον έαυτό σας. Ούτε άγαπάτε. ούτε σάς άγαπούν. Ν' άκούσετε. λοιπόν. τη λογική σας κι' όγι την καρδιά σας. Γιατί η καρδιά μας είνε μιά έπικίνδυνη σειρήνα. πού 99% γίνεται άφορμή νά ρίξουμε το καράβι των έλπίδων μας στούς βράχους. Ζητήστε συνεπώς άλλού την εύτυνία. Η γυναίκα αύτή δέν ταιριάζει σέ σάς.

Μπροστά σ' ένα δίλημμα Α+Β+Γ: Φυσικά η μετάστροφή της αύτή είνε κάπως άνεξήνητη. Φρόνιμα έκάματε πού δέν έφάσατε... στο άπρονόητον. Γιατί έκτός τού κινδύνου πού μού γράφετε. ύπάρνει ίσως κι' ένας άλλος. Νά παρουσιάση σάς καταστροφέα καί νά σάς δέση σ' αγνημα. Φροντίστε. λοιπόν. νά είσθε έπιφυλακτικός μέγοις ότου άντιληφθήτε τί συμβαίνει. γιατί πιθανόν καί νά την άδικούμε. Φαινόσαστε πάντως άνθρωπος μέ κρίσιν καί θά λύσετε το πρόβλημα αύτό γωρίς κόπον καί γωρίς κανέναν κίνδυνο. Άν παρασταθή άνάγκη μού έαναγράφετε.

Τ. Σ. Γ. Σ. άπογοητευμένην: Σέ ηλικία 24 γρόνων, όπου είσθε. καμμιά κοπέλλα δέν άπογοητεύεται. έπειδή δέν «γνώρισε τον Έρωτα». Η. καθυστέρησις σημαίνει άπλούστατα ότι δέν ήρθε ο καιρός νά ώωμάση αύτό το αίσθημα καί στη δική σας την καρδιά. Τώρα πώς θέλετε νά έκδιάσετε την ψυνολογία τού φύλου σας: Μά καί τί γρειάζεται. τί γαρά. τί έλπίδα μπορείτε νά έγετε άν σγετισθήτε μ' έναν παντοεμένον; Θά γελοιοποιηθήτε μονάγα. άν το άποφασίστε. Έκτός άν δέν πάθετε καμμιά νευρίτιδα περιπέτεια κι' η άπογοήτευσι σφραγίση όλη σας τη ζωή.

ΕΡΗ

✿✿

«Είναι σκληρόκαρδη!»

Ο Αϊσωπος ένα παλληκάρι είκοσι γρονών. πρωτοετής της Νομικής. μέ πολλά προσόντα καί γαρίσματα ψωοφιάς. όπως γράφει. κλαίει καί όδύρεται γιατί η νέα πού άγαπά είνε σκληρόκαοδη καί δέν τον άγαπά. Η άπελπισία τον έγει καταβάλει καί ζή μέ την μόνη έλπίδα... «της άπολύτρωσης διά τού θανάτου»!. Κι' έγώ. λοιπόν. τού άπαντώ. πώς στερείται λογικής. Δέν είνε δυνατόν άνθρωπος πού σέ τρία γρόνια θά λέγεται έπιστήμων νά ύστερή σέ λογική!

Αλλοίμονο άν οι γιλάδες γυναίκες. πού κυκλοφορούν έξω άργίσουν νά πέφτουν στην άγκαλιά του άπό οίκτο ή άπό φόβο μήν αύτοκτονήση!

Όνι. κύριε Αϊσωπε. δέν μπορείτε νά έγετε αύτή την άπαίτησι. Ζητήστε την άγάπη έκεί. πού πρέπει. πού θά ύπάονη άμοιβαίότης.

Μελαγοινούλαν Μ. Μ.: Νά τον περιφρονήσετε γιά νά καταλάβη πώς δέν μπορεί νά παίζη μαζί σας. όπως κάνει καί μέ τις άλλες. Ο νέος αύτός φαίνεται έπιπόλαιος. Είνε άπό τους τύπους πού κάνουν συλλογή άπό έρωτικά γράμματα γιά νά καυχώνται ότι έγουν κατακτήσεις. Προσταθήστε μέσω της κοινής σας φίλης νά τού πάσετε τα γράμματα. Κι' άλλη φορά μην είσθε τόσο έπιπόλαιη καί μην έκτίθεστε μέ άλληλογραφίες.

Άνθισμένα νειάτα: Παρόμοιες βαφές σέ σαπουνάκια. άλλά μέ διάφορες όνομασίες έγουν άλλα τα κεντρικά φαρμακεία.

Άπογοητευμένο Σμηνιτάκι: Άν είσθε βέβαιος πώς έξακολουθεί καί τώρα πού είνε άραβωνιασμένη μαζί σας. νά βλέπη τις παλιές της γνωριμίες καί μάλιστα κρυφά άπό σάς. αύτό σημαίνει ότι συνεγίζει τη ζωή του παρελθόντος. καί πολύ φοβάμαι ότι θά συνεγίση τό ίδιο καί μετά το γάμο σας. Αποκαλυφθήτε λοιπόν. άπό κοντά της γιά νά μή γίνετε δυστυνισμένος σέ όλη σας τη ζωή. Εξ άλλου ούτε την άγαπάτε πιά. άλλ' ούτε κι' οι γονείς σας τη θέλουν. Μέ τέτοιες προϋποθέσεις δέν μπορεί νά στηριγθή η εύτυγία μιάς οίκογενείας.

Δαίδαλον: Γιατί δέν περιμένετε να τελειώσετε πρώτα το γυμνάσιο; Σ' αύτό το διάστημα θά ώριμάση καί η λογική σας. Είσαστε καί οι δύο πολύ μικροί γιά νά δεθήτε άπό τώρα με μιά ύποσγεσι. Μέ τον καιρό, όταν η ηλικία σάς το έπιτρέψη. τότε θά μπορέσετε νά σκεφθήτε συνετής ζητώντας την άπό τους γονείς της. Μη την έκθέτετε. λοιπόν, άδικα. άφού άπό τα γραφόμενά σας διαπιστώνω ότι είσθε τίμιο παιδί.

Άθώα αμαρτωλή: Νά μη φοβηθήτε καθόλου ότι μπορεί νά γίνη άντιλιπτόν. Δέν είνε δυνατόν ύστερα άπό έντεκα γρόνια νά παρουσιασθούν άνωμαλίες. άν βέβαια τά πράγματα δέν έγουν άλλοιωθή άπό τη δική σας άπερισκεψία.

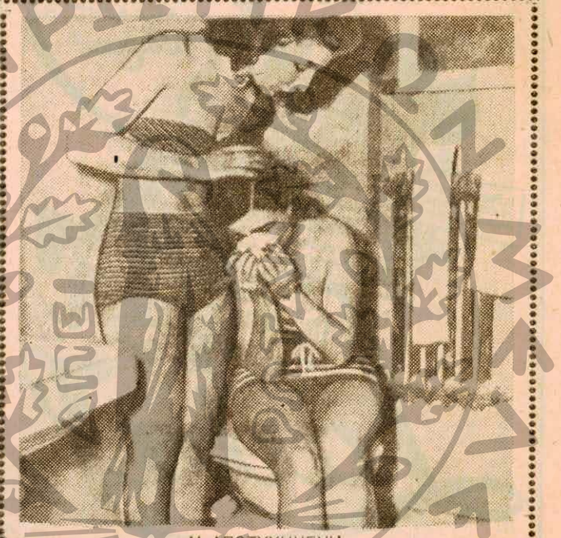

Η ΑΠΟΤΥΧΗΜΕΝΗ

Στο Δυτικό Βερολίνο έγιναν τελευταία άλλεπάλληλοι διαγωνισμοί καλλονής γιά την άνάδειξι των «Μις Βερολίνο», «Μις Δυτικη Γερμανία», «Μις Εξώφυλλο» καί «Μις Λουτρό». Η φροθλάϊν "Ιλζε πήρε μέρος σ' όλους αύτούς τους διαγωνισμούς. άλλά δέν πέτυχε σέ κανένα. Στη φωτογραφία μας. πού βλέπετε νά κλαίη άπογοητευμένη στη σάλλα τού μπάνιου. ένώ μιά δυοϊσπαθούσα συνάδελφός της την παρηγορεί.

ματα συνέβησαν ὅπως τὰ περιγράφετε. Βγάλτε, λοιπόν, ἀπὸ τὴ σκέψι σας τὶς αὐτοκτονίες καὶ ζήσετε εὐτυχισμένη.

Δειλὴν τοῦ Πειραιᾶ: Γιὰ μερικὲς ματιὲς δὲν θὰ πρέπει βέβαια νὰ ἐκτεθῆτε ὥστε οἱ γονεῖς σας νὰ χάσουν κάθε ἰδέα γιὰ σᾶς. Προσέξτε νὰ μὴ δηλητηριάσετε τὴν ἄδολη ψυχὴ σας χωρὶς λόγο.

Μικρὴν ἀνάπηρον: Ἡ περίπτωσίς σας εἶνε ἐξαιρετικῶς ἐνδιαφέρουσα. Σᾶς γράφω ἰδιαιτέρως. Ἀκολουθῆστε τὶς συμβουλές μου.

Πληγωμένην γύραν: Λογικευθῆτε, ἀγαπητή μου, καὶ μὴν κάνετε τρέλλες, ποὺ θὰ σᾶς ρεζιλέψουν. Τί θὰ κεροδίσετε ἂν μὲ τὸ Βιτριόλι τὸν τυφλώσετε; Τύφεις μόνον θὰ ἔχετε σὲ ὅλη σας τὴ ζωή, ἀγανάκτησι καὶ σούσουρο γύρω ἀπὸ τ' ὄνομά σας. Τί τὸν θέλετε ἕναν ἄντρα τόσο ἄστατο, ποὺ πότε ἀραδιάζεται μὲ τὴ μιὰ καὶ πότε μὲ τὴν ἄλλη; Φανῆτε ἀξιοπρεπὴς καὶ περιφρονῆστε τον.

Τὰ παθαίνω ἀπὸ τὸ κεφάλι μου: Γιατί σκέπτεσθε τόσο ἐπιπόλαια γιὰ τὸν ἑαυτό σας; Ἕνα κορίτσι δὲν πρέπει ποτὲ νὰ περιμένη δῶρα ἀπὸ ἕναν νέο ποὺ δὲν εἶνε κάν ἀρραβωνιαστικός του. Ἔπειτα δὲν καταλαβαίνετε ὅτι αὐτὸς ὁ νέος δὲν σᾶς ἀγαπᾶ. τὴ στιγμὴ ποὺ βρίσκει διαφορὰς ἀδικαιολογήτες ἀφορμὲς γιὰ νὰ μὴν πάη στοὺς γονεῖς σας, ὅπως τοῦ προτείνατε; Ἀδιαφορῆστε. λοιπόν. γι' αὐτὸν καὶ μὴ ριψοκινδυνεύετε τὴν ἀξιοπρέπειά σας γιὰ ἕναν νέο ποὺ μᾶ τὴν ἀλήθεια. δὲν τ' ἀξίζει. Στὸ δρόμο σας θὰ παρουσιασθῆ ὁ νέος ἐκεῖνος. ποὺ θὰ σᾶς ἐκτιμήση καὶ θὰ σᾶς ἀναπήση πραγματικά. μὲ σκοπὸ νὰ σᾶς κάνη σύντροφο τῆς ζωῆς του.

Στρ. τοῦ 520 Α)Α) Τάγμα: Ὁμολογῶ πὼς ἡ θέσις σας εἶνε πολὺ δύσκολη καὶ μόνο μὲ τὴ θέλησι τῆς γυναίκας σας θὰ μπορέσετε νὰ ξεμπλέξετε. Γιατὶ δὲν εἶνε τόσο εὔκολο, ἀγαπητέ μου, νὰ γωρίσετε τὴ γυναίκα σας γιὰ νὰ παντρευτῆτε μιὰ ἄλλη, γωρὶς ἡ πρώτη νὰ σᾶς φταίξη σὲ τίποτα. Τὸ μόνο ποὺ ἔνετε νὰ κάνετε. σὰν τίμιος ἄνθρωπος. εἶνε νὰ μιλήσετε στὴν γυναίκα σας φιλικά. ἀφοῦ. ὅπως λέτε. ποτὲ δὲν ἀγαπηθήκατε οἱ δυό σας. Ἐξηγῆστε της τὴν κατάστασι καὶ ἂν συμφωνήση νὰ γωρίσετε τότε. θὰ βρῆτε καὶ τὴν ἀφορμή. Σκεφθῆτε το. ὅμως. καλὰ ποιὸν τὸ ἀποφασίσετε. γιὰ νὰ μὴ μετανοήσετε κατόπιν. Γιατὶ πιθανὸν ἡ κοπέλλα. ποὺ σᾶς ξετρέλλανε καὶ σᾶς παρακινεῖ νὰ γωρίσετε τὴ γυναῖκα σας νὰ σᾶς κάνη νὰ γνωρίσετε ἀργότερα πίκρες ποὺ δὲν σᾶς ἔδωσε ἡ καλὴ καὶ τίμια νοικοκυρὰ γυναῖκα σας καὶ τότε θὰ γίνετε διπλὰ δυστυχισμένος. Προσέξετε.

Ε. ἡ παλαιὰ πληγή. Μ.: Ἀπὸ τὰ γραφόμενά σας καταλαβαίνω πὼς τὸ τωρινό σας αἴσθημα δὲν εἶνε σοβαρό. Ἀλλοστε οὔτε κι' ἐκείνη δείχνει ὅτι σᾶς ἀγαπᾶ. Γιατί, λοιπόν, βασανίζετε τὸ μυαλό σας ἀπὸ τώρα. τὴ στιγμὴ ποὺ μόνο ὕστερα ἀπὸ πέντε γρόνια θὰ εἴσθε σὲ θέσι νὰ σκεφθῆτε γιὰ γάμο; Ὡς τότε ἔνετε ὅλο τὸν καιρὸ μπροστά σας καὶ ἡ «παλιὰ ἐρωτικὴ πληγή σας θὰ γιατρευτῆ. καὶ θὰ βρῆτε ἄλλη. κοπέλλα. πολλὲς κοπέλλες ἴσως γιὰ τὶς ὁποῖες θὰ ἐπαναλαμβάνετε τὰ ἴδια ἐρωτήματα.

Ἀρτανιάν: Δὲν μπορεῖτε. ἀλήθεια. νὰ βρῆτε ἕναν τρόπο νὰ ἐξουδετερώσετε τὸ ἐλάττωμα καὶ τὸ πεῖσμα μιᾶς κοπέλλας; Γιατὶ πρέπει νὰ ξέρετε πὼς εἶνε πεῖσμα καὶ ὄγι μῖσος. Τὸ μόνο ποὺ μπορεῖτε τώρα νὰ κάνετε εἶνε νὰ τῆς στείλετε ἕνα εὐγενικὸ. φιλικὸ γράμμα καὶ νὰ τῆς ἐκθέσετε τὰ αἰσθήματά σας μὲ λεπτότητα. Εἶμαι βεβαία πὼς αὐτὸ τὸ γράμμα περιμένει κι' ἐκείνη γιὰ νὰ τῆς περάσουν τὰ πεῖσματα καὶ νὰ σᾶς ἀνοίξη τὴν καρδιά της.

ΜΙΡΑΝΤΑ

ΙΡΙΣ

ΚΑΛΛΥΝΤΙΚΑ ΣΥΝΘΕΣΕΩΣ ΔΕΡΜΑΤΟΛΟΓΟΥ ΙΑΤΡΟΥ Γ. ΛΑΔΑ
(Ἐγκεκριμένα παρὰ τοῦ Ὑπουργείου Ὑγιεινῆς)
ΑΠΟΚΛ. ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΟΣ ΔΙ ΟΛΗΝ ΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ
Γ. ΛΑΔΟΠΟΥΛΟΣ
ΙΩΝΟΣ 5 – ΑΘΗΝΑΙ – ΤΗΛ 52-788

Ο ΓΙΑΤΡΟΣ ΣΑΣ

Ἀπαντήσεις ἐπιστολῶν

Ἀνθυπολοχαγὸν Βοναπάρτην. προκάλυψιν: Πρωτίστως πρέπει νὰ ἀποβάλετε τὸν φόβον ποὺ σᾶς συνέχει μετὰ τὸ πρῶτον σας ἀτύχημα. Καὶ ἐν συνεχείᾳ θὰ κάμετε 12—15 ἐνέσεις Testoviron τῶν 25 μιλιγρ. δύο τὴν ἑβδομάδα ἐνδομυϊκῶς. Κατόπιν θὰ παίρνετε τὰ γάπια τοῦ ἰδίου φαρμάκου ἐπὶ ἕνα μῆνα δύο τὴν ἡμέρα. Θὰ διακόψετε ἐπὶ δύο μῆνας καὶ ἀναλόγως τοῦ ἀποτελέσματος θὰ ἐπαναλάβετε τὴν αὐτὴν σειρὰν θεραπείας.

Μικρὴν ἀπὸ τὸ Βιλλεμοὺρ Τ. Ε. 10.348: Πρωτίστως πρέπει νὰ σᾶς πῶ ὅτι ἄνευ ἐξετάσεως δὲν θὰ μποροῦσε νὰ πῆ ἕνας γιατρὸς τὴ γνώμη του γιὰ τὸ περιστατικό σας. Πάντως γωρὶς νὰ νομίσετε ὅτι προσπαθῶ νὰ σᾶς παρηγορήσω σᾶς βεβαιῶ. ὅτι συνηθέστατα βλέπουμε τέτοια περιστατικὰ καὶ ὁμολογῶ ὅτι τὰ 99% εἶνε ἄνευ σημασίας: κύστεις ἢ λιπωματάκια. ποὺ ἀφαιροῦνται μὲ μιὰ μικρὴ καὶ πολὺ εὔκολη χειρουργικὴ ἐπέμβασι. Γι' αὐτὸ σᾶς συνιστῶ νὰ πᾶτε σ' ἕναν συνάδελφο χειρουργὸ γωρὶς καμμίαν ποσοκατάληψιν.

Π. Θ. 200: Οἱ ἐκδηλώσεις τῆς παθήσεώς σας δὲν θὰ ὑπογωρήσουν παρὰ μόνον μὲ μιὰ γενικὴ. συνδυασμένη θεραπεία δι' ἐνέσεων Calcibromine. Hepatofortine ἢ ἐνέσεων τοῦ αὐτοῦ φαρμάκου καὶ ὁμοιονῶν. Θὰ κατορθωθῆ ὁ περιορισμὸς μόνον τοῦ φαινομένου.

Μικρὴν Μιράντα Β.: Ἐφ' ὅσον ζῆτε στὴν Ἀθήνα ἡ καλυτέρα μου συμβουλὴ εἶνε νὰ κάμετε μιὰ ἐπίσκεψι εἰς ἕνα δερματολογικὸ γιατρὸ ἢ εἰς ἕνα δερματολογικὸ κέντρον στὰ τόσα νοσοκομεῖα τῶν Ἀθηνῶν, ὁπότε θὰ ἔνετε πλέον σαφὴ ἀπάντησι στὸ ἐρώτημά σας.

Α. Ε. 217: Εἶνε τόσον ἀσαφὲς τὸ περιστατικόν σας ὥστε μόνον κατόπιν ἐξετάσεως θὰ μποροῦσε κανεὶς νὰ συνιστίση γνώμην.

Μελαγοοινοῦλα. Πρέβεζα: Στὰ ὑπ' ἀριθ. 545 καὶ 546 τεύγη τοῦ «Θησαυροῦ» θὰ βρῆτε ἐν λεπτομερείᾳ ὅ,τι ἀκριβῶς ἀφορᾶ τὸ περιστατικό σας.

Ἐπαρνιώτην: Στὸ νοσοκομεῖο «Εὐαγγελισμὸς» ὑπάρχει τμῆμα αἰσθητικῆς νειρουργικῆς. Ἐγὼ τὴ γνώμη ὅτι μὲ ὁλίγα γυφάσματα θὰ ἔνετε καλὸ ἀποτέλεσμα στὴν περίπτωσι ποὺ ἐρωτᾶτε.

Ντόγγυ: Ζῆτε στὴν Ἀθήνα. ὑποφέρετε ἀπὸ ὀφθαλμικὸν νόσημα. καὶ ζητᾶτε ἀπὸ ἕναν γιατρὸ γωρὶς καὶ νὰ σᾶς ἐξετάση κάν νὰ σᾶς πῆ τὴ γνώμη του. Ἰδοὺ λοιπὸν αὐτή: Νὰ περάσετε ἀπὸ ἕναν καλὸ ὀφθαλμίατρο.

Ἄννα ν 902. Τρίπολιν: Διὰ μὲν τὸ περιστατικὸν τῆς ἱκανοποιήσεως ὅπωσδήποτε πρέπει νὰ συμβουλευθῆτε ἕνα εἰδικὸ γυναικολόγο. ὁ ὁποῖος ἀφοῦ σᾶς ἐξετάση θὰ σᾶς συμβουλεύση συνετικῶς. Γιὰ τὸ δεύτερον ποὺ ἐρωτᾶτε οὐδεμίαν σχέσιν ἔχει μὲ τὸ πρῶτον. Καὶ γωρὶς αὐτὸ ἡ τεκνοποίησις πραγματοποιεῖται.

S. O. S. 13. Ἀλεξάνδρειαν: Διὰ μὲν τὸ πρῶτον θὰ κάμετε 12—16 ἐνέσεις Osteocalcine μὲ ἰσάριθμες Ascorbine fort μίαν ἡμερησίως.

Διὰ τὸ δεύτερο ἐπὶ ἕνα μῆνα θὰ πάψετε τὴν μέθοδο ποὺ ἀκολουθεῖτε καὶ θὰ βάζετε πρὸ τοῦ ὕπνου κομποέσσες γλιαρὲς μὲ ἁραιὸ ναυμύηλο.

Κρητικιὰ Κόρη: Ἀπὸ ὅ,τι κατόρθωσα νὰ καταλάβω ἀπὸ τὴν περιγραφὴ τοῦ περιστατικοῦ σας ἔγω τὴν γνώμη ὅτι ἐκτὸς τῆς αἰσθητικῆς νειρουργικῆς ἐπεμβάσεως τίποτ' ἄλλο δὲν μπορεῖ νὰ σᾶς βοηθήση. Νομίζω ὅμως ὅτι γιὰ τόσο ἀσήμαντο πρᾶγμα δὲν γρειάζεται μιὰ νειρουργικὴ ἐπέμβασις.

Γ. Μ. Λάμπρου: Ἐφ' ὅσον θὰ ἔλθετε στὴν Ἀθήνα. σᾶς συνιστῶ νὰ ἐπισκεφθῆτε πρωτίστως τὸ εἰς τὸν «Εὐαγγελισμὸν» τμῆμα αἰσθητικῆς νειρουργικῆς.

Ἀπελπισμένον νέον Χ. Ρ.: Δὲν μοῦ διευκρινίζετε στὴν ἐπιστολήν σας ἂν ἡ διαγνωσις ποὺ μοῦ γράφετε εἶνε ἀπὸ γιατρό. ὁπότε ἀσφαλῶς θὰ ἔπρεπε νὰ εἴγατε θεραπευθῆ. Ἂν ὄγι τότε συνιστῶ πρωτίστως. τὴν παρ' ἰατροῦ ἐξέτασίν σας διὰ νὰ σᾶς πῶ τὴν γνώμην μου διὰ τὴν θεραπευτικὴν ἀγωνίν.

Βασανισμένον. Ρόδον: Ἀφοῦ. ὅπως μοῦ λέτε στὴν ἐπιστολήν σας ἐκάματε μερικὲς ἐνέσεις καὶ εἴγατε σγετικὴν βελτίωσιν. τότε γιατὶ τὶς διακόψατε προώρως; Δὲν ἔγετε λοιπὸν παρὰ νὰ τὶς ἐπαναλάβετε καὶ νὰ τὶς ἐξακολουθήσετε μέγρι τελείας θεραπείας.

Παν.—Πακ. 3: Ἔγω τὴν γνώμην ὅτι ἐφ' ὅσον μένετε στὸν Πειραιᾶ. ὅπου τόσοι πολλοὶ καὶ καλοὶ συνάδελφοι ὑπάρχουν στὰ νοσοκομεῖα. ἐπίσης θὰ μποροῦσατε νὰ πάρετε ἄνευ κόπου καὶ ἀνεξόδως τὴν γνώμη ἑνὸς νειρουργοῦ. κατόπιν ἐξετάσεως.

Ἀνδρέαν. Ν. Βύρωνα: Καὶ σᾶς. ὅπως καὶ τὸν «Παν.-Πακ.». συμβουλεύω νὰ ἐπισκεφθῆτε ἕνα νοσοκομεῖον τῶν Ἀθηνῶν διὰ νὰ σᾶς ἐξετάσουν καὶ νὰ σᾶς ὑποδείξουν σγετικὴν θεραπείαν.

Μίαν δυστυγισμένην. Κέρκυραν: Ἀφοῦ σᾶς κουράζει τόσο ἡ μελέτη τῶν περασμένων τευγῶν τοῦ «Θησαυροῦ» σᾶς παραπέμπω εἰς συνάδελφον εἰδικόν. ὁ ὁποῖος ἀφοῦ σᾶς ἐξετάση θὰ σᾶς συστήση καὶ τὴν σγετικὴν θεραπείαν.

Φ. Χ. Ψ. Ω.. Λαγκαδᾶ: Νομίζω ὅτι μόνον διὰ νειρουργικῆς ἐπεμβάσεως θὰ ἔγετε ἀποτέλεσμα στὴν περίπτωσί σας. Πρόκειται, πάντως. περὶ ἀκινδύνου ἐπεμβάσεως.

Πόλεμον τῶν Νεύρων. Ν. Σ.: Σᾶς συνιστῶ νὰ ἐξακολουθήσετε νὰ κάνετε ἀπὸ τῆς ἴδιες ἐνέσεις τὸ ὅλον 24 καὶ ἀναλόγως τῶν ἀποτελεσμάτων νὰ τὶς ἐπαναλάβετε. Στὰ μεσοδιαστήματα μπορεῖτε νὰ παίνετε τρία κουταλάκια τοῦ γλυκοῦ ἡμερησίως Passineurol. Καὶ νὰ συμβουλευθῆτε τὸν παθολόγον σας νὰ τὸ λευκωμα ποὺ ἀναφέρετε.

Ἴκαρον. Ἀθήνας: Ἐφ' ὅσον διαμένετε ἐνταῦθα ποοτιμώτερον εἶνε νὰ ἐξετασθῆτε ἀπὸ ἕναν εἰδικὸν συνάδελφον ἢ ἀπὸ ἕνα εἰδικὸ τμῆμα τῶν τόσων ἐν Ἀθήναις νοσοκομείων

Μαραμένα Νειᾶτα. Ι. Κ.: Λόγω τῆς προηγηθείσης παθήσεως ἔγετε ἀνάγκην προσεκτικῆς παρακολουθήσεως τῆς νῦν καταστάσεώς σας. Πρὸς τοῦτο θὰ κάμετε 10 ἐνέσεις Oreton τῶν 10 μιλιγρ. ἀνὰ τρίτην ἡμέραν ἑκάστην. ἐνδομυϊκῶς. Ἐν συνεγείᾳ θὰ πάρετε ἐπὶ 20 ἡμέρας δύο γάπια ἡμερησίως ἀπὸ τὸ ἴδιο φάρμακο. Καὶ μοῦ ξαναγράφετε τὰ ἀποτελέσματα.

Μικρὴν Ἐπαργιωτοπούλαν: Ἀπὸ τὴν ἀτελῆ περιγραφὴν τοῦ περιστατικοῦ σας νομίζω ὅτι πρόκειται περὶ κιρσῶν. Πάντως ἀντὶ τῶν ἰδικῶν μου συστάσεων οἱ ὁποῖες δίδονται γωρὶς νὰ σᾶς ἔγω ἐξετάσει. θὰ ποοτιμοῦσα νὰ ἐξετασθῆτε ἀπὸ χειρουργὸν ἢ καὶ παθολόγον συνάδελφον. Διὶ' ἀλληλογραφίας δὲν γίνεται θεραπεία τοιούτων παθήσεων.

Α. ΛΑΣΚΑΡΗΣ
Ἰατρὸς

Ὁ χαρτοπαίκτης

Ἡ Νίκη δὲν ἔχει κανένα λόγο νὰ εἶνε ἐνθουσιασμένη ἀπὸ τὴ ζωή. Τὰ παιδικά της γρόνια τὰ πέρασε γωρὶς παιγνίδια, δὲν πρόφερε τὴ γλυκειὰ λέξι «μητέρα» οὔτε τὰ γάδια της γνώρισε, οὔτε τὴ ζεστασιὰ τῆς ἀγκαλιᾶς της. Τίποτα δὲν ἤξερε. Ἤξερε μόνο πὼς τὴ γυναῖκα ποὺ τὴ μεγάλωσε τὴν ἔλεγε «νονά» καὶ πὼς ἀπὸ τὴν πρώτη στιγμὴ ποὺ μπόρεσε νὰ ἐργασθῆ ρίχτηκε σ' ἕνα σκληρό, καθημερινὸ ἀγῶνα. Ἡ μόνη της παρηγοριὰ ἦταν ὅτι εἶγε μιὰ καλὴ θέσι σ' ἕνα ὑφαντουργεῖο.

Στὸ ἴδιο ἐργοστάσιο δούλευε καὶ ὁ Μικὲς ὡς τεγνίτης στὶς μηγανές. Καὶ κάθε φορὰ ποὺ περνοῦσε ἀπὸ μπροστά της σταματοῦσε κι' ἔρριγνε τὸ βλέμμα του πάνω της. Κι' ἡ Νίκη ἀναρωτιόταν πῶς ἦταν δυνατὸν ἕνας νέος τόσο γοητευτικὸς νὰ δίνη σημασία σ' αὐτὴν ποὺ ἦταν μάλλον ἄσγημη καὶ ἀδύνατη καὶ μὲ δυὸ μάτια καστανὰ ποὺ δὲν γελοῦσαν ποτέ. Σὲ λίγον καιρὸ ἄρχισε νὰ τὴν περιμένη στὴν ἔξοδο τὰ βράδυα καὶ σὲ μιὰ ἐκδρομὴ ποὺ δέγτηκε νὰ πάη μαζί του ἄκουσε ἀπὸ τὰ γείλη του τὴ λέξι «σ' ἀγαπῶ!» Ἡ ἀγάπη τους ἦταν ἀγνὴ καὶ δὲν ἄργησαν νὰ παντρευτοῦν. Μὰ τότε ἡ Νίκη κατάλαβε πὼς ὁ Μικὲς εἶγε πολλὰ ἐλαττώματα: ἔπινε κι' ἔπαιζε γαρτιά!

Ὁ ἄστατος γαρακτήρας του τὸν ἔκανε ἀνυπόφορο, ὡς ποὺ μιὰ μέρα, ἀλλοίμονο, μπλέγτηκε μ' ἄλλη γυναῖκα. Ἔτσι τὸ ψυγικὸ μαρτύριο τῆς Νίκης ὅλο καὶ μεγάλωνε καὶ πολλὲς φορὲς σκέφθηκε νὰ σκοτωθῆ. Τὴν κρατοῦσε ὅμως τὸ κοριτσάκι της ποὺ ἦταν πιὰ πέντε γρονῶν. Καὶ γιὰ γάρι τοῦ παιδιοῦ της, κάθε φορὰ ποὺ ἐκεῖνος γύριζε μετανοιωμένος κοὶ καταστραμμένος ἀπὸ τὰ γαρτιά, τὸν συγγωροῦσε.

Στὸ μεταξὺ ἡ Νίκη ἄρχισε πάλι νὰ δουλεύη. Ἀπὸ τὶς μικρές της οἰκονομίες ἀγόρασε μιὰ πλεκτικὴ μηγανὴ κι' ἔφτιανε δαντελλωτὲς μπλούζες ποὺ τὶς ἄφιναν ἀρκετὸ κέρδος. Κάθε φορὰ ποὺ τὸν συγγωροῦσε, ἐκεῖνος τῆς ἔλεγε:

—Δὲν θὰ τὸ ξανακάνω πιά... Θὰ δῆς... Ποτὲ πιὰ δὲν θὰ λείψω ἀπὸ τὸ σπίτι...

—Ναί, Μικέ μου, κάνε το γιὰ τὸ κοριτσάκι μας ποὺ μεγάλωσε πιὰ καὶ καταλαβαίνει. Δὲν μπορῶ νὰ τοῦ λέω, ὅπως ἄλλοτε, πὼς ὁ μπαμπὰς εἶνε ταξίδι.

Ὅλα πήγαιναν καλὰ ὥσπου ἕν' ὁλόκληρο μῆνα. Ὁ Μικὲς εἶγε γίνει ἄλλος ἄνθρωπος.

Εἶγε ριγτὴ τώρα κι' αὐτὸς στὴ δουλειὰ καὶ πῆραν κι' ἄλλη πλεκτικὴ μηγανή.

Ὅλα πήγαιναν καλὰ ὥσπου ἕν ἀπόγευμα ποὺ ὁ Μικὲς βγῆκε νὰ κάνη τὴ βόλτα του στὰ μαγαζιὰ γιὰ τὴν εἴσπραξι, δὲν γύρισε τὴν ὥρα τοῦ φαγητοῦ.

Μὲ σφιγμένη τὴν καρδιὰ ἡ Νίκη τὸν περιμένει. Ἡ νονά της ποὺ ἐδῶ καὶ κάμποσο καιρὸ ἐργόταν σπίτι της νὰ ἐπιβλέπη τὸ παιδὶ τὶς ὧρες ποὺ ἡ Νίκη δούλευε, κι' ἤξερε πιὰ τὰ βάσανά της, κατάλαβε τὸν πόνο της κι' ἐκεῖνο τὸ βράδυ.

—Ἐσύ, παιδί μου, λυώνεις κάθε μέρα, τῆς εἶπε. Παράτησέ τον! Πάρε τὸ παιδί σου κι' ἔλα σπίτι μου... Ὅπως πάει αὐτὸς θὰ πεθάνης καὶ θ' ἀφήσης τὸ παιδί σου στοὺς πέντε δρόμους. Εἶμαι γρηᾶ καὶ δὲν θὰ προφτάσω νὰ τὸ μεγαλώσω ὅπως μεγάλωσα ἐσένα.

Ἡ Νίκη κύτταξε τὴ γρηᾶ στὰ μάτια καὶ στὴ σκέψι της ξανάρθε τὸ αἰώνιο ἐρώτημα ποὺ τὴ βασάνιζε ἀπὸ μικρὸ παιδί:

—Δὲν μοῦ εἶπατε ποτὲ πῶς βρέθηκα στὸν κόσμο γωρὶς μητέρα καὶ πατέρα, ρώτησε.

Ἡ γρηᾶ γύρισε τὰ μάτια της ἀλλοῦ καὶ μουρμούρισε:

—Ποῦ θὲς νὰ ξέρω; Μιὰ νύγτα σὲ βρῆκα μωρουδάκι στὴν πόρτα μου. Σ' ἀγάπησα, σὲ μεγάλωσα καὶ τώρα καίγεται ἡ καρδιά μου ποὺ σὲ βλέπω νὰ σβύνης σιγὰ-σιγά. Εἶσαι εἰκοσιοχτὼ γρονῶν καὶ τὰ βάσανα σ' ἑκαναν γρηά! Παράτα τον, πάρε τὸ παιδί κι' ἔλα σπίτι μου...

—Ὄχι, νονά, δὲν θὰ φύγω ἀπὸ τὸ σπίτι μου. Θὰ περιμένω καὶ θὰ ὑπομένω ὅσο μοῦ μένει ἐλπίδα πὼς θὰ διορθωθῆ. Θέλω νὰ σώσω τὸν πατέρα τοῦ παιδιοῦ μου... Ἐγὼ ξέρω πὼς δὲν θὰ ζήσω πολύ... Μοῦ τῶπε ὁ γιατρὸς ξεκάθαρα: «Ἡ καρδιά σου δὲν ἀντέχει γιὰ πολλὲς στενογώριες καὶ τὰ φάρμακα δὲν εἶνε ἱκανὰ νὰ τὴν ἐμποδίσουν σὲ μιὰ στιγμὴ νὰ πάψη νὰ χτυπᾶ». Ἔτσι μοῦ εἶπε. Γι' αὐτὸ θέλω τὸ κορίτσι μου νὰ ἔγη τὸν πατέρα του ὅταν ἐγὼ θὰ λείψω. Ἄσε με, λοιπόν, μόνη νονά. Μόνο ἂν θέλης πάρε τὸ παιδὶ μαζί σου, νὰ μὴ μείνη νηστικό. Ἐγὼ θὰ περιμένω...

Καὶ περίμενε ὡς τὸ πρωὶ ποὺ τὸν εἶδε νὰρχεται σκυφτὸς μὲ τὰ γέρια στὶς τσέπες. Τὸν ἄκουσε νὰ μπαίνη στὸ δωμάτιο ποὺ ἦσαν οἱ μηγανές.

Σηκώθηκε, ὄγι γιὰ νὰ τοῦ κάνη φασαρίες, ἀλλὰ γιὰ νὰ τὸν βοηθήση νὰ ξαπλώση. Καὶ καλὰ ποὺ πῆγε γιατὶ μόλις πρόφτασε νὰ τ' ἁρπάξη τὸ γέρι καὶ νὰ τοῦ πετάξη τὸ πιστόλι ποὺ κρατοῦσε.

—Τί θέλεις νὰ κάνης δυστυγισμένε; φώναξε. Δὲν συλλογίστηκες τίποτα, οὔτε τὸ παιδί σου; Γιατὶ θέλησες νὰ σκοτωθῆς;

—Εἶμαι κατεστραμμένος!

—Ἔπαιξες πάλι;

—Ναί. Τάγασα ὅλα!... Γιατί μ' ἐμπόδισες; Γιατὶ δὲν μ' ἀφησες νὰ κάνω αὐτὸ ποὺ θὰ κάνω ἀργότερα;

Ἡ Νίκη τὸν συμπόνεσε.

—Ἔλα σήκω, πᾶμε νὰ ξαπλώσης, νὰ ἡσυγάσης, τοῦ εἶπε. Τὰ λεπτὰ ἦταν δικά σου. Τὰ ἔκανες ὅ,τι ἤθελες... Γιατὶ θέλησες νὰ πεθάνης; Δὲν συλλογίστηκες ἐμένα, τὸ παιδί σου; Τὸ κοριτσάκι σου δὲν εἶνε πιὰ μικρὸ νὰ τὸ ξεγελάμε... Καὶ σ' ἀγαπᾶ τόσο πολύ.

Ἐκεῖνος μὲ φουσκωμένη τὴν καρδιὰ ξέσπασε σ' ἕνα βουβὸ κλάμα ἀκουμπῶντας στὸν ὦμο της.

Ἔκλαιγε σὰν μικρὸ παιδί κι' ὡρκίστηκε πὼς ποτὲ ἄλλοτε δὲν θὰ ξανάπιανε γαρτιὰ στὰ γέρια του. Ὡρκίστηκε στὴ ζωὴ τῆς κορούλας του. Αὐτὸ δὲν τὸ ἔγε ξανακάνει.

—Πίστεψέ με, Νίκη, θ' ἀλλάξω, θὰ γίνω ἕνας ἄξιος πατέρας γιὰ τὸ κορίτσι μας!... τῆς φώναξε.

Καὶ ἡ Νίκη ἦταν βέβαιη πιὰ πὼς ὁ ἄντρας της θὰ κρατοῦσε τὸ λόγο του. Μὰ ἡ φτωγὴ της καρδιὰ δὲν ἄνθεξε νὰ δῆ μιὰ τέτοια εὐτυγία. Ἔτσι ὅπως τὴν κρατοῦσε καὶ τῆς μίλαγε σπαρτάρησε ἄξαφνα ἀπὸ τὴ γαρὰ τῆς κ' ἔσβυσε μέσα στὴν ἀγκαλιά του!...

ΜΙΡΑΝΤΑ

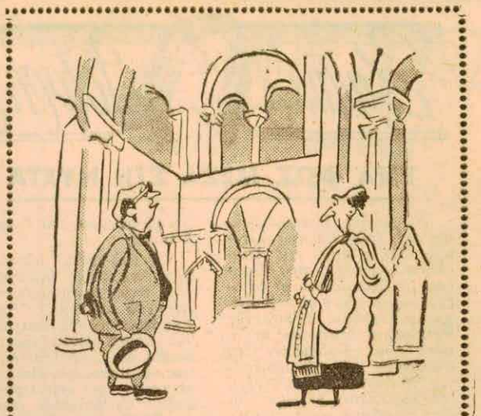

Ο ΑΜΕΡΙΚΑΝΟΣ ΣΤΗΝ ΠΑΝΑΓΙΑ ΤΩΝ ΠΑΡΙΣΙΩΝ

—*Καὶ δὲν μοῦ λέτε, πάτερ μου, εἶνε χτισμένη πρὶν ἀπὸ τὸ Σγέδιο Μάρσαλ;. . . . .*

—*Ἀπόψε σοῦ ἐπιτρέπω νὰ βγῆς, Γιάννη... Ποῦ θὰ πᾶμε;*

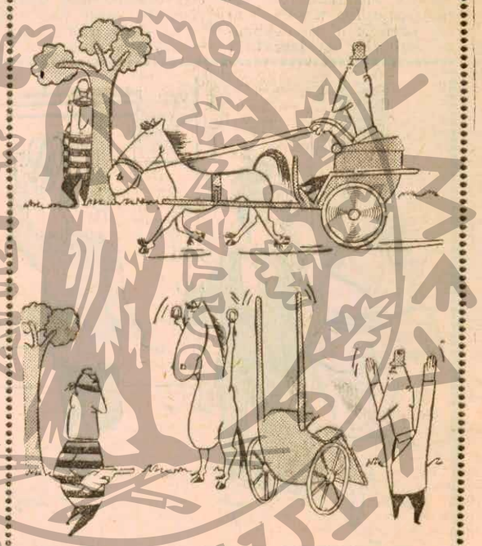

—*Ψηλὰ τὰ γέρια!...*

Ερωτικές Ιστορίες

ΕΝΑ ΦΩΣ ΜΕΣΑ ΣΤΗ ΝΥΧΤΑ

Τὸ κυνῆγι ἐξακολουθοῦσε στὴ ζούγκλα τοῦ Σαγκόρ, δίχως ὅμως τὶς ζωηρὲς συγκινήσεις ποὺ ἐλπίζαν νὰ δοκιμάσουν οἱ φιλοξενούμενοι τοῦ Καράμα Σαχίμπ. Ὡστόσο, ὁ λοχαγὸς Ρέτζιναλντ Μπράουν κι' ἡ μὶς Ἄννα Στάνφορντ δὲν φαίνονταν νὰ συμμερίζωνται τὴ γενικὴ ἀπογοήτευσι. Ἀδιαφοροῦσαν τελείως γιὰ ὅ,τι συνέβαινε — ἢ δὲν συνέβαινε — γύρω τους. Ζοῦσαν μόνο μὲ τὸν ἔρωτά τους εὐτυχισμένοι, γιατὶ δὲν τοὺς πρόσεχαν οἱ ἄλλοι κυνηγοί.

Μόνον ὁ Καράμα Σαχίμπ τοὺς κύτταζε διακρὼς μὲ ζήλεια καὶ δυσφορία, ποὺ προσπαθοῦσε νὰ τὴν κρύψη κάτω ἀπ' τὴ στενοχωρία του γιὰ τὴν ἀποτυχία τοῦ κυνηγιοῦ. Ποθοῦσε κι' αὐτὸς τὴν Ἄννα, κι' ἡ προτίμησί της στὸν Ἄγγλο λοχαγὸ τοῦ ἦταν ἀνυπόφορη. Ἕνας καλὸς παρατηρητὴς θὰ μποροῦσε νὰ διακρίνη στὶς ματιές του μίσος, ἀγρία περηφάνεια καὶ σκοτεινὲς ἀπειλές...

Ὅταν βράδυασε, οἱ κυνηγοὶ ξεκίνησαν γιὰ νὰ γυρίσουν πίσω. Στὸ δρόμο τῆς ἐπιστροφῆς, ὁ Μπράουν ἄκουσε μέσα ἀπὸ κάτι πυκνοὺς θάμνους μιὰ φωνὴ ποὺμοιαζε σὰν ἀνθρώπινο βογγητό. Πῆγε κοντά, ἀπὸ περιέργεια καὶ οἶκτο. κι' εἶδε ἕνα πίθηκο πληγωμένον στὸ πόδι — ἴσως ἀπὸ σφαῖρα κυνηγοῦ.

—Τὸ καϋμένο τὸ ζῶο! φώναξε ὁ νέος.

Πῆρε στὰ χέρια του τὸν τραυματισμένο πίθηκο, ποὺ τὸν κύτταζε μ' εὐγνωμοσύνη, καὶ τὸν μετέφερε ἔτσι ὡς τὸ μέγαρο τοῦ Καράμα Σαχίμπ.

Σὲ δυὸ-τρεῖς μέρες, τὸ ζῶο εἶχε πιὰ θεραπευθῆ, χάρι στὶς περιποιήσεις τοῦ λοχαγοῦ καὶ τῆς Ἄννας. Σκόπευαν νὰ τὸ κρατήσουν γιὰ πάντα κοντά τους. Τὸ βράδυ ὅμως τῆς τρίτης μέρας, ὁ πίθηκος χάθηκε ἀπ' τὸ σπίτι τοῦ πλούσιου Ἰνδοῦ. Ὁ Μπράουν ρώτησε κι' ἔμαθε ὅτι ὁ Καράμα Σαχίμπ εἶχε διατάξει τοὺς ὑπηρέτες του νὰ τὸν πάνε στὸ δάσος καὶ νὰ τὸν ἀφήσουν ἐλεύθερο.

Ἡ μὶς Στάνφορντ διαμαρτυρήθηκε γι' αὐτό. Ἀλλὰ ὁ Ἰνδὸς τῆς δικαιολογήθηκε:

—Λυπᾶμαι πολὺ ποὺ σᾶς δυσαρέστησα. Μὰ ὁ πίθηκος αὐτὸς ἀνῆκε σ' ἕνα ἱερὸ εἶδος. Δὲν μποροῦσα λοιπὸν νὰ τὸν ἀφήσω αἰχμάλωτο ἑνὸς Εὐρωπαίου...

Ἡ ὁμορφη Ἀγγλίδα δὲν ἀπάντησε. Ὁ Ἰνδὸς ὅμως κατάλαβε ὅτι, ἂν πρὶν ὑπῆρχε κάποια ἀμυδρὴ ἐλπίδα νὰ κερδίση τὴν καρδιά της, τώρα πιὰ ἔπρεπε ν' ἀπελπισθῆ τελείως.

Ἡ μανία καὶ τὸ μῖσος του ἔστασαν στὸ κατακόρυφο. Ὡστόσο, δὲν ἄλλαξε καθόλου συμπεριφορά. Ἀπεναντίας μάλιστα, ἔγινε ἀκόμη εὐγενέστερος.

Κάθε τόσο, ἀκούγονταν κάτι παράδοξες κραυγὲς σὰν τρυφερὲς ἐπικλήσεις, μέσα ἀπ' τὸν ἀπέραντο κῆπο ποὺ τριγύριζε τὸ μέγαρο. Ὁ Μπράουν κι' ἡ Ἄννα νόμιζαν πὼς ἀναγνώριζαν τὴ φωνὴ τοῦ πιθήκου ποὺ εἶχαν σώσει. Δὲν κατώρθωσαν ὅμως ν' ἀνακαλύψουν τὸ παραμικρὸ ἴχνος του...

Ὁ Ἄγγλος ἀξιωματικὸς κοιμόταν σ' ἕνα δωμάτιο τοῦ πρώτου πατώματος. Τὸ παράθυρό του, τρία μέτρα πάνω ἀπ' τὸ ἔδαφος, ἔβλεπε πρὸς τὸ γκαράζ, προστατευόταν δὲ ἀπ' τὰ ἔντομα μ' ἕνα λεπτὸ δικτυωτό.

Ὁλόκληρο τὸ μέγαρο ἦταν βυθισμένο τὸ ἄλλο βράδυ στὸ σκοτάδι καὶ τὴ σιωπή... Ξαφνικά, μιὰ σιλουέττα ἀνθρώπινη πλησίασε καὶ σκαφάλωσε ὡς τὸ παράθυρο τοῦ λοχαγοῦ Μπράουν. Ἄφησε πάνω στὸ πεζοῦλι ἕνα μικρὸ πανέρι ἀπὸ λυγαριά. Ὕστερα ἄρχισε νὰ κόβη τὸ δικτυωτὸ μ' ἕνα εἰδικὸ ψαλλίδι.

Τέλος, ἀνασήκωσε τὸ σκέπασμα τοῦ πανεριοῦ καὶ σφύριξε ἐλαφρὰ καὶ παράξενα. Ἀμέσως ξεπρόβαλε ἕνα σκοῦρο φεῖδι, ἀπαίσιο, φοιτό, ποὺ κουνοῦσε τὸ κεφάλι του ἀπειλητικά!

Τὴν ἴδια στιγμὴ, μιὰ δυνατὴ φωτεινὴ δέσμη ἔσκισε τὸ σκοτάδι κι' ἔπεσε ἀκριβῶς στὸ παράθυρο τοῦ λοχαγοῦ. Κάποιο μυστηριῶδες χέρι εἶχε ἀνάψει τὰ φανάρια ἑνὸς αὐτοκινήτου, ποὺ στάθμευε ἔξω ἀπ' τὸ γκαράζ.

Τότε ξετυλίχτηκε μιὰ τραγωδία σύντομη ἀλλ' ἀνατριχιαστική: Τὸ φεῖδι, τυφλωμένο ἀπ' τὸ ἀπότομο φῶς, ἄρχισε νὰ συστρέφεται μὲ μανία κι' ἐπετέθη στὸν ἄνθρωπο ποὺ βρισκόταν δίπλα του!

Ἕνα σπαραχτικὸ οὐρλιασμα ἀντήχησε μέσα στὴ νύχτα, ξυπνῶντας τοὺς ἐνοίκους τοῦ μεγάρου. Οἱ πρῶτοι ποὺτρεξαν νὰ δοῦν τί συνέβαινε, βρῆκαν νάνω στὸν κῆπο ἕναν Ἰνδό, ποὺ πλάκωνε μὲ τὸ βάρος τοῦ σώματός του μιὰ φαρμακερὴ «νάγια», ἕνα ἀπ' τὰ πιὸ ἐπικίνδυνα φεῖδια!

Ἀντίκρυ ἀκριβῶς, μέσα στ' αὐτοκίνητο, χοροπηδοῦσε ἕνας πίθηκος κι' ἄγγιζε τὸ κάθε τι, βγάζοντας παράξενα ξεφωνητὰ θριάμβου.

—Ὁ πίθηκός μας! φώναξε ὁ Μπράουν, ἀναγνωρίζοντας τὸ ζῶο ποὺνε σώσει ἄλλοτε.

Τόδειξε στὴν Ἄννα. Ἐκείνη τὸ πῆρε καὶ τὸ γαϊδεψε μὲ στοργή.

Ποιὸν ἔσωχήση, ὁ Ἰνδὸς ὡμολόγησε ὅτι εἶχε ἀναλάβει νὰ μπάση ἕνα φεῖδι στὸ δωμάτιο τοῦ λοχαγοῦ, γιὰ νὰ τὸν σκοτώση μὲ τὸ δηλητήριό του.

—Τὸ καταραμένο φῶρ μ' ἐμπόδισε νὰ πετύχω τὸ σκοπό μου... τραύλισε.

Δὲν θέλησε νὰ φανερώση ποιὸς τοῦ εἶχε ἀναθέσει αὐτὴ τὴν ἐγκληματικὴ ἀποστολή. Μὰ ὅλοι κατάλαβαν ὅτι ἦταν ὁ Καράμα Σαχίμπ.

Μιὰ περίεργη σύμπτωσις ὅμως εἶχε σώσει τὸν ἀξιωματικό: Ὁ πίθηκος, μὲ τὸ πνεῦμα τῆς μιμήσεως, ἔκαμε ὅ,τι εἶχε δῆ ἄλλοτε νὰ κάνη ὁ Μπράουν. Πήδησε δηλαδὴ μέσα στ' αὐτοκίνητό του καὶ γύρισε τὸ διακόπτη ποὺ ἄναβε τὰ φανάρια.

Ἔτσι εἶχε ξοφλήσει, δίχως νὰ τὸ ὑποπτεύεται, τὸ χρέος τῆς εὐγνωμοσύνης του.

Τ. ΕΒΑΝΣ

—Σίγουρα πιά, γυναῖκα, πᾶμε γιὰ ἐκλογές! Ἄρχισε πάλι νὰ μᾶς καλημερίζη, ὁ διπλανός μας, ὁ βουλευτής!... (Τοῦ Β. Χριστοδούλου)

Χιουμοριστικό ΧΙΟΥΜΟΡ

Ἡ κατεργαριὰ τοῦ Χότζα

Ἔξω βρέχει μὲ τὸ τουλοῦμι κι' ὁ Ναστραδὶν Χότζας πάει νὰ σκάση ἀπ' τὸ κακό του. Ἔχει μιὰ ἐλαστικὴ δουλειὰ στὸ ἀντικρυνὸ χωριὸ καὶ πρέπει νὰ τρέξη ἀμέσως χωρὶς νὰ χάνη καιρό.

—Τσιφούτηδες, παραδόπιστοι, μουγκρίζει.

—Τί ἔπαθες, Χότζα καρδούλα μου; τὸν ρωτάει ἡ Φατμέ.

—Τάχω μ' αὐτοὺς τοὺς πεζεβέγκηδες, τοὺς ἀγωγιάτες, τῆς ἀπαντάει ὁ Ναστραδίν. Ἀκοῦς νὰ μοῦ ζητᾶνε τριάντα γρόσια γιὰ νὰ μοῦ δώσουν τ' ἄλογό τους νὰ πάω στὴ δουλειά μου! Φωτιὰ νὰ ρίξη ὁ Ἄλλαχ καὶ νὰ τοὺς κάψη!

Ἔξαφνα στέκεται, χτυπάει τὸ μέτωπό του καὶ τὰ μάτια του λάμπουν ἀπὸ εὐχαρίστησι... Ἁρπάζει ἕναν μποξᾶ, τὸν ρίχνει στὸ κεφάλι του γιὰ τὴ βροχὴ καὶ τρέχει στὸ δρόμο.

—Ποῦ πᾶς μέσα στὴ νεροποντή; τοῦ φωνάζει ἡ Φατμέ.

—Στ' ἀντικρυνὸ χωριὸ πάω.

—Καὶ μὲ τί; ἀθοῦζει.

—Τώρα τὸ ἑτοιμάζουν. Γειά σου!

Σὲ λίγο ἔφτασε ὁ Χότζας στὸ σπίτι τοῦ κουμπάρου του, τοῦ Ὀμέρ. Χτύπησε τὴν πόρτα καὶ τοῦ εἶπε:

—Τὰ συλλυπητήριά μου, Ὀμέρ καὶ τὰ σχαρίκια μου μαζί. Πέθανε ὁ θεῖος σου στὸ ἀντικρυνὸ χωριὸ καὶ σ' ἀφήνει κληρονόμο.

Πήδησε ἀπ' τὴ χαρά του ὁ Ὀμέρ.

—Φεύγω γιὰ τὸ χωριό, φώναξε.

—Ἔρχομαι κι' ἐγὼ μαζί σου, τοῦ εἶπε ὁ Χότζας.

Καβαλλίκεψαν τ' ἄλογο καὶ ξεκίνησαν ἀμέσως.

Μόλις φτάσανε στὸ χωριό, ὁ Χότζας εἶπε στὸν Ὀμέρ:

—Κουμπάρε, νὰ μὲ συμπαθᾶς ποὺ σ' ἔβαλα σὲ φασαρία μέσα στὴ βροχή. Ὁ θεῖος σου δὲν τὰ κακάρωσε ἀκόμα!

—Τότε, γιατὶ μ' ἔφερες ἐδῶ; ἀπόρησε ὁ Ὀμέρ.

—Τί νὰ σοῦ πῶ, μπρὲ Ὀμέρ, καὶ τί νὰ σοῦ μολογήσω. Ἤθελα νἀρθῶ στὸ χωριὸ γιὰ μιὰ δουλειά, κι' ἐπειδὴ ἔβρεχε, ὅλοι οἱ μασκαράδες οἱ ἀγωγιάτες μοῦ ζητάγανε διπλάσιο ἀγῶγι, τριάντα γρόσια στρογγυλά. Κατάλαβες; Πάρε λοιπὸν δεκαπέντε γρόσια καὶ πήγαινε στὴν εὐχὴ τοῦ Ἄλλάχ!

—Χότζα, εἶσαι ψεύτης, εἶσαι παπόντης, τοῦ φώναξε ὁ Ὀμέρ. Ὁ Ἄλλάχ θὰ σὲ τιμωρήση: Θὰ πᾶς στὴν Κόλασι!

—Δὲν ξέρω ποῦ θὰ πάω αὔριο-μεθαύριο, τοῦ ἀποκρίθηκε ὁ Χότζας. Σήμερα μιὰ φορὰ ἤθελα νἀρθῶ ἐδῶ καὶ ἦρθα!

Ἀπαγορεύεται ἡ ἀναδημοσίευσις ὁποιουδήποτε θέματος τοῦ παρόντος τεύχους ἄνευ ἐγγράφου ἀδείας τῆς Διευθύνσεως τοῦ «Θησαυροῦ».

ΔΙΕΥΘΥΝΣΕΙΣ συμφώνως τῷ ἄρθρῳ 6 § 7 τοῦ Α. Ν 1092/1938
Ἰδιοκτήτης - Διευθυντὴς : Ἰωάννης Παπαγεωργίου Κατοικία : Βησσαρίωνος ἀρ. 3. Ὑπεύθυνος Τυπογραφείου: Σπύρος Μπέλλας, ὁδὸς Δύσεως, Ν Ἡρακλειον.

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ Ἐτησία ..... Δρχ. 200.000
» Ἑξάμηνος .... » 100.000
» Τρίμηνος ..... » 60.000
Ἐμβάσματα Ἐσωτερικοῦ διὰ ταχυδρομικῆς ἐπιταγῆς καὶ Ἐξωτερικοῦ διὰ τραπεζιτικῆς τοιαύτης πρὸς τὸν κ. Ἰωάννην Παπαγεωργίου.

Τὸ δέκατο τρίτο ΑΓΑΛΜΑ

Παράξενο διήγημα

Ὅταν ὁ Ντιάζ, παληὸς φίλος τοῦ γλύπτου Οὐάλτερ Χέλερς, ἄρχισε νὰ συχνάζη τακτικὰ στὸ σπίτι του μετὰ τὸ γάμο τοῦ καλλιτέχνη, οἱ κακόγλωσσοι εἶπαν πὼς τὰ νειάτα του καὶ τὰ κατάμαυρα μαλλιὰ του ταίριαζαν στὴ Λὶλ πολὺ περισσότερο ἀπ' τὰ φαρὰ μαλλιὰ καὶ τὸ κουρασμένο πρόσωπο τοῦ ἀνδρός της...

Ἄλλωστε ὁ Χέλερς τὴν παραμελοῦσε. Ἔμενε μέρες ὁλόκληρες κλεισμένος στὸ ἐργαστήριό του, μαζὶ μὲ τὸ βοηθό του, ἕνα ἐκκεντρικὸ κι' ἀλκοολικὸ γέρο, ποὺ φρόντιζε ἐπίσης γιὰ τὴν περιποίησι τοῦ πάρκου τῆς βίλλας τοῦ γλύπτη.

Ὁ Χέλερς ἀπαγόρευσε ἀκόμα καὶ στὴ Λὶλ νὰ μπῆ στὸ ἀτελιέ του. Ἐκ' ἀπαντοῦσε στὶς ἐπίμονες ἐρωτήσεις της μ' ἕνα μυστηριῶδες χαμογελο:

—Ἔχε λίγη ὑπομονή... Ἂν πετύχω, θ' ἀποχτήσουμε δόξα καὶ πλούτη...

Σὲ λίγους μῆνες ἀγόρασε ἀπὸ ἕνα περαστικὸ θηριοδαμαστὴ μιὰ μικρὴ τίγρι κι' ἕναν πίθηκο. Ὅταν ἐφτιασε τὰ μαρμάρινα ἀγάλματά τους, σάστισαν ὅσοι τὰ εἶδαν. Θὰ τὰ νόμιζαν ζωντανά, ἂν τὰ μάτια κι' ἡ ἀφή τους δὲν τοὺς ἔπειθαν πὼς ἦσαν πέτρινα...

Στὸ μεταξὺ ὁ Ντιὰζ συνὼδευε τὴ Λὶλ παντοῦ, στὰ θέατρα, στοὺς χορούς...

Μιὰ μέρα, ὁ Χέλερς ἔτρεξε κατασυγκινημένος στὸ δωμάτιο τῆς γυναίκας του σ' ἀσυνήθιστη ὥρα, γιὰ νὰ τῆς ἀναγγείλη πὼς εἶχε θριαμβεύσει ἐπὶ τέλους!

Ἡ Λὶλ κι' ὁ Ντιὰζ δὲν τὸν περίμεναν. Ὁ γλύπτης τοὺς εἶδε ἀπ' τὴ μισάνοιχτη πόρτα ν' ἀπολαμβάνουν τὸν ἔνοχο ἔρωτά τους! Θέλησε μιὰ στιγμὴ νὰ ὁρμήση μέσα στὸ δωμάτιο, σὰν θηρίο! Μὰ ὕστερα συγκρατήθηκε. Ὄχι, δὲν τοῦ ἄρεσαν τὰ σκάνδαλα... Ξαναγύρισε στὸ ἀτελιέ του, πατῶντας σιγὰ νύχια...

Σὲ μιὰ βδομάδα, διαδόθηκε πὼς ὁ Ντιὰζ εἶχε φύγει γιὰ τὸ Μεξικό, μαζὶ μὲ τὴ γυναῖκα τοῦ Χέλερς. Ὁ γλύπτης δὲν τὸ διέψευσε.

Λίγες μέρες ἀργότερα, ἐν' ἄλλο γεγονὸς τράβηξε τὴ γενικὴ προσοχή: Εἶχε χαθῆ μυστηριωδῶς ἡ νεαρὴ σύζυγος τοῦ Βαρώνου ντ' Ἀντερμπό. Κανεὶς δὲν μποροῦσε νὰ δώση μιὰ ἐξήγησι... Μετὰ ἴσαμε τὴν πρώτη αὐτὴ ἐξαφάνισι, ἀκολούθησε καὶ δεύτερη: μιᾶς κοπέλλας τῆς ἀριστοκρατίας.

Τὴν ἴδια τύχη βρῆκαν ἄλλες ἑνιὰ γυναῖκες, ἡ μιὰ μετὰ τὴν ἄλλη! Ἡ ἀστυνομία εἶχε σαστίσει...

Ἕνα πρωΐ, ὁ δημοσιογράφος Μπρέντα πῆγε στὴ βίλλα τοῦ Χέλερς. Ἤθελε νὰ τοῦ ζητήση πληροφορίες γιὰ μιὰ ἀπ' τὶς ἐξαφανισθεῖσες, ποὺ ὑπῆρξε μαθήτρια τοῦ γλύπτη. Τὸν συνώδευσε σ' αὐτὴ τὴν ἐπίσκεψι κι' ἡ μνηστή του Λότε, ποὺ διοῦσε νὰ δῆ τὰ ξακουστὰ ἀγάλματα τοῦ Χέλερς.

—Θέλετε νὰ ποζάρετε καὶ σεῖς; τῆς πρότεινε ὁ γλύπτης. Ἔχετε ὡραῖα χαρακτηριστικά.

Ἐκεῖνη κύτταξε τὸν ἀρραβωνιαστικό της ἐρωτηματικὰ κι' ἱκετευτικά. Κι' ὁ δημοσιογράφος, κολακευμένος, συγκατατέθηκε.

Μιὰ βδομάδα ἀργότερα, ὁ Μπρέντα εἶχε πάει σὲ κάποιο λαϊκὸ καμπαρέ, γιὰ ἐπαγγελματικοὺς λόγους. Μιὰ γυναῖκα τοῦ καταστήματος κάθησε στὸ τραπέζι του. Φοροῦσε ἕνα χρυσὸ βραχιολάκι. Μόλις τόδε, ὁ δημοσιογράφος τὴν ἅρπαξε ἀπ' τὸ μπράτσο καὶ τὴ ρώτησε ζωηρά:

—Ποῦ τὸ βρῆκες, αὐτό;

—Μοῦ τὸδωσε ὁ «Παράξενος»! ἐξήγησε ἐκείνη, τρομαγμένη. Νά, αὐτὸς ἐκεῖ!

Χλωμὸς ἀπ' τὴ συγκίνησι, ὁ δημοσιογράφος κύτταξε τὸν γηραλέο ἄνθρωπο ποὺ τοὔδειχνε. Τὰ χαρακτηριστικά του τοῦ φάνηκαν γνωστά. Τὸν παρακολούθησε, ὅταν βγῆκε μεθυσμένος ἀπ' τὸ καμπαρέ, καὶ τὸν εἶδε νὰ σταματάη μπροστὰ σ' ἕνα πανύψηλο τοῖχο, νὰ κυττάζη γύρω του μὲ προφύλαξι, ν' ἀνοίγη ὕστερα μιὰ πορτίτσα καὶ νὰ χάνεται...

Ὁ Μπρέντα ἀπομακρύνθηκε, βυθισμένος σ' ἀγωνιώδεις σκέψεις. Τὸ χρυσὸ ἐκεῖνο βραχιόλι τὄχε χαρίσει ὁ ἴδιος στὴν ἀρραβωνιαστικιά του...

Ἡ Λότε εἶχε φύγει πρὸ 3 ἡμερῶν γιὰ τὴ Δρέσδη, ὅπου ἔμεναν οἱ γονεῖς της. Ὁ Μπρέντα τὴν ἐζήτησε ἐκεῖ τηλεφωνικῶς. Τοῦ ἀπάντησαν ὅμως ὅτι δὲν εἶχε φτάσει σ' αὐτὴ τὴν πόλι.

Θυμόταν ὡστόσο καλὰ ὅτι τὴν εἶχε ἀποχαιρετήσει πρωτοτὰ στὸ σπίτι τοῦ Χέλερς, ὅπου θὰ ποζάριζε ἄλλη μιὰ φορά, πρὶν πάρη τὸ τραῖνο.

Ἔτρεξε ὡς ἐκεῖ, ἀπελπισμένος. Ἴσως νάξερε ὁ γλύπτης...

Δὲν βρῆκε ἐκεῖ τὸν καλλιτέχνη κι' ἀποφάσισε νὰ τὸν περιμένη. Ἄρχισε νὰ πηγαινοέρχεται νευρικὰ μέσα στὸ σαλόνι. Ὕστερα βγῆκε στὸ πάρκο.

Ἀνάμεσα στὰ δέντρα, διέκρινε τὸ ἄγαλμα μιᾶς ἀπ' τὶς γυναῖκες ποὺ εἶχαν χαθῆ τελευταίως, σὲ στάσι Ἀρτέμιδος. Πλησίασε, ψαχούλεψε τὸ μπράτσο της. Ἦταν μαρμάρινο...

Πρὶν ἀκόμη συνέλθη ἀπ' τὴν πρώτη ἐκπληξί του, εἶδε κι' ἄλλα ἑντεκα ὑπέροχα ἀγάλματα, σὲ διάφορα μέρη τοῦ πάρκου. Εἶχαν ὅλα τὶς μορφὲς τῶν θυμάτων τῶν μυστηριωδῶν ἐξαφανίσεων...

Ἐνῶ ὁ ρεπόρτερ προσπαθοῦσε νὰ ἐξηγήση τὸ αἴνιγμα, ξεπρόβαλε μπρός του ὁ γέρος ἀλκοολικὸς κηπουρός... ποὺ δὲν ἦταν ἄλλος ἀπ' τὸν «Παράξενο» ποὺ συνεπαρέ.

—Τί ζητᾶτε ἐδῶ; ρώτησε βραχνὰ τὸν Μπρέντα. Πῶς μπήκατε;

Καὶ χωρὶς νὰ δώση προσοχὴ στὶς δικαιολογίες του, τὸν ἔσπρωξε πρὸς τὴν ἔξοδο.

★

Ὅταν ὁ Χέλερς εἶδε τοὺς ἀστυνομικοὺς νὰ ὁρμοῦν μέσα στὸ ἀτελιέ του, ἔφερε γρήγορα στὰ χείλη του ἕνα μπουκαλάκι κι' ἄδειασε τὸ περιεχόμενό του.

—Ποῦ ἔχεις κρυμμένη τὴ Λότε; οὐρλιασε ὁ Μπρέντα, ποὺ εἶχε φέρει τοὺς ἀστυνομικούς.

Μὰ ὁ γλύπτης δὲν μποροῦσε ν' ἀπαντήση. Ἦταν κι' ὅλας νεκρός.

Ὁ γέρος βοηθός του τὰ ὡμολόγησε ὅλα: Αὐτὸς ἔπαιρνε καὶ πουλοῦσε τὰ ροῦχα καὶ τὰ κοσμήματα τῶν θυμάτων. Ὡδήγησε τοὺς ἀστυνομικοὺς σ' ἕνα κρυφὸ μισοσκοτεινὸ δωμάτιο. Ἡ Λότε βρισκόταν ἐκεί, ξαπλωμένη σ' ἕνα τραπέζι. Ἦταν λιποθυμη μόνο καὶ δὲν ἄργησε νὰ συνέλθη.

—Ὁ κύριός μου, ἐξήγησε ὁ γέρος, εἶχε ἀνακαλύψει μιὰ οὐσία ποὺ τὴν ὀνόμασε «ὑγρὸ μάρμαρο». Κ:θε τι ποὺ σκέπαζε μ' αὐτὴν γινόταν σὲ 24 ὧρες στερεὸ καὶ σκληρό, σὰν πραγματικὸ μάρμαρο... Κάναμε τὰ πρῶτα πειράματα μὲ μιὰ τίγρι κι' ἕνα πίθηκο. Ἡ ἐπιτυχία ἦταν ἀπίστευτη... Μὰ χρειαζόταν ἀνθρώπινο ὑλικό! Κι' ὅταν μιὰ μέρα ὁ ἀφέντης μου ἀνακάλυψε πὼς τὸν ἀπατοῦσε ἡ γυναῖκα του, σκότωσε τὸ φίλο της κι' αὐτὴν τὴ χρησιμοποίησε γιὰ νὰ φτιάση τὸ πρῶτο ἄγαλμά του. Ἀπὸ τότε, ὅσες γυναῖκες τοῦ ἄρεσαν, ἦσαν καταδικασμένες... Ἡ δεσποινὶς Λότε θὰ γινόταν τὸ δέκατο τρίτο ἄγαλμα. Θὰ παρίστανε τὴ Νιόβη. Καὶ θἄταν σωστὸ ἀριστούργημα!...

Ρ. ΚΟΥΡΤΕΝΣ

ΓΙΑΤΡΟΣ ΣΑΣ

Ἡ ζωὴ στὸ ὕπαιθρο

Ἄρχισε ἡ θερινὴ περίοδος. Γιὰ νὰ ἀπολαύσετε τὸ ὕπαιθρο καὶ νὰ ὠφεληθῆτε ἀπ' αὐτὸ πρέπει νὰ παίρνετε μερικὲς προφυλάξεις.

Ροῦχα ἐλαφρά, εὐρύχωρα παπούτσια, πλατύγυρο ἐλαφρὸ καπέλλο. Ὅσες «χουν λεπτὸ δέρμα καὶ ὀγαζοῦν εὐκολα πανάδες ἢ ἐφηλίδες, ἂς φοροῦν μιὰ σάρπα ἐλαφριά, σε χρώμα κοκκινο, καφὲ ἢ μαῦρο.

Γράψαμε γιὰ τὶς βλάβες που προκαλοῦν οἱ ἡλιακὲς ἀκτίνες στὸ δέρμα. Ὁ ἥλιος ὅμως εἶνε ἡ πηγὴ τῆς ζωῆς καὶ ἡ ἡλιοθεραπεία ὅταν γίνεται μὲ προσοχὴ ἐχει εὐνοϊκὴ ἐπίδρασι ὄχι μόνον στὸ δέρμα, ἀλλὰ σὲ ὁλοκληρο τὸν ὀργανισμό. Στὸ δέρμα ἔχει χημικὴ καὶ θερμαντικὴ ἐνέργεια που δυναμώνουν τὴν κυκλοφορία καὶ διευκολύνουν τὴν θρέψι του. Ὁ ἥλιος, μὲ τὶς ὑπεριώδεις ἀκτίνες του, καταστρέφει πολλὰ μικρόβια ποὺ βρίσκονται στο δέρμα καὶ ἐμποδίζει τὴν ἀνάπτυξι σὲ πολλὲς ἀρρώστειες. Γενικὰ σ' ὁλο τὸν ὀργανισμὸ ὠφελεῖ, γιατὶ μὲ τὴν ἐπίδρασι τῶν ἀκτίνων δημιουργοῦνται διάφορες οὐσίες μέσα στὸ δέρμα, ποὺ μπαίνουν στὴν κυκλοφορία καὶ διευκολύνουν ὅλες τὶς λειτουργίας του. Αὐτὸ φαίνεται ἀπ' τὴ ζωντάνια καὶ τὴ φρεσκάδα ποὺ παίρνει τὸ δέρμα στὴν ἐξοχή.

Τὸ μαῦρισμα ποὺ προκαλοῦν οἱ ἡλιακὲς ἀκτίνες στὸ δέρμα εἶνε μιὰ ἄμυνα τοῦ ὀργανισμοῦ γιὰ νὰ προφυλαχτῆ ἀπὸ τὴν ἐρεθιστικὴ ἐνέργεια τῶν ἀκτίνων αὐτῶν.

Γιὰ νὰ ὠφεληθῆτε τέλεια καὶ χωρὶς δυσάρεστες συνέπειες ἀπὸ τὴν ἡλιοθεραπεία, δὲν πρέπει εὐθὺς ἐξ ἀρχῆς νὰ ἐκθέτετε ὅλο τὸ σῶμα καὶ γιὰ πολλὴ ὥρα. Πρέπει, στὴν ἀρχὴ νὰ μένετε λίγα λεπτὰ ἀρχίζοντας ἀπὸ τὰ ἄκρα (χέρια, πόδια) καὶ σιγὰ-σιγά, κάθε μέρα καὶ περισσότερο, γυμνώνετε το σῶμα σας, μέχρις ὅτου φθάσετε, σὲ μερικὲς μέρες, σὲ γενικὸ ἡλιολουτρο.

Τὴν ἡλιοθεραπεία πρέπει νὰ τὴν ἀποφεύγουν ὅσοι ἔχουν λύκο ἐρυθηματώδη, εὐαισθησία στὶς ἀκτίνες καὶ φυματίωσι τῶν πνευμόνων.

Ἡ ἡλιοθεραπεία συνοδεύεται συχνὰ ἀπ' τὰ θαλάσσια λουτρά. Τὰ θαλάσσια λουτρὰ ὠφελοῦν πρῶτα γιατὶ δροσίζουν τὸ σῶμα μὲ τὴ χαμηλὴ θερμοκρασία ποὺ ἔχει τὸ νερό. Ἡ θάλασσα τὸ καλοκαίρι ἐχει περίπου θερμοκρασία 22ο,9—27ο,C. Μὲ τὴν ἴδια θερμοκρασία δὲν αἰσθανεστε τόσο καλὰ μέσα σὲ μιὰ μπανιέρα, γιατὶ μένετε ἀκίνητη ἐνῶ στὴ θάλασσα ἡ κίνησι σας δίνει ἕνα εὐχάριστο αἴσθημα. Στὴν ἀρχὴ γίνεται μιὰ σύσπασις τῶν ἀγγείων, ἀκολουθεῖ ὠχρότης τοῦ δέρματος ἀπὸ τὸ κρύο, γρήγορα ὅμως ἐπέρχεται ὑπεραιμία, ζέστη καὶ εὐχάριστο συναίσθημα. Τὸ χτύπημα τῶν κυμάτων ἐπιδρᾶ στὸ νὰ γίνεται καλύτερα ἡ κυκλοφορία στὸ δέρμα. Οἱ κινήσεις ποὺ γίνονται στὸ μπάνιο διευκολύνουν τὴν ἀναπνοὴ καὶ τὴν κυκλοφορία, δυναμώνουν τοὺς μῦς καὶ εἶνε ἡ καλύτερη γυμναστικὴ γιὰ νὰ ἀποχτήστε κανονικὸ σῶμα. Τὸ ἁλάτι ποὺ περιέχει τὸ νερὸ δίδει ξεχωριστὴ δύναμι στὸ σῶμα. Ὁ ἀέρας στὴ θάλασσα εἶνε πολὺ καθαρὸς καὶ δὲν ἔχει παρα πολὺ λίγα μικρόβια καὶ σκόνες. Τὰ θαλάσσια λουτρὰ ἀνοίγουν τὴν ὄρεξι, προκαλοῦν ἤσυχο ὕπνο, ξεκουράζουν τὰ νεῦρα καὶ τὸ σῶμα καὶ γενικὰ μᾶς δίνουν ἕνα αἴσθημα εὐεξίας καὶ εὐφορίας.

Τὰ θαλάσσια λουτρὰ ἐλάπτουν ὅσους ὑποφέρουν ἀπὸ τὴν καρωτὶ τους, ἀπὸ φυματίσωσι καὶ γενικὰ τοὺς ἀσθενικοὺς καὶ ἀναιμικούς. Εἶνε ἐπικίνδυνα ἐπίσης σ' αὐτοὺς ποὺ ὑποφέρουν ἀπὸ αἱμορραγίες καὶ αἱμοπτύσεις, γιατὶ τὸ αἷμα μὲ τὸ αἴσθημα τοῦ κρύου, φεύγει ἀπὸ τὸ δέρμα ἀπότομα, μαζεύεται στὰ σπλάχνα καὶ προκαλεῖ αἱμορραγίες. Γενικὰ τὰ θαλάσσια λουτρὰ βλάπτουν τοὺς ἀρρώστους, ἀλλ' ὠφελοῦν πολὺ καὶ δυναμώνουν τοὺς ἀθυμάτους, γιατὶ τους συνηθίζουν στο κρύο καὶ τὶς καιρικὲς μεταβολές. Γιὰ τὰ παιδιὰ εἶνε πολὺ ὠφέλιμα γιατὶ ἀνοίγουν τὴν ὄρεξί των καὶ κάνουν ταχύτερη τὴν ἀνάπτυξι των. Τὰ λουτρὰ γιὰ κείνους ποὺ πέρασαν τὰ 60 εἶνε ἐπικίνδυνα, γιατὶ τὰ ὀργανά τους καὶ προ πάντων ἡ καρδιὰ δὲν ἀντέχει στὶς ἀπότομες διακυμάνσεις τῆς θερμοκρασίας. Το θαλάσσιο λουτρὸ τότε μόνον ὠφελεῖ ὅταν αἰσθάνεστε εὐχαριστησι καὶ εὐεξία μόλις βγῆτε ἀπὸ το νερο. Ἂν ὅμως κρυώνετε, παρ' ὅλο το τρίψιμο μὲ την πετσέτα, τότε πρεπει νὰ ἀποφεύγετε νὰ κάνετε θαλάσσια λουτρά. Ἡ διάρκεια τοῦ λουτροῦ στὴν ἀρχὴ δὲν πρέπει νὰ εἶνε περισσότερο ἀπὸ 1—3λεπτά. Ἀργότερα ὅταν συνηθίσετε παραμένετε περισσότερο.

Τὰ εὐαίσθητα καὶ λεπτὰ δέρματα σκάζουν εὔκολα μὲ τὸ θαλάσσιο νερό, τὰ κύματα, τὸν ἀέρα καὶ τὸν ἥλιο. Ὅταν πρόκειται νὰ κάνετε μπάνιο ἀλείφετε το πρόσωπό σας μὲ μιὰ κρέμα ποὺ σᾶς προφυλάει ἀπ' ὅλα αὐτά. Πολ

—'Απ' τὴν ἡμέρα ποὺ βγῆκε τὸ τραγοῦδι «"Αστα τὰ μαλλάκια σου ἀνακατωμένα», δὲν ἔχω πουλήσει οὔτε μιὰ τσατσάρα!...

(Τοῦ Β. Χριστοδούλου)

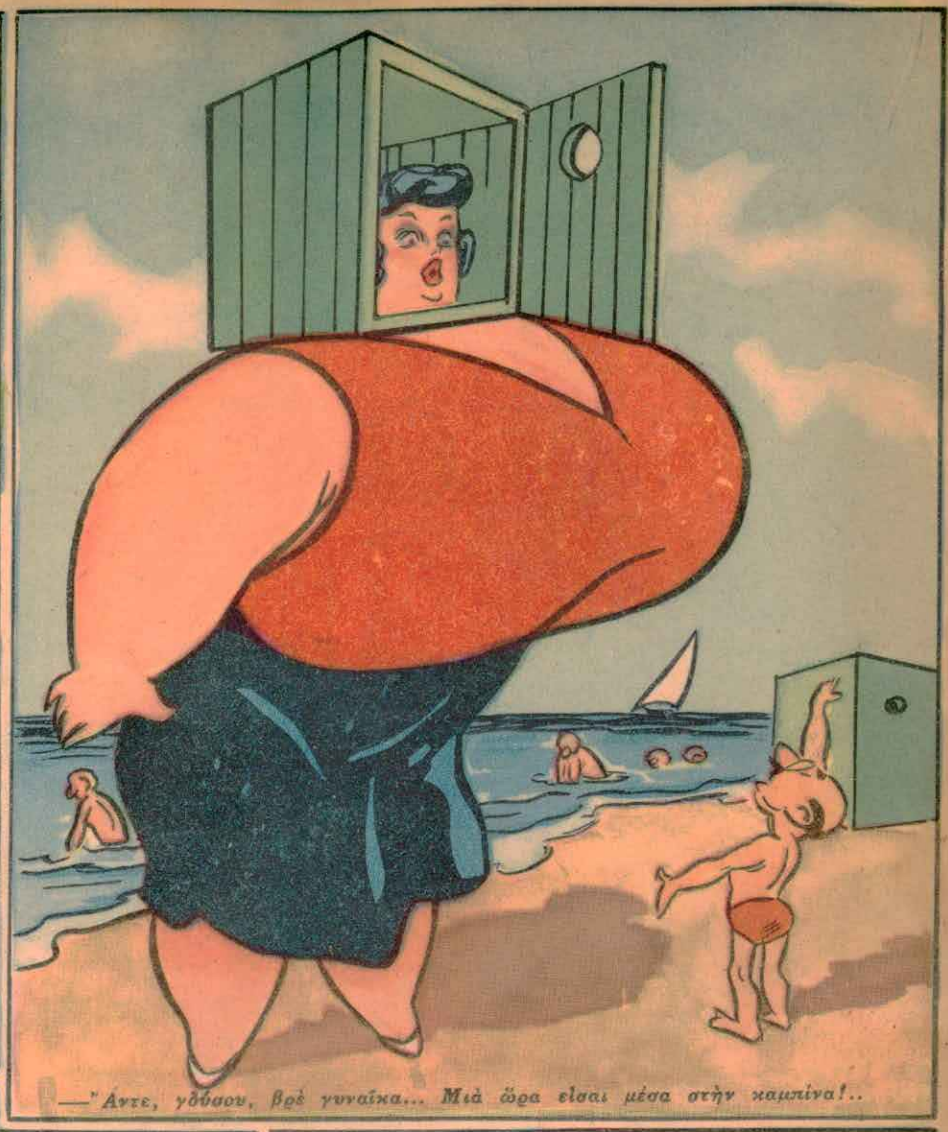

—"Αντε, γδύσου, βρὲ γυναῖκα... Μιὰ ὥρα εἶσαι μέσα στὴν καμπίνα!..

—Αὐτὸ τὸ δεύτερο ἐκεῖ εἶνε... μούρλια!...

(Τοῦ 'Αρχέλαου)

«Παποῦτσι ἀπὸ τὸν τόπο σου.. κι' ἂς εἶνε μπαλωμ

(Τοῦ 'Αρχέλαο